TOM KNOX

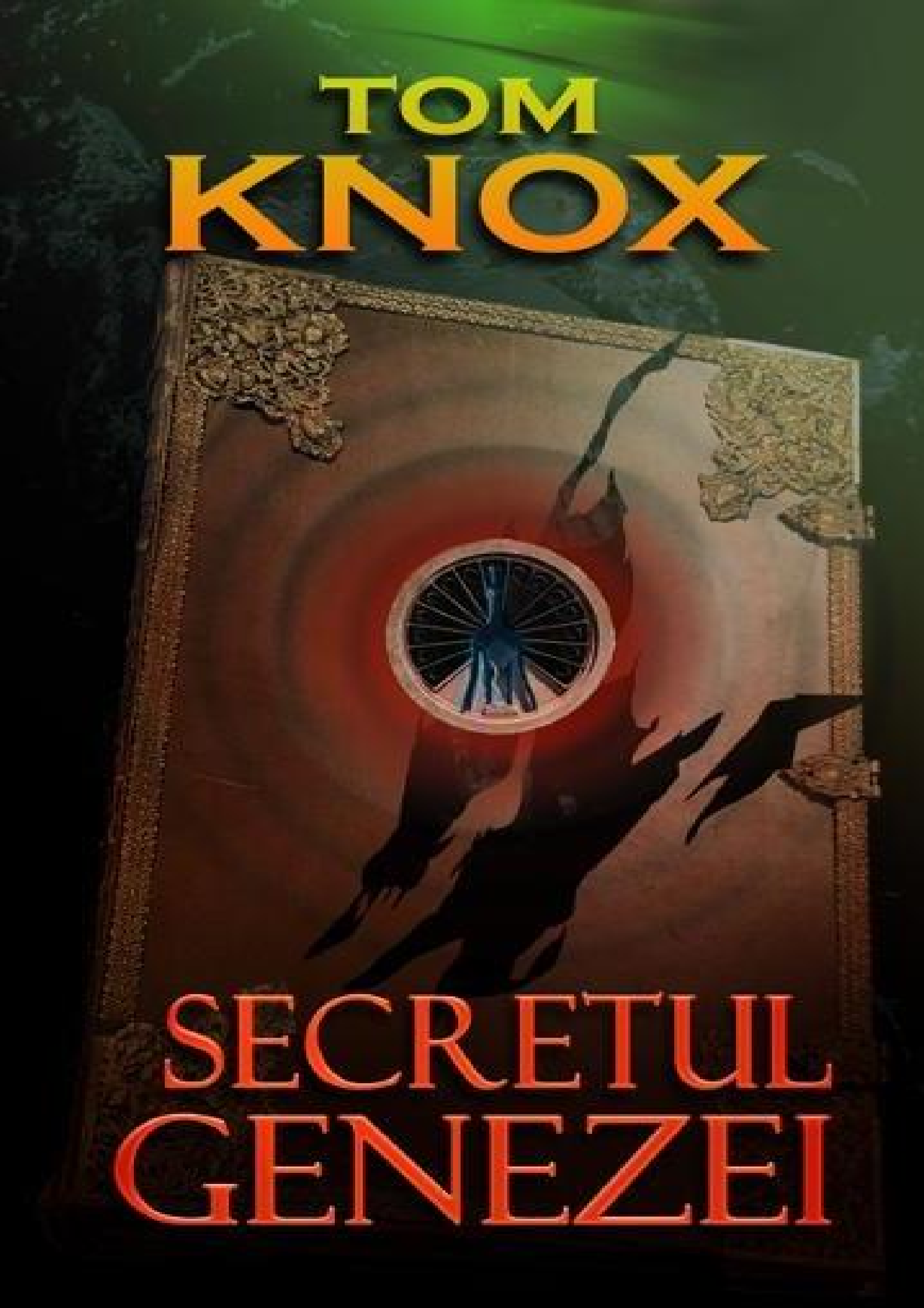

SECRETUL GENEZEI

TOM KNOX

SECRETUL GENEZEI

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

KNOX, TOM

Secretul genezei/Tom Knox; trad.: Roxana Duhnea.

Bucureşti: Editura RAO, 2013

ISBN 978-606-609-498-6

I. Duhnea, Roxana (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO

Str. Bârgăului, nr. 9-11, Bucureşti, Romania

www.raobooks.com

www.rao.ro

TOM KNOX

The Genesis Secret

Copyright © Tom Knox, 2009

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

ROXANA DUHNEA

© Editura RAO, 2011

Pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-498-6

NOTA AUTORULUI

Secretul Genezei este un roman de ficţiune. Dar cele mai multe dintre referinţele religioase, istorice şi arheologice sunt absolut reale şi corecte.

O remarcă:

Gobekli Tepe este un sit arheologic vechi de probabil douăsprezece mii de ani, în prezent fiind dezgropat în sud-estul Turciei, în apropiere de oraşul Sanliurfa. Întregul complex de pietre, coloane şi sculpturi a fost în mod deliberat îngropat în anul 8000 î.Hr. Nimeni nu cunoaşte motivul.

În regiunea din jurul Gobekli Tepe, printre kurzii din sudul Turciei şi nordul Irakului, există o comunitate de credinţe vechi cunoscute drept Cultul Îngerilor. Unii dintre aceşti adepţi venerează o divinitate cunoscută sub numele de Melek Taus.

Şi Avraam şi-a întins mâna şi a luat cuţitul
pentru a-şi ucide fiul
Geneza, 22

1

Alan Greening era beat. Trăsese toată noaptea la măsea în Covent Garden. Începuse în Punch, unde băuse trei sau patru halbe cu nişte foşti colegi de facultate. Apoi plecaseră mai departe, la Lamb and Flag, barul de pe aleea aceea dubioasă, în apropierea clubului Garrick.

Oare cât stătuseră acolo bând bere după bere? Nu îşi putea aminti. Pentru că, după aceea, merseseră la Roundhouse şi se întâlniseră cu doi băieţi de la birou. Şi, la un moment dat, trecuseră de la bere la tărie: votcă, gin tonic, whisky.

Apoi venise greşeala fatală.

— Hai să mergem să ne zgâim la nişte fetiţe, propusese Tony.

Se hliziseră şi încuviinţară cu toţii, apoi o luară agale pe St Martin Lane. Dădură bacşiş ca să poată intra în Stringfellows. Bodyguardul nu fusese tocmai încântat să îi lase înăuntru, cel puţin la început. Îl cam îngrijorau şase tineri, puşi evident pe distracţie, înjurând şi râzând; oricum, mult prea gălăgioşi.

Buclucaşi.

Dar Tony fluturase câteva bancnote din bonusurile lui generoase, o sută, sau mai mult, de lire, şi bodyguardul zâmbise, răspunzând galant:

— Desigur, domnule…

Şi apoi…

Apoi ce se mai întâmplase?

Totul era în ceaţă. O ceaţă de tanga şi coapse, şi băutură. Şi fete letone dezbrăcate şi zâmbăreţe, şi bancuri porcoase despre blănuri ruseşti, şi o poloneză cu sâni ireali, şi sume uriaşe de bani aruncate în stânga şi-n dreapta.

Alan mormăi. Prietenii lui plecaseră pe rând. Se împleticiseră afară din club şi se prăbuşiseră în

taxiuri. La final rămăsese doar el, ultimul pe baricade, îndesând hârtii de zece lire în chiloţii cu aţă ai letonei care îşi unduia corpul minion, în timp ce el o privea neputincios, cu veneraţie, fără să scoată o vorbă.

Şi apoi, la ora patru dimineaţa, fata din Letonia încetase să mai zâmbească. Luminile se aprinseseră brusc, iar bodyguarzii îl apucaseră de braţe, escortându-l cu hotărâre către uşă. Nu fusese propriu-zis aruncat în stradă ca un scandalagiu dintr-un western demodat, dar pe aproape.

Şi acum era cinci dimineaţa, şi primele semne ale mahmurelii începeau să-l chinuie. Trebuia să ajungă acasă. Era pe Strand, când de fapt avea nevoie să fie în pat.

Oare avea destui bani pentru un taxi? Îşi lăsase cărţile de credit acasă, dar, da… Alan se scotoci prin buzunare – încă mai avea treizeci de lire în portofel; destul cât pentru un taxi până în Clapham.

Sau, cel puţin, ar fi trebuit să fie de ajuns. Dar nu erau taxiuri. Era ora cea mai moartă din noapte: cinci dimineaţa pe Strand. Prea târziu pentru petrecăreţi. Prea devreme pentru firmele de curăţenie.

Alan cercetă străzile. O burniţă fină cădea pe trotuarele late şi lucioase din centrul Londrei. Un autobuz de noapte, mare şi roşu, se bălăbănea în direcţia opusă – către St Paul. Încotro ar fi putut să meargă? Alan se luptă cu aburii de alcool care îi învăluiseră creierul. Exista totuşi un loc unde întotdeauna puteai găsi un taxi. Putea încerca pe Embankment. Da. Acolo erau mereu taxiuri.

Adunându-şi minţile, o luă la stânga, pe un drum lăturalnic. Pe plăcuţa cu numele străzii, scria Craven Street, însă el nu mai auzise de ea. Dar asta nu avea importanţă. Drumul ducea în jos, spre fluviu. Trebuia să îl scoată direct pe Embankment.

Alan merse înainte. Strada era veche: cu multe clădiri maiestuoase din perioada georgiană.

Burniţa continua să cadă. Primul semn care anunţa dimineaţa de primăvară albăstrea cerul, pe deasupra hornurilor vechi. Nu era ţipenie de om.

Atunci auzi.

Un zgomot.

Dar nu era un simplu zgomot. Sunase ca un geamăt. Un geamăt de om, dar înfundat sau poate distorsionat. Ciudat.

Oare îşi imaginase? Alan cercetă trotuarele, uşile, ferestrele. Mica străduţă era în continuare pustie. În jur nu erau decât clădiri de birouri. Sau case foarte vechi transformate în birouri. Cine să fi fost acolo la acea oră în noapte? Un drogat? Un vagabond? Sau era un beţiv bătrân, care zăcea în vreun şanţ, acolo în umbre?

Alan alese să îl ignore. Asta făceai dacă erai londonez. Ignorai. Viaţa ta conţinea destul frecuş, în acest oraş uriaş, frenetic şi agitat, fără a mai adăuga la stresul de zi cu zi şi investigarea gemetelor din noapte. Şi, pe deasupra, Alan era beat: îşi imagina totul.

Dar îl auzi din nou. Clar. Geamătul groaznic, care îţi îngheţa sufletul, al unei persoane în suferinţă. Aproape că suna ca şi când cineva striga „Ajutor“. Deşi sunetul care ieşea era „hhhaaggggiiuuudddoooo“.

Ce naiba a fost asta? Pe Alan îl năpădi sudoarea. Era de-a dreptul speriat. Nu voia să ştie ce fel de persoană – ce fel de *chestie* – ar fi putut scoate un sunet ca acela. Şi totuşi, trebuia să afle. Toate reflexele lui morale îi spuneau că trebuia să sară în ajutor.

Stând în acea ploaie blândă, se gândi la mama lui. La ce ar fi spus ea. Ea i-ar fi spus că nu avea de ales. Era o obligaţie morală. Cineva suferă, prin urmare, tu ajuţi.

Privi către stânga. Vocea păru că vine dinspre un şir de case vechi, în stil georgian, din cărămidă violet-închis şi cu ferestre vechi şi elegante. Una dintre case avea un semn în faţă, o plăcuţă din

lemn, strălucind de ploaie în lumina felinarului. *Muzeul Benjamin Franklin.* Alan nu ştia exact cine fusese acest Benjamin Franklin. Vreun yankeu; un scriitor sau ceva. Dar asta mai puţin conta. Era aproape sigur că geamătul provenea din această casă, pentru că uşa era deschisă. La cinci dimineaţa, într-o sâmbătă.

Alan putea zări o lumină slabă în spatele uşii întredeschise. Strânse pumnii o dată şi încă o dată. Apoi păşi către uşă şi o împinse. Aceasta se deschise complet. Sala din faţă era cufundată în linişte. În colţ era o casă de marcat, o masă acoperită cu broşuri; şi o pancartă pe care scria „Pe aici pentru Prezentarea Video“. Holul era slab iluminat de nişte lămpi de veghe.

Muzeul părea în ordine. Uşa era deschisă, dar interiorul era neatins. Nu semăna nici pe departe cu scena unui jaf.

— Hhaaggiiuuddddooooo…

Se auzi din nou. Geamătul acela sfâşietor. Şi de această dată fusese mai mult decât clar de unde provenea: din subsol.

Alan simţi ghearele fricii invadându-i inima. Dar îşi stăpâni nervii şi porni hotărât spre capătul holului, unde o uşă de serviciu dădea către un rând de trepte din lemn. Alan porni în jos pe scări şi intră într-o pivniţă.

Un bec solitar atârna din tavan. Lumina era caldă şi suficient de clară. Privi în jur. Camera nu era deosebită – cu excepţia unui singur lucru. Un colţ al podelei fusese înlăturat şi se săpase recent pentru că pământul era răscolit –, lăsând o gaură mare şi neagră, adâncă de aproximativ un metru, în solul întunecat al Londrei.

Uitându-se mai cu atenţie, Alan observă o pată de sânge.

Nu putuse să nu o observe: pata mare şi lipicioasă era stacojie şi lucea, şi era împroşcată pe ceva foarte alb. Era o grămadă mai mare de culoare albă.

Ce putea fi albul acela? Pene? Fulgi de lebădă? Ce?

Alan se apropie şi împunse albul cu vârful pantofului. Era păr: păr de om poate. O grămadă de păr alb de om. Iar sângele se afla deasupra părului, precum dulceaţa de cireşe pe şerbetul de lămâie. Ca sângele unei oi în zăpadă.

— Hhhaaaggiuuuddddddooooooo!

Geamătul era foarte aproape de această dată. Venea din camera alăturată. Alan îşi învinse temerile şi păşi prin uşa mică şi joasă, care dădea în camera învecinată.

Înăuntru era întuneric, singura sursă de lumină fiind fâşia aruncată de becul din spatele lui. Geamătul prevestitor se răsfrânse de jur împrejurul încăperii. Bâjbâind pe lângă marginea uşii, Alan apăsă întrerupătorul şi camera se inundă cu lumină.

În mijlocul încăperii, pe podea, zăcea un bătrân, dezgolit. Capul îi fusese ras în întregime. În mod violent – dacă judecai după tăieturi şi zgârieturi. Alan realiză că de la el provenise părul pe care-l văzuse nu cu mult timp în urmă. Îi răseseră părul. Oricine ar fi fost *ei.*

Apoi, bătrânul se mişcă. Stătuse cu spatele la uşă, dar când lumina se aprinse, el se întoarse şi îl privi pe Alan. Tabloul era neliniştitor. Alan tresări. Groaza din ochii bătrânului era cumplită. Mari şi roşii, ochii săi priveau încremeniţi, turbaţi de durere.

Beţia de mai devreme dispăruse: Alan era acum mai treaz ca niciodată. Înţelese motivul agoniei bătrânului. Pieptul îi era plin de răni, tăieturi de cuţit. Un fel de desen fusese gravat în pielea sa bătrână, moale, încreţită şi albă.

Şi de ce gemea atât de ciudat? Atât de incoerent? Bărbatul gemu din nou. Iar Alan se clătină ameţit.

Gura bărbatului era plină de sânge. Sângele îi şiroia dintre buze, de parcă s-ar fi îndopat cu

căpşune. Lichidul stacojiu se scurgea uleios, de pe buzele sale îmbătrânite pe podea. Când gemu, şi mai mult lichid se băşică şi gâlgâi, împroşcându-i bărbia cu sânge închegat.

Şi mai era şi oroarea finală.

Bătrânul ţinea ceva în mână. Încet, el deschise pumnul, şi îl întinse tăcut: ca şi când ar fi oferit ceva cu bunăvoinţă. Un dar.

Alan privi în jos la degetele întinse.

În mâna bărbatului, strânsă fără vlagă, se afla o limbă de om.

2

Piaţa Carmel era aglomerată. Plină de negustori de condimente yemeniţi care se certau cu sionişti canadieni, gospodine israeliene care examinau coaste de miel şi evrei sirieni care aranjau standuri cu CD-uri lângă cântăreţii libanezi de dor şi jale. Mulţimile se îmbulzeau între tarabele de condimente picante, piramidele din conserve de ulei verde de măsline şi chioşcul mare de tării, unde se vindea vin Golan Heights, un produs bun.

Printre ei, se afla şi Rob Luttrell, încercând să se deplaseze până la capătul pieţei. Voia o bere de la prăvălia Bik Bik unde se comercializau bere şi cârnaţi, locul lui preferat din Tel Aviv. Lui Rob îi plăcea să se uite la celebrităţile israeliene, cu ochelarii lor de soare, de păcălit paparazzi. Cu câteva zile în urmă, una dintre starlete, de-a dreptul drăgălaşă, îi zâmbise. Poate că ghicise că era jurnalist. Lui Rob îi plăcea şi berea cehească de la barul cu specialităţi din cârnaţi, Bik Bik: servită în halbe din plastic, licoarea aluneca de minune pe lângă cubuleţele de salam de casă şi buzunăraşele cu kebab picant.

— *Shalom,* spuse Samson, omul cu cârnaţii turceşti de la Bik Bik.

Rob comandă grăbit o bere. Apoi îşi aduse aminte de maniere şi spuse „Vă rog“ şi „Mulţumesc“. Se întrebă dacă începuse să îl afecteze plictiseala. Se întorsese de şase săptămâni şi îşi pierdea vremea după şase luni petrecute în Irak. Să fi fost, oare, prea mult timp?

Da, avusese nevoie de o pauză. Da, îi făcea plăcere să se afle din nou în Tel Aviv – iubea dinamismul şi dramatismul oraşului. Şi fusese un gest generos din partea editorului său din Londra să îi acorde acest timp liber, pentru a se

„recupera“. Dar acum era din nou gata de acţiune. O altă transmisiune din Bagdad, poate. Sau Gaza – lucrurile luau amploare acolo. De fapt, lucrurile luau, întotdeauna, amploare în Gaza.

Rob bău din paharul de bere, apoi ieşi în faţa barului în aer liber pentru a privi mai departe de cornişă, la griul-azuriu al Mediteranei. Berea era rece, aurie şi gustoasă. Rob zări un surfer ţinând piept valurilor mării, în larg.

Oare avea să mai sune vreodată editorul lui? Rob îşi verifică telefonul mobil. Imaginea digitală a fetiţei sale îl privi de pe ecran. Rob simţi cum îl năpădeşte remuşcarea. Nu o mai văzuse de… când? Ianuarie sau februarie? De la ultima călătorie la Londra. Dar ce putea face? Fosta lui soţie îşi tot schimba planurile, ca şi când ar fi vrut să îi refuze orice contact cu fiica sa. Dorinţa lui Rob de a o vedea pe Lizzie era ca o foame sau ca o sete care trebuiau să fie potolite. Avea constant senzaţia că ceva – cineva – lipsea din viaţa lui. Câteodată se trezea întorcându-se să îi zâmbească fiicei lui, şi, bineînţeles, ea nu era acolo.

Rob îşi duse paharul gol de bere la bar.

— Ne vedem mâine, Sam. Să nu mănânci tot kebabul!

Samson râse. Rob plăti şekelii şi apoi se îndreptă către malul mării. Traversă alergând şoseaua cu traficul aglomerat al unei zile de joi, sperând să nu fie călcat de şoferii evrei tupeişti, care se luau la întrecere.

Plaja din Tel Aviv era locul lui preferat de meditaţie. Cu zgârie-norii în spatele lui şi valurile şi briza caldă şi înviorătoare pe faţă. Şi acum voia să se gândească la soţia şi copilul său. Fosta soţie şi copilul de cinci ani.

Intenţionase să se întoarcă la Londra, imediat după ce conducerea ziarului îi ceruse să plece din Bagdad. Dar, dintr-odată, Sally se cuplase cu un alt bărbat şi îi spusese că are nevoie de „spaţiu“, aşa că Rob hotărâse să rămână în Tel Aviv. Nu voia să

se afle în Anglia dacă nu o putea vedea pe Lizzie. Ar fi fost mult prea dureros.

Dar a cui era vina, de fapt, în toată această poveste? Rob se întrebă câte dintre motivele de divorţ i se puteau imputa. E adevărat, ea avusese aventuri… dar el fusese plecat în tot acel timp. Dar acesta era jobul lui! Era corespondent de presă în străinătate: pentru asta muncise zece ani în Londra. Aşa îşi câştiga banii. Şi acum ajunsese, la treizeci şi ceva de ani, să acopere tot Orientul Mijlociu – mult prea mult pentru un singur om.

Se întrebă dacă să se întoarcă la Bik Bik pentru încă o bere. Privi spre stânga. Hotelul Dan Panorama se contura ameninţător pe fondul cerului senin – o halcă imensă de hotel, din beton, cu un atrium scânteietor din sticlă. În spate era parcarea, acri întregi de locuri de parcare, situaţi în mod ciudat în mijlocul oraşului.

Îşi aminti povestea din spatele acelor parcări: când a izbucnit războiul între arabi şi evrei, în 1948, acesta fusese frontul principal al conflictului urban dintre Tel Avivul israelian şi oraşul arab Jaffa. Apoi, israelienii au câştigat şi au nivelat terenul. Iar acum locul devenise o parcare imensă.

Rob se hotărî. Dacă nu o putea vedea pe Lizzie, era indicat să facă nişte bani, ca să o poată hrăni şi proteja. Astfel, se decise să meargă direct la micul său apartament din Jaffa şi să facă nişte cercetări. Să găsească mai multe informaţii pentru articolul acela despre libanezi pe care îl avea în minte. Sau să le dea de urmă puştilor din gruparea Hamas care se ascunseseră în biserica aia.

Ideile îi vuiau prin minte, în timp ce se îndreptă spre curbura plajei şi casele de pe antica faleză a portului de mai departe – portul vechiului oraş Jaffa.

Îi sună mobilul. Rob îşi verifică ecranul telefonului plin de speranţă. Recunoscu un număr de Anglia, dar nu era Sally, sau Lizzie, sau vreunul dintre prietenii săi.

Era editorul lui din Londra.

Rob simţi fiorul adrenalinei. Asta aşteptase! Acesta era momentul lui preferat al slujbei pe care o avea: apelul neaşteptat din partea editorului. Du-te la Bagdad. Du-te la Cairo. Du-te în Gaza. Du-te şi riscă-ţi viaţa. Rob adora momentul acesta. Faptul că nu ştia niciodată unde avea să călătorească. Era sentimentul acela de spaimă ca în teatrul de improvizaţie sau ca în transmisiunile în direct de la televizor. Nici nu era de mirare că nu putea să aibă o relaţie normală cu cineva. Deschise telefonul.

— Robbie!

— Steve?

— Ce'aci?

Accentul Cockney foarte pronunţat al redactorului său îl făcu pe Rob să încremenească preţ de o secundă, cum se întâmpla mereu. El încă mai credea ca un american obişnuit că toţi jurnaliştii de la *The Times* vorbesc în engleza cuşer de Oxford. De fapt, editorul lui străin vorbea ca un docher de Tilbury – şi înjura şi mai abitir. Câteodată Rob se întreba dacă nu era posibil ca Steve să exagereze puţin – accentul Cockney – pentru a se distinge de colegii săi mai articulaţi, absolvenţi de Oxbridge. Toţi erau atât de competitivi în presă!

— Robbie, amice. Ce'aci în momentu' ăsta?

— Stau pe o plajă, vorbesc cu tine.

— Futu-i. De-aş avea slujba ta.

— Ai avut-o. Dar te-au promovat.

— A, da, râse Steve. Oricum, ce vreau să zic e: ce voiai să faci? Ţi-am repartizat vreo sarcină?

— Nu.

— Aşa-i, aşa-i. Te refaci după căcatu' ăla… cu fututa aia de bombă.

— Sunt bine acum.

— Treaba aia a fost murdară, fluieră Steve. Bagdad.

Rob nu voia să se gândească la bombă.

— Deci… Steve… unde…

— Kurdistan.

— Ce? Uau!

Se simţi imediat nerăbdător şi puţin speriat. Kurdistanul irakian. Mosul! Nu mai fusese niciodată acolo, şi în mod cert era o adevărată mină de aur pentru un reporter. Kurdistanul irakian!

— Mai stinge din focu' ăla, îl întrerupse Steve.

Rob simţi cum i se taie elanul. Era ceva în vocea lui Steve. Nu era vorba despre un reportaj de război.

— Steve?

— Rob, amice. Ce ştii despre arheologie?

Rob privi spre mare. O parapantă se înălţa deasupra valurilor.

— Arheologie? Nimic. De ce?

— Păi, sunt nişte… săpături… în sudul-estul Turciei. Partea kurdă a Turciei.

— Nişte săpături?

— Da. Destul de interesant. Arheologii ăştia germani au…

— Picturi rupestre? Oase vechi? Rahat, spuse Rob, simţind înţepătura dezamăgirii.

— Ei, acum. Hai, hai, chicoti Steve.

— Ce?

— Nu poţi să te ocupi mereu de Gaza. Şi nu te mai vreau nicăieri să fii în pericol. Nu în momentu' ăsta, completă Steve, pe un ton îngrijorat, aproape frăţesc. Eşti unul dintre cei mai buni reporteri ai mei. Şi treaba din Bagdad a fost o ploaie cu băşici. Ai avut parte de destule rahaturi în ultima vreme. Nu crezi?

Rob aşteptă. Ştia că Steve nu terminase. Şi nu se înşelă.

— Aşa că te rog, continuă el, cât pot de politicos, să te duci şi să te uiţi la nenorocitele alea de săpături din Turcia. Dacă ţi se pare OK.

Rob detectă sarcasmul.

— OK, Steve, râse el. Tu eşti şeful! O să mă duc să mă uit la câteva pietre. Când vrei să plec?

— Mâine. Îţi trimit rezumatu' pe mail.

Mâine? Nu avea prea mult timp. Rob începu să se gândească la avioane şi împachetat.

— Sunt pe treabă, Steve. Mersi.

Editorul făcu o pauză şi apoi vocea îi reveni pe linie.

— Dar, Rob…

— Ce?

— Nu e de glumă cu reportaju' ăsta. Alea nu sunt doar nişte… pietre antice.

— Pardon?

— A apărut deja la ştiri aici. Probabil că ţi-a scăpat.

— Nu citesc secţiunea de arheologie din presă.

— Eu da. E foarte la modă.

— Şi?

Briza mării era caldă. Steve nu se opri din vorbit.

— Ce vreau să spun. Locu' ăsta în Turcia. Ce au găsit nemţii ăia…

Rob aşteptă ca Steve să explice.

— Ei, bine, rosti el într-un final, după o lungă pauză. Nu sunt doar oase şi alte rahaturi, Robbie. E şi ceva ciudat, care ar putea fi interesant.

3

În avionul de Istanbul, Rob sorbi din ginul său tonic îndoit cu apă, servit într-un pahar transparent de plastic, cu un beţigaş minuscul pentru amestecat în el. Citi printul e-mailului de la Steve şi alte câteva chestii pe care le găsise pe internet despre săpăturile din Turcia.

Situl se numea Gobekli Tepe. Timp de o oră, Rob crezuse că se pronunţa Teep, dar apoi văzu transcrierea fonetică pe una dintre hârtii: Tepe se pronunţa *Tepp-ay.* Gobekli… *Tepp-ay.* Rob pronunţă în gând – *Gobekli Tepp-ay,* apoi ronţăi un covrigel.

Citi mai departe.

Se pare că situl era doar unul dintr-o serie de aşezări vechi care erau în prezent dezgropate în partea kurdă a Turciei. Nevali Cori, Cayonu, Karahan Tepe. Unele dintre ele păreau a fi incredibil de vechi. Opt mii de ani sau chiar mai mult. Dar, oare, însemna asta *chiar* atât de mult. Rob habar nu avea. Cât de vechi era Sfinxul? Stonehenge? Piramidele?

Terminându-şi ginul tonic, se lăsă pe spate şi se gândi la lipsa lui de cultură generală. De ce nu ştia răspunsul la întrebările de genul acesta? Pentru că, evident, nu avea studii superioare. Spre deosebire de colegii lui care aveau diplome de la Oxford şi Universitatea din Londra şi UCLA, sau Paris, sau Tokio, sau Austin, sau cine-mai-ştie-unde, Rob nu avea nimic în afară de mintea lui şi talentul de a citi cu viteză – de a procesa informaţiile foarte repede. Fugise de şcoală de la vârsta de optsprezece ani. În pofida plânsetelor disperate ale mamei sale necăsătorite, refuzase ofertele câtorva colegii şi universităţi şi intrase direct în presă. Dar cine l-ar fi putut condamna, de fapt? Rob mai

înghiţi un covrigel. Nu avusese de ales. Mama lui era singură, tatăl lui rămăsese în America ca să fie în continuare un nenorocit ticălos şi violent; Rob crescuse în sărăcie, în cele mai mărginaşe colţuri ale mohorâtei suburbii londoneze. De la o vârstă fragedă îşi dorise să aibă bani şi statut social cât de repede posibil. Nu avea să fie niciodată precum copiii aceia de bani gata pe care obişnuia să îi pizmuiască când era mic, capabili să îşi ia patru ani de vacanţă, ca să poată fuma iarbă şi merge la petreceri, ca să se îndrepte, apoi, foarte confortabil şi într-un ritm lejer, către carierele lor. Întotdeauna simţise nevoia de a da din coate, de a se afirma.

Aceeaşi dorinţă de a avansa rapid i-a guvernat şi viaţa emoţională. Când Sally apăruse, mândră, zâmbitoare şi isteaţă, el se agăţase de fericirea şi stabilitatea pe care ea le oferise. Naşterea fiicei lor, la scurt timp după căsătoria lor, i s-a părut un semn, cum că ceea ce făcuse, căsătoria, desigur, era un Lucru Foarte Bun. Deşi tardiv, realizase totuşi că profesia lui de jurnalist care cutreieră lumea în lung şi în lat ar putea intra în conflict cu seninătatea vieţii domestice.

Locul lui de la clasa economică a companiei aeriene El Al era mai inconfortabil ca niciodată. Rob se sprijini pe spate şi se frecă la ochi. Apoi îi ceru stewardesei încă un gin tonic. Un mic stimulent şi puţină amnezie.

Întinzând mâna în bagajul de sub scaun, Rob scoase două cărţi de la cea mai bună librărie din Tel Aviv, una despre arheologia turcă şi una despre omul preistoric. Făcea o escală de trei ore la Istanbul, după care un alt avion îl va purta către Sanliurfa, în estul sălbatic al Anatoliei. Avea la dispoziţie o jumătate de zi ca să le poată citi.

Când ajunseră în Istanbul, Rob era deja destul de aburit – şi la curent cu istoria arheologică a Anatoliei. Deosebit de important părea să fi fost un loc numit Catalhoyuk. Pronunţat *Ciatalhoiuc.* Descoperit în anii ’50, acesta era unul dintre cele

mai vechi sate descoperite vreodată pe glob, vechi de nouă mii de ani. Zidurile acestei străvechi aşezări erau acoperite de picturi de bivoli, leoparzi şi şorecari. Mulţi şorecari. Semne religioase foarte vechi. Imagini foarte stranii.

Rob privi imaginile din Catalhoyuk. Mai frunzări câteva pagini. Apoi aterizară pe aeroportul din Istanbul şi Rob îşi recuperă bagajele de pe banda rulantă şi îşi făcu loc prin mulţimea de afacerişti turci fălcoşi, oprindu-se apoi la un mic chioşc, de unde cumpără un ziar american care conţinea unul dintre cele mai noi reportaje despre Gobekli Tepe şi apoi se îndreptă direct spre poarta de îmbarcare, aşteptând următorul zbor. În sala de aşteptare de la poartă îşi găsi un loc şi mai citi câte ceva despre săpăturile arheologilor.

Istoria modernă a sitului Gobekli Tepe începuse, după cum se menţiona, în 1964, când o echipă de arheologi americani cercetaseră amănunţit o provincie îndepărtată din sud-estul Turciei. Arheologii găsiseră mai multe dealuri de formă ciudată care conţineau mii de fragmente de cremene, un semn clar de activitate umană străveche. Cu toate acestea, oamenii de ştiinţă americani nu au făcut excavări. După cum se spunea şi în ziar: „tipii ăştia trebuie să se simtă acum ca editorul care a refuzat să publice primul manuscris Harry Potter“.

Ignorând-o pe turcoaica care dormea sforăind pe scaunul de lângă el, Rob citi mai departe.

La aproape trei decenii de la insuccesul americanilor, un cioban zărise ceva neobişnuit în timp ce îşi mâna oile: nişte pietre cu forme stranii, în pământul luminat de soare. Erau pietrele de la Gobekli Tepe.

Tepei, îşi spuse Rob, *Tepei.* Se îndreptă către un tonomat, îşi cumpără o cola dietetică şi apoi se întoarse şi îşi continuă lectura.

„Redescoperirea“ sitului a ajuns la urechile curatorilor muzeului din oraşul Sanliurfa, la

cincizeci de kilometri depărtare. Autorităţile de la muzeu au contactat ministerul de profil din guvern, care la rândul lui a luat legătura cu institutul german de arheologie din Istanbul. Astfel se face că în anul 1994, „experimentatul arheolog german Franz Breitner“ a fost desemnat de către autorităţile turce să înceapă săpăturile.

Rob parcurse în viteză restul articolului. Înclină ziarul ca să vadă mai bine. Era şi o fotografie cu Breitner în ziarul american şi, sub ea, un citat din el: „Eram intrigat. Situl avea deja o semnificaţie emoţională pentru săteni. Copacul solitar de pe cel mai înalt deal este sacru. Am crezut că suntem pe cale să descoperim ceva“.

Urmându-şi instinctul, Breitner inspectă mai îndeaproape locul. „Din prima clipă mi-am dat seama că dacă nu părăsesc imediat locul, îmi voi petrece tot restul vieţii aici.“

Rob privi poza lui Breitner. Avea înfăţişarea unui pisoi care dăduse iama în borcanul cu smântână. Avea zâmbetul unui om care trăsese lozul norocos.

— „Compania aeriană Turkish Airlines anunţă plecarea zborului TA628 către Sanliurfa…“

Rob îşi luă paşaportul şi biletul de îmbarcare şi urcă în avion. Era pe jumătate gol. Se părea că nu erau mulţi oameni interesaţi să viziteze Sanliurfa. În estul sălbatic şi îndepărtat al Anatoliei. În periculosul, prăfosul, răzvrătitul Kurdistan.

În timpul zborului, Rob citi restul documentelor şi cărţilor despre istoria arheologică de la Gobekli. Misterioasele pietre descoperite de oier se dovediseră a fi capetele plate şi alungite ale unor menhire, pietre imense din ocru, care cel mai adesea erau gravate cu imagini bizare şi delicate – în principal animale şi păsări. Şorecari şi vulturi, şi insecte ciudate. Şerpii sinuoşi reprezentau un alt motiv comun. Pietrele în sine păreau să reprezinte oameni, conform experţilor – pietrele aveau

„braţe“ stilizate orientate unghiular, în jos, pe lângă trunchi.

Până în prezent, patruzeci şi trei de pietre fuseseră dezgropate. Erau aranjate în cercuri cu diametre de la cinci la zece metri. În jurul cercurilor existau bănci din piatră, nişe mai mici şi pereţi din cărămizi de chirpici.

Rob recapitulă tot ce învăţase. Totul era destul de interesant. Dar vârsta sitului era cea care îi intrigase pe toţi arheologii. Gobekli Tepe era incredibil de vechi. După spusele lui Breitner, complexul avea cel puţin zece mii, poate chiar unsprezece mii de ani vechime. Asta ar fi însemnat în jur de 8000-9000 î.Hr.

Unsprezece mii de ani vechime? Părea neverosimil. Era posibil? Rob se întoarse la cartea lui, pentru a compara această vârstă cu a altor situri. Stonehenge fusese construit în jur de 2000 î.Hr. Sfinxul, poate în jur de 3000 î.Hr. Înainte de descoperirea şi datarea sitului Gobekli Tepe, cel mai „vechi“ complex megalitic fusese localizat în Malta – şi acela fusese datat în jur de 3500 î.Hr.

Aşadar, Gobekli Tepe era cu cinci mii de ani mai vechi decât orice altă aşezare umană. Rob se îndrepta către una dintre cele mai vechi aşezări construite vreodată de om. Poate chiar cea mai veche.

Îşi simţi antenele de jurnalist zbârnâind. Cea mai veche clădire din lume descoperită în Turcia? Hmmm. Poate că nu era titlu de prima pagină, dar îi putea face loc pe pagina a treia. Ar face ceva senzaţie. Şi, în plus, în ciuda articolelor din ziar, părea ca şi când niciun jurnalist din Occident nu ajunsese, de fapt, la Gobekli. Toate articolele din media occidentale erau scrise din informaţii la mâna a doua sau a treia, preluate de la agenţii turce de presă. Rob avea să fie primul ziarist ajuns la faţa locului.

În sfârşit, călătoria lui se terminase. Avionul pluti deasupra pistei, coborî şi rulă încet până se

opri pe aeroportul Sanliurfa. Era o noapte întunecată şi senină. Atât de senină, încât prin geamurile avionului, noaptea părea de-a dreptul răcoroasă. Dar când uşa se deschise şi fu coborâtă scara avionului, Rob simţi o rafală de aer fierbinte. Ca şi când cineva ar fi deschis un cuptor uriaş. Era o zi toridă. Foarte toridă. În definitiv, se aflau la marginea marelui deşert sirian.

Aeroportul era micuţ. Lui Rob îi plăceau aeroporturile micuţe. Aveau o personalitate care lipsea marilor aeroporturi moderne şi impersonale. Bagajele erau aduse la poarta pentru Sosiri de un bărbat gras, cu barbă şi o vestă pătată, iar la Controlul paşapoartelor se afla un tip pe jumătate adormit, în spatele unui birou şubred.

În parcarea aeroportului, o briză călduţă şi prăfoasă lovea frunzele câtorva palmieri ciufuliţi. Câţiva taximetrişti îl observară. Rob privi şi alese.

— Sanliurfa, spuse el către unul dintre tipii mai tineri.

Bărbatul cu bărbia ţepoasă zâmbi. Cămaşa lui de blugi era uzată, dar curată. Părea prietenos. Mai prietenos decât restul taximetriştilor, care căscau şi scuipau. Şi, în plus, tipul ăsta tânăr părea să vorbească şi limba engleză. După o scurtă discuţie despre tarif şi amplasamentul hotelului lui Rob, şoferul luă bagajele şi le puse în portbagaj, apoi urcă la volan.

— Urfa, spuse el, dând din cap. Nu Sanliurfa. Urfa!

Rob se lăsă pe spate pe bancheta taxiului. Era foarte obosit. Fusese o călătorie foarte lungă din Tel Aviv. Mâine avea să meargă şi să vadă acele săpături stranii. Dar pentru moment avea nevoie de somn. Şi totuşi, taximetristul era hotărât să îl ţină de vorbă.

— Vrei bere? Ştiu loc bun.

Rob mârâi în sinea lui. Câmpuri întinse şi întunecate îi treceau repede prin faţa ochilor.

— Nu mersi.

— Femeie? Ştiu femeie bună.

— Ăă, nu. Nu cred.

— Covor. Vrei covor. Am frate…?

Rob oftă şi privi în oglinda retrovizoare. Apoi văzu cum şoferul se uită la el. Bărbatul zâmbea. Glumise.

— Foarte amuzant.

— Ale dracului de covoare, râse taximetristul.

Apoi, fără a-şi lua ochii de pe şosea, se întoarse şi îi oferi o mână lui Rob. Rob îi strânse mâna.

— Numele meu Radevan, spuse şoferul. Tu?

— Robert. Rob Luttrell.

— Salut, domnule Robert Luttrell.

Rob râse şi îi întoarse salutul. Ajunseseră la periferia oraşului. Felinare şi ateliere de vulcanizare se înşirau pe marginea străzii presărate de gunoaie. O reclamă luminoasă de la o benzinărie Conoco răspândea o lumină roşiatică prin bezna sufocantă. Pe ambele părţi se înălţau blocuri de apartamente din beton. Peste tot domnea arşiţa. Şi totuşi, Rob zări câteva femei în spatele geamurilor de la bucătării: toate cu văluri pe cap.

— Ai nevoie de şofer? Eşti aici afaceri? întrebă Radevan.

Rob se gândi la asta. De ce nu? Bărbatul era amabil, avea simţul umorului.

— Sigur. Am nevoie de şofer şi translator. Pentru mâine? Poate şi după.

Radevan lovi binedispus volanul maşinii cu podul palmei, iar cu cealaltă îşi aprinse o ţigară. Niciuna din mâini nu stătea propriu-zis pe volan. Rob se gândi că aveau să intre direct într-o moschee mică, luminată de neoane, dar chiar atunci Radevan apucă volanul şi se redresară pe şosea. Între două fumuri de ţigară, şoferul sporovăia.

— Eu pot să te ajut. Eu bun traducător. Vorbeşte kurdă, engleză, turcă, japoneză, germană.

— Vorbeşti germană?

— *Nein.*

Rob râse din nou. Începuse să îi placă de Radevan, măcar pentru faptul că parcurseseră şaisprezece kilometri în zece minute fără să provoace un accident şi se aflau deja în centrul oraşului. Peste tot erau chioşcuri de kebab cu obloane trase şi magazine de baclava cu program prelungit. Zări un bărbat în costum şi un bărbat în veşminte tradiţionale. Doi copii trecură în viteză pe mopeduri. Nişte femei tinere în blugi, cu văluri viu colorate, se hlizeau la auzul unei glume. Maşinile din trafic claxonau într-o intersecţie. Hotelul lui Rob era chiar în inima oraşului.

Radevan se uită la Rob în oglinda retrovizoare.

— Domnule Rob, tu englez?

— Aşa ceva, spuse Rob, nedorind să intre în detalii despre originea sa; nu în acel moment. Un fel de, adăugă el, prea obosit.

— Eu place englez, spuse Radevan rânjind, şi îşi frecă degetul mare de cel arătător, ca şi când ar fi cerut bani. Sunt bogaţi. Englezul foarte bogat!

— Bine… unii dintre ei, zise Rob ridicând din umeri.

— Dolari şi euro, insistă Radevan. Dolari şi lire, continuă el rânjind din nou. OK, te duc mâine. Unde mergi tu?

— Gobekli Tepe. Ştii unde e?

Linişte. Rob mai încercă o dată.

— Gobekli Tepe?

Radevan nu răspunse nimic şi opri brusc maşina.

— Hotelul tău, anunţă şoferul tăios.

Zâmbetul îi dispăruse cu totul.

— Ăă, mă vezi mâine? întrebă Rob trecând la engleza păsărească. Radevan?

Radevan încuviinţă din cap. Îl ajută pe Rob să îşi urce bagajele pe scările hotelului şi apoi şoferul se întoarse către taxi.

— Zici… zici că vrei Gobekli Tepe?

— Da.

— Gobekli Tepe e loc rău, domnu' Rob, se încruntă Radevan.

Rob stătu în faţa uşii hotelului, simţindu-se ca într-o adaptare cinematografică a romanului *Dracula* al lui Bram Stoker.

— Ei, e doar un şantier arheologic, Radevan. Poţi să mă duci sau nu?

Radevan scuipă pe trotuar. Apoi se urcă în taxi şi se aplecă peste portieră.

— Nouă, mâine-dimineaţă.

Taxiul demară în trombă, pierzându-se în labirintul de străduţe vechi din Sanliurfa.

Dimineaţa următoare, după un mic dejun format din ouă fierte tari, brânză din lapte de oaie şi trei curmale, Rob se urcă în taxi. Se îndreptară spre ieşirea din oraş. În timp ce mergeau, Rob îl întrebă pe Radevan de ce era atât de pornit împotriva minelor din Gobekli.

La început şoferul fusese ţâfnos. Ridicase din umeri şi mormăise. Dar pe măsură ce drumurile se goleau şi terenurile irigate întinse le luau locul, începuse să se destindă.

— Nu e bine.

— Spune-mi.

— Gobekli Tepe poate însemna bogat. Ar putea face neamul kurd foarte bogat.

— Dar?

Radevan pufăi nervos din cea de-a treia ţigară.

— Uită-te la locul ăsta, la oamenii ăştia?

Rob privi pe geam. Tocmai treceau de un sătuc cu case din chirpici şi şanţuri exterioare de scurgere, cu copii murdari jucându-se prin gunoaie. Copiii făcură semne cu mâna înspre maşină. Dincolo de sat era un câmp de bumbac unde femei cu văluri de culoarea levănţicii se aplecau peste culturi, în praf şi mizerie, în căldura toropitoare. Privi înapoi către şofer.

Radevan ţâţâi zgomotos.

— Poporul kurd e sărac. Eu, şofer taxi. Dar vorbesc limbi! Şi tot şofer taxi.

Rob încuviinţă. Ştia despre nefericirea kurzilor. Campania pentru separare…

— Guvernul turc ne ţin săraci…

— OK, bine, spuse Rob. Dar nu înţeleg ce legătură are asta cu Gobekli Tepe?

Radevan îşi aruncă ţigara pe geam. Erau din nou în vasta zonă rurală, iar Toyota cam rablagită huruia pe drumul de pământ. În zare, munţii albaştri sclipeau în aerul fierbinte.

— Gobekli Tepe ar putea fi ca piramidele sau ca… Stonehenge. Dar îl ţin ascuns. Putea fi mulţi turişti aici, plătească bani la kurzi, dar nu. Guvernul turc a spus nu. Nici nu pun semne sau construiesc drum aici. Ca secret.

El tuşi, scuipă pe geam, apoi îl închise ca să nu intre praful ridicat.

— Gobekli Tepe loc rău, spuse el din nou, apoi tăcu.

Rob nu ştiu ce să spună. În faţa lui, dealurile joase galben-maronii se desfăşurau la nesfârşit către Siria. Zări un alt cătun kurd, cu un minaret zvelt înălţându-se deasupra acoperişurilor din tablă ondulată, aidoma unui turn de pază în curtea unei închisori. Rob ar fi vrut să spună că dacă exista ceva care îi ţinea în loc pe kurzi, acelea erau probabil tradiţiile, izolarea şi religia lor, dar nu credea că Radevan era dispus să îl asculte.

Merseră în linişte. Drumul deveni şi mai prost, iar semideşertul, şi mai ostil. Într-un final, Radevan vră iarăşi şi Rob privi în sus, către un dud solitar, puternic, pe fondul cerului fără nori. Radevan dădu din cap, pronunţă „Gobekli“ şi parcă. Se răsuci în scaun şi zâmbi, părând că-i revenise buna dispoziţie. Apoi ieşi din maşină şi îi deschise portiera lui Rob, ca un şofer cu clasă, şi Rob se simţi uşor stingherit. Radevan urcă din nou în maşină şi scoase un ziar cu poza unui jucător de fotbal. Evident, avea să îl aştepte. Rob îşi luă la

revedere şi-i spuse că avea să revină peste trei ore. Radevan zâmbi.

Întorcându-i spatele, Rob urcă dealul şi se opri pe creastă. În urma lui se întindeau pe o distanţă de treizeci de kilometri sate prăfuite, deşert şi culturi de bumbac pârjolite. În faţa lui avea o privelişte uimitoare. În mijlocul pustiului arid se aflau şapte deluşoare. Şi zeci de muncitori lucrau de zor, unii ridicau găleţi de pietre, alţii atacau pământul cu simţul răspunderii. Erau corturi şi buldozere şi teodolite.

Rob înaintă, simţindu-se ca un intrus. Câţiva muncitori se opriseră şi-l priveau. Chiar când începu să se simtă stingherit, un european jovial, în jur de cincizeci de ani, se apropie de el. Rob îl recunoscu pe Franz Breitner.

— *Wilkommen,* rosti germanul binedispus, ca şi când l-ar fi cunoscut deja pe Rob. Tu eşti jurnalistul din Anglia?

— Da.

— Eşti un bărbat foarte norocos.

4

Recepţia spitalului St. Thomas era aglomerată ca întotdeauna. Detectiv inspector-şef Mark Forrester îşi făcu loc printre asistentele agitate şi rudele bârfitoare şi bătrânele cu perfuzii atârnate de cadre din metal şi se întrebă, pentru a treia oară în acea dimineaţă, dacă putea banaliza ceea ce era obligat să facă.

Trebuia să meargă şi să vadă un om mutilat. Nu-i era uşor. Văzuse destule privelişti nasoale – avea patruzeci şi doi de ani şi era detectiv de zece –, dar exista ceva mai mult decât neliniştitor în legătură cu acest caz.

Văzând semnul secţiei de terapie intensivă, Forrester urcă sprinten un rând de scări, ajunse la recepţia de pe secţie, îşi arătă grăbit legitimaţia unei fete cu chip inocent şi i se spuse să aştepte.

Câteva secunde mai târziu, un doctor, care după înfăţişare părea a fi chinez, îşi făcu apariţia.

— Doctorul Sing?

— Inspectorul Forrester?

Forrester încuviinţă şi întinse mâna pentru a apuca mâna doctorului. Salutul doctorului fu nesigur, ca şi când urma să-i dea veşti proaste. Forrester se simţi uşor panicat.

— Este încă viu?

— Da. Abia.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Glosectomie totală, spuse doctorul cu ochii aţintiţi undeva, peste umărul lui Forrester.

— Pardon?

— I-au extirpat *toată* limba, răspunse doctorul, după un oftat. Cu un fel de foarfece…

— Doamne, am auzit că e grav, dar…

Forrester privi prin uşile de plexiglas către salonul propriu-zis. Undeva înăuntru, în spatele

uşilor, se afla singurul lui martor. Încă în viaţă. Dar fără limbă.

Doctorul scutură din cap.

— Cantitatea de sânge pierdută a fost imensă. Şi nu doar de la… limbă. De asemenea i-au scrijelit nişte linii pe piept. Şi l-au ras pe cap.

— Deci credeţi…?

— Cred că dacă nu ar fi fost întrerupţi, ar fi fost mult mai rău, spuse doctorul, privindu-l în ochi pe Forrester. Vreau să vă mai spun că, dacă nu ar fi pornit alarma, cel mai probabil l-ar fi ucis.

— Tentativă de omor, rosti Forrester.

— Dumneata eşti poliţistul, replică doctorul, adoptând o expresie iritată.

Forrester încuviinţă.

— Pot să îl văd?

— Salonul 37. Dar o vizită scurtă, vă rog.

Forrester mai strânse o dată mâna doctorului, deşi nu era sigur de ce o face. Apoi păşi printre uşile de plexiglas, evită o targă plină cu ploşti urinare şi ciocăni la uşa salonului 37. Tot ce se auzea era un geamăt. Ce să facă? Apoi îşi aminti: omului îi fusese tăiată limba. Oftând, detectivul împinse uşa. Era o cameră de spital mică, simplă, cu un televizor suspendat de un suport din oţel într-unul din colţuri. Televizorul era oprit. Camera mirosea a flori, dar şi a ceva neplăcut. În pat se afla un bărbat relativ în vârstă, care se uita cu o privire sălbatică la Forrester. Capul îi fusese ras, lăsând în urmă un labirint de tăieturi şi cicatrice pe scalp. Lui Forrester îi aminti de o hartă a liniilor feroviare. Gura bărbatului era închisă, dar în colţurile buzelor avea cruste de sânge, precum marginea plină de zeamă maronie, întărită, a unei sticle vechi de bulion; partea de sus a corpului pacientului era acoperită de bandaje.

— David Lorimer?

Bărbatul dădu din cap. Şi se holbă. Şi se holbă.

Acea privire plină de disperare îl făcea pe Forrester să se piardă. De-a lungul carierei sale

văzuse destule feţe înspăimântate, dar teroarea absolută ce se revărsa din ochii acestui bărbat era cu totul altceva.

David Lorimer mormăi ceva. Apoi începu să tuşească şi din gură îi săriră mici stropi de sânge, iar Forrester se simţi copleşit de vinovăţie.

— Vă rog, spuse el, ridicând o mână. Nu vreau să vă deranjez. Eu doar… voiam să verific ceva…

Ochii bărbatului erau plini de lacrimi ca aceia ai unui copil chinuit.

— Aţi trecut printr-o încercare înfiorătoare, domnule Lorimer. Noi doar… eu doar… vreau să vă spun că ne vom strădui să-i prindem pe aceşti oameni.

Cuvintele erau inutil de inadecvate. Acest bărbat fusese brutalizat şi torturat. Limba îi fusese spintecată cu o foarfecă. Linii îi fuseseră gravate în piele, pe viu. Forrester se simţi ca un idiot. Ce voise să spună era „o să prindem jigodiile alea“, însă încăperea aceea nu i se păru locul potrivit pentru o asemenea afirmaţie absurdă. Până la urmă, se aşeză pe un scaun din plastic de la capătul patului şi îi zâmbi călduros victimei, încercând s-o liniştească.

Păru să funcţioneze. Un minut sau două trecură şi ochii bătrânului nu mai păreau chiar atât de înspăimântaţi. Lorimer chiar arătă înspre nişte hârtii aflate pe noptieră. Forrester se ridică şi luă documentele. Era un teanc de notiţe scrise de mână.

— Ale dumneavoastră?

Lorimer încuviinţă. Păstrându-şi buzele lipite strâns.

— Descrierile agresorilor?

Acesta încuviinţă din nou.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Lorimer.

Forrester întinse mâna şi îl bătu pe umăr, stângaci. Bărbatul arăta de parcă mai avea puţin şi izbucnea în plâns.

Ieşi din cameră cât de repede putu, îndesând în buzunar hârtiile. Coborî pe scări şi ieşi prin uşile rabatabile. Când ajunse în aerul umed de primăvară târzie de pe înfrunzita Embankment Street, respiră adânc şi uşurat. Atmosfera de teroare din cameră, din ochii holbaţi ai bărbatului fusese mult prea intensă.

Mergând grăbit în josul Tamisei şi apoi traversând-o, având clădirea galbenă gotică a parlamentului în stânga lui, Forrester citi notiţele mâzgălite.

David Lorimer era custode. La muzeul Benjamin Franklin. Avea şaizeci şi patru de ani. Mai avea puţin până să iasă la pensie. Locuia singur într-un apartament deasupra muzeului. Noaptea trecută se trezise în jurul orei patru dimineaţa din cauza unor zgomote înfundate de sticlă spartă, venite de la parterul clădirii. Apartamentul său era un pod renovat şi trebuise să coboare până jos de tot, în beci. Acolo găsise cinci sau şase bărbaţi necunoscuţi, aparent tineri şi purtând măşti de schi sau cagule. Bărbaţii intraseră prin efracţie, ca nişte profesionişti, şi săpau de zor în podeaua beciului. Unul dintre ei avea o „voce distinsă“.

Şi asta fusese cam tot ce scrisese Lorimer. În timpul atacului, o alarmă de maşină pornise, dintr-un motiv sau altul, probabil dintr-o pură şi miraculoasă coincidenţă – chiar când bărbaţii scrijeleau gâtul şi pieptul bărbatului, astfel că au fost nevoiţi să fugă. Custodele avea noroc că scăpase cu viaţă. Dacă flăcăul acela, Alan Greening, n-ar fi intrat şi nu l-ar fi găsit, Lorimer ar fi sângerat până şi-ar fi dat ultima suflare.

Forrester era pierdut în gânduri. Merse la dreapta pe Strand Street, o luă apoi în josul unei străduţe lăturalnice liniştite, până în dreptul muzeului, Casa Benjamin Franklin. Casa era închisă cu bandă din plastic albastru cu alb. Două maşini de poliţie erau parcate în faţă, un ofiţer în

uniformă stătea afară şi vreo doi jurnalişti cu reportofoanele pregătite se adăposteau sub marchiza unei clădiri de birouri din apropiere, cu pahare de cafea în mână.

Unul din ei făcu un pas în faţă când Forrester se apropie.

— Domnule detectiv, este adevărat că victimei i-a fost tăiată limba?

Forrester se întoarse şi zâmbi diplomatic fără a răspunde.

Jurnalista, o femeie tânără şi frumuşică, încercă din nou.

— A fost vreo treabă din aceea neonazistă?

Forrester fu luat pe nepregătite. Se întoarse şi o privi pe fată.

— Conferinţa de presă va fi mâine.

Era o minciună, dar era suficient. Întorcându-se către clădire, trecu pe sub banda de plastic şi-şi arătă insigna. Ofiţerul în uniformă deschise uşa şi Forrester simţi de îndată mirosul chimic, înţepător al substanţelor folosite de criminalişti. Furnizarea amprentelor. Lumini UV peste tot. Gel silicon şi superglue. Forrester străbătu holul plin de portrete ale lui Benjamin Franklin, apoi coborî scările înguste până la subsol.

Beciul era plin de activitate. Două fete din echipa de criminalistică, în costume verzi din hârtie, de unică folosinţă şi măşti, lucrau în colţ. Petele de sânge de pe podea erau lipicioase, de o culoare închisă, intensă. Sergentul detectiv Boijer îi făcu semn cu mâna din capătul celălalt al camerei. Forrester îi zâmbi.

— Făceau săpături aici, spuse sergentul Boijer.

Forrester observă că părul blond al lui Boijer fusese tuns de curând şi pe mulţi bani.

— De ce săpau?

— Mă depăşeşte, spuse sergentul Boijer, ridicând din umeri. Dar au lucrat ceva, continuă el, arătând înspre dalele de piatră sparte de pe jos.

Trebuie să le fi luat vreo două ore să mute tot rahatu' ăla şi să sape atât de adânc.

Forrester se aplecă să evalueze solul răvăşit, gaura adâncă şi jilavă făcută în pământ.

— L-aţi văzut pe custode, întrebă Boijer, pălăvrăgind în continuare în spatele lui.

— Da. Săracu' amărât.

— Doctorul mi-a spus că au încercat să îl omoare, încet.

— Eu cred că au încercat să îl facă să sângereze până ar fi murit, răspunse Forrester fără a se întoarce. Dacă n-ar fi pornit alarma, şi dacă n-ar fi avut norocul să ajungă flăcăul acela, ar fi murit din cauza hemoragiei.

Boijer încuviinţă.

— Deci, e tentativă de omor, afirmă Forrester ridicându-se. Mai bine vorbim cu Aldridge. O să aibă nevoie de un ofiţer senior pentru investigaţii, dar şi de restul. Aranjează o cameră de investigaţii pentru colectarea informaţiilor.

— Şi cicatricele de pe pieptul lui?

— Pardon?

Forrester se întoarse. Boijer ridică o poză, tresărind.

— N-aţi văzut asta, întrebă el, înmânându-i fotografia. Doctorul a făcut o poză cicatricelor de pe pieptul tipului. A trimis-o la secţie, prin e-mail, azi-dimineaţă, n-am apucat să vă arăt.

Forrester privi fotografia. Pielea albă de pe pieptul curatorului era expusă camerei, fină şi vulnerabilă. Scrijelită şi însângerată în piele, se distingea Steaua lui David. Imposibil de confundat. Carnea era sfâşiată grosolan, dar simbolul era de neconfundat. Două triunghiuri juxtapuse. Steaua evreiască a lui David. Sfârtecată în carne vie.

5

— Deci astea sunt sculpturile, cele noi pomenite în articol?

— *Ja.*

Rob se afla în mijlocul săpăturilor, alături de Breitner. Cei doi stăteau pe marginea unei gropi, privind în jos, la un cerc înalt, format din pietre în formă de T, din mijlocul adânciturii îngrădite. Aceştia erau megaliţi. Peste tot în jurul lor se muncea cu râvnă: muncitorii turci periau şi săpau în pământ, montau scări, împingeau roabe pline de pietriş peste grătare din lemn. Soarele ardea.

Sculpturile erau stranii – şi totuşi, păreau cunoscute, pentru că Rob le văzuse în pozele din ziar. Era o piatră gravată cu lei şi câteva păsări erodate; poate raţe. Pe următoarea piatră, era sculptat ceva ce semăna cu un scorpion. Cam jumătate din megaliţi aveau gravuri similare, multe dintre ele foarte erodate, altele mai puţin. Rob făcu nişte poze cu telefonul, apoi mâzgăli câteva impresii în carneţelul său, desenând forma ciudată, în T, a megaliţilor cât se pricepu de bine.

— Dar, spuse Breitner, asta, bineînţeles, nu este tot. *Komm.*

Merseră pe marginea gropii către altă adâncitură. În această groapă se aflau încă trei stâlpi din limonit, înconjuraţi de un zid din chirpici. Urme de ceva ce semăna cu dalele de pardoseală sclipeau pe jos, între stâlpi. O fată blondă, nemţoaică, îl salută pe Rob cu „Guten tag“ în timp ce trecu pe lângă el cărând o punguţă din plastic transparent, plină cu bucăţele mici de cremene.

— Avem mulţi studenţi de la Heidelberg aici.

— Şi ceilalţi muncitori?

— Toţi sunt kurzi, spuse Breitner, clipind din ochii ascunşi în spatele ochelarilor de vedere. Desigur că am şi experţi aici, paleobotanişti şi încă alţi doi sau trei specialişti. Bărbatul scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse transpiraţia de pe creştetul pleşuv. Şi aceasta este Christine…

Rob se întoarse. Din direcţia corturilor ce reprezentau centrul operaţiunilor, se apropia o siluetă minionă, dar hotărâtă, îmbrăcată în pantaloni kaki şi cămaşă albă, remarcabil de curată. Toţi ceilalţi oameni erau acoperiţi de praful bej, omniprezent pe dâmburile sterpe din Gobekli Tepe. Dar nu şi acest arheolog. Rob se emoţionă ca de fiecare dată când făcea cunoştinţă cu o femeie tânără şi atractivă.

— Christine Meyer. Femeia cu oasele!

— Osteoarheolog, declară bruneta, întinzând o mână. Eu mă ocup de antropologia biologică. Rămăşiţele umane şi aşa mai departe. Nu că am fi găsit ceva de genul acesta până acum.

Rob detectă un accent franţuzesc.

— Christine a lucrat la Cambridge, sub aripa lui Isobel Previn, spuse Breitner, ghicindu-i gândurile, însă este din Paris, aşa că suntem din diferite ţări aici…

— Sunt franţuzoaică, da. Dar am locuit în Anglia mulţi ani.

— Eu sunt Rob Luttrell, spuse el zâmbind. Avem un trecut comun! Adică sunt american. Dar locuiesc în Londra de când aveam zece ani.

— A venit ca să scrie despre Gobekli, explică Breitner chicotind. Aşa că o să îi arăt lupul.

— Crocodilul, replică Christine.

Breitner râse, apoi se întoarse şi o luă înainte. Rob îi privi confuz pe cei doi oameni de ştiinţă. Breitner îi făcu semn din mână, îndemnându-l să îi urmeze.

— *Komm.*[1] O să îţi arăt.

Făcură turul săpăturilor şi haldelor de steril. Rob privi în jur. Erau megaliţi peste tot. Unii dintre ei

încă pe jumătate îngropaţi. Alţii înclinaţi la unghiuri periculoase.

— E mult mai mare decât m-am aşteptat… şopti el.

Poteca îngustă îi forţă să meargă în şir.

— Radarul de penetrare a solului şi activitatea magnetică sugerează că mai sunt încă două sute cincizeci de pietre îngropate sub dealuri, spuse Christine, mergând în spatele lui. Poate chiar mai multe.

— Uau!

— E un loc uluitor.

— Şi bănuiesc că e şi foarte vechi, aşa-i?

— Da…

Breitner o luase cu paşi grăbiţi înainte. Lui Rob i se păru că semăna cu un băieţel nerăbdător să le arate părinţilor noul lui loc de joacă secret.

— În realitate, a fost foarte greu să datăm situl, continuă Christine. Nu există multe rămăşiţe organice.

Ajunseră la o scară din oţel şi Christine se apropie de Rob.

— Uite, aşa se coboară.

Ea pluti peste trepte, cu convingere. Era evident că nu o deranja să se murdărească, în ciuda cămăşii albe.

Rob o urmă mai puţin sprinten pe scară. Se aflau pe nivelul de jos al uneia din gropi. Megaliţii tronau deasupra capetelor lor, ca nişte paznici întunecaţi. Rob se întrebă cum ar arăta locul pe timpul nopţii, dar apoi respinse gândul. Îşi scoase carneţelul.

— Deci, spuneai despre datare?

— Da, încuviinţă Christine, încruntându-se. Până de curând nu am putut spune cu acurateţe cât de vechi este situl. Adică ştiam că este antic… dar dacă era vorba despre neoliticul preceramic A[12] sau despre PPBN…

— Pardon?

— Săptămâna trecută am reuşit să datăm cu carbon nişte mangal găsit pe unul dintre megaliţi.

— Şi are zece sau unsprezece mii de ani vechime, corect? întrebă Rob, notându-şi informaţiile. Asta scria în articolul din *Trib*[3]*?*

— De fapt, raportul acela era incorect. Până şi datarea cu carbon este doar o estimare. Pentru a obţine o dată mai concretă am comparat analiza cu radiocarbon cu unele dintre fragmentele de cremene găsite, vârfuri de săgeţi precum cele descoperite la Nemrik şi Byblos şi altele. Toate acestea împreună cu restul datelor ne determină să credem că Gobekli are o vechime apropiată de douăsprezece mii de ani.

— Şi de aici tot entuziasmul?

Christine îl fixă cu privirea, îndepărtându-şi şuviţele brunete din dreptul ochilor ei limpezi.

— Cred că Franz vrea să îi vezi şopârla, zise ea apoi, râzând.

— Lup, o corectă Breitner, aflat lângă un alt stâlp îngropat, în formă de T.

La piciorul stâlpului, ataşat perpendicular pe o piatră, se afla o sculptură reprezentând un animal, lungă de aproximativ jumătate de metru. Era delicat cioplită şi, în mod ciudat, părea nouă. Fălcile sale din piatră mârâiau înspre pământ. Rob întoarse privirea către Breitner şi lucrătorul turc din spatele lui. Bărbatul turc se uita la Breitner cu ceea ce părea să fie furie, chiar ură. Când îl văzu pe Rob uitându-se la el, se întoarse brusc şi o luă în sus pe scară. Rob îl privi pe Breitner, care era complet neştiutor de acest mic schimb de ocheade.

— Abia ieri am descoperit asta.

— Ce este?

— Eu cred că este un lup, judecând după labe.

— Iar eu cred că este un crocodil, zise Christine.

— Vezi, râse Breitner.

Bărbatul îşi puse ochelarii la loc pe nas, aceştia sclipind pentru o secundă în razele soarelui, iar Rob simţi pentru o clipă un sentiment neaşteptat de

admiraţie pentru el: era atât de încântat şi entuziasmat de munca sa.

— Eu şi cu tine, continuă arheologul, şi aceşti muncitori, adică noi, suntem primii oameni care văd asta, de… de la sfârşitul epocii glaciare.

Rob clipi. Era cu adevărat ceva impresionant.

— Sculptura asta e o noutate pentru noi, adăugă Christine. Nimeni nu ştie ce reprezintă. Vezi ceva foarte important, pentru prima dată. Nu există nimeni care să îţi poată oferi o interpretare. Aprecierea ta în legătură cu ce ar putea fi este la fel de valabilă ca a oricui.

— Mie îmi seamănă cu o pisică, spuse Rob, privind maxilarul creaturii din piatră. Sau cu un iepure turbat.

— O felină, replică Breitner, frecându-şi bărbia. Ştii că nu m-am gândit la asta? Un fel de pisică sălbatică…

— Pot să includ toate acestea în articol?

— *Ja natürlich*[4], spuse Breitner, dar nu zâmbi deloc. Şi acum cred că este timpul pentru ceai.

Rob încuviinţă: îi era sete. Breitner îi conduse înapoi prin labirintul de săpături acoperite, gropi întinse, îngrădituri cu prelate şi muncitori ce cărau găleţi. Pe ultimul deal, se afla o zonă cu nişte umbrare şi covoare roşii întinse pe jos. Dintr-un samovar umplură cu ceai turcesc trei pahare în formă de lalea. Umbrarele ofereau o privelişte spectaculoasă: în faţa lor se întindeau nesfârşitele câmpii aurii şi scundele dealuri prăfoase care se unduiau până în Siria şi Irak.

Timp de câteva minute au stat şi au vorbit. Breitner le povesti cum zona din jurul localităţii Gobekli fusese cândva mult mai roditoare – nu precum deşertul în care se transformase între timp.

— Acum zece, douăsprezece mii de ani, zona asta era mult mai puţin aridă. În realitate era superbă – un peisaj pitoresc. Turme de vânat, pomi fructiferi sălbatici, râuri pline de peşte… De aceea

vedem animale săpate pe pietre – creaturi care nu mai trăiesc aici acum.

Rob îşi notă. Voia să ştie mai multe – dar chiar în acel moment se apropiară doi muncitori turci, care îi puseră o întrebare lui Breitner în limba germană. Rob ştia destulă germană ca să priceapă ce spuseseră: voiau să sape un tranşeu mai adânc pentru a face posibil accesul la un nou megalit. Breitner era în mod evident îngrijorat de pericolul unei astfel de excavaţii dificile. În cele din urmă arheologul oftă, ridică din umeri şi plecă să rezolve problema. În timp ce acesta se îndepărta, Rob observă expresia întunecată a unuia dintre muncitori. În mod evident exista o tensiune. De ce? Se întrebă dacă ar trebui să îi împărtăşească suspiciunile lui Christine, acum că rămăsese doar cu ea. Zgomotele şantierului erau înăbuşite de la distanţa la care se aflau – tot ce auzea Rob erau mici clinchete de mistrii şi lopeţi aduse ocazional de vântul fierbinte al deşertului. Se pregătea să îi pună întrebarea lui Christine, când aceasta i se adresă:

— Deci, ce părere ai despre Gobekli?

— Este incredibil. Normal.

— Dar ştii şi *cât* de incredibil?

— Cred că ştiu. Nu ştiu?

Ea îl privi sceptic.

— De ce nu îmi spui *tu,* atunci?

— Gândeşte-te aşa, Rob, începu ea sorbind din paharul de ceai în formă de lalea. Ce trebuie să ţii minte este… vârsta acestui loc. Douăsprezece mii de ani.

— Şi…?

— Şi să îţi aduci aminte ce ocupaţie aveau oamenii pe atunci.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii care au construit locul ăsta erau vânători, pescari, culegători.

— Oamenii peşterilor?

— Într-un fel, da, răspunse ea, privindu-l deschis, fără reţinere. Înainte de Gobekli Tepe, nu am avut idee că astfel de oameni primitivi ar fi putut construi ceva de genul acesta şi crea artă şi arhitectură atât de sofisticată. Şi aveau ritualuri religioase complexe.

— Pentru că erau doar nişte troglodiţi?

— Exact. Gobekli Tepe reprezintă o revoluţie a percepţiilor noastre. O revoluţie totală, completă ea, terminându-şi ceaiul. Schimbă felul în care am gândit întreaga istorie a omenirii. Situl acesta este mai important decât orice alte săpături arheologice făcute oriunde în lume în ultimii cincizeci de ani şi una dintre cele mai mari descoperiri arheologice din istorie.

Rob se simţi intrigat şi foarte impresionat. De asemenea, se simţea ca un băieţel în şcoala primară, căruia i se ţinea o lecţie.

— Cum l-au construit? întrebă el.

— Asta e întrebarea. Oameni cu arcuri şi săgeţi. Care nu cunoşteau nici măcar olăritul. Sau creşterea animalelor şi agricultura. Cum au construit templul acesta imens?

— Templu?

— O, da, este, cel mai probabil, un templu. Nu am găsit nicio dovadă cum că ar fi fost folosit pentru locuit, niciun semn al vreunei aşezări rudimentare, doar imagini stilizate din timpul vânătorii. Imagini solemne, rituale. Este posibil să fi găsit nişe pentru oase, pentru ritualurile de înmormântare. Astfel că Breitner crede că e vorba despre un templu, prima construcţie religioasă din istoria omenirii, proiectată pentru a sărbători vânătoarea, dar şi pentru a venera morţii. Şi eu cred că are dreptate, spuse ea zâmbind.

— Este un tip vesel, nu-i aşa, spuse el, lăsând pixul din mână, gândindu-se la figura luminoasă şi vioaie a lui Breitner.

— Tu n-ai fi? Este cel mai norocos arheolog din lume. Descoperă cel mai incredibil sit.

Rob încuviinţă şi îşi mai luă câteva notiţe. Entuziasmul lui Christine era aproape la fel de contagios ca cel al lui Breitner. Iar explicaţiile ei erau mai convingătoare. Rob încă nu putea împărtăşi încântarea faţă de „revoluţia totală a percepţiilor“ pe care o reprezenta Gobekli, dar începea să anticipeze un articol impresionant. Pagina doi a ziarului principal. Sau şi mai bine – un articol de fond într-un supliment color, cu nişte fotografii reuşite ale sculpturilor. Poze cu pietrele în timpul nopţii, lugubre. Poze cu lucrătorii acoperiţi de ţărână…

Apoi îşi aduse aminte reacţia lui Radevan la menţionarea numelui acestui loc şi privirea furioasă a muncitorului. Şi uşoara schimbare a dispoziţiei lui Breitner când venise vorba despre articolul lui Rob. Şi tensiunea în legătură cu tranşeul. Christine se afla lângă samovar, umplea din nou paharele cu ceaiul acela negru siropos. Se întrebă dacă era bine să-i spună ce îl frământă.

— Chestia ciudată este, zise el când femeia se întoarse, că ştiu că situl ăsta e grozav şi toate alea. Dar toată lumea este la fel de încântată?

— Ce vrei să spui?

— Păi… doar… că am avut nişte impresii date de localnici… o atitudine nasoală. Deloc plăcută. Locul ăsta supără multă lume. Spre exemplu pe şoferul meu.

— Continuă, îl îndemnă Christine crispându-se vizibil.

— Taximetristul meu, spuse Rob bătând cu pixul de bărbie. Radevan. S-a enervat foarte tare în legătură cu Gobekli, când am vorbit despre asta aseară. Şi nu e singurul. E vorba de atmosferă. Până şi Breitner pare… ambivalent. O dată sau de două ori când am vorbit cu el despre articolul meu, azi-dimineaţă, nu mi s-a părut prea încântat de prezenţa mea aici… Chiar dacă râde atât de mult, explică Rob, făcând apoi o pauză. Ai crede că ar

vrea ca toată lumea să ştie, nu? Ce face el aici? Şi totuşi, nu pare atât de liniştit de idee.

Christine nu spuse nimic, astfel că Rob rămase tăcut. Un vechi şiretlic jurnalistic.

Dădu roade. În final, stânjenită de tăcere, Christine se aplecă în faţă.

— OK. Ai dreptate. Este… sunt…

Tânăra se opri, pierdută în gânduri. Vântul care bătea dinspre deşert părea şi mai fierbinte. Rob aşteptă sorbindu-şi ceaiul.

— Eşti aici pentru o săptămână, da? întrebă ea oftând. Vrei să scrii un articol serios.

— Da.

— OK, încuviinţă Christine. Lasă-mă să te conduc înapoi în Sanliurfa. Săpăturile se opresc la ora unu pentru că este prea cald; mulţi oameni pleacă acasă. Eu, în general, atunci plec acasă. Putem vorbi în maşină. Între patru ochi.

6

În pătratul de pământ prăfos care ţinea loc de parcare a şantierului, Rob îi dădu un bacşiş generos lui Radevan şi îi spuse că avea să ajungă singur acasă. Radevan îl privi pe Rob, apoi teancul de bani din mâna sa, apoi pe Christine, care stătea chiar în spatele lui Rob. Îi oferi jurnalistului un rânjet atotştiutor şi întoarse maşina. În timp ce tura motorul, şoferul scoase capul pe geam.

— Poate mâine, domnu' Rob? ţipă el.

— Poate mâine.

Radevan acceleră şi dispăru.

Maşina lui Christine era un Land Rover ruginit. Ea deschise uşa pasagerului şi strânse grăbită grămada de documente de pe scaunul pasagerului – manuale şi reviste ştiinţifice – aruncându-le în spatele maşinii. Apoi, ambală motorul şi porni în viteză, spre drumul principal.

— Deci… care-i treaba, întrebă Rob, nevoit să urle pentru a acoperi zgomotul anvelopelor maşinii, care pocneau trecând peste pietre.

— Principala problemă este politică. Adu-ţi aminte că suntem în Kurdistan. Kurzii cred că turcii le fură patrimoniul. Cele mai valoroase artefacte sunt duse în muzee din Ankara şi Istanbul… Nu pot să spun că acuzaţia este complet nefondată.

Rob privi o rază de soare ce juca pe un canal de irigare. Citise că zona aceasta făcea obiectul unei campanii masive pentru agricultură: Marele Proiect Anatolian, care foloseşte apa din râul Eufrat pentru a da viaţă deşertului. Proiectul iscase controverse pentru că inunda şi îneca zeci de situri arheologice antice unice. Din fericire, nu şi Gobekli. Rob o privi pe Christine, care schimba hotărâtă vitezele.

— Ce este adevărat este faptul că guvernul nu vrea să permită localnicilor să scoată bani din Gobekli Tepe.

— Din cauza?

— Din cauza unor motive perfect valide din punct de vedere arheologic. Ultimul lucru de care avem nevoie la Gobekli ar fi sosirea a mii de turişti căţărându-se curioşi peste tot. Aşa că guvernul nu construieşte indicatoare, păstrează drumurile în condiţii precare. Şi asta înseamnă că putem lucra în linişte, spuse Christine trăgând brusc de volan şi accelerând. Dar, pe de altă parte, înţeleg şi punctul de vedere al kurzilor. Trebuie să fi văzut săteni pe drum când ai venit.

— Vreo doi, încuviinţă Rob.

— Nici măcar nu au apă curentă. Canalizare. Abia dacă au şcoli. Sunt săraci lipiţi. Şi dacă Gobekli Tepe ar fi lansat pe piaţă cum trebuie, ar învârti bani cu lopata. Ar aduce o grămadă de bani regiunii.

— Şi Franz este prins la mijloc?

— Fix în mijloc. Se fac presiuni din toate părţile. Presiuni pentru a face săpăturile cum trebuie, presiuni pentru a grăbi totul, presiuni pentru a folosi mai mulţi localnici ca mână de lucru. Presiuni până şi pentru a rămâne la conducere.

— Deci, de asta este ambivalent în legătură cu publicitatea.

— E normal să fie mândru de ce a descoperit. Ar fi încântat să afle întreaga lume. Lucrează aici din 1994, zise Christine, încetinind, pentru a lăsa o capră să treacă drumul, şi apoi goni din nou. Majoritatea arheologilor se mută des. Eu am lucrat în Mexic, Israel şi Franţa de când am plecat de la Cambridge, acum şase ani. Dar Franz a lucrat aici mai bine de jumătate din cariera lui de arheolog. Aşa că da, şi-ar dori să spună lumii întregi! Dar dacă face asta, şi Gobekli devine cu adevărat faimos, pe atât de faimos pe cât ar trebui să fie,

atunci vreun mare mahăr din Ankara s-ar putea decide că un turc ar trebui să fie la conducere. Şi acela ar avea parte de toată gloria.

Ron înţelese mai bine situaţia. Dar asta tot nu explica pe deplin atmosfera stranie de la sit. Resentimentul muncitorilor. Sau oare îşi imaginase el totul?

Ajunseră pe drumul principal, alunecară pe asfalt nivelat şi porniră cu viteză mai mare spre Sanliurfa prin traficul care devenea din ce în ce mai aglomerat. În timp ce depăşeau basculante cu fructe şi camioane militare, vorbiră despre domeniul de interes al lui Christine: rămăşiţele umane. Cum studiase sacrificiile umane la Teotihuacan. Munca făcută la Tel Gezer şi Megiddo în Israel. Siturile neanderthaliene din Franţa.

— Hominizi au trăit în sudul Franţei timp de sute de mii de ani, oameni ca noi, dar nu exact ca noi.

— Neanderthalieni vrei să spui?

— Da, dar poate şi *Homo erectus* şi *Homo antecessor.* Până şi *Homo heidelbergensis.*

— *Ă… OK…*

— Iar te-am pierdut, întrebă Christine râzând. Ce-i corect e corect – hai să îţi arăt ceva *foarte* mişto. Dacă asta nu captivează, nimic n-o s-o facă.

Maşina se îndrepta spre centrul oraşului Sanliurfa. Pe dealuri, ici-colo se vedeau case din beton; magazine mari şi clădiri de birouri se înşirau de-o parte şi de alta a bulevardelor prăfuite şi bătute de soare. Alte străzi erau mai umbrite şi mai vechi: în timp ce înaintau prin trafic, Rob văzu o secţiune dintr-o arcadă otomană, intrarea într-un *souk*[51] aglomerat, întunecat, moschee ascunse în spatele unor ziduri vechi dărăpănate. Sanliurfa era evident împărţită într-un district vechi – foarte vechi – şi noile cartiere care se întindeau până în semideşert.

Privind spre stânga, observă un teren mare, ca o parcare, cu iazuri scânteietoare şi canale şi ceainării cochete, o oază ademenitoare în mijlocul babiloniei prăfoase a marelui oraş kurd.

— Grădinile Golbasi, spuse Christine. Şi alea sunt iazurile cu peşte ale lui Avraam. Localnicii cred că profetul Avraam a pus el însuşi crapii în apă. Oraşul ăsta e incredibil – dacă eşti pasionat de istorie. Mie îmi place foarte mult aici.

Maşina înaintă pe străduţele tot mai înguste ale vechiului oraş. Trăgând brusc de volan la stânga, Christine viră pe un drum lat, în susul unui deal şi intră printre porţile unei clădiri umbrite de copaci. Pe indicator scria *Muzeul Sanliurfa.*

Chiar în interiorul muzeului se aflau trei bărbaţi neraşi, care îşi beau ceaiul negru – cei trei se ridicară şi îi făcură o primire călduroasă lui Christine. La rândul ei, ea glumi cu ei într-un mod familiar, în turceşte sau kurdă. Cu certitudine, nu era o limbă pe care Rob să o poată înţelege.

După schimbul de politeţuri, intrară pe uşile interioare, într-un muzeu mic, unde Christine îl conduse pe Rob către o statuie. Era înaltă de doi metri, de culoarea untului şi înfăţişa un bărbat ai cărui ochi erau două pietre negre.

— Asta a fost descoperită în Sanliurfa acum zece ani, când se puneau temeliile unei bănci, în apropierea iazurilor cu peşte. A fost găsită printre rămăşiţele unui templu neolitic, cu o vechime de aproximativ unsprezece mii de ani. Deci, asta este, probabil, cea mai veche statuie reprezentând un bărbat din istoria lumii. Şi stă aici, pur şi simplu, lângă stingătorul de incendiu.

Rob privi statuia. Expresia omului era nespus de tristă, sau înspăimântător de plină de remuşcări.

— Ochii sunt din obsidian, zise Christine, arătând spre faţa statuii.

— Ai dreptate. Este incredibilă.

— Uite, exclamă ea. Te-am convins!

— Dar ce rahat caută aici? Adică dacă e atât de faimoasă, de ce nu e în Istanbul şi în toate publicaţiile de presă? N-am auzit în viaţa mea de ea!

Christine ridică din umeri şi mişcarea îi făcu crucifixul de la gât să reflecte un fir de lumină pe fondul pielii bronzate.

— Poate kurzii au dreptate, răspunse ea, poate că turcii nu vor ca ei să fie prea mândri de patrimoniul lor, cine ştie?

În timp ce se plimbară prin grădina înfrunzită a muzeului, jurnalistul îi povesti despre privirea bărbatului, despre ura din ea. Despre atmosfera stranie de la sit.

Christine se încruntă. Timp de câteva minute se învârti de colo-colo, arătându-i lui Rob diversele artefacte împrăştiate prin grădină, pietrele funerare romane şi sculpturile otomane. Apropiindu-se de maşină, ea arătă spre o altă statuie: o reprezentare a unui om-pasăre cu aripile întinse. Avea faţa îngustă, cu ochi oblici cruzi şi ameninţători.

— Asta a fost găsită lângă Gobekli. Este demonul deşertului la asirieni, cred. Poate Pazuzu, demonul vântului. Asirienii şi mesopotamienii aveau sute de demoni, aveau o religie de-a dreptul înfricoşătoare. Lilith, fecioara pustiirii, Adramalech, demonul sacrificiului. Mulţi dintre ei asociaţi cu vântul deşertului şi cu păsările deşertului…

Rob era sigur că ea trăgea de timp. Aşteptă să îi răspundă la întrebare.

— OK, spuse ea pe neaşteptate, întorcându-se brusc către el, ai dreptate. Există o… atmosferă la sit. E ciudat. N-am mai trăit ceva asemănător niciodată şi am fost pe şantiere arheologice din toată lumea. Muncitorii par să se simtă jigniţi. Îi plătim bine, dar tot… se simt ofensaţi.

— E chestia cu turcii şi kurzii?

— Nu. De fapt, eu nu cred că e. Sau cel puţin nu doar asta. Şi mai e ceva, continuă ea, îndreptându-

se înspre maşina parcată sub coroana unui smochin. Se întâmplă tot felul de accidente ciudate. Scări care cad. Lucruri care se prăbuşesc. Vehicule care se strică. E mai mult decât o coincidenţă. Câteodată mă gândesc că vor să ne oprim şi să plecăm. De parcă ar…

— Ascunde ceva?

— E stupid, spuse franţuzoaica, îmbujorându-se. Dar da. De parcă încearcă să ascundă ceva. Şi încă un lucru. Aş putea la fel de bine să îţi spun.

— Ce? o îndemnă Rob, oprindu-se cu portiera pe jumătate deschisă.

— Franz, recunoscu Christine, după ce urcă în maşină. Face săpături. Noaptea. De unul singur, doar cu doi muncitori. Şi nu am nici cea mai vagă idee de ce, încheie ea scuturând din cap, apoi porni maşina.

7

Detectivul Forrester stătea la biroul lui dezordonat din New Scotland Yard. În faţa lui se aflau alte poze ale bărbatului martirizat, David Lorimer. Imaginile erau oripilante. Două stele săpate cu cruzime în pielea de pe piept, cu sânge curgând din ele.

Steaua lui David.

Lorimer. Era clar un nume scoţian, nu evreiesc. Oare criminalii crezuseră că era evreu? Să fi fost *ei* evrei? Sau nazişti? Asta să fi vrut să insinueze jurnalista? Că erau implicaţi nazişti? Forrester se întoarse şi privi din nou pozele oficiale de la locul crimei, luate podelei: pământul negru ca melasa, răscolit de cazmale şi lopeţi. Groapa săpată de criminali era adâncă. Cu siguranţă căutaseră ceva. Şi căutaseră cu sârguinţă. Oare găsiseră acel ceva? Dar dacă doar căutau ceva, de ce îl mutilaseră pe bătrân când îi întrerupsese. De ce să nu îi fi dat o lovitură în cap, sau să îl fi legat, sau să îl fi omorât pur şi simplu? De ce toată cruzimea asta ritualică, minuţioasă?

Forrester îşi dori, dintr-odată, să bea ceva tare. În schimb, sorbi din ceaiul său negru, dintr-o cană cu steagul Angliei desenată pe ea, apoi se ridică şi merse până în dreptul geamului său de la etajul zece. De la această înălţime avea o vedere bună peste Westminster şi centrul Londrei. Ochiul Londrei, acea roată de bicicletă imensă, cu gondolele sale de navă extraterestră. Turnurile gotice ascuţite ale Casei Parlamentului. El privi clădirea aflată în construcţie în piaţa Victoria şi încercă să desluşească ce stil era. Întotdeauna îşi dorise să devină arhitect; fusese chiar şi la o şcoală de arhitectură, adolescent fiind, pentru ca apoi să bată în retragere când aflase că pregătirea dura

şapte ani. Şapte ani fără niciun salariu? Părinţii lui nu fuseseră încântaţi de ideea aceasta – şi nici Forrester. Aşa că se făcuse poliţist. Dar încă îi plăcea să gândească că avea cunoştinţele unui novice în domeniu. Putea face diferenţa între Renaşterea târzie şi Renascentism, postmodernism şi neoclasic. Era unul din motivele pentru care îi plăcea să lucreze şi să trăiască în Londra, în ciuda frecuşului zilnic – bogăţia arhitecturală a tabloului urban era uimitoare.

Goli cana de ceai, se întoarse la birou şi examină rapoartele pe care inspectorul-şef i le dăduse de dimineaţă la întâlnirea de la ora nouă, despre incidentul de pe Craven Street. Sistemul de supraveghere video nu reuşise să capteze niciun personaj suspect pe străzile din jur. Nu exista niciun alt martor, în pofida apelurilor făcute către public timp de o zi. Primele douăzeci şi patru de ore aduceau noroc oricărei investigaţii: dacă nu căpătai informaţii semnificative în decursul acelor ore, era clar că avea să fie un caz dificil. Şi aşa se şi dovedise. Echipa de criminalistică dăduse chix după chix: criminalii îşi şterseseră cu grijă până şi urmele lăsate de încălţăminte. Crima fusese executată cu inteligenţă şi pricepere. Şi totuşi, se obosiseră să îl tortureze pe bătrân. De ce?

Nedumerit, Forrester deschise o pagină de Google, şi tastă „Casa Benjamin Franklin“ în motorul de căutare, descoperind că fusese construită între anii 1730 şi 1740. Asta însemna, după cum bănuise şi Forrester, că era una dintre cele mai vechi case de locuit din zonă, cu lambriurile originale, îmbrăcăminte de streaşină, un salon ornat cu „denticule“, aflat la primul etaj. Scara interioară în formă de L avea capetele sculptate, iar coloanele de sprijin ale scării erau în stil doric. El deschise încă o fereastră pentru a afla ce erau coloanele de sprijin ale scării şi mai ales ce erau denticulele.

Nimic interesant.

Restul descrierii era la fel. Craven Street reuşise să supravieţuiască unei Londre georgiene timpurii. O rămăşiţă a oraşului de secol al XVIII-lea, unde ginul era la modă, frecventată de înghiţitorii de foc sloveni, de cântăreţii de operă ai modernului cartier Covent Garden şi de drogaţi rătăciţi şi de taximetriştii gălăgioşi din Charing Cross.

Aceste informaţii nu îi erau de prea mult ajutor. Dar cum rămânea cu Franklin? Ar fi putut fi vreo legătură între *el* şi necunoscuţi? Forrester căută „Benjamin Franklin“. Deja avea o idee de ansamblu despre faptul că el fusese tipul care descoperise electricitatea cu un zmeu sau aşa ceva. Google completă restul informaţiilor.

> Benjamin Franklin, 1706-1790, a fost unul dintre părinţii fondatori ai Statelor Unite. A fost scriitor, om politic, tipograf, om de ştiinţă şi inventator. Ca om de ştiinţă, el a jucat un rol important în istoria fizicii, datorită descoperirilor sale şi teoriilor referitoare la electricitate.

Forrester dădu mai departe, simţindu-se uşor ignorant.

> Născut în Boston, Massachusetts, Franklin a învăţat tipografie de la fratele său mai mare, devenind redactor de ziar, tipograf şi comerciant în Philadelphia. El a petrecut mulţi ani în Anglia şi Franţa, fiind vorbitor a cinci limbi. Franklin a fost francmason până la sfârşitul vieţii sale, incluzându-i în cercul său liberal de cunoscuţi pe botanistul Joseph Banks, cancelarul britanic sir Francis Dashwood. De asemenea, el a activat, timp de mulţi ani, ca agent secret…

Forrester oftă şi închise pagina. Deci omul fusese un erudit. Şi ce? De ce să sapi în beciul lui? De ce să îl mutilezi pe curatorul muzeului lui, secole mai târziu? Verifică ceasul de pe computerul său. Avea nevoie să ia prânzul, şi încă nu rezolvase mai nimic. Ura sentimentul ăla – o

dimineaţă întreagă pierdută, fără nicio realizare. Îl deranja la un nivel aproape existenţial.

OK, îşi spuse el. Poate ar trebui să privească dintr-un alt unghi. O cale mai ocolită. Tastă „Beciul lui Benjamin Franklin“ în bara de căutare a paginii Google.

Şi informaţia apăru aproape imediat. Da! Forrester simţi înţepăturile adrenalinei. Scană ecranul. Prima pagină de web prezenta o relatare cuvânt cu cuvânt a unui articol de ziar din *The Times,* din data de 18 februarie, 1998.

Oase descoperite
în casa Părintelui Fondator

Excavatoarele aflate la casa de pe Craven Street a Părintelui Fondator al Statelor Unite, Benjamin Franklin, au făcut o descoperire macabră: opt schelete au fost găsite ascunse dedesubtul dalelor de piatră ce pavau podeaua pivniţei cu vinuri.

Estimările iniţiale pretind că osemintele au o vechime de aproximativ două sute de ani şi au fost îngropate în perioada în care Benjamin Franklin a locuit în acea casă, din 1757 până în 1762 şi din 1764 până în 1775. În mare parte osemintele prezintă semne cum că ar fi fost disecate, tăiate sau amputate. Unul dintre cranii a fost perforat cu mai multe găuri stranii. Paul Knapman, medicul legist de la Westminster, a declarat ieri: „Nu pot înlătura posibilitatea unei crime. S-ar putea să demarez o anchetă“.

Prietenii Muzeului Benjamin Franklin susţin că osemintele nu au nicio legătură cu activităţi oculte sau criminale. Aceştia pretind că oasele au fost cel mai probabil îngropate de William Hewson, care a locuit acolo timp de doi ani şi care construise o mică şcoală de anatomie în spatele casei. Ei declară că dacă şansele ca Franklin să fi ştiut ce făcea Hewson erau mici, acelea ca el să fi participat la disecţii sunt nule, pentru că era pasionat de fizică, şi nu de medicină.

Forrester se sprijini de spătarul scaunului. Beciul mai fusese săpat. Cu rezultate surprinzătoare chiar. Oare de aceea se întorseseră tipii ăia? Şi ce era toată treaba aia cu „legături oculte sau criminale“?

Oculte…

Detectivul zâmbi. Acum aştepta cu nerăbdare prânzul. Era foarte posibil să fi prins firul unei piste.

8

În Sanliurfa era o seară blândă şi caldă. În holul hotelului său, Rob o găsi pe Christine cocoţată pe un scaun din piele, încercând să nu inhaleze fumul de trabuc al celor trei oameni de afaceri turci care stăteau în apropierea ei. Arăta mai şic ca niciodată – blugi eleganţi, sandale, un top alb fără mâneci pe sub un pulover turcoaz. Când îl văzu pe Rob, aceasta îi zâmbi, dar el observă liniile lăsate de stres în colţurile ochilor ei.

Urmau să meargă acasă la Franz Breitner, la o mică cină pentru a sărbători grozavul succes al ultimului sezon de săpături – datarea sitului Gobekli Tepe.

— E departe?

— Douăzeci de minute pe jos, răspunse Christine. Şi în jur de treizeci cu maşina întrucât e chiar dincolo de piaţă.

Restaurantele şi cafenelele se treziseră din toropeala amiezii. Mireasma cărnii de miel fripte plutea pe străzile învăluite în praf. Şoferii de taxi huiduiau; un bărbat infirm într-un scaun cu rotile răspândea ziarele din ziua precedentă din Ankara; vânzătorii de fistic îşi aranjau cărucioarele cu vitrine din sticlă. Rob trase cu lăcomie în piept aerul exotic al aşezării.

— Cumpărăm nişte vin? Ca să i-l ducem lui Franz?

— În Sanliurfa? întrebă Christine râzând.

Trecură în mers pe lângă un turn cu ceas şi intrară în oraşul vechi. Rob privi colonadele, chioşcurile de unde se vindeau jucării de prost gust din plastic, interminabilele tarabe unde se vindeau telefoane mobile. Câteva cafenele în aer liber erau pline de kurzi care fumau narghilea, mâncau rahat

turcesc de pe platouri şi se holbau la Christine. Nimeni nu consuma alcool.

— Nu vând băutură? Nicăieri?

Rob simţi cum îi piere buna dispoziţie. Nu băuse o bere sau un pahar de vin de trei zile. Bea prea mult, ştia asta, dar era felul lui de a face faţă stresului. În special după Bagdad. Şi trei zile fără alcool erau o perioadă destul de lungă pentru a-i confirma ceea ce ştia deja: nu era făcut să trăiască treaz.

— De fapt, cred că sunt vreo două magazine la marginile oraşului. Dar e ca şi când ai încerca să faci rost de droguri în Anglia. Foarte pe ascuns.

— Iisuse!

— La ce te aştepţi? E un oraş musulman.

— Am fost în câteva oraşe musulmane, Christine. Dar credeam că Turcia e mai laică.

— Oamenii cred despre kurzi că sunt occidentalizaţi cumva. Dar nu sunt. Mai ales cei din zona asta. Unii dintre ei sunt extraordinar de conservatori.

— Înseamnă că sunt eu obişnuit cu Palestina şi Libanul. Până şi în Egipt poţi să cumperi o amărâtă de bere.

Christine îşi puse mâna pe după umerii lui şi îl îmbrăţişă încurajator. Zâmbetul ei era sarcastic, dar cald.

— Vestea bună este că Franz are destulă pileală. Şi-o aduce din Istanbul.

— Slavă Domnului!

— *Bien sur.* Ştiu cum sunt jurnaliştii. În special jurnaliştii britanici.

— Americani, Christine.

— Aici… Uite… Iazurile cu peşti!

Ajunseseră la oaza dulce şi verde din inima oraşului. Micile ceainării sclipeau în lumina soarelui în amurg; tinerii turci mergeau mână în mână pe aleile străjuite de pomi. Frumoasele arcade din piatră ale unei moschei străluceau precum aurul vechi, reflectându-se în apa iazurilor.

Christine şi Rob priviră un grup mare de persoane; bărbaţii purtau pantaloni largi şi femeile voaluri negre. Rob îşi imagină cum trebuiau să simtă femeile zăduful din timpul zilei, şi automat se simţi indignat în numele lor.

— Biblia spune că Iov s-a născut aici, şi Avraam la fel, spuse ea.

— Pardon?

— Urfa, arătă ea cu degetul, înspre vârful unui deal înalt, în spatele iazurilor şi grădinilor, pe care se afla un castel în ruină – de unde un steag atârna flasc, între două coloane corintice. Unii oameni de ştiinţă cred că acesta est Ur, oraşul din Cartea Facerii. Akkadienii, sumerienii, hitiţii, toţi au trăit aici. Cel mai vechi oraş din lume.

— Credeam că acela e Ierihonul.

— Ha! Ierihon, chicoti Christine. Acela e un ţânc. Zona asta e mult mai veche. În oraşul vechi, din spatele bazarului, încă sunt oameni care locuiesc în grote săpate în piatră.

Christine privi înapoi către iazuri. Femeile acoperite cu văluri hrăneau bancurile de peşti cu firimituri de pâine.

— Crapii sunt negri pentru că se presupune că reprezintă cenuşa lui Avraam. Se spune că dacă vezi un peşte alb în lac o să mergi în rai.

— Grozav! Acum putem să mergem să mâncăm?

Christine râse din nou. Lui Rob îi plăcea râsul ei blând. De fapt, îi plăcea mult de Christine: entuziasmul ei ştiinţific, ingeniozitatea ei, umorul. Simţea o dorinţă neaşteptată de a-i împărtăşi cele mai intime gânduri; să îi arate o poză cu Lizzie. Îşi înfrână intenţia.

Franţuzoaica gesticula entuziasmată.

— Casa lui Breitner este chiar după bazar, sus pe dealul ăsta. Putem să ne uităm prin bazar, dacă vrei: are un caravanserai autentic, din secolul al XVI-lea, construit de Abbasizi, care are şi câteva elemente mai vechi şi… Sau putem să mergem

direct acolo şi să bem o bere, rosti ea privindu-l şi râzând.

Plimbarea fusese scurtă, dar abruptă, prin spatele pieţei. Din sens opus, treceau bărbaţi cărând tăvi din argint pline cu pahare de ceai şi măsline, şi toţi căscau ochii la Christine. În mod inexplicabil, pe cealaltă parte a trotuarului, se afla o canapea de culoare portocalie. Mirosul fierbinte al pâinii din aluat nedospit umplea aleile înguste. În mijlocul tuturor, trona o casă foarte veche, foarte spectaculoasă, cu balcoane şi obloane mediteraneene.

— Casa lui Breitner. O să îţi placă de nevasta lui.

Christine avusese dreptate. Lui Rob chiar îi plăcu de soţia lui Breitner, Derya – era o femeie plină de viaţă, modernă, inteligentă, de treizeci şi ceva de ani, din Istanbul, fără văl pe cap şi vorbind o engleză excelentă. Atunci când nu îl ironiza pe Franz din pricina cheliei, sau a obsesiei lui pentru menhire, îi servea pe Rob şi pe Christine, dar şi pe ceilalţi arheologi care veniseră la petrecere. Şi mâncarea era bună: un bufet minunat de cârnaţi reci din carne de miel, orez în foi de viţă, produse extraordinare de patiserie cu nucă, bucăţi groase şi lipicioase de baclava şi jumătăţi de felie din cel mai proaspăt pepene roşu. Mai mult de atât, exact aşa cum promisese Christine, berea turcească, rece ca gheaţa, era la discreţie – şi nişte vin roşu, destul de bun, din Capadocia.

Câteva ore mai târziu, Rob se simţea foarte relaxat, binedispus şi fericit, încântat să asculte polemicile arheologilor despre Gobekli.

Rob presupuse că datorită lui purtaseră discuţiile contradictorii în limba engleză, deşi trei dintre cei patru bărbaţi erau germani, iar cel de-al patrulea, rus. Iar Christine, un fel de franţuzoaică.

În timp ce ciugulea la o a treia bucată de baclava şi sorbea dintr-o bere Efes, ca să îi alunece

mâncarea, Rob încercă să urmărească dezbaterea. Unul dintre arheologi, Hans, îl provoca pe Franz din cauza lipsei osemintelor.

— Dacă este un complex funerar, unde sunt oasele?

— O să le găsim, îl asigură Franz, zâmbind. Ţi-am zis.

— Dar asta ai spus şi acum trei luni.

— Şi acum şase luni, interveni un alt bărbat, stând în picioare, cu o farfurie plină de măsline verzi şi brânză albă de oaie.

— Ştiu, replică Franz, ridicând din umeri fericit. Ştiu!

Directorul şantierului şedea pe un fotoliu mare de piele în camera lui de zi. În spatele lui, ferestrele clasice erau deschise către străzile din Sanliurfa. Rob putea auzi viaţa de seară a oraşului. Vizavi un bărbat ţipa la copiii lui. Un televizor urla în cafeneaua din josul străzii: probabil se transmitea un meci de fotbal între echipe din Turcia, judecând după uralele şi huiduielile clienţilor. Poate juca Galatasaray împotriva echipei locale, Dyarbakir. Erau vociferări care aminteau de rivalitatea dintre Real Madrid şi Barcelona, dar mai acide, cu mult mai mult venin.

Derya le mai oferi baclava, direct din cutia argintie a patiseriei. Rob se întrebă dacă o să i se facă rău de la prea multă mâncare. Franz gesticula la subalternii săi.

— Dar dacă nu este un altar sau un complex funerar, atunci ce este? *Ja?* Nu există nicio aşezare, nicio urmă de domesticire, nimic. Trebuie să fie un templu, suntem toţi de acord cu asta. Dar un templu dedicat cui, dacă nu strămoşilor? Cu siguranţă cinstesc memoria vânătorilor defuncţi. Nu?

Ceilalţi doi experţi ridicară din umeri.

— Şi pentru ce sunt nişele, dacă nu pentru oase? adăugă Franz.

— Sunt de acord cu Franz, spuse Christine alăturându-i-se. Cred că rămăşiţele vânătorilor erau aduse acolo şi descărnate…

— Pardon, spuse Rob. Descărnate?

— Înseamnă curăţate, explică Franz. Zoroastrienii încă practică asta. Şi unii consideră că de aici a pornit zoroastrismul.

— În principiu, *toate* religiile provin de pe aici, completă Christine. Descărnarea este un ritual funerar prin care cadavrul este dus într-un loc special pentru a fi mâncat de animale, vulturi sau alte păsări de pradă. Cum a spus şi Franz, încă putem vedea asta în credinţele zoroastriene, în India. Se numeşte înmormântarea cerului – cadavrele sunt lăsate în voia zeilor cerurilor. De fapt, multe dintre religiile mesopotamiene timpurii venerau zei, reprezentaţi ca ulii şi vulturi. Cum este şi demonul acela asirian pe care l-am văzut în muzeu.

— Este foarte igienică, ca formă de înmormântare, interveni Ivan, cel mai tânăr expert, paleobotanistul. Descărnarea.

— Oricum, adăugă Franz, încuviinţând energic, cine ştie, poate că oasele au fost mutate după aceea. Sau poate că şi-au schimbat locul când Gobekli s-a îngropat. Asta ar putea explica lipsa scheletelor la sit.

— Ce vrei să spui? întrebă Rob confuz. Gobekli s-a îngropat singur?

Franz îşi puse farfuria goală jos, pe parchetul lustruit. Când ridică privirea avea zâmbetul satisfăcut al cuiva pe cale să dezvăluie o bârfa suculentă.

— Asta prietene, spuse el, este cel mai mare mister al omenirii! Şi nu l-au menţionat nici în articolul pe care l-ai citit!

— Ţi-ai primit ştirea în exclusivitate, Rob, râse Christine.

— În jurul anului 8000 î.Hr… începu Franz, făcând o pauză pentru a accentua dramatismul,

aşezarea de la Gobekli a fost îngropată. Înmormântată. *Complet acoperită de pământ.*

— Dar… de unde ştii asta?

— Dealurile sunt artificiale. Terenul nu este o acumulare aleatorie. Întregul complex a fost camuflat în mod deliberat în tone de pământ şi noroi, cândva în jurul anului 8000 î.Hr. A fost ascuns.

— Uau! Ce nebunie.

— Ce face să fie şi mai uimitor este munca uriaşă ce trebuie să fi fost implicată în realizarea acestui lucru. Şi, ca urmare, cât de lipsit de sens a fost totul.

— Pentru că…

— Gândeşte-te la efortul depus la început pentru a ridica totul! Înălţarea cercurilor de pietre de la Gobekli şi decorarea lor cu gravuri, frize şi sculpturi trebuie să fi fost un proces care a durat decenii, poate chiar secole. Şi asta într-o epocă în care speranţa de viaţă era de douăzeci de ani, completă Franz tamponându-şi buzele cu un şervet. Ne imaginăm că vânătorii-culegătorii trebuiau să fi ocupat zona, trăind în corturi, corturi din piei, în timp ce au construit aşezarea lor. Hrănindu-se cu vânatul disponibil în zonă. Generaţie după generaţie. Şi toate astea fără ceramică sau agricultură, sau orice alte unelte în afară de pietre de cremene…

— Cred că eu deja l-am plictisit pe Rob cu subiectul acesta, interveni Christine, venind mai aproape.

— Nu, răspunse Rob, ridicând o mână în aer, chiar nu e plictisitor. Serios! exclamă el, spunând adevărul, deoarece articolul său căpăta forme noi în fiecare zi. Continuă Franz, te rog.

— *Jawohl*[6]. Ei bine, vezi care este misterul, marele mister. Dacă acestor indivizi, care abia dacă pot fi numiţi oameni, le-a luat sute de ani pentru a construi un templu, un altar pentru morţi, un complex funerar, de ce naiba s-au apucat să îl

ascundă, aruncând tone de pământ peste el două mii de ani mai târziu? Mutatul acelor cantităţi de pământ trebuie să fi fost aproape la fel de dificil ca şi construirea sitului de la Gobekli. Am dreptate?

— Da. Deci, de ce *au făcut* asta?

— Asta este, exclamă Franz, plesnindu-şi palmele peste picioare. Nu ştim! Nimeni nu ştie! Abia luna aceasta s-a confirmat, deci, nu am avut încă ocazia să ne gândim prea mult, spuse el rânjind. Fantastic, aşa-i?

Derya îi oferi lui Rob o sticlă de bere Efes. El o luă şi îi mulţumi. Se simţea bine. Nu se aşteptase ca arheologia să fie distractivă, şi mai ales incitantă. Se gândi la misterul templului îngropat. Apoi o privi pe Christine vorbind cu asociaţii ei în partea cealaltă a sufrageriei şi simţi un ghimpe de gelozie, minor şi complet ridicol, pe care îl înăbuşi de îndată.

Se afla acolo pentru a scrie un articol – nu ca să se îndrăgostească. Iar povestea se dovedea a fi mult mai captivantă decât sperase. A celui mai vechi templu din lume. Descoperit lângă cel mai vechi oraş din lume. Construit de oameni înainte de inventarea roţii, construit în Epoca de Piatră de oameni ai cavernelor cu un deosebit simţ artistic…

Şi apoi, grandioasa catedrală neolitică, acest Karnak al kurzilor, acest Stonehenge turcesc – Rob deja îşi imagina articolul, scria paragrafele în minte – întregul templu blestemat a fost îngropat sub tone de ţărână antică, ascuns pe vecie, precum cel mai teribil secret. *Şi nimeni nu ştie de ce.*

Ridică privirea. Se pierduse într-o reverie jurnalistică timp de vreo zece minute. Se gândise la slujba lui. Îi plăcea munca lui. Era un bărbat norocos.

Mica petrecere ajunsese în punctul culminant. Cineva scosese o chitară şi toată lumea cântă câteva melodii. Un ultim rând de *raki*[7] mai curse în pahare, şi încă unul, şi Rob îşi dădu seama că se îmbătase. Decise să meargă acasă, înainte să se

facă de ruşine şi să adoarmă pe podeaua din lemn – aşa că se îndreptă către fereastră pentru a trage în piept nişte aer proaspăt şi a-şi pregăti scuzele.

Afară, străzile erau mai puţin gălăgioase. Sanliurfa era un oraş treaz până la ore târzii, pentru că dormea în orele fierbinţi ale după-amiezii – dar era aproape două dimineaţa. Până şi Sanliurfa adormise. Singurele zgomote veneau chiar de sub geam. Trei bărbaţi stăteau în stradă, sub ferestrele elegante ale lui Franz Breitner. Cântau o melodie stranie, pe un ton foarte jos, asemănătoare unei psalmodieri. Şi mai ciudat era faptul că în faţa lor aranjaseră o măsuţă cu un picior: o masă decorată cu trei lumânări aprinse. Rob îi urmări pe cei trei împreună cu lumânările lor aprinse, timp de aproape o jumătate de minut. Apoi se întoarse şi o zări pe Christine în colţul opus al salonului lui Franz, vorbind cu Derya. Rob îi făcu semn să se apropie. Christine se aplecă pe fereastră şi îi privi pe bărbaţi cântând, fără a scoate un cuvânt.

— E mişto, aşa-i? întrebă Rob în şoaptă. Un fel de imn sau vreo chestie religioasă?

Când se întoarse cu faţa către Christine, observă că aceasta era palidă şi foarte agitată.

Părea îngrozită.

9

Rob îşi luă rămas-bun, şi Christine îl însoţi.

Afară, cei trei bărbaţi stinseseră lumânările, strânseseră masa şi porniseră în josul străzii. Unul dintre ei privi înapoi, spre Christine. Expresia lui era impenetrabilă.

Probabil, se gândi Rob, doar lipsa luminii stradale îl făcea să nu-şi dea seama ce gândea bărbatul. Undeva în depărtare lătra un câine. Luna se înălţa deasupra celui mai apropiat minaret. Rob simţi mirosul puternic de canalizare în nări.

Luându-l de braţ, Christine îl ghidă în josul aleii întunecate până ieşiră pe o stradă mai mare şi mai bine luminată. Rob aşteptă ca ea să îi ofere o explicaţie, însă continuară să meargă în linişte. În spatele celor mai îndepărtate blocuri de apartamente, se întrezărea deşertul. Întunecat şi nesfârşit, vechi şi mort.

Se gândi la coloanele de la Gobekli, cum şedeau dezgolite, scăldate în lumina lunii, acolo, undeva: etalate pentru prima dată după zece mii de ani. Pentru prima oară de când ajunsese în Sanliurfa lui Rob i se făcu frig.

Tăcerea se prelungise destul.

— OK, spuse el, eliberându-şi braţul din al lui Christine. Ce a fost toată povestea aia? Cântatul, preciză Rob, conştient cât de imperativ îi era tonul, dar se simţea obosit, iritat şi uşor mahmur. Christine. Spune-mi. Arătai de parcă… de parcă l-ai fi văzut pe demonul ăla asirian al vântului.

Rob încercase să facă o glumă, pentru a mai înveseli atmosfera. Nu funcţionase.

— Pulsa Denura, spuse Christine, încruntându-se.

— Ce?

— Asta cântau bărbaţii ăia. O rugăciune.

— Pulsa… de…

— Nura. Flagelul focului. Arameică.

— De unde ştii? întrebă Rob, din nou impresionat.

— Vorbesc puţină arameică.

Ajunseseră jos, lângă iazuri. Vechea moschee era înconjurată de umbre şi neluminată. Aleile erau pustii. Rob şi Christine o luară la stânga, îndreptându-se către hotelul lui şi apartamentul ei, aflat în apropiere.

— Şi cântau un imn arameic, asta-i drăguţ. Trubaduri.

— Nu e un imn. Şi nu sunt nişte nenorociţi de trubaduri.

Neaşteptata ei vehemenţă îl luă pe nepregătite.

— Îmi pare rău, Christine…

— Pulsa Denura este un blestem antic. O vrajă a deşertului. A pustietăţii mesopotamiene. E inclusă în unele versiuni ale Talmudului, cartea sfântă a evreilor, scrisă în vremea captivităţii babiloniene. Când evreii au fost înrobiţi în Irak. Este malefic, Rob, şi foarte, foarte vechi.

— OK… spuse Rob, neştiind cum să reacţioneze. Şi de ce este malefic? întrebă el, observând că se apropiau de hotelul lui. Pulsa Denura?

— E menit să-l invoce pe îngerul distrugerii. Bicele de foc. Probabil că îi era adresat lui Franz. Altfel de ce ar fi făcut asta sub fereastra lui?

— Şi îl blestemau, acceptă Rob, din nou iritat. Şi ce? Să spunem că e aşa. Că poate nu îi plăteşte cu destui şekeli. Cui îi pasă – sunt doar porcării cu hocus-pocus! N-am dreptate? întrebă el, aducându-şi imediat aminte de crucea de la gâtul lui Christine.

Oare o insulta în vreun fel? Cât de credincioasă era? Cât de superstiţioasă? Rob era ateu convins. Considera credinţele religioase şi iraţionalitatea superstiţiilor greu de acceptat, şi câteodată mult prea enervante; cu toate acestea iubea Orientul

Mijlociu, locul de naştere al tuturor acelor credinţe iraţionale şi deşarte. Şi îi cam plăceau şi polemicile iscate de acele credinţe. Un paradox curios.

Christine rămase tăcută.

— Ce contează? încercă el din nou.

— Contează mult pentru unii oameni, răspunse ea, întorcându-se cu faţa spre el. În Israel, de pildă.

— Continuă.

— Pulsa Denura a fost folosită de câteva ori în ultimii ani de evrei.

— Aşa…

— Nişte rabini ultraortodocşi, de exemplu. Au convocat îngerul morţii împotriva lui Yitzhak Rabin, liderul israelian, în octombrie 1995. Christine făcu o pauză şi Rob încercă să desluşească semnificaţia datei, însă tânăra i-o luă înainte. Şi Rabin a fost asasinat în mai puţin de o lună.

— Mda. O coincidenţă interesantă.

— Alţi rabini au folosit Pulsa Denura împotriva următorului prim-ministru, Ariel Sharon, în 2005. Câteva luni mai târziu, a intrat în comă după o hemoragie cerebrală.

— Sharon avea 77 de ani. Şi era supraponderal.

— Sigur, replică ea, privindu-l drept în ochi. E doar o… coincidenţă.

— Da. Este.

Se aflau în holul hotelului lui. Aproape că se certau. Rob regreta acest lucru. O plăcea pe Christine. Mult. Nu voia să o jignească. Se oferi s-o conducă până la blocul în care locuia ea, dar ea îl refuză – cu blândeţe. Se priviră în ochi. Apoi se îmbrăţişară uşor.

— Cum spui tu, Rob, zise ea înainte de a pleca. E doar o coincidenţă. Dar kurzii cred că ea funcţionează. Mulţi oameni din Orientul Mijlociu cred că Pulsa Denura funcţionează. Blestemul este scandalos de cunoscut. Caută-l pe Google. Deci,

dacă îl folosesc… asta înseamnă că anumiţi oameni chiar vor să îl vadă pe Franz Breitner *mort.*

Astea fiind spuse, ea se întoarse şi se îndepărtă.

Rob se uită după ea preţ de câteva minute. Apoi simţi din nou un fior. Noaptea era tot mai rece, acum că începuse să bată vântul dinspre deşert.

10

Detectivul Forrester stătea rezemat pe canapea. Se afla într-o cameră confortabilă, puţin mai sus de Muswell Hill, în zona suburbană a Londrei. Avea şedinţă cu psihologul său.

Ar fi putut spune că era un clişeu. Poliţistul nevrotic, dus cu capul. Dar lui nu îi păsa. Şedinţele îl ajutau.

— Şi, cum a fost săptămâna asta?

Terapeuta avea vreo şaizeci şi ceva de ani. Doamna doctor Janice Edwards. Elegantă într-un mod neostentativ. Lui Forrester îi plăcea că era mai în vârstă, însemna că putea să-şi dea drumul la gură, să ajungă la catharsis, să vorbească fără niciun fel de distragere emoţională. Şi avea mare nevoie să vorbească. Chit că îl costa cincizeci de lire pe oră. Câteodată vorbea despre slujba lui, câteodată despre soţie şi câteodată despre alte chestii. Chestii ascunse. Chestii serioase. Şi totuşi, niciodată nu ajungea cu adevărat unde trebuia. Fiica lui. Poate într-o zi avea să o facă.

— Deci, repetă doctoriţa Edwards, de undeva din spatele lui Forrester. Povesteşte-mi despre săptămâna ta…

Privind în gol, spre fereastră, cu mâinile încrucişate pe piept, Forrester începu să îi povestească despre cazul de pe Craven Street. Custodele, mutilarea, ciudăţenia.

— N-avem niciun martor. Au ieşit nevăzuţi. Au folosit mănuşi de piele şi echipa de criminalişti nu a găsit nicio urmă de ADN. Rana de cuţit este lipsită de valoare. O lamă standard. N-am găsit nici o singură amprentă, spuse Forrester, masându-şi capul.

Doctoriţa păru interesată, iar el continuă:

— M-am entuziasmat când am aflat că pivniţa cu pricina a mai fost săpată o dată… adică s-au găsit nişte oase vechi acolo acum câţiva ani… dar nu a fost tocmai o pistă, ci doar o coincidenţă, cred. Dar încă nu am nicio idee despre ce anume căutau. Poate că a fost o glumă proastă, o festă jucată de nişte studenţi poate drogaţi… Forrester realiză că bătea câmpii, dar nu îi păsa prea mult. Şi aici sunt la dumneavoastră. Am un tip fără limbă în spital, iar pista s-a răcit şi… în orice caz, asta a fost săptămâna mea, cam de căcat… şi cam asta e tot, înţelegeţi…

Câteodată, asta se întâmplă când faci terapie. Nu spui lucruri prea importante, apoi nu ştii ce să mai zici. Dar, dintr-odată, Forrester se simţi năpădit de un val de durere şi furie. Poate că de vină era întunericul ce se lăsa afară sau liniştea ce învăluia camera. Sau poate că era gândul la acel amărât de bărbat, bătut şi chinuit. Acum chiar voia să vorbească despre ceva îngropat mult mai adânc, ceva mult mai ascuns. Chestiile adevărate. Era timpul. Poate că era timpul să vorbească despre Sarah.

Dar liniştea umpluse camera. Forrester se gândi la fiica lui. Închise ochii. Se lăsă pe spate. Şi se gândi la Sarah. Ochii aceia albaştri, plini de încredere. Râsul ei zglobiu. Primele ei cuvinte. Măr. *M-ă-r.* Primul lor copil. O fată frumoasă. Şi apoi…

Şi apoi. Sarah. Of, *Sarah.*

Se frecă la ochi. Nu putea vorbi despre asta. Nu încă. Se putea gândi la asta: se gândea la asta tot timpul. Dar nu putea vorbi. Încă.

Avea şapte ani. Pur şi simplu plecase aiurea pe întuneric, într-o noapte de iarnă. Pur şi simplu plecase aiurea, ieşise pe uşă, nimeni n-o supraveghea. Şi apoi au căutat şi au căutat şi poliţia şi vecinii şi toată lumea a căutat…

Şi apoi au găsit-o. În mijlocul străzii, sub şoseaua suspendată. Şi nimeni nu a ştiut dacă

fusese ucisă sau pur şi simplu căzuse de pe pod. Pentru că trupul îi fusese atât de zdrobit. Călcat de atâtea maşini în întuneric. Camioane şi maşini care probabil au crezut că trec peste un cauciuc.

Forrester transpirase. Nu se mai gândise la Sarah atât de intens de luni de zile, poate ani. Ştia că avea nevoie să se descarce. Să scape de povară. Dar nu putea. Se întoarse într-o parte.

— Îmi pare rău, doamnă doctor. Nu pot. Încă mă gândesc la asta în fiecare clipă a fiecărei zile, ştiţi? Dar…

Îşi pierdu cuvintele, înghiţind în sec. Dar gândurile i-o luară la goană. În fiecare zi se întreba, chiar şi acum: oare o găsise cineva şi o violase înainte să o arunce de pe pod, sau pur şi simplu căzuse – dar dacă căzuse, cum s-a întâmplat? Câteodată, în adâncul sufletului, suspecta că fusese ucisă. Era poliţist. Ştia chestiile astea. Dar nu existau martori, dovezi. Poate că nu aveau să ştie niciodată. Oftă şi privi în partea opusă a camerei, către psiholog. Era senină. Senină, la şaizeci şi cinci de ani, cu părul cărunt şi un zâmbet calm.

— Nu are importanţă, spuse ea. Într-o zi…

Forrester încuviinţă, zâmbind cu gândul la sloganul lor: „într-o zi“.

— Mi se pare atât de greu câteodată. Soţia mea intră în depresie şi se fereşte de mine noaptea. Nu facem sex luni la rând, dar cel puţin trăim.

— Şi îl aveţi pe fiul vostru.

— Da. Da, îl avem pe el. Câteodată, trebuie să fii recunoscător pentru ce ai, în loc să deplângi ce ai pierdut. Cum spun alcoolicii la întrunirile AA[8]? Te minţi până te convingi singur. Şi toate rahaturile alea. Bănuiesc că asta trebuie să fac. Exact asta. Să mă prefac câteodată că sunt OK.

Se opri din vorbit şi tăcerea răsună din nou în camera încălzită. Într-un final se ridică. Şedinţa se terminase. Nu mai putu auzi decât traficul, înăbuşit de draperii şi sticla ferestrelor.

— Vă mulţumesc, doamnă doctor Edwards.

— Te rog. Cum am mai zis, spune-mi Janice. Deja vii aici de şase luni.

— Mulţumesc, Janice.

— Ne vedem săptămâna viitoare, zise ea zâmbind.

El se ridică în picioare. Îşi strânseră mâna politicos.

Forrester se simţi detoxificat şi cu sufletul mai curat.

Conduse înapoi în Hendon, îngândurat, dar liniştit. Încă o zi. Mai trecuse încă o zi. Fără băutură şi fără urlete.

Când intră, zgomotele făcute de fiul său umpleau casa. Soţia lui se afla în bucătărie, urmărind ştirile la televizor. Mirosul de paste şi sos pesto pluti până la el. Era OK. Totul era OK. În bucătărie, soţia îl sărută, iar el îi spuse că fusese la terapie. Ea îi zâmbi părând relativ mulţumită.

Înainte de cină, Forrester ieşi în grădină şi rulă o ţigară. Nu se simţea deloc vinovat. Fumă iarba în curtea din spate a casei, expirând fumul albăstrui înspre cerul înstelat şi îşi simţi muşchii cefei relaxându-se. Apoi intră înapoi în casă, se întinse pe podeaua din sufragerie şi îşi ajută fiul să facă un puzzle. Şi apoi sună telefonul.

În bucătărie, soţia lui scurgea pastele. Abur fierbinte. Miros de pesto.

— Alo?

— Domnule detectiv?

Forrester recunoscu imediat accentul subordonatului său finlandez.

— Boijer, mă pregătesc să mănânc.

— Îmi cer scuze, domnule, dar am primit un telefon ciudat…

— Da?

— Prietenul ăla al meu – Skelding, îl ştiţi pe Niall.

Forrester se gândi o clipă, apoi îşi aminti: tipul înalt care lucra la baza de date de la biroul central.

Fuseseră cu toţii la un pahar o dată.

— Da, îmi amintesc. Skelding. Lucrează la HOLMES[9].

— Exact. Ei bine, doar ce m-a sunat şi mi-a spus că au o nouă crimă pe insula Man.

— Şi?

— Un tip a fost omorât. Foarte nasol. Într-o casă mare.

— E departe insula asta Man…

Boijer încuviinţă. Forrester îşi privi nevasta adăugând sosul pesto, de un verde-aprins, peste paste. Semăna puţin a fiere; dar mirosea bine. Forrester tuşi nerăbdător.

— Cum am zis, Boijer, nevastă-mea s-a străduit să pregătească o cină reuşită şi eu…

— Da, îmi cer scuze, domnule, dar chestia e că… înainte ca tipul acesta să fie omorât, criminalii i-au scrijelit un simbol pe piept.

— Adică…

— Da, domnule. Exact. Steaua lui David.

11

A doua zi după petrecerea lui Franz, Rob îşi sună fosta soţie. Fiica sa Lizzie ridică receptorul. Încă nu ştia exact cum se foloseşte un telefon.

— Scumpo, foloseşte celălalt capăt, îi spuse Rob răspicat.

— Alo, tati. Alo.

— Scum…

Fu de ajuns ca Rob să îşi audă fiica vorbind ca să se simtă vinovat. Dar şi mândru la gândul că are o fiică. Şi dornic s-o protejeze. Şi apoi, din nou vinovat pentru că nu se afla acolo, în Anglia, ca să o protejeze.

Să o protejeze de ce? Era în siguranţă în suburbia Londrei. Era bine.

Când Lizzie întoarse în sfârşit receptorul, vorbiră timp de o oră şi Rob îi promise că îi va trimite poze de unde se afla. Apoi lăsă fără tragere de inimă telefonul din mână şi decise că era timpul să treacă la treabă. De multe ori avea reacţia asta la auzul vocii fiicei lui: era aproape instinctual, ceva genetic. Amintirea îndatoririlor sale familiale îi potenţa reflexul pentru muncă – să meargă la serviciu şi să câştige bani pentru a hrăni odrasla. Era timpul să îşi scrie articolul.

Însă Rob avea o dilemă. Luând telefonul de pe patul de hotel şi mutându-l pe podea, cugetă concentrat. Povestea era cu mult mai complexă decât anticipase el. Complexă şi captivantă. Mai întâi era aspectul politic: rivalitatea dintre turci şi kurzi. Apoi era atmosfera de pe şantier, atitudinea localnicilor – indignarea lor – şi rugăciunea aceea către îngerul morţii… Şi săpăturile secrete ale lui Franz din timpul nopţii… Ce era cu toate alea?

Rob se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Se afla la ultimul etaj al hotelului. Deschise geamul şi

ascultă chemarea la rugăciune a unui muezin dintr-o moschee aflată undeva în apropiere. Cântecul era aspru, barbar chiar – şi, cu toate astea, hipnotizant. Sunetul unic al Orientului Mijlociu. Mai multe voci se auziră de pretutindeni. Chemarea la rugăciune răsună în tot oraşul.

Deci, ce avea el să scrie pentru ziar? Parte din el voia cu ardoare să mai rămână să investigheze. Să desluşească misterul poveştii. Dar care era sensul culegerii altor informaţii, de fapt? Nu însemna, oare, că se complăcea în situaţie? Nu avea timp la nesfârşit. Şi dacă ar fi inclus toate chestiile astea bizare şi perplexe, articolul n-ar mai fi fost interesant. În cel mai bun caz i-ar fi complicat firul narativ, dar, din păcate, l-ar fi compromis. Cititorul ar putea rămâne confuz şi, pe bună dreptate, nesatisfăcut.

Şi atunci ce ar trebui să scrie? Răspunsul era evident. Dacă se rezuma la chestiunile istorice simple şi cât se poate de uimitoare, ar fi fost ideal. Oamenii descoperă cel mai vechi templu din lume. *Îngropat în mod misterios, la numai două mii de ani…*

Asta era suficient. Era o ştire bombă. Şi cu nişte poze impresionante prezentând diverse pietre şi gravuri primitive, un kurd nervos şi pe Franz cu ochelarii lui, dar şi pe Christine în pantalonii ei kaki eleganţi; astfel de fotografii ar arăta foarte bine.

Christine. Rob se întrebă dacă dorinţa lui de a mai rămâne aici se datora ei. Nevoii de a fi cu ea. Se întrebă dacă ea îşi dăduse seama de sentimentele lui. Probabil. Femeile întotdeauna îşi dădeau seama. Şi cu toate acestea, Rob niciodată nu ştiuse. Oare îl plăcea măcar? Existase îmbrăţişarea aia… şi felul în care îl luase de braţ ieri-seară…

Destul. Luându-şi rucsacul, îşi aruncă înăuntru pixurile, caietele şi ochelarii de soare, Rob părăsi camera de hotel. Voia să mai facă o ultimă vizită la

sit, să mai pună câteva întrebări ca să aibă materiale suficiente pentru articol. Deja era aici de cinci zile. Sosise timpul să meargă mai departe. În faţa hotelului, Radevan stătea sprijinit de taxiul lui, purtând, ca întotdeauna, discuţii aprinse cu ceilalţi şoferi despre fotbal sau politică. Acesta ridică privirea când îl văzu pe Rob ieşind din umbră şi îi zâmbi. Rob răspunse dând din cap, în semn de salut. Deja aveau un mic ritual pe care îl desfăşurau.

— Vreau să merg la locul rău.

— La locul rău? întrebă Radevan, râzând. Da, domnu' Rob.

Radevan îi deschise portiera şi Rob sări pe banchetă, plin de energie şi hotărâre. Făcuse alegerea corectă. Să scrie articolul, apoi să se întoarcă în Anglia şi să insiste să petreacă timp suficient cu fiica lui.

Drumul spre Gobekli fu lipsit de evenimente. Radevan se scobi în nas şi se plânse, la fel ca toţi localnicii, de turci. Rob privi peste întinderea pustie, în direcţia râului Eufrat şi a azuriilor munţi Taurus. Ajunsese să îi placă acest deşert, chiar dacă îl speria. Atât de vechi, atât de monoton, de ostil, de dezolant. Deşertul demonilor vântului. Ce idee bizară. Rob privi peste sălbăticie.

Ajunseră repede. Radevan parcă, cu un scârţâit de anvelope. Se aplecă peste geamul maşinii în timp ce Rob se îndreptă către sit.

— În trei ore, domnu' Rob?

— Da, râse Rob.

Şantierul era plin de freamăt în acea zi, mult mai activ decât îl văzuse Rob până atunci. Se săpa de zor. Noi gropi mai adânci în dealuri, descoperind şi mai multe pietre. Rob se gândi că se apropia sfârşitul sezonului, iar Franz era dornic să obţină progrese. Sezonul pentru săpături era surprinzător de scurt – vremea pe şantier era pur şi simplu mult prea fierbinte în mijlocul verii şi mult prea expusă intemperiilor pe timpul iernii. Şi oricum, se părea

că oamenii de ştiinţă aveau nevoie de nouă luni de interpretare şi muncă de laborator pentru a procesa tot ce descoperiseră în cele trei luni de săpături. Aşa decurgea anul arheologic: trei luni de muncă la cazma, nouă luni de cugetare. Destul de relaxant.

Franz, Christine şi paleobotanistul Ivan discutau sub umbrar. Îl salutară pe Rob făcându-i cu mâna, şi el se aşeză. Îl serviră cu ceai. Lui Rob îi plăceau modul de preparare a ceaiului turcesc, ritualul de zăngănit al linguriţelor şi paharele în formă de lalea. Şi, foarte ciudat, ceaiul negru fierbinte era răcoritor în mijlocul deşertului.

În timp ce îşi bău primul pahar de ceai, Rob le spuse noutăţile. Şi anume că îşi finisa articolul şi că aceasta era ultima lui vizită la şantier. Verifică expresia lui Christine în timp ce spuse asta. Oare văzuse în ochii ei o urmă de regret? Poate. Starea lui de spirit mai coborî o treaptă. Dar apoi îşi aminti care îi era meseria. Trebuia să mai pună nişte întrebări, ca să-şi clarifice unele lucruri. De aceea se afla acolo. Şi nu pentru un alt motiv.

Ca jurnalist avea nevoie de o punere în context. Citise câteva cărţi de istorie – cărţi despre preistorie – şi voia să plaseze Gobekli Tepe undeva în acea istorie. Să afle cum se încadra aşezarea, cum scânteia în întortocheatul mozaic al istoriei umanităţii – a evoluţiei omului şi a civilizaţiei. Franz fu mai mult decât încântat să îl lămurească.

— Această zonă, începu arheologul, arătând cu mâna înspre dealurile aurii ce se întindeau în jurul umbrarului, este locul unde a început totul. Civilizaţia umană. Prima formă de scriere este cuneiformă şi a luat naştere undeva nu departe de aici. Prelucrarea cuprului este, la origini, o activitate mesopotamiană. Iar primele aşezări umane propriu-zise au fost construite pe teritoriul Turciei. Isobel Previn ar putea să îţi spună totul despre asta.

Rob fu nedumerit. Apoi îşi aminti numele – îndrumătoarea lui Christine de la Cambridge. Isobel Previn. Rob mai citise, de asemenea, numele ei în diverse cărţi de istorie – Previn colaborase cu marele arheolog britanic James Mellaert, cel care excavase situl Catalhoyuk. Lui Rob îi făcuse plăcere să citească despre Catalhoyuk – şi asta nu doar pentru că fusese dezgropat atât de repede. Trei ani de săpături şi situl fusese dezgropat aproape în întregime. Aceea fusese epoca eroică, hollywoodiană, a arheologiei. În prezent, din câte văzuse Rob, lucrurile mergeau într-un ritm mai lent. Acum existau numeroşi experţi în atât de multe domenii – arheometalurgişti, zooarheologi, specialişti în etnoistorie, în geomorfologie – totul devenise foarte întortocheat. Decenii puteau trece până la dezgroparea unui sit mai complex.

Gobekli Tepe era un astfel de sit. Franz făcea săpături acolo din anul 1994; Christine sugerase cum că el şi-ar putea petrece restul vieţii lucrând tot acolo. O viaţă întreagă dedicată doar unui singur loc. Dar, pe de altă parte, acela era cel mai uimitor sit arheologic din întreaga lume. Acesta era probabil şi motivul pentru care de cele mai multe ori Franz părea un om satisfăcut în majoritatea timpului. În acel moment zâmbea – explicându-i lui Rob despre istoria timpurie a ceramicii şi agriculturii, ambele apărând după construirea complexului de la Gobekli Tepe. Cele două îndeletniciri umane au luat naştere în apropiere.

— Primele semne de cultivare a pământului pot fi găsite în Siria. Gordon Childe a numit acest început Revoluţia Neolitică şi a avut loc undeva, nu foarte departe, spre sud. La Abu Hureyra sau Tell Aswad. Deci, vezi tu, acesta chiar este leagănul civilizaţiei. Prelucrarea metalelor, ceramică, agricultură, topirea metalelor, scrierea, toate îşi au originile în apropiere de Gobekli. *Ja?*

— Da, adăugă Christine, deşi, de fapt, există nişte dovezi de culturi de orez în Coreea în jurul anului 13000 î.Hr., dar totul este un mister.

— Şi mai sunt nişte teorii stranii cum că ceramica ar fi apărut şi apoi dispărut în Siberia, interveni Ivan, care păstrase tăcerea până atunci.

— Poftim, i se adresă Rob, întorcându-se către el.

Franz păru uşor deranjat de intervenţia colegului său, dar Rob era curios.

— Continuă, îl îndemnă el pe Ivan.

— Ăă, se fâstâci acesta, roşind… Avem dovezi din estul Siberiei, poate din Japonia, ale existenţei unei civilizaţii mult mai timpurii. Popoare nordice. Se poate ca ele să fi pierit, pentru că dovezile încă se lasă aşteptate. Nu ştim. Nu avem nicio idee unde au dispărut.

— *Ja, ja ja,* Ivan, îl întrerupse Franz, parcă deranjat. Dar totuşi! Asta este zona unde s-a întâmplat totul. Orientul Apropiat! Aici, exclamă el, plesnind cu palma peste blatul mesei, pentru a-şi susţine punctul de vedere, şi zdrăngănind linguriţele. Totul, spuse el. Totul a început aici. Primele cuptoare de ars pentru ceramică. Asta se întâmpla în Siria şi Irak. Hitiţii au prelucrat primii metalul. În Anatolia. Primii porci domesticiţi au apărut în Cayonu, primele sate au fost în Anatolia şi… bineînţeles, primul templu…

— Gobekli Tepe!

Toţi izbucniră în râs. Pacea fusese restaurată, iar conversaţia îşi schimbă cursul. Rob petrecu zece minute copiindu-şi sârguincios notiţele, în timp ce arheologii discutară între ei despre domesticirea primelor animale şi răspândirea microlitelor. Discuţia era foarte tehnică şi de neînţeles; pe Rob nu îl deranjă. Deţinea ultimele piese din puzzle. Nu era imaginea completă – rămăseseră misterele –, însă era o imagine reuşită, o imagine captivantă şi ar fi trebuit să fie de ajuns. În plus, el era jurnalist, şi nu istoric. Nu se afla acolo pentru a

reda totul cu exactitate, se afla acolo ca să-şi facă repede o impresie. Cum se mai numea jurnalismul? „Prima redactare a istoriei.“ Asta era tot ce făcea el, fiind şi singura sa menire – scria prima ciornă.

Ridică privirea. Deja trecuse o jumătate de oră de când începuse să scrie. Oamenii de ştiinţă îl părăsiseră; se împrăştiaseră pe la săpături pentru a supraveghea munca oamenilor. Examinau praful şi cerneau pietre vechi. După care reveneau în corturile lor şi purtau alte polemici. Rob se ridică, îşi frecă gâtul înţepenit şi decise să meargă să mai vadă o dată locul, înainte de a-şi lua la revedere. Aşa că îşi ridică rucsacul pe umeri şi ieşi pe lângă cel mai apropiat dâmb, ocolind zonele îngrădite şi pietrele.

Dincolo de zona centrală a sitului se afla un câmp deschis, presărat cu fragmente de cremene.

Christine îi arătase acest loc la ultima lui vizită. Rob fusese uimit pe moment, la vederea atâtor bucăţi de unelte, vechi de douăsprezece mii de ani, confecţionate de oamenii Epocii de Piatră, care pur şi simplu zăceau acolo. Puteai să te apleci şi după o scurtă căutare să ridici un topor antic, un vârf de săgeată sau o unealtă de tăiat.

Rob decise să facă acelaşi lucru: i-ar fi plăcut un suvenir. Soarele îi dogorea pe spate în timp ce îngenunche în praf. În doar câteva minute avu noroc. Îşi examină prada, rotind-o cu grijă între degete. Era un vârf de săgeată, cioplit cu pricepere şi chiar cu fineţe. Rob şi-l imagină pe bărbatul care îl făcuse, cu douăsprezece mii de ani în urmă. Muncind în soare, cu o bucată de piele de animal înfăşurată în jurul taliei. Cu un arc prins pe spatele musculos. Un om primitiv, însă cei care construiseră acel templu mare făcuseră totul cu deosebită măiestrie. Era un paradox. Oamenii peşterilor capabili să construiască un templu! Era, indiscutabil, o bună introducere pentru articolul său. O imagine reală şi plină de viaţă.

Se ridică şi închise vârful de săgeată într-un buzunar lateral al rucsacului său. Probabil că încălcase o sută de legi turceşti, furând artefacte antice, dar nu era ca şi cum Gobekli Tepe avea să rămână prea curând fără unelte cioplite din Epoca de Piatră. Aruncându-şi rucsacul pe spate, Rob mai aruncă o privire către câmpiile sterpe şi unduioase, arse de soarele necruţător. Se gândi la Irak, care era undeva în depărtare. Nu chiar atât de departe. Dacă s-ar fi urcat în maşină şi i-ar fi spus lui Radevan să conducă, ar fi ajuns la graniţa cu Irakul în câteva ore.

Şi apoi o imagine a Bagdadului îi veni în minte. Figura teroristului. Rob înghiţi în sec. Nu era un sentiment plăcut. Se întoarse şi porni înapoi şi atunci auzi. Cel mai înfricoşător urlet.

Sunase ca un animal supus torturii. Ca o maimuţă despicată de un cuţit. Înfiorător.

Merse mai sprinten. Auzi şi mai multe ţipete. Ce se întâmplase? Apoi mai urlă cineva. Rob începu să alerge cu rucsacul lovindu-i-se de spate.

Ajunsese mai departe decât crezuse că trebuie să fie. Unde era zona centrală a sitului? Toate dealurile arătau la fel. Vocile răsunau în pacea de până atunci a deşertului. Şi nu numai vocile – ţipetele şi plânsetele. Doamne! Chiar se întâmplase ceva. Rob o luă spre stânga şi apoi spre dreapta şi sprintă peste culmea unui deal. Şi apoi văzu situl. O mulţime de oameni se adunase de jur împrejurul unei gropi proaspăt săpate. Muncitorii se îmbulzeau.

Rob alergă într-acolo, alunecând prin praf şi grohotiş, şi îşi făcu loc printre oameni, simţind mirosul transpiraţiei şi al fricii. Împingându-l pe ultimul om din calea lui, ajunse pe marginea gropii şi privi în jos. Toţi aveau ochii aţintiţi în jos.

Pe fundul gropii se afla o ţepuşă nouă din oţel, una dintre ţevile acelea periculoase pe care le foloseau pentru a ţine prelatele. Franz Breitner zăcea străpuns, cu faţa în jos. Străpuns cu totul

prin partea de sus a pieptului. Din rană îi ţâşnea sânge. Christine se afla lângă el, vorbindu-i. Ivan era în spatele lor, gesticulând disperat, în timp ce vorbea la telefon. Doi dintre muncitori încercau cu furie să smulgă ţeava de oţel din pământ. Rob îl privi pe Franz. Părea să fie în viaţă, însă rana era cumplită, probabil trecea direct prin plămâni. O străpungere teribilă. Rob văzuse o groază de răni în Irak. Văzuse răni exact ca asta – în urma exploziilor grinzi şi stâlpi nimeriseră direct în oameni, străpungându-le pieptul sau capul.

Rob ştia că Franz nu avea să supravieţuiască. Ar fi durat o oră bună până ar fi ajuns o ambulanţă acolo. Probabil că nici nu existau elicoptere medicale care să îl transporte la Ankara. Franz Breitner avea să moară, acolo, într-un şanţ. Înconjurat de pietrele mute de la Gobekli Tepe.

12

În iazurile lui Avraam, peştii roiau agitaţi, căutând firimiturile de pâine pe care Rob le arunca în apă. El îi privea hipnotizat. Frenezia lor nebunească era o privelişte respingătoare.

Venise aici pentru a se linişti – era singurul colţişor verde de care ştia în tot acel oraş înghesuit. Dar nu reuşi. În timp ce privea peştii zbătându-se, Rob întoarse evenimentele pe toate părţile. Scena oribilă în care Franz zăcea străpuns de stâlp. Telefoanele disperate. Decizia fatidică din final, de a tăia stâlpul în jumătate şi de a-l duce pe Franz – cu ţeava încă înfiptă în trup – până în Sanliurfa, cu maşina lui Christine. Rob mersese împreună cu Radevan. Toyota cea rablagită urmărise Land Roverul peste dealuri şi câmpii până la Spitalul Universitar Haran, în noul cartier al oraşului. Acolo, Rob aşteptă pe coridoarele sărăcăcioase, împreună cu Christine şi Ivan şi soţia lui Franz, care plângea cu suspine.

Era încă acolo când doctorii ieşiseră cu inevitabila veste – Franz Breitner murise.

Crapii se luptau acum pentru ultima bucăţică de pâine. Muşcându-se unul pe altul. Rob se întoarse cu spatele la ei. Observă un soldat turc, cu o puşcă mitralieră, lenevind lângă un jeep parcat pe marginea spaţiului verde. Soldatul îl privi încruntat.

Oraşul era deosebit de agitat în acea zi – şi nu avea niciun fel de legătură cu moartea lui Franz Breitner. Un terorist sinucigaş detonase o bombă în Dyarbakir, oraşul turco-kurd, aflat la trei sute douăzeci de kilometri către est, în inima zonei separatiste kurde. Nu murise nimeni, însă zece oameni fuseseră răniţi, şi asta ridicase nivelul de

tensiune din zonă şi mai mult. În acea după-amiază poliţia şi forţele armate erau prezente pretutindeni.

Rob oftă obosit. Câteodată părea că violenţa era universală. Inevitabilă. Iar Rob voia să evadeze din ea.

Traversând un podeţ din lemn care trecea peste un mic canal, se aşeză la o masă din lemn. Ospătarul ceainăriei apăru, ştergându-şi mâinile de un prosop ce îi atârna din talie, iar Rob comandă apă, ceai şi nişte măsline. Voia cu disperare să nu se mai gândească la Franz măcar pentru o clipă. La priveliştea însângerată din maşina lui Christine. La stâlpul care intrase în mod barbar prin toracele lui Franz.

— Domnule?

Ospătarul îi adusese ceaiul lui Rob. Linguriţa clincăni. Cubul de zahăr se topi în lichidul roşu întunecat. Soarele strălucea printre frunzele copacilor din micul parc. Un băieţel îmbrăcat cu un tricou al formaţiei Manchester United se juca cu o minge de fotbal pe pajişte. Mama lui era învăluită în negru.

Rob îşi termină ceaiul. Trebuia să ia iniţiativa. Socotind cât era ceasul la Londra, îşi luă telefonul mobil şi formă un număr.

— Da, răspunse Steve cu ţâfnă, ca de obicei.

— Bună, sunt…

— Robbie! Corespondentul meu arheolog. Ce mai fac pietrele?

Veselul accent Cockney îl binedispuse întrucâtva pe Rob. Se întrebă dacă ar trebui să îi strice cheful lui Steve, povestindu-i ce se întâmplase. Înainte să se poată decide, Steve îl întrerupse.

— Mi-au plăcut notiţele pe care le-ai trimis. De-abia aştept articolul. Care e termenul?

— Păi, era mâine, dar…

— Bun băiat. Trimite-l până-n cinci.

— Da, dar…

— Şi trimite-mi şi nişte poze! Nişte imagini mişto cu…

— Steve, e o problemă!

La capătul celălalt se făcu linişte. În sfârşit. Rob profită de ocazie şi se aruncă în gura lupului. Îi povesti totul lui Steve. Despre misterele stranii şi problemele de pe şantier, despre resentimentele muncitorilor, cântecul ciudat pentru invocarea morţii, politicile locale veninoase, bizarele săpături nocturne. Îi explică redactorului său că nu menţionase toate astea înainte, pentru că nu fusese sigur că aveau vreo relevanţă.

— Şi sunt relevante acum? se răsti Steve.

— Da. Pentru că…

Steve privi castelul cu steagul roşu şi mare al Turciei, din vârful stâncii. Inspiră adânc. Apoi îi povesti lui Steve despre moartea cumplită a lui Franz.

— Doamne! Ce-i cu tine? întrebă Steve la finalul poveştii.

— Pardon?

— Te-am trimis la situl ăla, pen' că am crezut că aveai nevoie de o pauză. De un loc frumos şi liniştit. Câteva nenorocite de pietre. Fără dramatism. Fără Luttrell la Ananghie.

— Da, bănuiam… şi…

— Şi ajungi în mijlocul unui război civil cu o adunătură de preoţi satanişti şi apoi un hun ajunge kebab. Îmi pare rău, amice, chicoti Steve, n-ar trebui să fac mişto de asta. Trebuie să fi fost de căcat. Şi acum ce vrei să faci?

Rob se gândi intens. Ce voia să facă? Nu ştia.

— Nu sunt sigur… Cred că, de fapt, am nevoie de puţin ajutor din partea ta, spuse el, ridicându-se, cu telefonul lipit de ureche. Steve, tu eşti şeful. Sunt pierdut. Spune-mi ce să fac – şi o să fac.

— Ascultă-ţi instinctul.

— Adică?

— Ai încredere în tine. Ai un nas excelent când vine vorba de subiecte pentru articole. Eşti ca un

nenorocit de copoi, declară Steve cu convingere. Aşa că, spune-mi. Există un subiect acolo?

Rob ştiu răspunsul imediat. Se întoarse şi îl privi pe chelner, făcându-i semn pentru notă.

— Da, cred că există.

— Poftim. Atunci fă-o, sapă după informaţii. Mai stai măcar două săptămâni.

Rob dădu din cap, năpădit de o stare de excitare profesională, însă şi de tristeţe. Moartea lui Breitner fusese revoltătoare. Iar el tânjea să ajungă acasă şi să-şi vadă fiica. Decise să se confeseze.

— Dar, Steve, vreau să o văd pe Lizzie.

— Fetiţa ta?

— Da.

— Blândule, râse Steve. Câţi ani are acum?

— Cinci.

Redactorul tăcu. Rob îşi îndreptă privirea spre bătrâna moschee din spatele iazului care sclipea în soare. Christine îi spusese la un moment dat că mai de mult fusese biserică – biserică de cruciaţi.

— OK, Rob. Dacă faci treaba asta pentru mine, te urcăm în primul avion spre casă după aia. La clasa business, OK?

— Mersi.

— La *The Times* ne place să încurajăm buna-creştere şi educaţia copiilor. Dar o să am nevoie de ceva de la tine între timp.

— Adică ce?

— Dă-mi articolul de bază cu pietrele. Îmi trebuie o copie până joi. Dar aruncă şi un indiciu în el, o sugestie că urmează şi alte relatări. Putem să-l transformăm într-o serie de articole. De la omul nostru din Epoca de Piatră. Cu demonii în deşert.

În pofida stării proaste de spirit, Rob începu să râdă. Steve avusese întotdeauna darul de a îl binedispune cu cinismul lui de Fleet Street{10} şi cu umorul lui neiertător.

— Hai noroc, Steve!

Îşi băgă telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor, simţindu-se mult mai bine. Avea o treabă de făcut, un articol de scris, o poveste de investigat. Şi apoi putea merge să-şi vadă fiica.

Lăsând în spate liniştea parcurilor, Rob ieşi pe străzile oraşului kurd. Unde taximetriştii ţipau unii la alţii. Unde un bărbat trăgea de un măgar înjugat la o căruţă plină cu pepeni verzi. Era atât de agitat şi gălăgios, încât Rob abia îşi auzi telefonul sunând. Simţi în schimb vibraţiile lui.

— Da?

— Robert?

Christine. Se opri în mijlocul trotuarului prăfuit. Biata Christine! Ea trebuise să îl ducă pe Franz la spital. Nu voise să lase pe nimeni altcineva să o facă. Rob văzuse tot sângele din maşina ei, sângele prietenului ei. Înspăimântător şi dureros.

— Eşti OK, Christine?

— Da, da, îţi mulţumesc. Sunt OK…

După voce nu părea a fi OK. Rob încercă să facă puţină conversaţie. Christine nu era interesată. Vorbea sacadat, ca şi când şi-ar fi suprimat emoţiile.

— Tot mai pleci în seara asta?

— Nu, răspunse Rob. Mai am de scris. Mai stau cel puţin două săptămâni.

— Bun. Putem să ne întâlnim? La caravanserai?

Rob rămase interzis.

— OK, dar…

— Acum?

În continuare confuz, Rob acceptă. Apelul se încheie. Luând-o la stânga, Rob urcă înapoi pe deal şi intră direct în aglomeraţia din piaţa acoperită.

Souk-ul era o piaţă clasică arăbească, pe cale de dispariţie în Orientul Mijlociu. Plină de pasaje întunecate, fierari negricioşi, vânzători de covoare insistenţi şi intrări în moschei miniaturale. Soarele orbitor pătrundea prin găurile acoperişului corodat, în cotloane ascunse, tocilarii de cuţite împroşcau

scântei aurii în aerul înmiresmat de condimente. Şi acolo, în mijlocul lor, se afla un adevărat caravanserai vechi: o curte răcoroasă şi spaţioasă, cu mese de cafenea şi arcade superbe din piatră. Un loc pentru comerţ şi bârfă, un loc unde comercianţii se tocmiseră pentru mătase, şi bărbaţii îşi însuraseră fiii, poate, timp de un mileniu.

Intrând în aglomerata piaţă în aer liber, Rob privi mulţimea de mese şi grupurile de oameni. Christine nu fuse greu de reperat. Era singura femeie.

Era trasă la faţă. Rob se aşeză. Ea îl privi adânc în ochi, căutând parcă ceva. Era tăcută; o tăcere incomodă.

— Christine, îmi… pare atât de rău pentru Franz, ştiu că eraţi apropiaţi…

— Te rog. Nu, spuse Christine, cu ochii aţintiţi în jos, înăbuşindu-şi lacrimile, furia sau altceva. Destul. E drăguţ din partea ta. Dar ajunge.

Ea ridică privirea din nou, şi Rob deveni stânjenitor de conştient de culoarea ochilor ei căprui, cu irizaţii de topaz. Profunzi şi languroşi. Minunaţi şi plini de lacrimi. Ea tuşi pentru a-şi drege vocea.

— Cred că Franz a fost ucis, rosti ea.

— Ce?

— Am fost acolo, Rob. Am văzut. A fost o ceartă.

Fâlfâitul aripilor unor porumbei care îşi luau zborul se auzi în caravanserai. Bărbaţii îşi sorbeau în continuare cafeaua turcească şezând pe covoare corai. Rob se întoarse din nou către Christine.

— O ceartă nu duce la crimă.

— Am văzut, Rob. L-au împins.

— Doamne.

— Exact. Şi n-a fost un accident: l-au împins dinadins, exact peste stâlp.

— Ai fost la poliţie? întrebă Rob încruntat.

— Da, răspunse Christine, respingând ideea, ca pe o muscă enervantă. Da. Şi nu sunt interesaţi.

— Eşti sigură?

— Aproape că m-au dat afară din sediul poliţiei. O amărâtă de femeie.

— Căcănari.

— Poate, spuse Christine, zâmbind forţat. Dar este dificil şi pentru ei. Muncitorii sunt kurzi, poliţia este turcă. Părţile sunt înverşunate, nu cooperează. Şi ieri a explodat o bombă în Dyarbakir.

— Am văzut la ştirile de la televizor.

— Deci, continuă Christine, să meargă pur şi simplu şi să aresteze câţiva kurzi pentru crimă… nu e chiar atât de simplu, în momentul ăsta. O, Doamne…

Ea îşi sprijini fruntea pe braţele încrucişate şi Rob se întrebă dacă avea să plângă. În spate, un minaret se înălţă deasupra arcadei caravanseraiului. Avea boxe negre, mari, ataşate de vârf, dar pentru moment erau tăcute.

Christine îşi reveni şi se lăsă din nou pe spătar.

— Vreau să aflu, vreau să fac nişte… investigaţii.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să ştiu totul. De ce făcea săpături noaptea, de ce au vrut să îl omoare. Franz îmi era prieten. Şi vreau să ştiu de ce a murit. Vrei să vii cu mine? Vreau să merg la Gobekli şi să mă uit peste notiţele lui Franz, peste materialele lui, peste lucrări…

— Dar nu crezi că le-or fi luat pe toate? Poliţia turcă?

— El ţinea multe lucruri secrete, replică Christine. Dar eu ştiu unde. Într-un mic vestiar aflat în baraca lui de pe şantier, îi spuse ea, aplecându-se către el. Apoi îi zise: Rob, trebuie să spargem încuietoarea. Şi să le furăm.

13

Zborul către insula Man, deasupra Mării Irlandei, fusese scurt, dar vijelios. La aeroportul Ronaldsway, Forrester şi Boijer fură întâmpinaţi de către un inspector şef adjunct şi de un sergent în uniformă, la poarta pentru sosiri. Forrester zâmbi şi strânse mâinile colegilor. Cei patru poliţişti se prezentară: pe inspectorul şef adjunct îl chema Hayden.

Ieşiră în parcare. Forrester şi Boijer făcură schimb de priviri – şi ambii căzură de acord, tacit, referitor la casca albă, un pic cam ciudată, a sergentului din Man. Foarte diferită de ce puteai vedea pe continent. Forrester se documentase despre statutul special al insulei Man. Fiind o colonie a Coroanei, cu propriul parlament, steag, patrimoniu de tradiţii vikinge şi forţe proprii de poliţie, insula nu făcea în mod oficial parte din Regatul Unit. Abia de câţiva ani aboliseră biciuitul ca pedeapsă. În Londra, SIO îl informase pe Forrester în detaliu despre protocoalele neobişnuite de pe insulă.

În parcare era frig şi mirosea a ploaie; cei patru bărbaţi se îndreptară repejor către maşina lui Hayden. Goniră prin zona rurală, în tăcere, până la marginile oraşului principal, Douglas, aflat pe coasta de vest. Forrester îşi coborî geamul şi privi afară, încercând să ia pulsul locului: să simtă vibraţiile locului unde se afla.

Terenul verde, bogat, al fermelor, pădurile de stejari, umede, micile capele gri: totul arăta foarte britanic şi celtic. În mod asemănător, când ajunseră în Douglas, casele înghesuite de-a lungul plajei şi sediile de birouri strălucitoare îi amintiră lui Forrester de Hebridele scoţiene. Singura indicaţie că se aflau în afara graniţelor propriu-zise ale

Marii Britanii era steagul Manx, simbolul unui bărbat cu trei picioare pe un fond roşu aprins, care flutura pe câteva clădiri, în aerul umed.

Tăcerea din maşină era întreruptă din când în când de pălăvrăgeli. La un moment dat, Hayden se întoarse, privindu-l pe Forrester.

— Normal că am păstrat cadavrul la locul crimei. Nu suntem amatori, spuse el.

Fusese o remarcă bizară. Forrester presupuse că aceşti ofiţeri, din acest organ de poliţie minuscul – două sute de ofiţeri, sau chiar mai puţini, nu erau încântaţi de prezenţa lui. Şmecherul din metropolă. Londonezul băgăreţ. Însă Forrester avea o treabă serioasă de făcut; era nerăbdător să vadă locul crimei. Voia să treacă la treabă de îndată. Cu protocoale sau nu.

Maşina ieşi din oraş, urmând o curbă şi apoi un drum mai îngust cu păduri înalte pe dreapta şi ondulatul ţărm al Mării Irlandei pe stânga. Forrester observă un chei, un far, câteva bărci mici care se bălăbăneau pe valurile cenuşii şi încă un deal. Apoi maşina plonjă printre nişte porţi impunătoare şi urcă înspre o clădire albă, foarte mare, veche şi crenelată.

— Fortul Sfânta Anne, spuse Hayden. Transformat în sediu de birouri acum.

Locul era înconjurat de banda poliţiei. Forrester observă că pe pajiştea din faţă a clădirii fusese ridicat un cort şi zări un poliţist intrând în clădire cu un vechi aparat Kodak pentru amprente. Coborând din maşină, detectivul se întrebă de abilităţile poliţieneşti ale celor de pe insula Man. Oare când avusese loc ultima crimă? Trecuseră cinci ani? Cincizeci? Probabil că îşi petreceau marea majoritate a timpului arestând toxicomani. Şi minori care consumau băuturi alcoolice. Şi homosexuali. Nu ăsta era locul unde homosexualitatea era încă ilegală?

Intrară direct în casă, pe uşile principale. Doi bărbaţi mai tineri, cu măşti chirurgicale, îl priviră

pe Forrester. Unul dintre ei avea în mână o cutie cu pudră de aluminiu. Intrară într-o altă cameră. Forrester vru să îi urmărească pe cei doi ofiţeri din echipa de criminalistică, însă Hayden îl atinse pe braţ.

— Nu, spuse el, în grădină.

Casa era enormă, însă înăuntru nu se făcuse nicio amenajare mai ca lumea. Fusese transformată, fără niciun pic de milă, în spaţiu pentru birouri: cineva smulsese vechiul decor interior şi instalase ecrane luminoase şi paravane gri, fişete şi calculatoare. Pe unele birouri se aflau modele la scară ale unor bărci şi feriboturi. Pe perete atârnau câteva hărţi maritime: birourile aparţineau, cel mai probabil, unei companii de shipping sau arhitectură navală.

Urmându-l pe inspectorul-şef adjunct, Forrester ieşi pe un hol, din care nişte uşi mari din sticlă se deschideau spre o grădină, din spatele clădirii, împrejmuită de garduri înalte şi flancată de un deal împădurit. Grădina fusese ciuruită de săpături grosolane în diverse locuri; în mijlocul acestor pajişti, se afla un cort galben mare, cu fermoarul închis, pentru a ascunde ce era înăuntrul său.

Hayden deschise uşile din sticlă şi merseră până la cortul galben.

— Sunteţi pregătiţi? îi întrebă el pe poliţiştii londonezi.

— Da, bineînţeles, răspunse Forrester nerăbdător.

Hayden deschise cortul.

— Rahat! exclamă Forrester.

Cadavrul era al unui bărbat de vreo treizeci de ani, bănui el. Era aşezat cu spatele spre ei; şi era gol puşcă. Dar nu asta îl făcuse să înjure. Capul bărbatului fusese îngropat în pământ – restul corpului fiind lăsat afară. Poziţia era în acelaşi timp comică şi tulburătoare. Forrester ghici pe moment că victima trebuie să se fi sufocat. Ucigaşii probabil săpaseră o groapă, îi forţaseră

capul bărbatului înăuntru, apoi umpluseră groapa cu pământ, sufocându-l. O modalitate crudă şi ciudată de a scăpa de cineva. De ce naiba ar face cineva aşa ceva?

Boijer se plimba în jurul cadavrului, cu o expresie îngrozită, deşi în cort părea să fie mai rece decât în grădina în care adia vântul, dar dinspre cadavru venea un miros specific. Forrester îşi dori să fi avut una dintre măştile acelea SIRCHIE[11] pentru a nu simţi mirosul de descompunere.

— Uite, steaua, spuse Boijer.

Avea dreptate. Forrester ocoli cadavrul şi îl privi din faţă. Pe pieptul bărbatului fusese scrijelită steaua lui David. Rana părea chiar mai adâncă şi mai cruntă decât cea provocată custodelui.

— Rahat! repetă Forrester.

Stând lângă el, Hayden zâmbi pentru prima dată în acea dimineaţă.

— Ei bine, spuse acesta, mă bucur că sunteţi de acord. Credeam că e doar părerea noastră.

Trei ore mai târziu, Forrester şi Boijer beau cafea din pahare de plastic, în umbrarul cel mare. Poliţiştii locali organizau o conferinţă de presă în *fort.* Cei doi ofiţeri metropolitani erau singuri. Cadavrul fusese în sfârşit mutat, după treizeci şi şase de ore, la laboratorul din oraş al medicului legist.

— Nu cred că sunt prea prietenoşi indigenii, spuse Boijer, privind spre Forrester.

— Cred că au avut limba lor până… anul trecut, replică Forrester, chicotind.

— Şi pisicile, zise Boijer, suflând în cafea. Nu aici au pisicile alea fără coadă?

— Pisici rasa Manx. Da.

Boijer îşi aţinti privirea către clădirea cea mare şi albă, prin deschizătura cortului.

— Ce ar putea să caute banda noastră aici?

— Dumnezeu ştie. Şi de ce acelaşi simbol, întrebă Forrester, sorbind din cafea. Ce mai ştim despre victimă? Ai vorbit cu tipul de la locul crimei?

— Arhitect de iahturi. Lucra la etaj.

— Într-o duminică?

— Da, zise Boijer, încuviinţând. În general clădirea e pustie în weekend. Dar lucra în ziua lui liberă.

— Deci pur şi simplu l-a părăsit norocul?

— Ca pe tipul din Craven Street, răspunse Boijer, dându-şi la o parte părul blond finlandez ce-i acoperea ochii albaştri.

— Probabil că a auzit un zgomot.

— Apoi a coborât. Şi minunaţii noştri criminali au decis să-l facă bucăţi, apoi să-i vâre capul în pământ. Până îşi dă ultima suflare.

— Deloc plăcut.

— Şi supravegherea video?

— Nimic, ridică Boijer din umeri. Curcanul mi-a zis că n-au înregistrat nimic pe camere. Niciuna dintre ele. Zero.

— Normal. Şi amprente, şi urme de tălpi. N-o să găsească niciuna. Tipii ăştia sunt duşi cu capul, dar nu sunt proşti. Orice, dar nu proşti.

Forrester ieşi din cort şi privi în sus către clădire, clipind în burniţa măruntă care cădea. Clădirea era de un alb sclipitor. Proaspăt tencuită. Un reper costier desăvârşit pentru marinarii locali.

Era înaltă, albă şi crenelată, aşezată deasupra cheiului şi a portului. El privi cu atenţie crestele zidurilor şi inspectă cadrele geamurilor. Încercă să descopere ce putea lega o casă din secolul al XVII-lea din Londra de o casă ce părea a fi construită tot în secolul al XVII-lea în insula Man. Dar apoi ceva îi atrase atenţia. Poate că nu era. Privi chiorâş. Ceva era în neregulă cu acea clădire. Nu era pe bune – Forrester cunoştea destule despre arhitectură pentru a mirosi asta. Cărămizile erau prea netede, ferestrele prea noi – nu mai vechi de

douăzeci sau treizeci de ani. Clădirea era, evident, o copie, şi una nu foarte reuşită. Decise că era posibil ca ucigaşii să fi descoperit acest lucru. Interiorul modern al casei era neatins. Numai grădina fusese săpată. Era evident că, din nou, banda lor căutase ceva. Însă nu căutaseră în casă. Numai în grădină. Se pare că ştiau unde să caute. Şi ştiau, de asemenea, unde să *nu* caute.

Se pare că ştiau destul de multe.

Forrester îşi ridică gulerul pentru a se feri de burniţa îngheţată.

14

Doar ce începuse să se înnopteze când se urcară în Land Roverul lui Christine. Ora de vârf. După câteva sute de metri, maşina se oprise. Prinşi în ambuteiaj.

Christine se rezemă de spătarul scaunului şi oftă. Porni radioul, apoi îl opri. Se uită la Rob.

— Mai spune-mi câte ceva despre Robert Luttrell.

— Cum ar fi?

— Muncă. Viaţă. Ştii tu…

— Nu e chiar atât de interesant.

— Pune-mă la încercare.

El îi făcu un mic rezumat al ultimilor zece ani. Felul în care el şi Sally se grăbiseră cu căsătoria şi apoi cu naşterea copilului, descoperirea aventurii ei; inevitabilul divorţ care urmase.

Christine îl ascultă cu interes.

— Mai eşti încă furios pe cele întâmplate?

— Nu. A fost şi greşeala mea. Adică a fost parţial vina mea. Eram mereu plecat. Şi ea se simţea singură… Şi încă o admir, într-un fel.

— Poftim?

— Pe Sally, spuse el. Învaţă ca să ajungă avocată. Ai nevoie de tupeu. Pe lângă minte. Să-ţi schimbi cariera după treizeci de ani. Admir asta la ea. Aşa că nu o urăsc, sau nimic de genul ăsta, zise el ridicând din umeri. Pur şi simplu am… deviat de la drumul comun. Şi ne-am căsătorit fiind prea tineri.

Christine încuviinţă şi apoi întrebă de familia lui din America. El îi explică pe scurt despre rădăcinile sale scoţiene şi irlandeze, emigrarea în Utah în 1880. Biserica Mormonă.

Land Roverul înaintă în sfârşit.

— Şi tu? întrebă Rob întorcând privirea către ea.

Traficul se eliberase. Christine călcă pedala, accelerând.

— Evreică franţuzoaică.

Rob ghicise asta după numele ei de familie. Meyer.

— Jumătate din familia mea a murit în timpul Holocaustului. Însă jumătate nu. Evreii francezi s-au descurcat OK în timpul războiului, comparativ cu ceilalţi.

— Şi părinţii tăi?

Christine explică că mama ei era profesor universitar la Paris, iar tatăl ei, acordor de piane. Murise cu cincisprezece ani în urmă.

— De fapt, adăugă ea, nu sunt sigură că a acordat prea multe piane cât a fost în viaţă. Se învârtea prin apartamentul din Paris. Şi se certa mai mereu.

— Parcă vorbeşti de tata. Doar că tata mai era şi un ticălos.

Christine întoarse capul şi îl privi. În spatele ei, parcă înrămat în geamul maşinii, cerul era purpuriu şi azuriu. Un apus de deşert spectaculos. Se îndepărtaseră destul de mult de Sanliurfa.

— Ai spus că tatăl tău era mormon?

— Este.

— Am fost şi eu în Salt Lake City o dată.

— Da?

— Când am fost în Mexic şi am lucrat la Teotihuacan, mi-am petrecut vacanţa în State.

— În Salt Lake City? întrebă Rob, râzând.

— Utah, zâmbi ea. Ştii tu. Parcul Naţional Canyonlands[12], Parcul Arches.

— A, încuviinţă el. Aşa mai înţeleg.

— Peisaje superbe. Oricum, a trebuit să trecem în goană prin Salt Lake City…

— Cel mai plictisitor oraş din America.

Un camion al armatei depăşi Land Roverul, cu soldaţi din trupele turceşti aşezaţi lejer în cabina din spate, ca nişte umbre în amurg. Unul dintre

soldaţi rânji şi făcu semn cu mâna când o văzu pe Christine, dar ea îl ignoră.

— Nu-l poţi compara cu New York, dar mie mi-a plăcut.

Rob se gândi la Utah şi Salt Lake City. Singurele lui amintiri din SLC erau legate de duminicile mohorâte în care se mergea la catedrala mare a mormonilor. Tabernacul.

— E ciudat, continuă Christine. Lumea râde de mormoni. Dar ştii ce?

— Ce?

— Salt Lake City este singurul oraş din America în care m-am simţit perfect în siguranţă. Poţi să mergi pe stradă la cinci dimineaţa şi nimeni nu o să te jefuiască. Mormonii nu jefuiesc oameni. Mi-a plăcut asta.

— Dar mănâncă mâncare groaznică… şi poartă pantaloni din poliester.

— Da, da. Şi în unele oraşe din Utah nu poţi nici măcar să cumperi cafea. Băutura diavolului, spuse Christine zâmbind.

Aerul cald al deşertului intra prin geamul deschis al Land Roverului.

— Vorbesc serios, adăugă Christine. Mormonii sunt drăguţi. Prietenoşi. Religia îi face să fie aşa. De ce îi dispreţuiesc ateii pe oamenii cu credinţă, când credinţa te face să fii mai bun?

— Eşti credincioasă, aşa-i?

— Da.

— Eu nu.

— Mi-am dat seama.

Râseră amândoi.

Rob se lăsă pe spate, privind în depărtare. Trecură pe lângă o baracă din ciment, pe zidurile căreia erau o mulţime de afişe cu politicieni turci.

— Asta nu e înainte de răscruce?

— Da. E chiar în faţă.

Maşina încetini când se apropiară de intersecţia drumurilor. Rob se gândi la religia lui Christine: romano-catolică. Îl nedumerea religia ei. Îl

nedumereau şi alte lucruri care o priveau pe Christine Meyer – precum dragostea ei pentru Sanliurfa, în pofida atitudinii patriarhale şi extrem de conservatoare a localnicilor faţă de femei.

Land Roverul viră brusc şi ieşi de pe asfalt. Apoi se hurducară pe drumul de pietriş, în beznă totală. Farurile băteau numai pe boschete şi pietre. O gazelă ţopăi prin întuneric. Pe versantul unui deal, un cătun sclipea, iluminat de câteva becuri răzleţe. În amurgul târziu, Rob reuşi să desluşească silueta zveltă a unui minaret. Luna abia răsărise.

Rob o întrebă pe Christine, fără nicio reţinere, care era părerea ei despre cultura islamică. Ea îi mărturisi faptul că admira anumite aspecte. În special muezinii.

— Serios? întrebă Rob. Tot jelitul ăla? Câteodată îl găsesc deranjant. Adică nu îmi displace, dar totuşi… câteodată…

— Eu cred că e emoţionant. Plânsetul sufletului… implorându-l pe Allah. Ar trebui să asculţi mai atent!

Virară a doua oară, pe lângă un ultim şi tăcut sat kurd. După alţi câţiva kilometri aveau să vadă dealurile joase de la Gobekli, proiectate în lumina lunii. Land Roverul hurui în timp ce Christine luă ultima curbă. Rob nu ştia ce aveau să găsească pe şantier, după *accident.* Maşini de poliţie? Bariere? Nimic?

Într-adevăr exista o nouă barieră, care se vedea în faţă. Pe ea scria „Poliţia“. Şi „Nu treceţi“. În limba turcă şi în engleză. Rob coborî din maşină şi împinse bariera albastră din drum. Christine trecu pe lângă el şi parcă maşina.

Situl era pustiu. Rob se simţi uşurat. Singurul indiciu că şantierul era acum locul unei morţi suspecte era noua prelată ce acoperea groapa în care fusese împins Franz – prelata şi sentimentul de deşertăciune din zona umbrarelor. Multe lucruri fuseseră luate. Masa cea mare fusese mutată sau

dezasamblată. Sezonul săpăturilor se încheiase definitiv.

Rob privi pietrele. Se întrebase şi înainte cum ar fi să stai lângă ele pe timpul nopţii. Şi acum se afla acolo. Erau ca nişte umbre îngrădite. Luna se ridicase pe cer şi învăluia peisajul într-o obscuritate argintie. Rob simţi o dorinţă bizară de a coborî în gropile acelea. De a atinge megaliţii. De a-şi lipi obrazul de pietrele antice şi reci. De a-şi trece degetele peste. Voise, de fapt, să facă toate astea de prima dată când le văzuse.

— Totul e OK? întrebă Christine, ajungând în spatele lui.

— Da!

— Haide, atunci. Să ne mişcăm repede. Locul ăsta… îmi cam dă fiori noaptea.

Rob observă că ea îşi ferea privirea de la groapă. Groapa unde fusese ucis Franz. Realiză cât de greu trebuia să-i fie să se afle aici.

Traversară cu repeziciune panta. Pe stânga se afla o cabină albastră din plastic: biroul personal al lui Franz. Uşa fusese baricadată cu un lacăt nou.

— La dracu', oftă Christine.

Rob se gândi o clipă, apoi alergă înapoi spre Land Rover, deschise uşa din spate şi orbecăi prin întuneric. Se întoarse cu o cheie în cruce. Boarea deşertului era călduţă şi luna sclipea în metalul lacătului. El înfipse cheia în lacăt, răsuci, şi acesta pocni şi se deschise.

Baraca era mică şi destul de goală. Christine lumină cu o lanternă în jurul lor. O pereche de ochelari de rezervă erau aşezaţi pe un raft gol. Câteva cărţi acoperite de un strat de praf erau aruncate dezordonat pe birou. Poliţia luase aproape totul.

Christine îngenunche, oftând din nou.

— Au luat afurisitul de dulap.

— Serios?

— Era ascuns aici, jos. Lângă micul frigider. Nu mai e.

— Deci asta a fost tot, zise Rob, complet dezamăgit.

Fusese o excursie inutilă.

— Haide, îl îndemnă Christine. Părea foarte tristă. Să mergem până nu ne vede cineva. Deja am pătruns la locul unei crime.

Rob luă cheia în cruce. În drum spre maşină, simţi din nou dorinţa aceea stranie de a atinge pietrele. De a se întinde pe jos, lângă ele.

Christine deschise uşa maşinii de pe partea şoferului. Lumina din interior se aprinse. În acelaşi timp, Rob deschise uşa din spate ca să pună la loc cheia pentru roţi. Atunci văzu: lumina pica pe un carneţel lucios, cuibărit pe bancheta din spate; negru, dar cu aspectul unui obiect scump. Îl ridică. Deschizând coperta, văzu numele Franz Breitner scris cu litere mici, de mână.

Rob ocoli maşina şi se aplecă pe geamul de la portiera şoferului şi-i arătă lui Christine ce găsise.

— Doamne! ţipă ea. Acesta e! Acesta e carneţelul lui Franz! Asta căutam. În el a scris… totul.

Rob i-l înmână. Complet absorbită, Christine frunzări paginile, mormăind.

— A scris totul aici. L-am văzut făcând asta. Pe ascuns. Ăsta era marele lui secret. Bravo!

— Dar ce căuta la tine în maşină? întrebă Rob urcându-se pe scaunul pasagerului.

De îndată ce puse întrebarea, se simţi ca un idiot. Răspunsul era evident. Cu siguranţă, căzuse din buzunarul lui Franz, când Christine îl conducea la spital. Fie asta, fie Franz ştia exact ce făcea, în timp ce zăcea sângerând pe bancheta din spate, şi îl scosese din buzunar, lăsându-l acolo. În mod voit. Ştiind că Christine avea să îl găsească.

Rob scutură din cap. Se transforma într-un teoretician conspiraţionist. Trebuia să îşi revină. Întinzându-se, închise uşa, trântind-o şi zdruncinând maşina.

— Hopa, zise Christine.

— Scuze.

— A căzut ceva.

— Ce?

— Când ai trântit uşa de la maşină. A căzut ceva din agendă.

Christine scormonea pe podeaua maşinii, trecând cu degetele dintr-o parte într-alta şi pe sub pedale. Apoi se ridică, ţinând ceva între degete.

Era un fir uscat de iarbă. Rob îl privi cu atenţie.

— De ce Dumnezeu ar păstra Franz aşa ceva?

Însă Christine îl fixase cu privirea concentrată.

15

Christine conduse şi mai repede decât de obicei pe drumul de întoarcere spre oraş. La periferie, unde deşertul se lovea de primele blocuri gri din beton, văzură un fel de cafenea, pe marginea drumului, cu nişte mese din plastic întinse afară şi câţiva şoferi de camion bând bere. Şoferii beau cu expresii de vinovăţie.

— Bere, întrebă Rob.

— Bună idee, replică Christine, privind peste stradă.

Vină la dreapta şi parcă.

Şoferii se holbară când Christine coborî de la volanul maşinii şi se îndreptă către o masă.

Era o seară caldă; insectele şi muştele se învârteau în jurul becurilor golaşe atârnate în faţa cafenelei. Rob comandă două beri Efes. Vorbiră despre Gobekli. Câte un camion uriaş mai trecea din când în când pe şosea, cu luminile aprinse în drum spre Damasc, Riyadh sau Beirut, acoperindu-le conversaţia şi făcând becurile să pâlpâie şi să pocnească. Christine răsfoi grăbită agenda. Era fascinată, de-a dreptul febrilă. Rob îşi bău berea caldă din paharul său ciobit şi o lăsă în voie.

Ea răsfoi când într-o direcţie, când într-alta. Nemulţumită. În final aruncă agenda pe masă şi oftă.

— Nu ştiu ce să zic… E un dezastru.

— Poftim? întrebă Rob, lăsând berea din mână.

— E haotic, exclamă ea, apoi ţâţâi. Ceea ce este ciudat. Pentru că Franz nu era dezordonat. Era meticulos. *Eficienţă teutonică* obişnuia el să îi spună. Era riguros şi metodic. Întotdeauna… întotdeauna…

Ochii ei căprui se întunecară preţ de o clipă. Întinse mâna după bere şi luă o înghiţitură.

— Uită-te şi tu, spuse ea.

— Mie îmi pare OK, spuse Rob, verificând primele pagini.

— Aici, precizează ea, indicând cu degetul. Da, începe foarte organizat. Diagrame ale excavaţiilor. Microlite notate. Dar aici… *uite…*

Rob mai răsfoi câteva pagini, până îl opri ea.

— Vezi, de aici totul o ia razna. Scrisul se transformă într-o scrijelitură. Şi desenele astea şi micile mâzgăleli… haotice. Şi aici. Ce sunt toate numerele astea?

Rob privi cu atenţie. Scrisul era aproape în întregime în germană. La început era foarte ordonat; dar spre sfârşit devenea mâzgălit. Pe ultima pagină se afla o listă cu numere. Apoi ceva despre cineva cu numele Orra Keller. Rob îşi aminti de o fată, pe care o cunoscuse în Anglia şi pe care o chema Orra. O evreică. Deci, cine era această Orra Keller?

O întrebă pe Christine şi aceasta ridică din umeri. O întrebă despre numere. Ridică din nou din umeri – şi mai pronunţat. Rob văzu că în agendă exista şi un desen; schiţa unui teren, dar şi existenţa unor copaci.

Îi înapoie agenda lui Christine.

— Ce spune scrisul? Nu cunosc prea bine germana.

— Ei bine, mare parte din el este ilizibil, zise ea, deschizând agenda spre final. Dar vorbeşte despre grâu, aici. Şi un râu. Care se transformă în mai multe râuri. Aici.

— Grâu? Dar, de ce?

— Dumnezeu ştie. Şi desenul ăsta pare a fi o hartă, cred. Cu munţi. Scrie munţi şi apoi semnul întrebării. Şi râuri. Sau poate că sunt drumuri. Este cu adevărat un haos.

Rob îşi termină berea şi făcu semn la bar pentru încă două. Încă un camion argintiu, gigant, trecu pe drumul înspre Damasc. Cerul deasupra oraşului Sanliurfa era negru-portocaliu.

— Şi firul de iarbă?

— Da, asta e ciudat, încuviinţă Christine. De ce să îl păstreze?

— Crezi că îi era frică? Şi de asta sunt notiţele atât de… varză?

— E posibil. Îţi aduci aminte de Pulsa Denura?

— Greu de uitat, spuse Rob cutremurându-se. Crezi că a ştiut despre asta?

Christine pescui o insectă de pe suprafaţa berii. Apoi ridică ochii spre Rob.

— Eu cred că ştia. Trebuie să fi auzit cântecul din faţa ferestrei. Şi era expert în religii mesopotamiene. Demoni şi blesteme. Era una dintre specializările lui.

— Deci, era conştient că se afla în pericol?

— Probabil. Ceea ce ar putea explica starea haotică a notiţelor sale. Teama conştientă. Dar totuşi… continuă ea, ţinând caietul între palme, parcă măsurându-i greutatea. Munca unei vieţi întregi…

Rob îi simţi tristeţea.

Christine lăsă din nou caietul jos.

— Locul ăsta e oribil. Nu îmi pasă dacă servesc sau nu bere. Putem să mergem?

— Cu plăcere.

Lăsând nişte monede într-o farfurioară, reveniră la maşină şi porniră din nou la drum.

— Nu cred că a fost doar frica, spuse Christine, după ceva vreme. Nu se leagă.

Ea trase de volan pentru a depăşi un ciclist, un bărbat în vârstă, cu strai arăbesc. În faţa bărbatului de pe bicicletă, pe bara traversă, se afla un băieţel brunet. Băiatul o salută cu mâna, rânjind la femeia albă din Occident.

Rob observă că Christine ocolea pe străduţe lăturalnice. Şi nu folosea ruta principală către centrul oraşului.

— Franz era sârguincios şi conştiincios, spuse ea într-un final. Nu cred că un blestem l-ar fi dat peste cap. Nimic nu l-ar fi neliniştit în felul acela.

— Şi atunci ce a fost? întrebă Rob.

Ajunseseră într-o zonă mai nouă a oraşului. Cu aspect aproape european. Blocuri de apartamente drăguţe şi curate. Femeile îşi făceau plimbarea de seară pe străzi, nu toate purtând baticuri. Rob văzu un supermarket luminat puternic, care făcea reclamă la brânză, în germană şi turcă. Alături era o cafenea cu internet, plină de ecrane strălucitoare şi capete întunecate reliefate în faţa lor.

— Cred că trebuie să fi avut o teorie. Îl stârneau foarte tare teoriile.

— Am văzut.

— Cred că avea o teorie despre Gobekli, zise ea, zâmbind şi privind în orizont. Asta îmi spun notiţele lui.

— O teorie în legătură cu ce?

— Poate că descoperise de ce a fost îngropat Gobekli. Ăsta este, în fond, marele mister. Dacă ar fi simţit că era aproape de o descoperire, asta l-ar fi agitat destul de mult.

— Dar de ce nu a scris asta? întrebă Rob nesatisfăcut. Sau să fi spus cuiva?

Maşina se opri. Christine scoase cheia din contact.

— Bună întrebare, spuse ea, privindu-l în ochi. O întrebare foarte bună. Hai să mergem să aflăm. Haide.

— Unde?

— E un prieten aici. Ne-ar putea ajuta.

Parcaseră în faţa unui nou complex de apartamente, cu un poster stacojiu, imens, pe perete, care făcea reclamă la Turku Cola. Christine alergă pe scări şi apăsă pe un buton numerotat. Aşteptară şi apoi li se deschise. Liftul îi duse până la etajul zece. Urcară în tăcere.

Pe palier, o uşă deja se deschisese. Rob o urmă pe Christine. Examină uşa – apoi tresări: exact în faţa intrării se afla Ivan, paleobotanistul de la petrecere. Ferindu-se parcă să nu fie văzut.

Ivan dădu din cap politicos, însă expresia lui era vădit neprietenoasă. Aproape suspicioasă. Îi conduse în camera de zi a apartamentului său. Era auster, doar o groază de cărţi şi câteva fotografii. Pe un birou, un laptop arăta un screen saver cu megaliţii de la Gobekli. Pe poliţa de deasupra şemineului se afla un frumos obiect de piatră, care semăna cu unul dintre demonii mesopotamieni ai vântului. Rob se întrebă dacă Ivan îl furase.

Se aşezară. Ivan nu le oferi nici ceai, nici apă, în schimb se aşeză cu faţa la ei, privind-o insistent pe Christine.

— Da? întrebă el.

Ea scoase agenda şi o puse pe masă. Ivan se holbă la ea. Ridică privirea către Christine. Chipul său tânăr cu trăsături slave nu exprima nimic. Ca o persoană care îşi suprima emoţiile. Sau ca una obişnuită să îşi suprime emoţiile. Apoi Christine scoase din buzunar firul de iarbă şi îl puse cu grijă deasupra agendei. În tot acest timp, Rob studie faţa lui Ivan. Nu avea nicio idee despre ce anume se întâmpla, dar simţise că reacţia lui Ivan era vitală. Ivan tresări abia vizibil la vederea firului de iarbă. Rob nu mai putu suporta tăcerea.

— Oameni buni? Vă rog? Ce este? Ce se întâmplă?

Christine îi aruncă o privire care îi spunea „ai răbdare“.

Însă Rob nu mai putea avea răbdare. Voia să ştie ce se întâmplă. De ce veniseră acolo, în miezul nopţii? Ca să stea în tăcere şi să se holbeze la un fir de iarbă?

— Einkorn, spuse Ivan.

— Este, nu-i aşa? întrebă Christine zâmbind. Grâu Einkorn. Da.

— Aveai nevoie de mine ca să-ţi spun asta, Christine? întrebă Ivan scuturând din cap.

— Ei bine… Nu eram sigură. Tu eşti expertul.

— Şi acum eşti sigură. Şi eu sunt foarte obosit.

— Mulţumesc, Ivan, spuse Christine, luând firul de iarbă.

— Nicio problemă, replică el, deja ridicându-se în picioare. La revedere.

Fură conduşi rapid către uşă. În dreptul pragului, Ivan privi în dreapta şi în stânga holului, parcă aşteptând să vadă pe cineva nedorit. Apoi trânti uşa în spatele lor.

— A fost tare prietenos, constată Rob.

— Dar am obţinut ce voiam.

Chemară liftul şi coborâră. Tot acel mister îl irita pe Rob.

— OK, spuse el, respirând aerul cald, cu miros de motorină, din stradă. Hai, Christine. Grâu Einkorn. Ce dracului?

— Este cea mai veche specie de grâu din lume, spuse ea, fără a se întoarce cu faţa la el. Grâul original, prima cereală, dacă vrei.

— Şi?

— Creşte numai aici. Şi a fost vitală pentru apariţia agriculturii. Când omul a început să cultive.

— Şi?

— Franz a crezut că este un indiciu, răspunse ea, întorcându-se, cu ochii sclipind. Sunt sigură că a privit asta ca pe un indiciu. Şi în cazul acesta, şi eu cred acelaşi lucru.

— Un indiciu pentru ce?

— Ne-ar putea spune cum a fost îngropat templul.

— Dar cum poate face asta un fir de iarbă?

— Mai târziu. Haide. Să mergem. Ai văzut cum urmărea Ivan uşa. Haide. Acum.

— Crezi că suntem… urmăriţi?

— Nu chiar urmăriţi. Poate că suntem priviţi. Nu ştiu. Poate e doar paranoia.

Rob îşi aminti de Franz, străpuns de stâlp. Sări în maşină.

16

Forrester se trezi scăldat într-o sudoare rece. Clipi, privind draperiile zdrenţăroase din camera sa de hotel din Douglas. Pentru o clipă coşmarul persistă: oferind o nuanţă malefică tangibilă şi totuşi ireală obiectelor din hotel: uşa dulapului era pe jumătate deschisă, arătându-şi întunecimea dinăuntru; televizorul pândea din colţul camerei, ghemuit şi ameninţător.

Ce visase? Îşi frecă ochii somnoroşi şi-şi aminti: visase ca de obicei, bineînţeles. Un trup micuţ. Un pod. Apoi zgomotele repetate ale maşinilor trecând peste un *cauciuc.*

Tronc-tronc-tronc.

Tronc-tronc-tronc.

Se ridică, merse la fereastră şi trase draperiile. Spre surprinderea lui, afară era lumină: prea multă lumină. Cerul era alb şi senin, iar străzile erau aglomerate; *avea să întârzie la conferinţa de presă.*

Ajunse chiar la timp. Sala, de proporţii considerabile, deja fremăta. Poliţia locală rechiziţionase cea mai mare sală din Fortul Sfânta Anne. O mână de jurnalişti locali erau acompaniaţi de doisprezece reporteri naţionali. Două echipe de ştiri, având camere digitale, căşti imense şi microfoane gri, lungi, zăboveau în spate. Forrester observă o claie cunoscută de păr blond: era corespondentul din Londra pentru CNN. O mai văzuse la diverse şedinţe informative cu presa.

CNN? Cineva clar vânduse pontul presei londoneze despre detaliile macabre ale crimei. Cercetă camera din spatele sălii. Trei poliţişti erau aşezaţi în faţă: inspectorul şef adjunct Hayden se afla la mijloc, flancat de alţi doi tipi, mai tineri.

Deasupra lor se afla un ecran mare, albastru, pe care scria „Poliţia Insulei Man“.

Hayden ridică o mână.

— Dacă am putea începe…

El le explică jurnaliştilor circumstanţele crimei, citând însemnările despre descoperirea cadavrului şi apoi descriind pe scurt modul în care capul bărbatului fusese îngropat în pământ.

Unul dintre jurnalişti icni.

Hayden făcu o pauză, oferindu-le timp să proceseze aceste detalii îngrozitoare. Apoi făcu apel la eventualii martori, să se prezinte şi să ofere informaţii. După terminarea prezentării, privi oamenii din sală.

— Există întrebări?

Câteva mâini se ridicară.

— Domnişoara din spate?

— Angela Darvill, CNN. Domnule, credeţi că există vreo legătură între această crimă şi cazul recent din Covent Garden?

Întrebarea veni neaşteptat. Hayden se înfioră vizibil, apoi privi către Forrester, care ridică din umeri. Ofiţerul de la Scotland Yard nu ştiu ce să îi răspundă. Dacă presa ştia deja despre legătură, nu mai era nimic de făcut. Trebuiau să roage mass-media să ţină totul secret, pentru ca ucigaşii să nu afle că poliţia făcuse legătura între cazuri; dar nu puteai şterge ceva ce deja fusese comunicat.

Inspectorul aprobă tăcerea lui Forrester, apoi îşi întoarse privirile către jurnalista americană.

— Domnişoară Darvill, există anumite aspecte comune. Dar, în acest moment, orice altceva în afară de acestea sunt pure speculaţii. Nu voi mai face alte comentarii pe acest subiect. Am aprecia discreţia dumneavoastră în legătură cu acest caz, convins fiind că sunteţi conştienţi de importanţa lui.

Încheind pledoaria, bărbatul se uită în jurul sălii căutând un alt reporter. Însă Angela Darvill ridică mâna din nou.

— Credeţi că există un element religios în aceste cazuri?

— Poftim?

— Steaua lui David. Tăieturile de pe piept. În ambele cazuri.

Jurnaliştii locali se întoarseră cu toţii, holbându-se la Angela Darvill. Întrebarea îi luase pe nepusă masă; agitase întreaga sală. Hayden nu menţionase *modelul* tăieturilor de cuţit.

Întreaga cameră era redusă la tăcere, în aşteptarea răspunsului lui Hayden.

— Domnişoară Darvill. Avem o crimă foarte brutală şi dificil de investigat. Timpul trece. Deci. Cred că voi mai răspunde câtorva întrebări din partea altora. Da?

— Brian Deeley, de la ziarul *Douglas Star.*

Vulturul local speculă în legătură cu un posibil motiv, apoi Hayden răspunse că la momentul respectiv, acel motiv nu putea fi luat în seamă. Cei doi bărbaţi mai jonglară cu nişte întrebări şi răspunsuri. Apoi un reporter de la un post naţional de ştiri se ridică în picioare şi întrebă despre victimă. Hayden le spuse că victima era un bărbat, localnic, bine văzut în comunitate, cu soţie şi copii, care locuiau în oraş. Fusese pasionat de navigaţie.

— Unii dintre voi s-ar putea să îi ştie barca, *Lamantinul,* spuse inspectorul, privind pe rând fiecare chip din cameră. Obişnuia să iasă pe mare cu fiul său, Jonny, adăugă el cu un zâmbet trist. Băiatul are doar zece ani.

Timp de câteva momente, se făcu linişte.

„Poliţia din Man face treabă bună“, se gândi Forrester. Apelul la sentimente le era la îndemână. Aşa scoteai martorii la suprafaţă: apelai la conştiinţă, nu la raţiune. Şi chiar aveau nevoie de martori. Deoarece nu aveau nici dovezi, nici ADN, nici amprente. Nimic.

Hayden făcu semn către un bărbat într-un hanorac, cu ţeasta pleşuvă.

— Junele din colţ? Domnul…?

— Harnaby. Alisdair. De la postul de radio Triskel.

— Da?

— Credeţi că are crima vreo conexiune cu neobişnuita istorie a clădirii?

— Nu am cunoştinţe despre vreo istorie neobişnuită, replică Hayden, bătând cu degetele în masă.

— Mă refer la modul în care a fost construit castelul, iniţial. Are vreo importanţă? Ştiţi dumneavoastră, toate legendele…?

Hayden se opri din bătut darabana pe masă.

— Domnule Harnaby, în acest moment, urmărim toate pistele şi legăturile posibile în această investigaţie. Dar sper că nu alergăm după legende. Şi asta este tot ce vă pot spune, zise el ridicându-se. Cred că avem ceva treabă, deci, dacă ne veţi scuza, veţi putea servi cafea în cortul din faţa clădirii.

Forrester privi în jurul său. Fusese o conferinţă de presă reuşită, profesionistă, dar tot se simţea neliniştit. Ceva îl deranja. Despre ce vorbea tipul ăla? „Neobişnuita istorie“ a clădirii? Expresia era în acord cu gândurile lui Forrester. Ceva era în neregulă aici. Arhitectura – efectul de pastişă al clădirii –, ceva nu se potrivea.

Alisdair Harnaby îşi întinse mâna sub scaun după o pungă albastră de cumpărături.

— Domnule Harnaby?

Bărbatul se întoarse, ochelarii cu ramă subţire sclipindu-i în lumina spoturilor de lumini.

— Sunt inspectorul Forrester. Lucrez la poliţia metropolitană.

Harnaby păru complet netulburat.

— Scotland Yard, adăugă Forrester. Aveţi o clipă la dispoziţie?

Bărbatul îşi lăsă punga jos şi Forrester se aşeză lângă el.

— Sunt interesat de ce aţi spus. Despre istoria bizară a clădirii. Puteţi elabora?

Harnaby încuviinţă, cu ochii sticloşi.

— Ce vedeţi astăzi, începu bărbatul, privind în jurul sălii, este, în realitate, o copie grosolană a clădirii anterioare.

— Corect, deci…

— Fortul original, Fortul Sfânta Anne, a fost demolat în 1979. A mai fost cunoscut şi ca Extravaganţa lui Whaley.

— Şi a fost construit de?

— Ierusalim Whaley. Un libertin.

— Un ce?

— Un marţafoi. Un fanfaron. Un mardeiaş de înaltă speţă. Ştiţi, genul ăla de om.

— Un fel de playboy?

— Da şi nu, zâmbi Harnaby. Vorbim aici despre sadism pur, generaţie după generaţie.

— Spre exemplu?

— Tatăl lui Whaley a fost Richard Chappell Whaley. Însă irlandezii îl porecliseră Whaley „Incendiatorul de Capele“.

— Pentru că…

— Era membru al aristocraţiei anglo-irlandeze. Protestant. Şi obişnuia să ardă biserici catolice irlandeze. Cu practicanţii înăuntru.

— Ce înseamnă să pui întrebări prosteşti!

— Păi, da, rânji Harnaby. De-a dreptul sinistru! Şi Whaley „Incendiatorul de Capele“ era şi membru al clubului irlandez Hellfire[13]. Aceştia erau o adunătură de huligani, potrivit standardelor acelor vremuri.

— OK. Şi ce e cu Ierusalim Whaley şi fiul său?

Harnaby se încruntă. Era atâta linişte, încât Forrester auzea picăturile de ploaie răpăind pe pervazul lung al ferestrelor.

— Tom Whaley? Şi el a fost un alt marţafoi din epoca georgiană. La fel de violent şi temerar ca şi tatăl său. Dar apoi avea să se întâmple ceva. S-a întors în Irlanda după o lungă călătorie în Orient,

la Ierusalim. De aici şi porecla: Ierusalim Whaley. Când s-a întors, a părut că acea călătorie îl schimbase. Îl înfrânsese.

— Cum? întrebă Forrester, încruntat.

— Tot ce ştim este că Ierusalim Whaley s-a întors un alt om. Şi-a construit acest castel straniu – Fortul Sfânta Anne. Şi-a scris memoriile. O carte surprinzător de plină de remuşcări. Şi apoi a murit, lăsând în urma lui castelul şi o mulţime de datorii. Dar a avut o viaţă fascinantă! Absolut fascinantă, sublinie Harnaby, făcând apoi o pauză. Îmi cer scuze, domnule Forrester, vorbesc prea mult? Mă las purtat câteodată. Folclorul local e o pasiune de-a mea. Am şi o emisiune la radio despre istoria locală.

— Nu te scuza. Este foarte interesant. De fapt, mai am o singură întrebare. A mai rămas ceva din vechea clădire?

— A, nu. Nu, nu, nu. A fost demolată în întregime, oftă Harnaby. Erau anii ’70! Ar fi dărâmat şi catedrala Sfântul Paul dacă ar fi putut. Serios. E aşa păcat! Peste doar câţiva ani, clădirea ar fi putut fi conservată.

— Deci, n-a mai rămas nimic.

— Exact. Deşi… chipul lui Harnaby se întunecă. Mai este ceva…

— Ce?

— Adesea m-am întrebat… Mai există o legendă. Destul de curioasă, adăugă Harnaby, luându-şi punga. Îţi voi arăta!

Bărbatul, mai în vârstă, se bălăbăni până la uşă, iar Forrester îl urmă până în grădina din faţă. Prin vânt, frig şi burniţă, Forrester privi spre stânga: îl văzu pe Boijer lângă cortul poliţiei. Fata de la CNN trecea pe lângă el, cu echipa sa de ştiri. Forrester mimă din buze şi arătă înspre Angela Darvill: „Vorbeşte cu ea: află ce ştie“. Boijer încuviinţă.

Harnaby traversă peluzele fleşcăite din faţa casei crenelate. În locul unde pajiştile se îmbinau

cu garduri vii şi ziduri, bătrânul îngenunche de parcă se pregătea să se apuce de grădinărit.

— Vezi?

Forrester se ghemui lângă el şi luă un pumn de pământ negru, umed.

— Uite, zâmbi Harnaby. Vezi? Solul este mai închis la culoare aici decât aici.

Era adevărat. Solul părea să îşi schimbe uşor culoarea. Solul peluzei era mai închis şi aducea mai degrabă a turbă decât pământul aflat mai departe de zidurile casei.

— Nu înţeleg. Ce este?

— Este irlandeză, spuse Harnaby, scuturând din cap.

— Poftim?

— Ţărâna. Nu e de aici. Se poate să fi fost adusă din Irlanda.

Forrester clipi. Ploua din nou, de data aceasta mai puternic. Însă el nu băgă de seamă. Mecanismul de ceasornic al minţii sale învârtea cazul pe toate părţile, îl învârtea destul de rapid.

— Vrei să explici, te rog?

— Marţafoiul de Whaley era un bărbat impulsiv. Odată a pariat cu cineva că poate sări de la etajul al doilea al unei clădiri şi ateriza pe şaua unui cal, fără să păţească ceva. A făcut-o – dar calul a murit, chicoti Harnaby. În orice caz, povestea spune că s-a îndrăgostit de o fată irlandeză, chiar înainte de a se muta aici. Pe insula Man. Însă asta ridică o problemă.

— Şi anume?

— Contractul nupţial al miresei sale stipula că acesteia nu îi era permis să locuiască decât pe pământ irlandez. Anul era 1786, şi Whaley doar ce cumpărase casa asta. Era hotărât să-şi aducă mireasa aici, în pofida contractului.

Ochii lui Harnaby străluceau.

Forrester cugetă o clipă.

— Vrei să spui că a transportat tone de pământ irlandez? Pentru ca ea să poată locui pe insulă?

— În principiu, da. A încărcat o navă cu pământ şi l-a transportat pe insula Man, respectându-şi jurămintele. Sau, aşa se spune…

Forrester aşează o palmă pe ţărâna întunecată şi umedă, împestriţată cu negru de ploaie.

— Deci, întreaga clădire este construită pe acelaşi pământ irlandez. Pământul acesta de aici?

— Foarte posibil.

Forrester se ridică. Se întrebă dacă şi criminalii aveau cunoştinţă de această poveste stranie. Avea o straşnică presimţire că da. Pentru că ignoraseră clădirea şi se duseseră direct la ultima posibilă rămăşiţă autentică din „Extravaganţa lui Whaley“. Pământul pe care era clădită. Forrester mai avea o întrebare.

— OK, domnule Harnaby, şi de unde a fost adus acest pământ?

— Nimeni nu ştie cu certitudine. Însă, continuă jurnalistul, scoţându-şi ochelarii pentru a-şi şterge picăturile de ploaie de pe lentile. Însă… am avut, la un moment dat, o teorie – cum că acesta a fost adus din Casa Montpellier.

— Care este?

— Sediul clubului irlandez Hellfire, replică Harnaby, clipind.

17

Rob şi Christine se retrăseseră în cartierul unde locuia aceasta. Parcară maşina pe colţul străzii. În timp ce cobora, Rob privi în stânga şi în dreapta. La capătul străzii pe care locuia Christine, se afla o moschee, cu minarete zvelte şi semeţe, scăldate în lumina palidă a proiectoarelor verzi. Doi bărbaţi cu mustaţă, îmbrăcaţi în costume se certau în întunericul străzii, chiar lângă un BMW mare şi negru. Bărbaţii aruncară o privire către Rob şi Christine, apoi îşi reluară discuţia aprinsă.

Christine îl conduse pe Rob pe coridorul prăfuit al unui bloc de apartamente modern. Liftul era ocupat sau defect, aşa că urcară pe scări trei etaje. Apartamentul era mare, aerisit şi luminos – şi aproape complet lipsit de mobilă. Mormane ordonate de cărţi erau aranjate pe podeaua lăcuită de lemn, sau aşezate, cu sutele, pe rafturile de pe un perete. Într-o parte a camerei de zi se aflau un birou masiv din oţel şi o canapea din piele. Un fotoliu din răchită era aşezat în colţul opus al încăperii.

— Nu-mi place îngrămădeala, zise ea. O casă este o maşinărie în care locuieşti.

— Le Corbusier[14].

Ea zâmbi şi încuviinţă. Rob îi zâmbi şi el. Îi plăcea apartamentul. Era în stilul… Christine. Simplu, intelectual, elegant. Se uită la un tablou de pe perete: era o poză foarte mare, funestă, a unui turn extrem de straniu. Un turn din cărămizi oranj-aurii, înconjurat de ruine răzleţe, având la orizont întinderea vastă a unui deşert.

Cei doi se aşezară unul lângă altul pe canapeaua de piele şi Christine scoase din nou agenda. În timp ce ea răsfoi încă o dată prin paginile

mâzgălite ale lui Breitner, Rob simţi nevoia să întrebe:

— Aşa, deci. Grâu *Einkorn?*

Însă Christine nu era atentă; ţinea caietul foarte aproape de faţă.

— Harta asta, spuse ea ca pentru sine. Numerele astea… şi astea de aici… femeia aia, Orra Keller… Poate…

Rob aşteptă un răspuns. Nu primi niciunul. Simţi o adiere în cameră: geamurile erau deschise către stradă. Putea auzi voci venind de jos. Se aşeză în dreptul ferestrei şi privi în stradă.

Bărbaţii cu mustaţă erau încă acolo, însă, de data aceasta, stăteau chiar în dreptul blocului lui Christine. Un alt bărbat într-un hanorac umflat pândea din uşa unui magazin de peste drum: o reprezentanţă de motociclete Honda. Cei doi bărbaţi ridicară ochii exact în momentul în care Rob se aplecă peste fereastră. Căscară ochii, fără a scoate un cuvânt. Uitându-se doar la el. Bărbatul cu hanorac avea şi el privirea aţintită în sus. Cei trei se holbară la Rob. Cât de ameninţătoare era această situaţie? Apoi Rob îşi spuse în gând că era paranoic. Nu se putea ca întregul oraş să fie pe urmele lor; bărbaţii aceia erau doar… doar nişte bărbaţi. Era doar o coincidenţă. Rabată fereastra şi aruncă o privire în jurul camerei.

Poate că una dintre numeroasele cărţi de pe rafturi i-ar putea fi de ajutor. Trecu cu degetul peste câteva titluri. *Epipaleoliticul în Siria… Microanaliza modernă cu electroni… Antropologie precolumbiană…* Nu erau tocmai titluri de succes. Văzu o carte mai generalistă. *Enciclopedia arheologică.* Luând-o de pe raft, căută în cuprins şi găsi de îndată ce căuta. „Grâu Einkorn, pagina 97.“

În timp ce briza nopţii din Sanliurfa adia prin cameră şi Christine studia carneţelul, Rob citea şi culegea informaţiile.

Reieşea că grâul Einkorn era un fel de iarbă sălbatică. Aceasta creştea natural în sud-estul Anatoliei. Inspectă o mică hartă de pe pagina opusă a enciclopediei, care arăta că grâul Einkorn provenea din acea zonă, din jurul Sanliurfei. În realitate, nu părea să crească în multe alte regiuni. Rob citi mai departe. Einkorn era, se pare, o iarbă ce creştea în regiunile montane joase şi piemonturi. A fost vitală începuturilor agriculturii, avansarea de la vânătoare şi cules la cultivarea pământului. Împreună cu grâul Emmer, erau probabil „primele forme de viaţă domesticite de om“. Şi acea domesticire a avut loc în şi împrejurul sud-estului Anatoliei. În jurul Sanliurfei.

Pagina pe care o citea îl trimise către un alt articol: despre originile agriculturii. Luând în considerare grâul Einkorn, acest subiect era important pentru întregul mister de la Gobekli – astfel că Rob citi şi acest articol. Citi paginile cu repeziciune. *Porci şi găini. Câini şi vite. Emmer şi Einkorn.* Şi apoi ultimele paragrafe îi atraseră atenţia.

> Marele mister al agriculturii timpurii este Motivaţia, şi nu Modalitatea. Există dovezi serioase care arată că agricultura timpurie a însemnat o perioadă de vitregie a sorţii pentru primii fermieri, cu atât mai mult, în comparaţie cu stilul de viaţă relativ despovărat şi abundent al vânătorului-culegător. Rămăşiţele osemintelor arată că aceşti agricultori primitivi erau predispuşi mai multor boli decât strămoşii lor vânători şi trăiau vieţi mai scurte şi mai dificile. În mod similar, animalele domesticite în timpul perioadelor timpurii ale agriculturii aveau o constituţie mai fragilă în comparaţie cu strămoşii lor sălbatici…

Rob se gândi la micul fir de grâu, apoi citi mai departe.

> Antropologii contemporani atestă faptul că vânătorii-culegători duceau o existenţă relativ relaxată, trudind, cel mult, trei ore pe zi. Spre deosebire de aceştia, fermierii trebuie să lucreze zi-lumină, îndeosebi primăvara şi vara. În mare parte, agricultura primitivă este istovitoare şi placidă. […] Atât de frapantă este schimbarea condiţiilor de trai, încât unii teoreticieni privesc începuturile agriculturii ca pe un declin tragic de la libertatea edenică a vânătorului la munca zilnică a agricultorului. Asemenea speculaţii sunt, desigur, departe de competenţa ştiinţifică şi a acestui articol, însă, cu toate acestea…

Rob închise cartea. Putea auzi vântul foşnind draperiile. Boarea răcoroasă aproape a deşertului se înteţise. Rob aşeză cartea la loc pe raft şi închise ochii pentru o clipă. Îşi dădu seama că obosise. Voia să doarmă, legănat de vântul acela minunat.

— Robert! strigă Christine, după ce citi cu luare-aminte.

— Ce?

— Numerele astea. Eşti jurnalist. Cunoşti o poveste când vezi una. Ce părere ai?

Rob se aşeză lângă Christine şi se uită pe ultimele pagini ale cărţii. Din nou era reprezentată acea *hartă.* O linie tremurată, care se transforma în patru linii, care parcă semănau cu nişte râuri. Liniile ondulate păreau a fi munţi. Sau marea. Probabil că munţi. Şi apoi mai era un simbol grosolan al unui copac – indicând, poate, o pădure? În afară de cele sesizate, mai era un fel de animal. Un cal sau un porc. Breitner, cu siguranţă, nu avusese nimic în comun cu Rembrandt. Rob îşi apropie ochii. Numerele erau stranii. Pe una dintre pagini era o listă simplă cu cifre. Însă multe numere se repetau pe pagina cu harta. Deasupra hărţii, era desenată o busolă cu numărul 28 marcat în dreptul săgeţii care arăta estul. Apoi 211, lângă una dintre liniile tremurate. Lângă simbolul pentru copac era înscris numărul 29. Şi erau chiar mai multe: 61, 62 – şi apoi numere mult mai mari:

1101, 1132. Şi ultimul rând pe care apărea Orra Keller. După aceea nu mai era niciun număr. Nu mai era nimic. Notiţele se terminau brusc – la jumătatea unei pagini.

Ce însemnau aceste notiţe? Rob începu să adune numerele. Apoi se opri, pentru că i se păru inutil. Poate că erau legate de săpături – poate că numerele erau coduri pentru descoperiri, şi semnele acelea arătau locurile unde s-au făcut săpăturile soldate cu descoperiri? Rob îşi dăduse deja cu părerea, spunând că era harta sitului de la Gobekli. Părea a fi răspunsul cel mai plauzibil. Însă nu părea să fie cel potrivit. Un singur râu curgea pe lângă Gobekli – Eufratul, şi acela se afla la o distanţă de cincizeci de kilometri. Mai mult decât atât, harta nu părea să aibă niciun simbol pentru Gobekli – nimic care să indice megaliţii.

Rob realiză că visase cu ochii deschişi preţ de câteva minute. Christine se uita la el.

— Eşti OK?

— Sunt intrigat, zâmbi el. Este intrigant.

— Nu-i aşa? Ca un puzzle.

— Mă întrebam dacă numerele reprezintă descoperiri? Lucruri dezgropate la Gobekli? Îmi aduc aminte că am văzut numere înscrise pe câţiva dintre săculeţii aceia pe care îi aveaţi… în care puneaţi vârfurile de săgeţi şi alte chestii?

— Nu. Ar fi o idee bună, dar nu. Descoperirile sunt numerotate când se intră în galerii la muzeu. Au litere combinate cu numere.

— A, în fine, spuse Rob, simţindu-se ca şi când o dezamăgise. Era doar o teorie.

— Teoriile sunt bune. Chiar dacă sunt greşite.

Rob căscă din nou. Avusese parte de destule aventuri pentru o singură zi.

— Ai ceva de băut?

Simpla lui întrebare o învioră pe franţuzoaică.

— Doamne! spuse ea, ridicându-se. Îmi pare atât de rău. Nu sunt deloc ospitalieră. Vrei nişte whisky?

— Ar fi grozav.

— Single malt?

— Şi mai bine.

El o privi cum dispare în bucătărie. Câteva momente mai târziu, se întoarse cu o tavă, pe care era o cană cu gheaţă, două pahare fără picior, o sticlă de apă minerală şi una de scotch. Ea puse paharele pe birou şi desfăcu sticla de Glenlivet, apoi umplu pe jumătate paharele. Băutura, de un arămiu-închis, licărea în lumina lămpii.

— Gheaţă?

— Apă.

— *Comme les Brittaniques*[15].

Adăugă nişte apă din sticla din plastic, îi înmână paharul lui Rob şi se aşeză lângă el. Paharul era rece în palma lui Rob, de parcă ar fi fost ţinut în frigider. Încă mai putea auzi vocile de afară. Se certau de o oră. De ce? El oftă şi îşi lipi paharul rece de frunte, mişcându-l dintr-o parte în alta.

— Eşti obosit?

— Da. Tu nu?

— Ba da. Deci, continuă ea după o scurtă pauză. Vrei să dormi aici? Canapeaua e foarte comodă.

Rob se gândi la propunere, dar şi la bărbaţii cu mustaţă de afară. La individul din umbră. Dintr-odată simţi o nevoie acută de a nu fi singur, şi nici nu avea chef să parcurgă, pe jos, cei opt sute de metri până la hotel.

— Da. Dacă e OK.

— Bineînţeles că este.

Ea dădu pe gât restul de whisky din pahar, apoi se învârti prin apartament, căutându-i o pătură şi nişte perne.

Ron era atât de obosit încât adormi tun în momentul în care Christine stinse lumina. Şi de îndată ce adormi, visă. Visă numere, îl visă pe Breitner şi un câine. Un câine negru care mergea pe o cărare sub soarele fierbinte. Un câine. O faţă.

Un câine.

Apoi visele lui fură întrerupte de un pocnet. Se trezi din cauza unui zgomot foarte puternic. Poc!

Sări de pe canapea. Afară era lumină. Cât timp dormise? Ce era zgomotul ăla? Ameţit, îşi verifică ceasul de la mână. Era ora nouă dimineaţa. În apartament era linişte. Dar ce era păcănitul acela sacadat?

Grăbit, se îndreptă spre fereastră.

18

Rob se aplecă peste geam. Oraşul forfotea. Brutarii defilau pe străzile aglomerate, purtând pe capete tăvi masive, pline cu chifle şi produse de patiserie, şi covrigi cu susan. Asfaltul era călărit de mopede, ce ocoleau eleve oacheşe cu ghiozdane.

Rob auzi din nou zgomotul. Privi cu atenţie strada. Un bărbat tăia baclava cu un cuţit pentru pizza, într-un magazin de vizavi. Încă o dată se auzi: Poc!

Apoi Rob văzu motocicleta: un Triumph englezesc, vechi, înnegrit şi plin de ulei. Dădea rateuri. Proprietarul descălecase şi lovea furios vehiculul cu pantoful stâng. Rob se pregătea să bage capul înăuntru, când observă altceva.

Poliţia. Trei poliţişti coborau din două maşini parcate mai sus, pe stradă. Doi dintre ei, purtând uniforme pătate de transpiraţie, în timp ce al treilea era îmbrăcat într-un costum albastru spilcuit, asortat cu o cravată roz pal. Poliţiştii se îndreptară înspre uşa blocului lui Christine, la douăzeci de metri sub el, şi se opriră. Apoi apăsară un buton.

Interfonul din apartamentul lui Christine bâzâi.

Christine ieşise deja din dormitor, complet îmbrăcată.

— Christine, poliţia e…

— Ştiu, ştiu, spuse ea. Bună dimineaţa, Robert.

La faţă părea obosită, dar nu speriată. Ajunse la interfon şi apăsă pe buton, deschizând uşa.

Rob îşi încălţă bocancii. Câteva secunde mai târziu, poliţia intră în apartament – în camera de zi – şi se opri chiar în faţa lui Christine.

Bărbatul îmbrăcat în costumul spilcuit era curtenitor, galant, uşor sinistru, dar tânăr, de vreo treizeci de ani. Îl privi indiscret pe Rob.

— Şi tu eşti?

— Rob Luttrell.

— Jurnalistul englez.

— Ei bine, american, dar locuiesc în Londra.

— *Perfect.* Este mai mult decât convenabil. Ofiţerul zâmbi, de parcă îi fusese înmânat un cec înscris cu o sumă neaşteptat de mare. Am venit să o intervievăm pe domnişoara Meyer, în legătura cu teribila asasinare a prietenului ei, Franz Breitner. Însă am dori să discutăm şi cu dumneavoastră. Poate ulterior?

Rob încuviinţă. Anticipase o întâlnire cu poliţia, dar se simţi teribil de vinovat, încolţit în apartamentul lui Christine, la nouă dimineaţa. Poate că poliţistul îşi juca cărţile profitând de stânjeneala lui. Zâmbetul acestuia era superior şi plin de subînţelesuri. Se îndreptă legănat către birou şi aruncă încă o căutătură trufaşă în direcţia lui Rob.

— Numele meu este ofiţer Kiribali. Deoarece am dori să discutăm mai întâi cu domnişoara Meyer în particular, ar fi ideal dacă aţi putea ieşi preţ de o oră?

— Păi, OK…

— Dar nu vă îndepărtaţi prea mult. Doar o oră. Apoi vom continua cu dumneavoastră, spuse poliţistul, afişând un alt zâmbet viclean. Vă convine aranjamentul, domnule Luttrell?

Rob se uită la Christine. Aceasta încuviinţă, fără prea mare tragere de inimă. Rob se simţi şi mai vinovat – pentru că o lăsa pe Christine singură cu tipul ăsta diabolic. Însă nu avea de ales. Luându-şi jacheta, ieşi din apartament.

Îşi petrecu următoarea oră pe un scaun de plastic, năduşit, dintr-o cafenea cu internet, încercând să ignore mormăitul moşului îmbrăcat în salopetă de brutar, din dreapta lui, care făcea surfing pe pagini de pornografie cu lesbiene, fără nicio jenă.

Rob jonglă cu numerele din agenda lui Breitner. Le scrisese în toate motoarele de căutare posibile:

aranjându-le şi rearanjându-le. Ce ar fi putut reprezenta numerele? În mod cert erau un indiciu, poate chiar o soluţie. O posibilitate ar fi fost să reprezinte pagini de carte. Dar ce carte? Şi, cu siguranţă, nu erau oare numere prea mari pentru pagini de cărţi – 1 013?

Brutarul turc se ridică. Trecu pe lângă Rob cu o expresie bosumflată. Rob se concentră pe ecranul monitorului şi amestecă din nou numerele. Ce erau? Erau coordonate geografice? Ani calendaristici? Datări în carbon? Rob nu avea habar.

Avea o presimţire. Că cea mai bună metodă de a rezolva un mister era de a nu-l zgândări: de a lăsa subconştientul să-şi facă treaba. Ca un calculator care merge singur, într-o cameră ascunsă. Era o idee bună. Rob citise odată despre un om de ştiinţă, pe nume Kekule, care se chinuise să descopere structura moleculară a benzenului. Kekule încercase timp de luni întregi, fără rezultat. Dar apoi, într-o noapte, el visă un şarpe cu coada între dinţi – un simbol antic numit Uroborus.

Kekule se trezise apoi, amintindu-şi visul şi realizând că subconştientul său îi transmisese un mesaj: molecula de benzen era un inel, un cerc, asemănător unui şarpe care-şi mânca propria coadă. Precum Uroborus. Kekule alergase în laborator pentru a testa teoria. Soluţia pe care o visase era corectă din toate punctele de vedere.

Atât de puternic era subconştientul. Deci, poate că Rob trebuia să încuie problema în pivniţa minţii o perioadă, la dospit. Apoi, poate că soluţia numerelor lui Breitner avea să-i vină în minte, exact în timp ce s-ar fi gândit la altceva: în timp ce făcea duş, se bărbierea, dormea sau conducea. Sau în timp ce era interogat de poliţie…

Poliţia! Rob îşi verifică ceasul. Trecuse o oră. Se ridică de pe scaun, plăti proprietarului cafenelei şi se îndreptă în pas grăbit către apartamentul lui Christine.

Un poliţist în uniformă îi deschise uşa. Christine şedea pe canapea şi se ştergea la ochi. Celălalt ofiţer îi înmâna şerveţele. Rob se zbârli tot.

— Nu vă faceţi griji, domnule Luttrell.

Ofiţerul Kiribali era aşezat pe birou, cu gleznele încrucişate elegant. Vorbi pe un ton relaxat şi obraznic.

— Nu suntem irakieni aici. Dar, domnişoara Meyer a găsit… dificil să vorbească despre moartea prietenului său.

Christine îl privi plictisită pe poliţist şi Rob detectă o urmă de pică în expresia ei. Apoi ea păşi ţanţoş către dormitor şi trânti uşa în spatele său.

Kiribali îşi zvâcni încheietura, expunându-şi manşetele de un alb sclipitor, şi flutură o mână cu manichiura perfectă către canapea, îndemnându-l pe Rob să se aşeze. Ceilalţi doi poliţişti stăteau în picioare în celălalt capăt al camerei. Muţi. Kiribali îi zâmbi de sus lui Rob.

— Aşa deci, sunteţi scriitor?

— Da.

— Cât de încântător. Foarte rar am ocazia de a întâlni autori adevăraţi. Acesta este un oraş atât de primitiv. Ştiţi dumneavoastră, datorită kurzilor, oftă el. Nu sunt tocmai învăţaţi zise, terminându-şi ideea şi lovindu-se peste bărbie cu stiloul. Eu am studiat literatura britanică la Ankara. Este delectarea mea secretă, domnule Luttrell.

— Ei, eu sunt doar jurnalist.

— Şi Hemingway a fost doar un jurnalist!

— Serios, sunt doar un gazetar.

— Dar sunteţi prea modest. Sunteţi un gentilom literat. Al literaturii britanice, unde mai pui…

Ochii lui Kiribali erau de un albastru foarte închis. Rob se întrebă dacă purta lentile de contact pigmentate. Duhnea a vanitate.

— Întotdeauna mi-au plăcut poeţii americani. Poetele îndeosebi. Emily Dickinson. Şi Sylvia Plath? Le ştiţi, întrebă el, cu o privire enigmatică în ochi. „Un motor, un motor, trăgându-mă după el

ca pe-un evreu… Cred c-aş putea chiar să fiu o evreică!“ Nu-i aşa că sunt unele dintre cele mai înspăimântătoare versuri din literatură? îl interogă Kiribali, zâmbind.

Rob nu ştiu ce să răspundă. Nu voia să discute despre poezie cu un poliţist.

— Poate cu altă ocazie, atunci, oftă Kiribali. Am doar câteva întrebări, zise el, legănând stiloul între degete. Am aflat că nu aţi fost martor la presupusa crimă. În consecinţă…

Astfel înaintă interogatoriul. Scurt ca un lucru de mântuială. Aproape neînsemnat. Kiribali abia dacă notă răspunsurile lui Rob, iar unul din poliţişti pornea şi oprea apatic un magnetofon. Apoi Kiribali trecu la întrebări personale. Părea mai degrabă interesat de relaţia lui Rob cu Christine.

— Este evreică, nu-i aşa?

Rob încuviinţă tăcut. Kiribali zâmbi mulţumit, ca şi când cea mai presantă problemă a lui fusese soluţionată, apoi puse stiloul jos. Aşezându-l în linie perfectă cu marginea biroului. Plesni din degete şi poliţaii somnolenţi se treziră la viaţă; iar cei trei porniră către uşă. Oprindu-se în dreptul pragului, Kiribali îl rugă pe Rob să îi transmită lui Christine că va mai fi solicitată pentru interogatorii ulterioare, *la un moment dat, pe viitor.* Apoi dispăru, lăsând în urmă o dâră de parfum.

Rob făcu stânga împrejur. Christine stătea în uşa dormitorului, aparent dezinteresată şi relaxată din nou, în cămaşa albă şi pantalonii ei kaki.

— Ce labagiu teribil.

— *Peut-etre*[16], zise ea, ridicând nepăsător din umeri, îşi făcea doar meseria.

— Te-a făcut să plângi.

— Vorbitul despre Franz. Da… n-am mai făcut asta de câteva zile.

Rob îşi luă jacheta, apoi o puse la loc. Se zgâi la agenda lui Breitner, aflată pe masă. Nu ştia ce să mai facă. Nu ştia unde se îndrepta şi nici unde

avea să îl ducă articolul; ştia numai că era implicat şi că era posibil să fie în pericol. Sau asta era doar paranoia? Rob îşi aţinti ochii pe tabloul de pe perete. Turnul cel ciudat. Christine îi urmări privirea.

— Haran.

— Unde e?

— Nu foarte departe, cam o oră distanţă, replică ea, cu o sclipire în ochi. Ştii ceva, am o idee. Ai vrea să îl vezi? Să mai ieşim din Urfa? Mi-ar plăcea să fiu în altă parte. Oriunde altundeva decât aici.

Rob dădu din cap entuziasmat. Se simţea din ce în ce mai atras de deşert, cu cât petrecea mai mult timp acolo, în partea kurdă a Turciei. Umbrele din deşert, tăcerea văilor pustii – totul îi plăcea. Iar în acel moment, prefera pustietatea deşertului în locul alternativei – o zi întreagă în arşiţa Sanliurfei.

— Hai să mergem.

Drumul fuse lung. Peisajul la sud de Urfa era şi mai sălbatic faţă de deşertul ce înconjura Gobekli. Vastele câmpii aurii se întindeau până în orizonturile argintii sclipitoare; bizarul sat kurd era asediat de întinderi nefertile de nisip. Rob deschise geamul cât putu, însă vântul era tot fierbinte, de parcă o puzderie de lămpi de sudură fuseseră îndreptate spre Land Rover.

— Pe timpul verii temperatura atinge şi 50 de grade aici, spuse Christine, scrâşnind senzual. La umbră.

— Cred.

— Nu a fost aşa dintotdeauna, bineînţeles. Clima s-a schimbat acum zece mii de ani. Cum ţi-a zis şi Franz…

Vorbiră despre agenda lui Breitner – despre hartă şi despre mâzgăleli şi, bineînţeles, despre numere, însă niciunul din ei nu avu idei. Subconştientul lui Rob îşi luase vacanţă. Experienţa lui despre Kekule nu-l ajutase.

Trecură de un blocaj militar. Steagul sângeriu al statului turc atârna veşted în soarele amiezii. Unul dintre soldaţi se ridică, verificând plictisit paşaportul lui Rob, se uită chiorâş la Christine, prin geamul maşinii şi le făcu semn să înainteze pe drumul pârjolit.

După o jumătate de oră, Rob văzu turnul straniu conturându-se din neant. Era un turn dărâmat al unei clădiri construite din cărămizi de argilă arsă, înaltă de şapte etaje, dar fărâmiţată deasupra. Era enormă.

— Ce este?

Christine viră brusc de pe drumul principal, către turn.

— Aparţine celei mai vechi universităţi islamice din lume. Haran. Cel puţin o mie de ani vechime. Este abandonată acum.

— Arată ca turnul de pe cărţile de tarot. Turnul lovit de fulger?

Christine dădu din cap, distrasă, privind pe geam, în timp ce parcă; se uita la un şir de căsuţe, cu acoperişuri din argilă. Trei copii se jucau cu o minge de fotbal confecţionată din cârpe, în curtea mărginită de casele mititele. Caprele behăiau în arşiţă.

— Vezi alea?

— Casele din argilă? Aha…

— Sunt aici, probabil, din mileniul al III-lea î.Hr. Haran este extraordinar de vechi. Conform legendelor, Adam şi Eva au venit aici după ce au fost izgoniţi din paradis.

Rob se gândi la nume: Haran. Îi declanşa o amintire interzisă despre tatăl lui, citind din Biblie.

— Şi e menţionat în Geneză.

— Ce?

— În Cartea Genezei, repetă Rob. Capitolul 11, versetul 31. Avraam a locuit aici. În Haran.

— Sunt impresionată, zâmbi Christine.

— Eu nu. Aş vrea să nu-mi mai amintesc rahaturile alea. În fine. Cum pot fi siguri? adăugă

el.

— Poftim?

— Cum pot fi siguri că este oraşul unde au locuit Adam şi Eva după izgonire? De ce nu Londra? Sau Hong Kong?

— Nu ştiu, zise ea, zâmbind la sarcasmul lui. Dar e destul de clar, cum ai spus şi tu, că tradiţiile avraamice provin din această zonă. Avraam este puternic asociat cu Sanliurfa. Şi da, în Haran a primit Avraam cuvântul lui Dumnezeu.

Rob căscă şi ieşi din maşină, privind pe deasupra prafului. Christine i se alătură. Împreună, urmăriră o capră râioasă scărpinându-se de un autobuz ruginit, care, în mod inexplicabil, avea sânge prelins pe o laterală. Rob se întrebă dacă localnicii utilizau autobuzul pe post de abator improvizat. Acela era un loc bizar.

— Deci, spuse el, am stabilit că de aici provine Avraam. Şi că a fost fondatorul a… trei religii monoteiste, corect?

— Da. Iudaismul, creştinismul şi islamul. Le-a demarat pe toate. Şi când a părăsit Haranul, a mers în ţinutul Canaan, prorocind noul cuvânt al lui Dumnezeu, unicul Dumnezeu al Bibliei, Talmudului şi Coranului.

Rob o ascultă cu un vag şi stăruitor sentiment de neliniște. Se sprijini de maşină şi cugetă; îi veneau în minte alte amintiri din copilărie. Tatăl lui citind din Cartea lui Mormon. Unchii lui citând din Ecleziast. „Bucură-te tinere în tinereţea ta.“ Acesta fusese singurul citat din Biblie care îi plăcuse vreodată. Îl rosti cu voce tare.

— Cum era cu sacrificiul? adăugă el. Cu omorârea fiului? El urmări cu atenţie expresia de pe chipul inteligent al lui Christine, în aşteptarea unei confirmări. Îmi amintesc o poveste despre Avraam şi fiul lui, nu?

— Sacrificarea lui Isaac, încuviinţă Christine. Profetul Avraam avea să-şi masacreze propriul fiu,

în semn de sacrificiu, un sacrificiu ordonat de Iahve. Însă Dumnezeu a oprit cuţitul.

— Ei, poftim. Ce drăguţ din partea bătrânului!

Cristine râse.

— Vrei să mai stăm aici sau vrei să te duc într-un loc şi mai ciudat?

— Hai, înainte cu tupeu!

Urcară din nou în maşină. Christine schimbă vitezele şi porniră în goană. Rob şedea lăsat pe spate, privind peisajul prăfuit trecând pe lângă ei. Din când în când dealurile năruite erau presărate cu o ruină ciudată sau un castel otoman în paragină. Sau de câte un vârtej de praf, învârtindu-se singuratic prin pustiu. Şi apoi, în mod incredibil, peisajul deveni şi mai dezolant. Drumul se umplu de bolovani. Până şi albastrul cerului păru să se închidă, transformându-se într-un violet deprimant. Căldura era aproape insuportabilă. Maşina zăngăni pe lângă promontorii aurii decolorate şi poteci arse, dar brăzdate de făgaşe. Niciun copac nu deranja peisajul sterp ce părea infinit.

— Sogmatar, spuse într-un final Christine.

Se apropiau de un cătun, de numai câteva colibe din beton, pierdut într-o vale mută şi stearpă din mijlocul deşertului.

Un jeep mare era parcat în mod absurd în faţa unei colibe şi mai erau şi alte maşini; însă drumurile şi curţile erau goale. Imediat îi aminti lui Rob de marele Los Angeles. Vehicule mari şi soare nesfârşit – şi nici ţipenie de om.

Ca un oraş lovit de molimă.

— Câţiva urfani bogaţi au case aici, spuse Christine. La fel şi kurzii.

— De ce gura mă-sii ar vrea cineva să trăiască aici?

— Din cauza atmosferei. O să vezi.

Ieşiră din maşină şi intrară în cuptorul de afară. Christine o luă înainte, căţărându-se peste ziduri antice dărăpănate şi trecând pe lângă nişte blocuri

sculptate de marmură. Cele din urmă semănau cu nişte majuscule romane.

— Da, spuse Christine, anticipând întrebarea lui Rob. Romanii au fost aici, şi asirienii, şi toată lumea a venit aici.

Se apropiară de o gaură mare şi întunecată dintr-o clădire foarte stranie şi turtită: era o clădire scobită, efectiv, în peretele de stâncă. Intrară înăuntrul structurii joase. Rob avu nevoie de câteva secunde pentru a i se obişnui ochii cu întunericul.

Înăuntru mirosul de rahat de capră era apăsător, înţepător şi umed şi apăsător.

— Ăsta este un templu păgân. Pentru zeii lunii, îl informă Christine.

Îi arătă câteva figuri sculptate grosolan în zidul de piatră din interior.

— Zeul lunii este aici, îi poţi vedea coarnele – vezi – semicercul de lună nouă.

Efigia erodată mai avea şi un fel de cască: două coarne, asemenea unor semiluni, i se balansau pe cap. Rob îşi trecu palma peste figura de piatră. Era caldă şi ciudat de lipicioasă. Îşi trase mâna înapoi. Efigiile desfigurate ale capetelor de zei îl priveau cu ochii mâncaţi. Era atât de linişte acolo, înăuntru: Rob îşi putea auzi bătăile inimii. Zgomotul lumii exterioare era abia perceptibil: doar clinchetele clopotelor de la gâtul caprelor şi vârtejul vântului din deşert. Lumina fierbinte a soarelui bătea exact în dreptul intrării, făcând ca înăuntru să pară şi mai întuneric.

— Eşti OK?

— Bine. Sunt bine…

Ea se îndreptă spre peretele opus.

— Templul datează din secolul al II-lea d.Hr. Creştinismul încerca să ocupe regiunea, dar încă se venerau vechii zei. Cei cu coarne. Îmi place la nebunie aici.

— Foarte drăguţ, spuse Rob privind în jur. Ar trebui să-ţi iei un apartament aici.

— Întotdeauna devii sarcastic atunci când nu te simţi în largul tău?

— O cafea putem să comandăm?

— Mai am să-ţi arăt un loc, spuse ea, chicotind.

Îl conduse afară din grotă şi Rob se simţi uşurat să iasă din întunericul umed şi fetid. Urcară o pantă de grohotiş şi praf încins. Întorcând capul un moment, Rob zări un copil privindu-i dintr-una din casele modeste. O faţă mică, măslinie, în spatele unei ferestre sparte.

— Templul lui Venus, declară ea, căţărându-se pe ultima movilă de pământ.

Rob urcă şi ultimii metri de pietriş pentru a sta lângă ea. Vântul era vioi acolo sus, însă tot fierbinte, se putea vedea la distanţe de kilometri. Era un tablou magnific. Kilometri întregi, nesfârşiţi, deluroşi, de sălbăticie decolorată. Mormane moarte de pietre. Munţii erau însemnaţi de găurile întunecate ale grotelor. Rob presupuse că erau alte temple şi altare, care mai de care mai năruit unul decât celălalt. Rob se holbă la podeaua pe care stăteau. Podeaua unui templu deschis spre cer.

— Când au fost construite toate astea?

— Posibil că în timpul asirienilor sau a canaaniţilor. Nimeni nu ştie cu certitudine. Sunt foarte vechi. Grecii le-au preluat, apoi romanii. Dar, cu siguranţă, a fost un lăcaş unde se făceau sacrificiile umane, adăugă ea arătând înspre nişte caneluri în piatra gravată de sub picioarele lor. Vezi? Astea erau făcute să se scurgă sângele prin ele.

— OK.

— Toate aceste religii levantine timpurii erau axate pe sacrificii.

Rob îşi aruncă privirea spre dealurile deşertului şi micul sat. Faţa copilului dispăruse; fereastra spartă era acum goală. Una dintre maşini era în mişcare: pe drumul din vale înspre Sogmatar. Drumul mergea de-a lungul unui vechi râu secat.

Albia unui râu mort. Rob îşi imagină cum decurgeau sacrificiile acolo sus. Ţi se legau picioarele cu sfoară aspră, mâinile ţi se înfăşau la spate, şi în faţă aveai respiraţia urât mirositoare a unui preot; şi apoi durerea surdă a loviturii, când cuţitul ţi se implânta în cutia toracică…

Respiră adânc şi îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei. Era timpul să plece, cu siguranţă. El făcu un semn în direcţia maşinii. Christine încuviinţă şi coborâră dealul, înspre Land Roverul care îi aştepta. Dar, la jumătatea drumului, Rob se opri. Se holbă la dâmb.

Dintr-odată, îşi dădu seama. Descifrase semnificaţia numerelor.

Numerele din agenda lui Breitner.

19

Vremea era tot înverşunată. Cerul gri de plumb era la fel de sumbru ca şi înverzitele câmpuri de sub el, bătute de vijelii. Boijer, Forrester şi Alisdair Harnaby se aflau într-o maşină mare şi neagră, gonind de-a lungul insulei Man. În faţa lor, se afla o altă maşină lungă şi neagră în care se deplasau Hayden şi colegii lui.

Forrester era îngrijorat. Timpul trecea: îi aluneca printre degete. Şi fiecare minut pierdut îi aducea mai aproape de următoarea oroare. Următoarea crimă inevitabilă.

Oftă adânc. Aproape furios. Măcar urmăreau ceva de data asta – erau pe urmele unui pont. Un fermier văzuse ceva straniu într-un colţ ascuns al insulei, jos, în sud, aproape de Castletown. Forrester îl convinsese de urgenţă pe Alisdair Harnaby să îi însoţească pe parcursul interviului, întrucât simţise că bărbatul ar fi putut oferi informaţii utile. Punctul de vedere istoric. Părea important.

Însă mai întâi Forrester voia să afle ce mai spusese femeia de la CNN; Boijer păru încântat să divulge informaţia. Detectivul finlandez îi zise că Angela Darvill auzise despre cazul de pe Craven Street de la un gazetar de la *Evening Standard.*

— Şi a făcut legătura, spuse Forrester. Mi se pare corect.

— Da, aşa este, domnule. Dar a mai spus ceva. S-ar părea că ar mai fi un caz similar. În statul New York şi Connecticut. În New England.

— Cât de similar?

— Acelaşi tip de tortură migăloasă.

— Steaua lui David?

— Nu, spuse Boijer. Dar scrijelituri în piele, adăugă el. Şi jupuire. A zis că a fost unul dintre

cele mai groaznice cazuri pe care le-a relatat.

Forrester se rezemă şi privi pe fereastră. Pe toate părţile se întindeau dealuri joase şi umede de un verde liniştitor. Mici ferme punctau pustietatea rurală şi copăceii cocoşaţi, cu crengile bizar tăiate în unghi de vânturile nesfârşite. Tabloul îi aminti de o vacanţă pe care o petrecuse în Skye. Era o frumuseţe melancolică în acel peisaj, o frumuseţe melancolică ce se apropia prea mult de o tristeţe reală, chinuitoare. Forrester îşi înlătură din minte gândul despre fiica lui.

— Cine a comis crimele? întrebă el.

— Nu s-a aflat niciodată. Destul de ciudat – similaritatea, mă refer…

În faţa lor, drumul dispăruse, transformându-se într-o potecă mai mare care ducea spre gardul viu, bătut de vânturi, al unei ferme. Cele două maşini parcară. Cei cinci poliţişti şi istoricul amator o luară pe cărarea către casa albă a fermierului.

Boijer îşi privi pantofii murdari de noroi şi ţâţâi nemulţumit.

— Căcat. Ia uită-te!

— Trebuia să-ţi fi adus cizmele de cauciuc, Boijer.

— Nu ştiam că mergem în excursie, domnule. Pot să-i trec pe lista de decontare?

— O să văd ce pot să fac, râse Forrester.

Unul din ofiţerii cu cască albă, care îl însoţea pe Hayden, ciocăni la uşă, şi aceasta fu deschisă de un bărbat surprinzător de tânăr. Forrester se întrebă de ce cuvântul *fermier* evoca imaginea unui domn de vârstă mijlocie fluturând o sapă sau o puşcă cu ţeava retezată. Acest fermier era chipeş şi nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Salut, salut. Sergent…?

— Inspector-şef, continuă Hayden. Da. Şi tu trebuie să fii Gary?

— Da. Sunt Gary Spelding. Am vorbit la telefon. Hai, intraţi băieţi! Ce zi scârboasă!

Se înghesuiră în bucătăria caldă şi primitoare a casei, care mirosea a pin. Pe o farfurie erau aşezaţi biscuiţi. Boijer înşfacă unul cu poftă.

Forrester realiză, dintr-odată, câţi erau. Cinci erau prea mulţi. Însă toţi voiau să ştie despre pont. Ce văzuse Spelding. În timp ce zâmbitoarea soţie a lui Spelding le prepară două ceainice cu ceai, acesta din urmă îşi spuse povestea. În după-amiaza crimei, repara o poartă din gardul care înconjoară ferma. Se pregătea să plece acasă, treaba fiind rezolvată, când văzuse *ceva straniu.* Lui Forrester i se răci ceaiul în timp ce ascultă.

— Era o maşină mare de teren. Un vehicul de fiţe.

— Unde mai exact, întrebă Hayden, aplecându-se impacientat peste masa din bucătărie.

— Pe drumul din capătul fermei. Balladoole.

— Îl ştiu, întrerupse Harnaby.

— Normal că avem parte de unu' sau doi turişti din când în când. Plaja e la o aruncătură de băţ. Dar tipii ăştia erau altfel… cinci băieţi tineri, explică Spelding, învârtind în cana de ceai şi zâmbindu-i lui Hayden. În salopete de telecom.

— Pardon? întrebă Boijer.

Spelding se întoarse către adjunctul lui Forrester.

— Toţi purtau salopete mari şi verzi, cu insigna companiei Manx telecom. Companie de telefonie mobilă.

— Şi făceau ce, mai exact? îl chestionă Forrester, preluând interogatoriul.

— Umblau aiurea pe câmpurile mele. Şi mi s-a părut ciudat. Destul de ciudat. Da, întări Spelding, sorbind din ceai. Cu atât mai mult cu cât nu avem niciun stâlp de antenă pe aici, niciun semnal. E o zonă moartă pentru telefoane mobile. Şi m-am întrebat ce căutau. Şi toţi erau tineri. Tipi tineri. Dar aproape se întunecase şi era destul de frig, aşa că nu erau surferi.

— Ai vorbit cu ei?

— Ei, am vrut, replică Spelding, roşind subtil. Pentru început, se plimbau pe proprietatea mea. Da', felu' în care s-au uitat la mine când m-am apropiat…

— Adică?

— Naşpa. Chiar… destul de naşpa, zise fermierul roşind şi mai tare. Duşmănos. Aşa că am considerat că discreţia e cea mai bună opţiune. Am fost cam laş, îmi pare rău. Şi apoi am văzut conferinţa de presă la ştiri şi am început să mă întreb…

Hayden îşi bău ceaiul. Privi înspre Forrester, apoi iarăşi înspre Spelding.

În decursul următoarei jumătăţi de oră, obţinură şi restul informaţiilor de la Gary Spelding. Descrieri detaliate ale tuturor bărbaţilor: toţi înalţi şi tineri. Descrierea maşinii: o Toyota Landcruiser neagră, deşi Spelding nu îşi putea aminti numărul de înmatriculare. Însă măcar era un pont. O şansă. Forrester presupunea că aceia ar putea fi bărbaţii pe care îi căutau. Dându-se drept lucrători de la compania de telefoane, aveau o deghizare reuşită. Existau antene de telefonie mobilă peste tot; toată lumea voia acoperire în reţelele mobile, non stop. Puteai lucra pe timpul nopţii fără a trezi suspiciuni. „Avem o eroare de reţea."

Însă trupa venise într-o zonă fără acoperire mobilă. De ce făcuseră asta? Să fi fost, oare, prima lor greşeală? Lui Forrester îi renăscu speranţa. Aveai nevoie de noroc în genul ăsta de muncă. Şi ăsta ar fi putut fi norocul lui.

Interviul se terminase. Ceainicul era gol. Afară se ridicase parţial pătura de nori cenuşii. Raze oblice de soare cădeau peste câmpurile ude. Poliţiştii îşi ridicară pantalonii din calea noroiului, în timp ce se îndreptară, împreună cu fermierul, spre drumul Balladoole.

— Chiar pe aici, zise Spelding. Aici i-am văzut.

Priviră cu toţii câmpul mâlos şi cutat, delimitat de îngustul drum de ţară. O vacă melancolică se

holba la Boijer. În spatele vacii era o limbă lungă de nisip cenuşiu, şi apoi marea cenuşie şi rece, luminată de rarele raze de soare.

— Unde duce? întrebă Forrester, arătând înspre potecă.

— Spre mare. Asta e tot.

Forrester se căţără pe ultima poartă; urmat de Boijer şi ceilalţi, ceva mai puţin prompţi. Se opri exact unde fusese parcată maşina. Era un loc de parcare ciudat, dacă te îndreptai spre golf. Era la aproape un kilometru distanţă de ţărm. Deci, de ce opriseră acolo? De ce să nu meargă cu maşina restul drumului? Voiseră să facă o plimbare? Era clar că nu. Deci, trebuie să fi căutat altceva.

Forrester se căţără din nou pe cea mai apropiată poartă. Era la trei metri deasupra solului. Privi în jurul lui. Numai câmp şi ziduri de piatră şi pajişti nisipoase. Şi marea cea nefericită. Unicul punct de interes era câmpul cel mai apropiat. Care, din unghiul în care se afla Forrester, părea să aibă nişte denivelări minore şi pietre împrăştiate. Coborî de pe poartă şi se întoarse către Harnaby, care gâfâia de atâta mers.

— Ce sunt, întrebă Forrester. Cucuiele alea mici?

— Păi… începu Harnaby, cu un zâmbet nesigur. Voiam să pomenesc despre asta. Nu mulţi ştiu asta, dar este zona de înhumare din Balladoole. Vikingi. Secolul al XI-lea. A fost dezgropată în anii 1940. Au găsit broşe şi alte lucruri de genul ăsta. Şi încă ceva…

— Ce?

— Au găsit şi un cadavru.

Harnaby le explică. Le povesti despre săpăturile din timpul războiului, când oameni de ştiinţă de pe continent dezgropaseră un întreg vas viking, îngropat împreună cu bijuterii şi săbii. Şi trupul unui războinic viking.

— Şi au mai găsit şi dovezi ale unor sacrificii umane. La picioarele războinicului, arheologii au

găsit cadavrul unei adolescente. Care, probabil, fusese victima sacrificiului.

— De unde au ştiut?

— Pentru că fusese îngropată fără bunuri de valoare. Şi fusese sugrumată. Vikingii erau obişnuiţi să aducă sacrificii. Omorau sclave tinere pentru a-şi onora războinicii căzuţi.

Forrester simţi un reflex de înviorare. Se uită la Boijer, apoi la valurile cenuşii din depărtare. Îşi întoarse privirile către Boijer.

— Sacrificii ritualice, spuse el într-un final. Da. Sacrificii umane. Boijer! Asta era!

Boijer păru nedumerit. Forrester explică:

— Gândeşte-te, un bărbat îngropat de viu, cu capul în pământ. Un bărbat cu capul ras – şi limba tăiată. Crestături ritualice pe ambele cadavre…

— Şi acum Balladoole, zise Harnaby.

Forrester dădu din cap, în semn de aprobare. Sărind peste a doua poartă, traversă dâmburile şi pietrele de pe câmp. Pantofii i se distruseseră din cauza noroiului, însă lui nu păru să-i pese. Auzea sunetul valurilor de pe plajă; simţea gustul sărat al oceanului. Sub tălpile lui, vikingii înhumaseră o fată, o tânără care fusese ucisă în cadrul unui ritual. Iar bărbaţii aceia, ucigaşii, se întâlniseră acolo, exact înainte de a comite propria execuţie ritualică, la numai câteva ore mai târziu.

Rotiţele se învârteau. Mecanismul era angrenat. Forrester inhală aerul umed şi înăbuşitor. Nori de ploaie fină se întreceau, venind dinspre agitata şi învolburata mare a Irlandei.

20

Land Roverul gonea pe drumul de pământ, îndepărtându-se de Sogmatar, pentru a ajunge pe şoseaua spre Sanliurfa; peste douăzeci de kilometri aveau să-i facă de-a lungul fostului curs de apă. Christine avea privirile aţintite pe drum, strângând schimbătorul de viteze în mână. Conduseră în tăcere.

Rob nu îi spusese ce credea că descoperise despre numere. Voia să verifice înainte. Şi pentru asta avea nevoie de o carte şi poate şi de un calculator. Când ajunseră înapoi în oraş, soarele mai avea o oră până la apus, iar Sanliurfa era vizibil agitată. De îndată ce sosiră în centru, se îndreptară direct către apartamentul lui Christine, îşi aruncară jachetele prăfuite pe spătarul scaunului de răchită şi se trântiră pe canapea. Christine i se adresă pe neaşteptate şi fără legătură cu discuţiile avute.

— Crezi că ar trebui să plec acasă?

— Ce? De ce?

— Săpăturile s-au terminat. De luna viitoare nu mai primesc salariu. Aş putea să mă întorc acasă acum.

— Fără să aflăm ce s-a întâmplat cu Franz?

— Da, zise ea, privind pe fereastră. El e… mort. N-ar trebui să accept asta?

Afară soarele adormea. Chemarea la rugăciune a muezinilor se auzea peste tot în oraşul antic Urfa. Rob se ridică, îndreptându-se către geam, îl deschise şi privi afară. Vânzătorul de castraveţi trecea cu bicicleta pe trotuar, făcându-și reclamă produselor. Un grup de femei cu văluri se adunase în faţa reprezentanţei Honda, toate vorbind la telefoanele mobile prin voalurile negre ce le

acopereau. Semănau cu nişte umbre, cu nişte stafii. Miresele îndoliate ale morţii.

Se întoarse pe canapea şi se uită la Christine.

— Nu cred că ar trebui să pleci. Nu încă.

— De ce nu?

— Cred că ştiu ce înseamnă numerele.

— Arată-mi, zise ea, neafişând nicio emoţie.

— Ai o Biblie? Una englezească?

— Pe raftul ăla.

Rob alergă spre raft şi verifică cotoarele cărţilor: artă, poezie, politică, arheologie, istorie. Şi mai multă arheologie. O găsi. Scoase o Biblie veche, mare şi neagră. Versiunea corectă şi autorizată.

În acel timp, Christine luă carnetul lui Breitner de pe birou.

— Bun, zise Rob. Sper să am dreptate. Cred că am dreptate. Dar hai să încercăm. Citeşte numerele din carnet. Şi spune-mi lângă ce sunt scrise pe pagină.

— OK, avem… douăzeci şi opt. Lângă imaginea unei busole, pentru est.

— Nu, spune-le ca şi când cele două cifre sunt separate. Doi opt.

Christine îl privi pe Rob dezorientată, poate chiar amuzată.

— OK. Doi opt. Lângă o săgeată care indică estul.

Rob deschise Biblia la Geneză, răsfoi paginile subţiri şi aproape transparente, şi găsi pagina corectă. Îşi mişcă degetul peste coloanele de text compact.

— Capitolul doi, versetul opt, 2:8 Geneza.

> Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, şi a pus acolo pe omul pe care-l zidise.

Rob aşteptă.

Christine se holba la Biblie. După o vreme murmură:

— La est, în Eden?

— Mai citeşte un număr.

— Doi nouă, lângă un copac, zise ea, după ce verifică agenda.

Rob se duse la aceeaşi pagină din Biblie şi recită.

— Cartea Genezei. Capitolul doi, versetul nouă. 2:9.

> Şi a făcut Domnul Dumnezeu să răsară din pământ tot soiul de pomi, plăcuţi la vedere şi cu roade bune de mâncat; iar în mijlocul raiului era pomul vieţii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului.

— Doi unu zero, şopti Christine. Doi zece. Lângă chestia aia tremurată, râul.

— Linia care se transformă în patru râuri?

— Da.

— Capitolul doi, versetul zece, citi Rob din Biblie. 2:10.

> Şi din Eden ieşea un râu, care uda raiul, iar de acolo se împărţea în patru braţe.

— Doamne! exclamă Christine. Ai dreptate!

— Hai să mai încercăm unul, pentru siguranţă. Altul, unul dintre numerele mari.

— OK, spuse Christine, uitându-se în agendă. Aici sunt numerele mai mari, la sfârşit. Unsprezece treizeci şi unu. Rob răsfoi paginile şi recită, simţindu-se ca un vicar în amvonul său.

> Şi a luat Terah pe Avram, fiul său, şi pe Lot, fiul lui Haran şi nepotul său, şi pe Sarai, nora sa, şi femeia lui Avram, fiul său, şi a plecat cu ei din Urul Caldeii, ca să meargă până în ţara Canaanului; dar au mers până la Haran şi s-au aşezat acolo.

— Haran?

— Haran, zise Rob, făcând o pauză pentru a se aşeza lângă Christine. Hai să mai încercăm unul,

unul din celelalte, unul dintre numerele de lângă desene.

— Aici e un număr lângă un desen, pare a fi un câine sau un porc, sau… altceva.

— Care e numărul?

— Două sute nouăsprezece. Deci doi nouăsprezece.

Rob găsi pasajul corespunzător.

> Şi Domnul Dumnezeu, Care făcuse din pământ toate fiarele câmpului şi toate păsările cerului, le-a adus la Adam, ca să vadă cum le va numi…

Tăcerea umplu apartamentul. Rob încă mai putea auzi strigătele vânzătorului de castraveţi, plutind dinspre străzile prăfoase de dedesubt. Christine îl privi concentrată.

— Breitner credea că descoperă…

— Da. Grădina Raiului.

Se priviră lung.

21

Forrester căuta informaţii despre sacrificii umane în biroul lui din Londra. Cafeaua era aşezată pe birou lângă o poză a fiului său, ţinând în mână o minge de plajă, şi o poză a fiicei sale, cu părul blond-argintiu, râzând fericită. Fusese făcută exact înainte de a muri.

Câteodată, atunci când dulăul cel negru al depresiei îl apuca de picioare, Forrester întorcea fotografia fiicei sale cu faţa în jos, pe birou. Pentru că era mult prea dureros, prea răscolitor. Câteodată, gândul la fiica lui îi provoca dureri mari în piept, ca şi când ar fi avut o coastă ruptă care se i se înfipsese în plămâni. Era o durere atât de vie, încât aproape că-i venea să urle.

Dar, de cele mai multe ori, nu era chiar atât de rău. În general, putea trece peste durere – pentru a simţi durerea altora. În acea dimineaţă, poza şedea ignorată pe birou, cu zâmbetul alb şi strălucitor, fericit, al fiicei lui încă în viaţă. Forrester era lipit cu ochii de monitorul calculatorului, căutând de zor „sacrificii umane“ pe Google.

Citea despre evrei – israeliţii timpurii care îşi ardeau copiii. De vii. Forrester află că făceau asta într-o vale, ceva mai la sud de Ierusalim – Ben-Hinnom. Wikipedia îi explică detectivului că valea mai era cunoscută şi sub denumirea de Gehenna. Valea Gehenna era Iadul Canaaniţilor, *valea umbrei morţii.*

Forrester citi mai departe. Potrivit istoricilor, în vremurile de demult, mamele şi taţii israeliţi îşi aduceau primii născuţi jos, în vale, la porţile Ierusalimului, şi îşi aşezau bebeluşii în abdomenul scobit al unei statui uriaşe din cupru, dedicate zeului demon Moloh. Bolul de alamă din centrul imensei statui funcţiona şi pe post de coş pentru

jar. De îndată ce bebeluşii şi copiii se aflau în cuva de bronz, se aprindea focul sub statuie, care încingea alama, omorând copiii prin coacere. În timp ce copiii urlau pentru a fi salvaţi, preoţii băteau în nişte tobe imense, pentru a nu fi auzite urletele copiilor arşi de vii şi pentru ca mamele să suporte mai uşor ritualul.

Forrester se rezemă de spătarul scaunului, inima bubuindu-i ca tobele unui ritual israelit. Cum putea cineva să facă aşa ceva? Cum putea cineva să-şi sacrifice copiii? Automat, Forrester se gândi la propriii lui copii, fiica lui, fiica lui moartă. Primul născut al familiei.

Frecându-se la ochi, mai citi câteva pagini.

Se părea că sacrificarea primului născut era un motiv comun în istoria antică. Tot felul de popoare – celţii, mayaşii, goţii, vikingii, nordicii, hinduşii, sumerienii, sciţii, amerindienii, incaşii, mulţi alţii – sacrificau oameni, iar multe dintre ele chiar şi primii născuţi. De multe ori acest sacrificiu se numea *sacrificiu de temelie* atunci când se înălţa un edificiu sacru sau de importanţă strategică; înainte de începerea construcţiei, comunitatea sacrifica un copil, în general un prim născut, şi-i îngropa cadavrul sub o arcadă, un stâlp sau o uşă.

Forrester inspiră şi expiră. Accesă un alt link. Afară, cerul era strălucitor, luminat de soarele primăverii târzii. Detectivul era prea captivat de ritualul sacrificiilor antice, desigur macabre, pentru a se mai gândi la cazul său.

Sacrificiile aztecilor erau şi mai sângeroase. Homosexualii erau omorâţi într-un ritual prin care li se smulgeau intestinele prin rect. Războinicilor inamici li se smulgeau inimile din cavitatea toracică, pe viu, de către preoţi ale căror capete erau împodobite cu măruntaiele victimelor anterioare.

Citi mai departe. Şi mai departe. Se spunea că Marele Zid Chinezesc era construit peste mii de cadavre: şi mai multe sacrificii făcute la temelia

construcţiilor. Japonezii veneraseră un Hitobashira – un pilon uman – sub care erau îngropate de vii virgine. Haznale imense sau cisterne de apă erau folosite de mayaşii din Mexic pentru a îneca fecioare şi copii. Şi asta nu era tot. Celticii preromani îşi înjunghiau victimele în inimă, pentru a profeţi viitorul în spasmele trupului celui torturat. Fenicienii omorau mii de bebeluşi în semn de căinţă şi îi îngropau în gheene – cimitire uriaşe pentru bebeluşi.

Şi tot aşa. Forrester se lăsă pe spate, simţindu-se uşor ameţit. Însă, în acelaşi timp, simţea că progresează. Crima ritualică din insula Man şi tentativa de crimă din Craven Street trebuiau să aibă legătură cu sacrificiile în primul rând, pentru că ucigaşii se adunaseră la un lăcaş de sacrificii atestat istoric. Dar care era legătura dintre crime?

Respiră adânc, ca un înotător care se pregăteşte să sară într-un bazin cu apă foarte rece şi căută pe Google „Steaua lui David“.

După patruzeci de minute de lecturi despre istoria evreilor, găsi ce căuta. Era pe o pagină de web a unor fanatici americani, o pagină posibil satanistă. Însă fanatismul era exact ceea ce investiga Forrester. Se explica acolo că Steaua lui David mai era cunoscută şi sub numele de Steaua lui Solomon, pentru că, se spunea, regele evreu o folosise ca emblemă magică. Simbolul fusese renegat de autorităţile rabinice moderne, din cauza asocierilor cu activităţile oculte. Era cunoscut faptul că Solomon folosise steaua pe templul pe care îl ridicase în onoarea lui Moloh, demonul canaaniţilor, lăcaş unde efectua sacrificii animale şi umane.

Forrester citi pagina din nou. Şi încă o dată. Şi o a treia oară. Ucigaşii nu scrijeleau steaua lui David pe pieptul victimelor. Ci desenau steaua lui Solomon. Un simbol îndeaproape asociat cu sacrificiul uman.

Şi rasul capului?

Trei minute dură pentru a găsi o explicaţie pe Google.

În multe culturi, victimele sacrificiilor erau purificate înaintea ritualului în diverse moduri. Erau îmbăiate sau li se cerea să postească, iar uneori li se rădeau capetele. Unora li se tăia limba.

Teoria lui Forrester se confirmă. Criminalii erau obsedaţi de ideea sacrificiului uman. Dar de ce?

Se ridică şi îşi masă muşchii gâtului. Citea de trei ore. Creierul său procesa fără întrerupere informaţiile de pe ecranul monitorului. Toate bune şi frumoase. Dar nu aveau nicio legătură reală cu banda de ucigaşi. Toate porturile din Man erau supravegheate. Aeroportul era şi el supravegheat, însă el nu avea speranţe prea mari că aveau să fie prinşi tinerii căutaţi – cu siguranţă se despărţiseră şi plecaseră de pe insulă imediat. Zeci de bărci şi feriboturi şi avioane plecau de pe insula Man în fiecare zi, la orice oră. Cel mai probabil, ei plecaseră din Douglas înainte ca trupul celui omorât să fi fost descoperit. Singura speranţă era verificarea imaginilor de pe camerele de supraveghere pentru a descoperi Toyota neagră cu care veniseră făptaşii. Dar ar fi durat săptămâni!

Forrester se aşeză din nou şi îşi trase scaunul rotativ mai aproape de monitor. Mai avea trei lucruri de cercetat. Ierusalim Whaley fusese membru al unui club de aristocraţi scandalagii – Irish Hellfire Club. Aşa cum îi spusese istoricul din Man. Dar ce legătură avea acest lucru cu sacrificiile? Cu crimele?

Şi oasele de pe Craven Street, din casa lui Benjamin Franklin, ce era cu ele?

Aceste două nelămuriri îl duseră la cea de-a treia întrebare – peste tot unde mergea, banda dezgropa ceva. Ce căutau?

Căutarea iniţială fu simplă şi avu succes imediat. Forrester tastă Benjamin Franklin şi Hellfire şi prima opţiune îi oferi răspunsul căutat. Benjamin Franklin fusese părintele fondator al

Americii, bun prieten cu sir Francis Dashwood, iar sir Francis Dashwood era fondatorul clubului Hellfire. De fapt, conform autorităţilor, şi Benjamin Franklin făcea parte din clubul Hellfire.

Puzzle-ul prindea contur. Clubul Hellfire era, în mod evident, deosebit de important. Dar cine sau ce erau ei?

Din câte putu Forrester să desluşească de pe Google, clubul Hellfire, atât cel din Irlanda, cât şi cel din Anglia, era o societate secretă formată din răufăcători sus-puşi. Dar asta era tot. Poate că erau neprietenoşi şi periculoşi şi cu siguranţă răsfăţaţi şi hedonişti. Dar să fi fost cu adevărat sataniști şi ucigaşi? Majoritatea istoricilor gândeau că erau doar un club de băutori care se bucurau de plăceri interzise din când în când. Zvonurile despre cultul satanic au fost respinse.

Acestea fiind spuse, exista un singur expert care nu împărtăşea aceste păreri.

Forrester mâzgăli un nume pe un carneţel. Un profesor, pe nume Hugo De Savary, de la Universitatea Cambridge, era de părere că cei de la Hellfire erau ocultişti convinşi. Profesorul fusese ridiculizat pentru ideilor sale.

Dar, chiar dacă De Savary avea dreptate, tot nu exista un răspuns pentru restul întrebărilor. Ce căutau criminalii? De ce săpau? Ce legătură avea cu Hellfire? Ce rost avea să întoarcă pe dos pajişti şi pivniţe? Căutau vreo comoară? Bagatele sataniste? Oase vechi? Diamante blestemate? Copii sacrificaţi? Mintea lui Forrester fierbea – din ce în ce mai intens. Făcuse destule pentru o singură dimineaţă. Se descurcase bine. Simţea că adunase, în sfârşit, toate piesele din puzzle, sau ca şi cum cineva i le trântise pe toate în poală. Singura problemă era că pierduse cutia şi nu vedea capacul. Astfel că nu ştia ce reprezentau bucăţile din puzzle. Nu avea idee ce imagine trebuia să recreeze. Totuşi, măcar avea piesele…

Înghiţindu-şi un căscat, Forrester îşi luă haina de pe spătarul scaunului rotativ şi se îmbrăcă. Era ora prânzului. Merita un prânz bun – italienesc poate. Penne arrabiata de la restaurantul din josul străzii. Şi nişte tiramisu la desert, urmat de un relaş prelungit, citind paginile de sport din ziar.

Ieşind din încăpere, aruncă o privire pe birou. Fiica sa îi zâmbea, cu faţa ei inocentă şi luminoasă. Forrester se opri, simţind un junghi ascuţit. Privi poza fiului său şi apoi se uită din nou la imaginea fiicei lui. Îşi aminti vocea ei. Rostind primele ei cuvinte. Pa-ppa Pa-ppa. Pa-ppa… tati! Pa-ppa…

Durerea era ascuţită. Culcă imaginea cu faţa în jos, pe birou, şi ieşi pe uşă.

Dădu cu ochii de Boijer, fără suflare şi plin de entuziasm.

— Domnule, cred că am descoperit ceva!

— Ce?

— Toyota. Toyota neagră.

— Unde?

— În Heysham, domnule. În Lancashire.

— Când…

— Acum două zile.

22

Rob şi Christine erau la ceainăria de lângă iazul lui Avraam. Pietrele moscheii Mevlid Halil, de culoarea mierii, sclipeau în lumina dimineţii, tentele lor delicate reflectându-se în apa heleşteului.

Îşi petrecuseră seara anterioară cercetând teoria despre Eden, pe cont propriu: Christine în apartamentul ei, la laptop, iar Rob într-o cafenea cu internet, împărţindu-şi timpul pentru a aduna cât mai multe informaţii. Acum, se întâlniseră pentru a discuta. Aleseseră acel loc pentru că se puteau pierde în mulţime. Cumva, le păruse mai sigur să se afle în preajma oamenilor. Se intersectau cu cupluri şi soldaţi aflaţi în afara orelor de serviciu, cu copii mâncând cu o singură mână chiftele din carne de miel, în timp ce mamele lor admirau crapii din lac. Singura notă discrepantă o făcea maşina de poliţie, parcată discret la marginea grădinilor ceainăriei.

Rob îşi amintea cum ajunsese la această rezolvare. Vorbiseră despre Geneză în Sogmatar şi Haran. Şi Christine menţionase ceva despre Adam şi Eva. Rob realiză că acea combinaţie trebuie să îi fi declanşat amintirile despre tatăl lui recitând din Biblie; astfel văzuse cu ochii minţii cum puteau fi citite numerele. Capitolul x versetul y, cifră urmată de cifră. Însă acum, trebuiau să analizeze mai detaliat această soluţie şi să compare notiţele.

— OK, începu el, luând o înghiţitură din ceai. Hai să mai vedem o dată. Ştim că agricultura a început să fie practicată aici pentru prima dată în lume. În zona imediat înconjurătoare sitului de la Gobekli. Cândva în jur de 8000 î.Hr., da?

— Da. Şi ştim cu aproximare când şi unde au început cultivarea pământului şi creşterea

animalelor…

— Datorită dovezilor arheologice: *domesticirea este un şoc pentru organism.* Am citit asta într-o carte din apartamentul tău. Scheletul oamenilor se modifică, devin mai scunzi şi mai bolnăvicioşi…

— D-dda, încuviinţă Christine, cu oarecare ezitare. Pe măsură ce corpul uman se adaptează dietei mai sărace în proteine şi unui stil de viaţă mai dificil, cu siguranţă apare şi o modificare a proporţiilor scheletului osos, a robusteţii fizice. Am observat asta în multe situri arheologice.

— Deci. Domesticirea timpurie este o testare. În mod similar, animalele proaspăt domesticite devin mai costelive.

— Da.

— Dar… continuă Rob, aplecându-se în faţă. Când a avut loc domesticirea asta, în 8 000 î.Hr., asta a fost şi perioada în care peisajul local a început să se schimbe, în zona asta. Am dreptate?

— Da, copacii au fost tăiaţi şi solul s-a erodat, zona devenind foarte aridă. Aşa cum este acum. Pe când înainte era… un paradis. Îmi aduc aminte, continuă ea, zâmbind nostalgic, cum vorbea Franz despre Gobekli şi despre felul cum trebuie să fi arătat. Spunea că a fost odată o *prachtvolle Schafferegion* – o regiune pastorală glorioasă. A fost o regiune cu păduri şi pajişti, bogată în vânat şi ierburi sălbatice. Şi apoi climatul s-a schimbat, pe măsură ce agricultura s-a extins. Devenind un loc sterp.

Rob îşi scoase agenda şi începu să citească.

— „Şi Domnul Dumnezeu i-a spus lui Adam: blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrăneşti din el în toate zilele vieţii tale!“ Geneza, capitolul 3, versetul 17. Trei şaptesprezece.

Christine îşi masă templele cu buricele degetelor. Arăta obosită, ceea ce pentru ea era neobişnuit. Însă apoi se scutură şi se forţă să fie mai atentă.

— Am mai auzit această teorie mai demult; că povestea Edenului este o amintire folclorică şi o alegorie.

— Vrei să spui, cum ar fi o metaforă?

— După părerea unora, da. Dacă priveşti felul cum povestea Edenului descrie trecutul nostru de vânători-culegători, când aveam timp să cutreierăm printre copaci şi să culegem fructe şi ierburi sălbatice… ca Adam şi Eva, goi în paradis. Şi apoi ne-am apucat de cultivat şi viaţa a devenit mai grea. Aşa că am fost expulzaţi din Eden.

Rob se uită la doi bărbaţi care se ţineau de mână, în timp ce traversau podul peste micul pârâu; podul care ducea spre ceainărie.

— Dar, de ce ne-am apucat de agricultură?

— Nimeni nu ştie, zise Christine, ridicând din umeri. Este unul dintre marele mistere. Dar, cu siguranţă, aici a apărut. În acest colţ al Anatoliei. Primii porci au fost domesticiţi la Canyonu, la numai o sută cincisprezece kilometri depărtare. Vitele au fost domesticite la Catalhoyuk, spre vest, nu departe de aici.

— Şi unde anume se încadrează Gobekli?

— Asta e o întrebare dificilă. Este un miracol că vânătorii au construit un asemenea loc. Este o dovadă că viaţa dinainte ca omul să înceapă să cultive plante era foarte simplă. Aceşti bărbaţi, acei vânători, aveau timp să înveţe meşteşugurile, tehnica de a ciopli, necesară pentru a realiza acele lucrări extraordinare. A fost un mare pas înainte. Şi totuşi, nu ştiau să facă vase. Este bizar, declară Christine. Crucifixul de la gât îi sclipi în razele soarelui. Şi, bineînţeles, şi sexualitatea s-a dezvoltat. La Gobekli sunt multe imagini erotice. Animale şi bărbaţi cu falusuri mărite. Sculpturi ale unor femei, femei întinse şi goale…

— Poate că au mâncat fructul din copacul cunoaşterii? întrebă Rob.

— Poate, replică Christine, zâmbind politicos.

Pentru un moment păstrară tăcerea. Christine se întoarse agitată către stânga ei, în timp ce un poliţist oacheş patrula cu radioemiţătorul bâzâind. Rob se întrebă de ce se comportau amândoi atât de paranoic. Niciunul din ei nu greşise cu nimic. Totuşi, ofiţerul Kiribali fusese atât de sinistru. Şi cum rămânea cu bărbaţii de pe trotuar, care se uitau insistent înspre geamurile apartamentului? Aia ce mai fusese? Îşi ignoră temerile. Încă mai aveau informaţii de cules.

— Apoi mai este şi geografia?

— Da, zise Christine. Topografia este şi ea importantă.

— Nu există patru râuri lângă Gobekli.

— Nu. Doar unul. Dar este Eufratul.

Rob îşi aminti ce citise pe internet în cafenea.

— Oamenii de ştiinţă au considerat întotdeauna că Edenul, în cazul în care a existat, trebuia să se fi aflat undeva între râurile Tigru şi Eufrat. Cornul abundenţei. Cel mai timpuriu leagăn al civilizaţiei. Şi Eufratul chiar este menţionat în Geneză, ca izvorând din Eden.

— Aşa este. Şi mai avem şi munţii de pe hartă.

— Munţii Taurus.

— Sursa Eufratului, la est de Eden, afirmă Christine. Există legende irefutabile, care spun că Edenul este păzit de munţi la est. Gobekli are munţii Taurus la est.

Christine îşi scoase propria agendă şi îşi citi notiţele.

— OK, mai departe. În textele asiriene antice, există o menţiune a unei Beth Eden, o aşa-numită Casă a Edenului.

— Care este?

— Este sau mai degrabă a fost un mic stătuleţ arameic. Aflat pe malul Eufratului, chiar la sud de Charchemish. La optzeci de kilometri de Sanliurfa.

Rob dădu din cap, impresionat. Cercetările lui Christine avuseseră mai mult succes decât ale lui.

— Ai mai găsit altceva?

— Ştim despre Adam şi Eva în Haran. Însă Edenul nu este descris doar în Geneză. Este menţionat şi în Cartea Regilor, spuse ea, dând o pagină din agendă şi citând: „Dumnezeii neamurilor pe cari le-au nimicit părinţii mei, au izbăvit ei pe Gozan, Haran, Reţef, şi pe fiii lui Eden din Telasar“.

— Din nou Haran?

— Da. Haran, replică ea, ridicând din umeri. Iar Telasar ar putea fi un oraş din nordul Siriei denumit Rusafa.

— Cât de departe este?

— Trei sute douăzeci de kilometri sud-vest.

Rob încuviinţă, entuziasmat.

— Asta înseamnă că Gobekli este la est. La est în Eden. Şi cum rămâne cu denumirea? Însăşi cuvântul Eden? Înseamnă „desfătare“ în ebraică…

— Dar rădăcina din sumeriană este, în realitate, *eddin. O* stepă sau un platou, sau câmpie.

— Cum ar fi… câmpia Haran?

— Exact aşa. Cum ar fi câmpia Haran. În care găsim…

— Gobekli Tepe.

Rob simţi un fir de sudoare curgându-i pe spate. Era o dimineaţă fierbinte, până şi în răcoarea grădinilor ceainăriei.

— OK. În cazul ăsta, ultima legătură este cea reală, cu Biblia.

— Avraam va fi locuit aici. Cu siguranţă, în Cartea Genezei, el este asociat cu Haran. Majoritatea musulmanilor cred că Urfa este Urul Caldeii. Şi acest lucru este şi el menţionat în Geneză. Această mică regiune are mai multe conexiuni cu Geneza decât oricare alta din Orientul Mijlociu.

— Deci, asta-i, zise Rob, zâmbind satisfăcut. Luând în considerare conexiunile biblice, istoria şi legendele, plus topografia regiunii şi dovezile domesticirii timpurii – şi, bineînţeles, datele din situl propriu-zis – avem o soluţie. Corect? Cel

puţin avem soluţia lui Franz… Gobekli Tepe este Grădina Edenului, exclamă Rob, ridicând braţele în aer, ca un magician, pe cale de a face o scamatorie.

— Metaforic vorbind, zâmbi Christine.

— Metaforic vorbind. Dar totuşi, este destul de convingător. Aici a avut loc izgonirea omului din rai. De la libertatea vânătorii s-a ajuns la osteneala agriculturii. Şi asta e povestea ce răzbate din Geneză.

Tăcură preţ de o clipă, dar Christine zise:

— Totuşi, o mai bună exprimare ar fi aceea că Gobekli Tepe este… un templu într-un peisaj Edenic. Mai degrabă decât Grădina Edenului propriu-zisă.

— Normal, rânji Rob. Nu-ţi face griji, Christine, nu cred, cu adevărat, că Adam şi Eva colindau prin Gobekli mâncând piersici. Dar cred că Franz credea că a găsit-o. Alegoric.

El privi peste iazurile lucitoare, simţindu-se mult mai fericit. Îi ajuta faptul că discutau şi era foarte încântat de felul cum subiectul putea fi exploatat din punct de vedere jurnalistic. Chit că era o poveste stranie, era uimitoare şi, în mod cert, mai mult decât demnă de citit. Un om de ştiinţă care credea că dezgroapă Edenul, chiar metaforic şi alegoric vorbind, ar putea fi tema unui articol pe două pagini. Lejer.

Christine nu părea încântată de teoria lor. Pentru o clipă ochii i se înceţoşară, cu umbra unei emoţii ce avea să dispară rapid.

— Daaa… să zicem că ai dreptate. Probabil că ai. Cu siguranţă le explică numerele. Şi comportamentul ăla ciudat spre final, săpăturile din timpul nopţii. Ascunzându-se. Trebuie să fi fost foarte entuziasmat. A fost foarte speriat, exact înainte… înainte să se întâmple.

Starea ei de spirit îl mişcă pe Rob. Se mustră. El se gândea la treaba lui şi o crimă rămăsese nerezolvată.

— Mai sunt încă multe întrebări fără răspuns, zise ea încruntată.

— De ce l-au ucis?

— Exact.

— Păi, la naiba! gândi el cu voce tare. Poate… poate vreun grup de evanghelişti americani au aflat ce cocea. Că dezgropa Edenul.

— Şi au angajat un asasin, întrebă Christine râzând. Aşa e. Metodiştii ăia sunt aşa de sensibili!

În paharul de ceai al lui Christine nu mai rămăsese nimic. Ea îl ridică şi îl puse la loc.

— O altă problemă, zise ea, este următoarea: de ce au îngropat vânătorii Gobekli? Asta nu e explicat în teoria despre Eden. Trebuie să le fi luat decenii întregi pentru a îngropa întregul templu. De ce să facă asta?

Rob privi bolta albastră a Urfei, în căutarea inspiraţiei.

— Pentru că era locul izgonirii? Poate că, până şi în acea etapă timpurie a evoluţiei, simboliza eroarea umană. Izgonirea în agricultură. Începutul sclaviei răsplătite. Aşa că l-au ascuns de ruşine sau furie sau ranchiună sau…

Christine răspunse îmbufnându-se, neimpresionată.

— OK, surâse Rob. E o teorie de rahat. Dar de ce au făcut-o?

— C*'est un mystère*[17], replică ea ridicând din umeri.

Tăcerea se aşternu din nou la masa lor. La câţiva metri de ei copiii întindeau entuziasmaţi degetele spre peştii din iazuri. Rob se uită la una dintre fete: avea în jur de unsprezece ani, şi bucle de păr auriu-deschis. Însă mama ei era înfăşurată în voaluri şi robe negre, un întreg *chador*[18]. Simţi o tristeţe, pentru faptul că în curând acea minunată copilă avea să fie ascunsă la fel ca şi mama ei. Înfăşurată în negru, pe vecie.

Apoi un val de vinovăţie îl copleşi din nou. Vinovăţie faţă de fiica lui. Pe de o parte, se delecta

cu acel mister, dar, cu toate acestea, pe de altă parte, încă îşi dorea să meargă acasă. Tânjea să meargă acasă. Să o vadă pe Lizzie.

Christine deschise agenda lui Breitner şi o puse pe masă, lângă propriile notiţe.

— Un ultim lucru. Mai este ceva ce nu ţi-am spus înainte. Îţi aminteşti ultimul rând din agenda lui? întrebă Christine, indicând cu degetul rândul şi întorcând pagina ca Rob să poată vedea.

Era rândul despre craniu. Scria: „cranii Cayonu, cf Orra Keller“.

— N-am menţionat acest lucru înainte pentru că eram cam dezorientaţi. Nu mi s-a părut relevant. Dar acum… Ei bine, uită-te şi tu. Am o idee…

El se aplecă şi citi, însă rândul nu avea sens.

— Dar cine este Orra Keller?

— Nu este un nume, exclamă Christine. Noi doar am presupus că este un nume pentru că e scris cu litere mari. Dar cred că Franz a combinat limbile.

— Tot nu mă prind.

— A combinat engleza cu germana. Şi…

Rob privi, dintr-odată, peste umărul lui Christine.

— Iisuse!

— Ce-i? întrebă Christine, înţepenind.

— Nu te uita. E ofiţerul Kiribali. Ne-a văzut şi se îndreaptă spre noi.

23

Kiribali părea să fie singur, deşi Rob încă vedea maşina de poliţie parcată, aşteptând la marginea Grădinilor Golbasi. Detectivul turc era îmbrăcat într-un alt costum spilcuit, de această dată din ţesătură de in crem. Purta o cravată foarte englezească, cu dungi verzi şi albastre. Zâmbetul lui deveni din ce în ce mai larg, în timp ce traversa podeţul, apropiindu-se de masa lor.

— Bună dimineaţa. Ofiţerii mei mi-au spus că sunteţi aici.

Bărbatul se aplecă şi îi sărută mâna lui Christine, apoi îşi trase un scaun. După care se întoarse către un chelner şi întregul limbaj al corpului i se schimbă: de la linguşitor la dominant.

— *Lokoum!*

Chelnerul tresări, înspăimântat, şi încuviinţă. Kiribali zâmbi de peste masă.

— Am comandat nişte rahat turcesc! Trebuie să îl încercaţi pe cel de aici, de la Golbasi. Cel mai bun din Sanliurfa. Adevăratul rahat turcesc este într-adevăr deosebit. Desigur că ştiţi cum a fost inventat?

Rob negă. Acest lucru păru să îl mulţumească pe Kiribali, care se aplecă înainte, lipindu-şi degetele de faţa de masă; unghiile sale erau manichiurate.

— Povestea spune că un şeic otoman se săturase de nevestele lui certăreţe. Haremul lui era haotic. Astfel şeicul îi ordonă cofetarului de la curtea sa să inventeze un desert atât de gustos, încât să le îmbuneze pe femei.

Kiribali se lăsă pe spate, în timp ce chelnerul aşează pe masă o farfurie de dulciuri pudrate cu zahăr.

— Şi a funcţionat. Nevestele au fost îmbunate de rahatul turcesc şi liniştea s-a reîntors în harem.

Cu toate acestea, concubinele au devenit atât de grase din cauza acestor plăceri calorice, încât şeicul a devenit impotent în prezenţa lor. Şi drept urmare… şeicul a ordonat ca patisierul să fie castrat.

Kiribali râse zgomotos la propria-i poveste, ridică farfuria şi i-o oferi lui Christine.

Nu era prima dată când Rob nu ştia ce să creadă despre Kiribali. Poliţistul era fermecător, dar în atitudinea lui era şi ceva ameninţător. Cămaşa lui era prea curată, cravata prea englezească, elocvenţa lui prea exersată şi vicleană. Cu toate astea, era evident că era inteligent. Rob se întrebă dacă ofiţerul Kiribali ajunsese la vreo rezolvare în ceea ce privea moartea lui Breitner.

Rahatul turcesc era delicios. Kiribali îi fermeca din nou.

— Aţi citit seria de cărţi Narnia.

Christine dădu din cap în semn că da, iar Kiribali continuă:

— Conţine, cu siguranţă, cea mai faimoasă referinţă literară despre rahatul turcesc. Când împărăteasa Zăpezii oferă dulciurile…

— *Leul, Vrăjitoarea şi Dulapul?*

— Exact, chicoti Kiribali, şi apoi sorbi pios din degetarul lui de sticlă, plin cu ceai. Adesea mă întreb de ce sunt atât de pricepuţi englezii când vine vorba de literatura pentru copii. Este un dar aparte al rasei insulare.

— Adică în comparaţie cu americanii?

— În comparaţie cu oricine, d-le Luttrell. Gândeşte-te. Cele mai frumoase poveşti pentru copii. Lewis Carroll, Beatrix Potter, Ronald Dahl, Tolkien. Până şi detestabilul Harry Potter. Toţi englezi.

Un vânt bine-venit sufla peste tufele de trandafiri din Golbasi.

— Cred că este din cauză că englezilor nu le este teamă să sperie copiii, declară Kiribali. Şi copiilor le place să fie speriaţi. Unele dintre cele

mai grozave poveşti pentru copii sunt cu adevărat macabre, nu credeţi? Un pălărier psihopat, otrăvit cu mercur. Un ciocolatier pustnic care angajează negri miniaturali.

— Domule Kiribali, îl întrerupse Rob, ridicând o mână.

— Da?

— Există vreun motiv anume pentru care aţi venit să ne vorbiţi?

— Vreau să plecaţi, răspunse poliţistul, ştergându-şi buzele feminine cu un şervet curat. Amândoi. Acum.

— De ce? întrebă Christine, sfidătoare.

— Pentru binele vostru. Pentru că vă băgaţi în lucruri pe care nu le înţelegeţi. Ăsta e… începu el, ridicând o mână, care parcă cuprinsese stâncile din spatele lor, citadela, cele două coloane de sus, dar şi peşterile întunecate de dedesubt. Ăsta e un loc atât de vechi. Există prea multe secrete aici şi temeri vechi, pe care nu le puteţi pricepe. Cu cât vă implicaţi mau mult, cu atât va fi mai periculos.

— Nu voi fi alungată, spuse Christine, scuturând din cap.

— Sunteţi nişte oameni foarte nesăbuiţi, zise Kiribali furios. Sunteţi obişnuiţi cu… cu Starbucks şi… laptopuri şi… canapele extensibile. Cu vieţi confortabile. Ăsta este Orientul antic. Vă depăşeşte capacitatea de înţelegere.

— Dar ai spus că s-ar putea să vrei să ne interoghezi…

— Nu sunteţi suspecţi! Nu îmi sunteţi folositori, exclamă poliţistul, încruntat.

— Îmi pare rău, spuse Christine, ţanţoşă. Dar nu am de gând să mă las intimidată. Nu de dumneata, şi nici de altcineva.

Kiribali se întoarse către Rob.

— Atunci va trebui să apelez la logica bărbătească. Ştim amândoi în ce fel femeile…

— Vreau să ştiu ce e în seif! exclamă Christine, ridicându-se în picioare. La muzeu!

Răbufnirea lui Christine îi închise gura detectivului. Pe faţă i se putea citi o expresie neobişnuită şi confuză. Apoi încruntarea i se adânci. Se uită în jurul lor, parcă aşteptând un prieten să li se alăture. Însă terasa cafenelei era pustie. Doar doi bărbaţi graşi, îmbrăcaţi în costume rămăseseră fumând narghilea într-un colţ întunecat. Aceştia îl priviră apatic pe Rob şi zâmbiră.

Kiribali se ridică. Fără niciun cuvânt, el scoase câteva lire turceşti dintr-un portofel arătos şi aşeză banii cu mare grijă pe faţa de masă.

— O să vorbesc mai rar, ca să înţelegeţi mai bine. Aţi fost văzuţi pătrunzând prin efracţie pe şantierul de la Gobekli Tepe. Săptămâna trecută.

Nelinişstea trecu prin Rob ca un fior. Dacă poliţistul ştia asta, atunci aveau probleme.

— Am prieteni în satele kurde, continuă turcul.

Christine încercă să explice.

— Căutam doar…

— Îl căutaţi pe dracu'. O evreică ar fi trebuit să ştie mai bine de atât.

Kiribali pronunţă cuvântul *evreică* atât de şuierat, încât Rob avu impresia că priveşte un şarpe.

— Răbdarea mea… are limite. Dacă până mâine nu părăsiţi Sanliurfa, vă veţi trezi în celula unei închisori turceşti. Acolo veţi descoperi că unii dintre colegii mei, din sectorul juridic al Republicii lui Atatürk, nu îmi împărtăşesc părerile cu privire la tratamentul umanitar oferit spre binele vostru.

Poliţistul le zâmbi – era cel mai nesincer zâmbet – şi apoi dispăru, trecând pe lângă trandafirii roz uriaşi, care se legănară şi scuturară câteva petale stacojii.

Preţ de o clipă Rob şi Christine nu se clintiră. Rob simţea iminenţa pericolului: aproape că putea auzi claxoanele de avertizare. În ce se băgaseră? Era o poveste reuşită pentru un articol, dar merita, oare, pericolul? Gândurile lui Rob se întoarseră,

din reflex, la amintirile din Irak. Rememora atacul cu bombă din Bagdad, încă putea vedea faţa acelei femei. Teroristul fusese o tânără şi frumoasă femeie, cu păr lung, negru şi buze cărnoase, rujate strident. *Un terorist sinucigaş cu ruj.* Apoi tânăra îi zâmbise, aproape seducător, în timp ce întindea mâna după detonatorul care avea să îi omoare pe cei din jur.

Rob se cutremură amintindu-şi. Însă, cu toate astea, respectiva amintire îi oferi şi o oarecare siguranţă – se săturase să fie ameninţat, să fie alungat. Poate că de această dată trebuia să rămână şi să-şi depăşească temerile.

— Eu nu plec, rosti Christine cu încredere.

— O să ne aresteze.

— Pentru ce? Pentru condus maşina pe timp de noapte?

— Am intrat ilegal pe şantier.

— Nu ne poate arunca în închisoare pentru asta. Joacă la cacealma.

— Chiar nu ştiu, obiectă Rob. Eu… nu ştiu…

— Dar e aşa de efeminat! Cu siguranţă că e doar un joc…

— *Efeminat?* Kiribali? se miră Rob, scuturând cu fermitate din cap. Nu, asta nu este. Am făcut o mică cercetare în trecutul lui. Am întrebat în jur. E respectat, temut chiar. Se spune că e expert în trasul la ţintă. Nu este inamicul pe care să ni-l dorim.

— Dar nu putem pleca încă. Nu până nu aflu mai multe!

— Te referi la treaba asta cu seiful? De la muzeu? Care a fost chestia?

Chelnerul zăbovea, aşteptând ca ei să plece, însă Christine mai comandă două pahare de ceai dulce, rubiniu.

— Ultimul rând din agendă, spuse ea apoi. „Cranii Cayonu, cf Orra Keller.“ Îţi aminteşti de craniile Cayonu?

— Nu, recunoscu Rob. Povesteşte-mi despre ele.

— Cayonu este un alt sit arheologic vestit. Aproape la fel de vechi ca şi Gobekli. Se află cam la o sută şaizeci de kilometri nord de aici. Acolo a fost domesticit prima oară porcul.

Chelnerul aduse la masă încă două pahare din sticlă şi două linguriţe din argint. Rob se întrebă dacă puteai face toxiinfecţie de la prea mult ceai.

— Cayonu, continuă Christine, este excavat de o echipă de americani. Acum câţiva ani au găsit un strat de cranii şi schelete dezmembrate îngropate sub una dintre camerele centrale ale sitului.

— Cranii umane?

Christine încuviinţă.

— Şi oase de animale. Testele au arătat că o cantitate mare de sânge uman fusese vărsat acolo. Situl este denumit acum Camera Craniilor. Franz era fascinat de Cayonu.

— Şi?

— Dovezile de la Cayonu indică o formă de sacrificiu uman. Ceea ce e controversat. Kurzii nu vor să audă că strămoşii lor erau… însetaţi de sânge. Nimeni nu vrea asta! Însă majoritatea experţilor cred, acum, că osemintele din camera craniilor sunt rămăşiţele multor sacrificii umane. Oamenii din Cayonu şi-au construit casele pe fundaţii făcute din oase, oasele propriilor lor victime.

— Mişto.

— Şi de aici se poate lămuri ultimul rând din agendă, spuse Christine, turnându-şi nişte zahăr în ceai. Seiful Edessa.

— Pardon?

— Asta este denumirea folosită de curatorii muzeului din Sanliurfa pentru cea mai obscură dintre arhivele muzeului, dedicată rămăşiţelor preislamice. Acea secţiune se numeşte Seiful Edessa.

— Îmi pare rău, Christine, dar nu mă prind, spuse Rob, strâmbându-se.

— Sanliurfa a avut multe denumiri, explică Christine. Cavalerii cruciadelor o numeau Edessa, ca şi grecii. Kurzii îi spuneau Riha. Arabii, al-Ruha. Oraşul profeţilor. Orra este o altă denumire. Este o transcriere a numelui grecesc. Deci Edessa înseamnă Orra.

— Şi Keller?

— Nu este un nume, exclamă Christine, zâmbind triumfător. Este cuvântul german pentru pivniţă, beci, seif. Franz l-a scris cu literă mare, pentru că aşa fac nemţii. Scriu substantivele cu litere mari.

— Deci… cred că înţeleg…

— Când a scris *Orra Keller,* de fapt voia să spună seiful Edessa. Din subsolul muzeului Urfa!

Christine se rezemă. Rob se aplecă în faţă.

— Deci ne spune că există ceva în seiful Edessa. Dar nu ştiam asta deja?

— Dar de ce să scrie asta în agendă? Dacă nu pentru că voia să îşi amintească ceva? Ceva deosebit? Şi apoi… ce înseamnă *cf?*

— Vine din latină. *Confer.* Însemnând a compara sau contrasta. Este o prescurtare academică. Cf. Voia să compare faimoasele cranii Cayonu cu ceva din seiful muzeului. Însă nu este, sau mai bine zis nu era nimic de importanţă acolo jos. Eu însămi am trecut prin arhive când am ajuns aici. Dar, aminteşte-ţi, adăugă ea, arătându-i degetul, ca o învăţătoare, că Franz făcea săpături secrete la Gobekli, noaptea – exact înainte de a fi ucis.

Faţa ei era îmbujorată de anticipare, sau furie.

— Şi tu crezi că şi-a pus descoperirile acolo? În seiful preislamic?

— Este locul ideal. Cea mai prăfuită parte a muzeului, cea mai îndepărtată dintre pivniţe. Este sigură, ascunsă şi efectiv uitată.

— OK, spuse Rob. Dar este totuşi o teorie fantezistă. Neîntemeiată.

— Poate. Totuşi…

— Îl testai pe Kiribali, exclamă Rob, realizând ce se întâmpla.

— Şi i-ai văzut reacţia! Am avut dreptate. Chiar este ceva în pivniţe.

Ceaiul aproape că se răcise. Rob îşi termină paharul şi privi peste masă. Christine avea laturi ascunse, pline de secrete şi viclenie.

— Vrei să mergem să ne uităm?

— Da, spuse ea, dând din cap, dar e încuiat. Şi uşa este securizată cu un cod.

— Încă o efracţie? Prea periculos.

— Ştiu asta.

Vântul şuieră printre lămâi. Pe podeţ o femeie în *chador* îşi ţinea copilul în braţe, sărutându-i degetele grăsune şi rozalii, unul câte unul.

— De ce vrei să facem toate astea, Christine? Să mergi atât de departe? Doar în baza unei bănuieli?

— Vreau să ştiu cum şi pentru ce a murit.

— Şi eu. Dar eu sunt plătit pentru asta. Ăsta e jobul meu. Urmăresc să scriu un articol. Tu rişti mult.

— Aşa e… oftă ea. O fac pentru că… şi el ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine.

Rob înţelese dintr-odată,

— Christine, scuză-mă, dar aţi fost vreodată, tu şi Franz…

— Amanţi? Da, răspunse franţuzoaica, întorcând capul, încercând parcă să-şi ascundă sentimentele. Acum câţiva ani. El mi-a dat prima ocazie reală să fac ceva în arheologie. Situl ăsta fantastic. Gobekli Tepe. Nu erau oase pe atunci. El nu avea nevoie de un osteoarheolog. Şi totuşi, m-a invitat pentru că îmi admira munca. Câteva luni mai târziu, ne-am… îndrăgostit. Diferenţa de vârstă era prea mare.

— Tu i-ai pus capăt?

— Da.

— El încă te mai iubea?

— Cred că da, recunoscu Christine, dând din cap şi roşind. A fost atât de binevoitor şi binecrescut în privinţa asta. Niciodată nu a lăsat să ne afecteze. Ar fi putut să îmi ceară să plec, dar nu a făcut-o. Trebuie să îi fi fost foarte dificil să mă aibă aici, aducându-şi aminte de ce a fost între noi. A fost un bun arheolog, dar a fost un bărbat şi mai bun. Unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată. După ce a cunoscut-o pe nevasta lui a fost mai uşor, slavă Domnului.

— Deci, crezi că îi eşti datoare cu asta?

— Da.

Stătură în tăcere vreme de câteva minute. Soldaţii hrăneau crapii din iaz. Rob urmări un barcagiu pe măgarul lui, ţopăind pe cărare. Şi apoi îi veni o idee.

— Cred că ştiu cum poţi obţine codul.

— Cum?

— Curatorii. De la muzeu. Amicii tăi.

— Casam? Beshet? Kurzii?

— Da. Beshet cu deosebire.

— Dar…

— E foarte îndrăgostit de tine.

— Nu se poate, spuse ea, roşind şi mai tare.

— Ba da, se poate. Pe bune, spuse Rob, aplecându-se. Crede-mă, Christine, ştiu cum arată adoraţia disperată a unui bărbat. Am văzut cum se holbează la tine, ca un câine iubitor… Christine păru ofensată. Rob chicoti. Nu cred că eşti conştientă de efectul pe care îl ai asupra bărbaţilor.

— Dar ce importanţă are asta?

— Du-te la el! Cere-i codul! Pun pariu că ţi-l va da.

Femeia cu *chador* încetase să-şi mai sărute odrasla. Chelnerul se holba la ei, voind eliberarea mesei pentru noi clienţi. Rob scoase nişte bani şi îi puse pe faţa de masă.

— Deci, tu te duci şi iei codul. Şi apoi vom intra în muzeu să vedem ce e acolo. Şi dacă nu găsim

nimic, plecăm. De acord?

— De acord, încuviinţă Christine. Mâine e sărbătoare, adăugă ea, apoi.

— Şi mai bine.

Se ridicară amândoi. Însă Christine păru ezitantă şi tulburată.

— Ce-i? întrebă Rob. Ce mai este?

— Sunt înspăimântată, Rob. Ce putea fi atât de important, încât Franz a trebuit să îl ascundă în seif fără să ne spună? Ce putea fi atât de groaznic, încât să trebuiască ascuns? Ce putea fi atât de înfiorător, încât să trebuiască să fie comparat cu craniile Cayonu?

24

Ajunseseră prea târziu? Le scăpaseră din nou?

Detectivul Forrester privi peste cercul de pietre, spre landele maro-verzui ale Cumbriei din orizont. Îşi aminti de un alt caz în care investigaţiile îi duseseră într-un loc asemănător. Un criminal care îşi îngropase nevasta în ţinuturile mlăştinoase ale Cornwallului. Acea crimă fusese chiar macabră: capul nu fusese niciodată găsit. Şi totuşi, nici acea crimă hidoasă nu avusese impactul sinistru al prezentului caz. Acea bandă pasionată de sacrificii era cu adevărat periculoasă: violenţă psihopată asistată de inteligenţă subtilă. O combinaţie ameninţătoare.

Păşind peste un gard jos din lemn, Forrester se concentra pe ultima lor dovadă. Ştia că banda fugise de pe insula Man – la doar câteva ore după crimă. Ştia că luaseră primul feribot din Douglas spre Heysham, de pe coasta Lancashire, cu mult înainte de a fi trimise avertizări porturilor şi aeroporturilor. Ştia toate acestea pentru că un docher de la Heysham, cu un simţ dezvoltat de observaţie, îşi amintise că văzuse Toyota Landcruiser venind în port cu feribotul de la prima oră a dimineţii, cu două zile înainte, şi observase cinci tineri coborând din maşină în capătul parcării din port. Bărbaţii luaseră micul dejun împreună. Docherul luase şi el micul dejun în cafenea şi se aşezase la o masă de lângă cei cinci.

Forrester se apropie de o piatră gri, elegantă şi filigranată cu muşchi de culoarea limetei. Îşi scoase agenda din buzunar şi răsfoi prin paginile pe care îşi notase interviul cu docherul.

> Bărbaţii erau toţi înalţi şi tineri. Purtau haine scumpe. Era ceva straniu la ei.

Ciudăţenia acestui tablou îi stârnise interesul tânărului docher. Ruta dintre Douglas şi Heysham nu era tocmai cea mai folosită. Feribotul de dimineaţă dinspre Douglas transporta în general fermieri, câte un om de afaceri şi poate câţiva turişti. Cinci tineri înalţi şi tăcuţi, într-un Landcruiser negru, scump? Astfel, când le sosiră ouăle ochiuri cu şuncă, încercase să converseze cu ei.

Forrester îşi parcurse rapid notiţele.

> Bărbaţii nu au vrut să vorbească. Unul dintre ei însă mi-a spus „Bună dimineaţa“. E posibil să fi avut accent de străin. De francez sau aşa ceva. Ar fi putut fi şi italian, dar cu rezerve. Un altul avea un accent englezesc pompos. Apoi s-au ridicat şi au plecat. De parcă le-aş fi stricat micul dejun.

Docherul nu îşi notase numărul de înmatriculare, însă îl auzise pe unul dintre cei cinci pronunţând un cuvânt ce sunase precum *Castleyig,* în timp ce ieşeau din cafenea, îndreptându-se spre maşină în palida lumină a dimineţii. Forrester şi Boijer făcuseră cercetări rapide despre Castleyig. Nimeni nu fusese surprins să afle că un asemenea loc nu exista. Însă, nu foarte departe de Heysham, exista un Castlerigg. Şi era destul de cunoscut.

Castlerigg se dovedi a fi unul dintre cele mai bine conservate cercuri de pietre din Marea Britanie. Era compus din treizeci şi opt de pietre, de diverse forme şi mărimi, datate aproximativ din 3200 î.Hr. Mai era cunoscut şi pentru un grup de zece pietre, ce formau un ţarc dreptunghiular, al cărui scop era *necunoscut.* În biroul său de la Scotland Yard, Forrester căutase pe Google cuvintele „Castlerigg“ şi „sacrificiu uman“ şi găsise o veche tradiţie ce asocia cei doi termeni. Un topor din piatră fusese descoperit în situl din Castlerigg, în anii 1880. Unii socoteau că fusese folosit în ritualuri druide de sacrificiu. Bineînţeles,

mulţi oameni de ştiinţă contraziceau această ipoteză. Anticarii şi folcloriştii susţineau că nu există nicio dovadă care să conteste sacrificiile, iar obiceiul masacrelor sacre era unul antic. Fusese citat chiar de către faimosul poet local, Wordsworth, în anii 1800.

Având briza Cumbriei în spate, Forrester citi strofa din poezie. O transcrisese la biblioteca Heysham:

> Zorit-am în amiază spre colnicele sumbre
> Evlavioşii codri şi umbrele nocturne
> Unde urzita superstiţie se aude
> Rondul ororii reci şi crâncene
> Pe când cu-a ei cernită mână şi cap plecat
> Ea plăsmui un patrafir din samur dezlânat
> Şi-aud chemarea cinghiei răsunând
> Şi iată! Copiii druizilor apar
> De ce-şi aruncă privirile feroce către mine
> De ce m-aleg pentru jertfire?[19].

Sus, pe dealurile Cumbriei era o zi blândă de primăvară, soarele sfârşitului de aprilie strălucind puternic peste dealurile verzi, golaşe, din împrejurimi, pajiştile înviorate şi pădurile de conifere din depărtare. Şi totuşi, citind acea poezie, ceva îl făcu pe Forrester să se înfioare.

— „Zorit-am în amiază spre colnicele sumbre“, spuse Forrester.

— Domnule? întrebă Boijer, traversând pajiştea, cu o expresie nedumerită.

— E poezia aia, de Wordsworth.

— A, da, zâmbi Boijer. Trebuie să admit – n-am recunoscut-o.

— Nici eu, zise Forrester, închizând agenda.

Detectivul îşi aminti de perioada petrecută lucrând ca profesor de gimnaziu în enclavele sărace, un tânăr profesor de limbă engleză luptându-se să îndese cu forţa piesa *Macbeth* a lui Shakespeare în creierele unor puşti, mult mai

interesaţi de alcool, muzică reggae şi furturi din magazine. O activitate cu totul lipsită de sens. La fel de bine ai putea să predai limba latină unor astronauţi.

— Frumos loc, spuse Boijer.

— Da.

— Sunteţi sigur că au venit aici, domnule? În acest loc?

— Da, răspunse Forrester. Unde altundeva să se fi dus?

— Poate în Liverpool?

— Nu.

— În Blackpool?

— Nu. Şi dacă s-ar fi dus în altă parte, ar fi luat feribotul spre Birkenhead. I-ar fi dus direct la autostradă. Dar au venit la Heysham. Practic, Heysham nu duce nicăieri. În afară de districtul lacurilor. Şi aici nu pot să cred că făceau un tur de agrement al lacurilor. Au mers la un teren de înhumare al vikingilor, de pe insula Man, asociat cu ritualuri de sacrificiu. Şi i-a mai auzit şi docherul. Veneau aici.

Boijer şi Forrester se apropiară de unul dintre cele mai înalte menhire. Piatra era marmorată şi peticită de licheni. Un semn că aerul era curat. Forrester îşi lipi palma întinsă de piatra antică. Piatra îi păru uşor călduţă la atingere. Încălzită de soarele de munte, şi veche, foarte veche – 3200 î.Hr.

— Dar oare ce îi atrage la aceste cercuri şi ruine? oftă Boijer. Care e scopul?

Forrester mârâi. Era o bună întrebare. O întrebare pentru care nu găsise un răspuns încă. Jos, pe valea râului, sub platoul înalt de la Castlerigg, putea vedea maşinile de poliţie din Cumbria. Patru maşini, parcate la soare, lângă un popas pentru picnic, şi alte două maşini de poliţie străbătând drumul îngust de lângă râu, pescuind informaţii de la fermele locale şi satele din apropiere, pentru a vedea dacă existase vreo

persoană care zărise banda în zonă. Până la acel moment nu aflaseră nimic. Absolut nimic. Forrester era sigur că vizitaseră Castlerigg. Se potrivea prea bine această supoziţie. Cercul era un loc care crea o atmosferă de mister. Una intensă. Cine construise acel cerc înalt şi singuratic la poalele golaşe ale dealurilor ştiuse ceva despre estetică. Poate chiar Feng Shui. Aşezat pe acea masă de iarbă proaspătă, întreg cercul părea poziţionat ca într-un fel de amfiteatru. Un teatru circular. Iar cercul de pietre era chiar scena, altarul, decorul. Bine-bine, dar o scenă decorată pentru ce?

Radioemiţătorul lui Boijer cârâi. El apăsă butonul şi vorbi cu unul dintre poliţiştii cumbrieni. Forrester ascultă convorbirea. Era clar, din expresia lui Boijer şi răspunsurile lui lipsite de interes, că poliţia din Cumbria nu descoperise nimic relevant încă. Poate că, până la urmă, banda nu ajunsese acolo.

Forrester merse mai departe. O vulpe se furişă pe câmp şi se strecură pe lângă un desiş, în cea mai apropiată vale; ca o umbră roşie şi stufoasă. Pe neaşteptate, vulpea se întoarse şi privi în spate, spre Forrester, cu frică, dar cu cruzimea unui animal sălbatic. Apoi animalul dispăru, ţâşnind în pădure.

Cerul se înnora: cel puţin parţial. Petice negre goneau alungate de vânt, peste dealurile landei.

Boijer îl prinse din urmă pe Forrester.

— Ştiţi, domnule, am avut un caz ciudat acum câţiva ani, în Finlanda. Ar putea fi relevant.

— Un caz de ce?

— S-a numit Crima Gunoierului.

— Pentru că a îngropat cadavrul într-o groapă de gunoi?

— Aproximativ. A început în octombrie 1998. Dacă îmi amintesc bine, piciorul stâng al victimei a fost găsit într-o groapă de deşeuri, în apropierea oraşului Hyvinkaa. La nord de Helsinki.

— Nu locuiai deja în Anglia atunci? întrebă Forrester confuz.

— Ba da, dar am urmărit ştirile de acasă. Cum faceţi şi dumneavoastră. În special crimele sinistre.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Forrester dând din cap înţelegător.

— Ei bine, la început, poliţia nu a descoperit nimic. Singura dovadă pe care au avut-o a fost piciorul. Dar apoi, au apărut… o groază de articole… Poliţia susţinea că au arestat trei persoane suspectate de crimă şi afirma că existau indicii ale unui cult satanic.

Vântul se înteţise. Şuierând printre pietrele cercului antic.

— În aprilie 1999, incidentul a revenit pe prima pagină a ziarelor, când cazul a ajuns în instanţă. Trei puşti au fost acuzaţi. Chestia ciudată este că judecătorul a cerut să fie secretizate consemnările procesului, pentru patruzeci de ani, şi să nu fie dezvăluit niciun detaliu. Ceva neobişnuit pentru Finlanda. Însă, câteva secrete tot au ieşit la iveală. Chestii groaznice. Tortură, mutilare, necrofilie, canibalism. Pe alese.

— Şi cine fusese victima?

— Un tip de vreo douăzeci şi trei de ani. A fost torturat şi ucis de prietenii lui. Cred că toţi erau în jur de douăzeci de ani sau chiar mai tineri, zise Boijer, încruntându-se şi încercând să îşi amintească. Fata avea 17 ani – era cea mai tânără. Oricum, crima a avut loc după un maraton de băutură. Zile întregi. Cu şnaps de casă. În Islanda îl numesc *Brennivin.* Moartea Neagră.

— Descrie-mi crima, spuse Forrester, interesat.

— A fost mutilat, pe-ndelete, cu foarfece şi cuţite. Omorât pe parcursul a mai multe ore. I-au fost tăiate părţi din corp, progresiv. Judecătorul i-a spus sacrificiu uman prelungit. După ce victima a murit, cei trei prieteni au abuzat de cadavru, i-au ejaculat în gură şi aşa mai departe. Apoi l-au decapitat şi cred că i-au tăiat şi braţele şi

picioarele. Şi i-au scos şi câteva dintre organele interne, rinichii şi inima. L-au dezmembrat, efectiv. Şi apoi au mâncat părţi din el.

Forrester urmărea un fermier mergând pe un drum de ţară, la un kilometru distanţă.

— Şi ce îţi spune asta? întrebă el. Vreau să spun, ce asociere faci cu acest caz?

— Tinerii ăştia îl venerau pe Satana, erau fani ai death metalului. Şi aveau antecedente cu sacrilegiile. Biserici incendiate. Morminte profanate, chestii de acest gen.

— Şi?

— Şi erau pasionaţi de culturile păgâne, de situri antice. De locuri ca ăsta.

— Deşi au îngropat cadavrul într-o groapă de gunoi, şi nu la Stonehenge.

— Da. Nu avem un Stonehenge în Finlanda.

Forrester încuviinţă. Fermierul dispăruse după un deal în peisaj. Pietrele antice ridicate deveneau din ce în ce mai cenuşii şi întunecate pe măsură ce norii acopereau soarele. Vreme tipică pentru zone cu lacuri – de la soarele strălucitor de primăvară la gerul deprimant al iernii, în numai o oră.

— Cum erau criminalii? Care era situaţia lor socială?

— În mod cert din clasa de mijloc. Poate să fi fost chiar copii bogaţi. În niciun caz din mahala.

Boijer îşi închise fermoarul hanoracului, frigul devenise necruţător.

— Copii de oameni sus-puşi, completă el.

Forrester mestecă un fir de iarbă şi îşi privi subordonatul. Hanoracul roşu aprins al lui Boijer îi inspiră o imagine violentă şi bruscă lui Forrester: un cadavru despicat, cu fermoarul tras, din care curgea sânge stacojiu. Forrester scuipă firul de iarbă din gură.

— Îţi e dor de Finlanda, Boijer?

— Nu. Câteodată… poate puţin.

— De ce îţi e dor?

— De păduri pustii. Saune ca lumea. Şi îmi e dor de… mure pitice.

— Mure pitice?

— Finlanda nu e chiar aşa interesantă, domnule. Avem zece mii de cuvinte pentru a te îmbăta. Iernile sunt atât de friguroase, încât nu poţi face nimic altceva decât să bei. Vântul îi răvăşi părul finlandezului, dar el îl dădu la o parte din ochi. Avem şi un banc. Îl spun şi în Suedia. Despre cât de mult beau finlandezii.

— Continuă.

— Un suedez şi un finlandez hotărăsc să se întâlnească să bea împreună. Aduc câteva sticle de votcă finlandeză. Se aşază unul în faţa altuia şi toarnă votcă în pahare, fără să scoată un sunet. După trei ore, suedezul umple ambele pahare şi spune *Skol.* Finlandezul se uită la el scârbit şi întreabă: „Am venit să vorbim sau am venit să bem?“

Forrester râse. Îl întrebă pe Boijer dacă îi este foame, iar acesta încuviinţă energic; cu aprobarea lui Forrester, Boijer se refugie în maşină pentru a-şi mânca obişnuitul sendviş cu ton.

Detectivul continuă să se plimbe singur, analizând şi cercetând împrejurimile. Pădurile din jur erau în proprietatea statului: plantaţii ale Comisiei de exploatare a pădurilor. Pătrate perfect delimitate de pini sterili, mărşăluind precum batalioanele lui Napoleon. Plutoane de mesteceni mărşăluind silenţios şi nevăzute. Se gândi la povestea lui Boijer. Crima Gunoierului din Hyvinkaa. Era posibil ca Banda de Sacrificiu să îngroape cadavre sau oase sau obiecte, şi nu să fi dezgropat ceva? Însă nimic nu părea să fi fost îngropat pe Craven Street. Şi nimic nu fusese îngropat în fortul Sfânta Ana. Dar căutaseră cu atenţie?

Forrester ajunsese la capătul cercului de piatră. Menhirele gri tăcute se curbau, îndepărtându-se de el, în lateral. Unele păreau să doarmă: întinse şi

căzute precum glorioşii războinici răpuşi. Unele erau rigide şi sfidătoare. Îşi aminti ce citise despre Castlerigg: despre ţarcul dreptunghiular, o lucrare de „importanţă, dar cu scop necunoscut“. Dacă ai fi venit până aici pentru a îngropa ceva, atunci acesta era, cu siguranţă, locul cel mai potrivit pentru asta – în cea mai simbolică zonă a sitului. Dacă Castlerigg era important pentru tine, asta era ţinta ta.

Detectivul privi cercul. Nu îi luă mult până găsi ţarcul – un loc dreptunghiular, marcat de pietre mai joase, lângă cei mai erodaţi megaliţi.

Timp de douăzeci de minute, Forrester examină pietrele mai joase. Bătu şi împunse solul negru şi umed şi, de asemenea, turba mlăştinoasă şi acidă. O ploaie uşoară specifică ţinuturilor cu lacuri se porni. Forrester îi simţi picăturile reci pe ceafa. Poate că se apropia de un alt impas.

Apoi observă ceva în firele lungi şi ude de iarbă: o mică fâşie de ţărână despicată. Pământul negru fusese deranjat şi apoi aşezat la loc, abia vizibil cu ochiul liber – dacă nu ştiai ce cauţi. Îngenunche şi săpă în iarbă cu mâinile goale. Nu era ştiinţific – cei de la criminalistică ar fi fost îngroziţi, dar el trebuia să afle.

După câteva secunde, degetele sale atinseră ceva rece şi tare – dar nu piatră. Desprinse obiectul din micul său mormânt şi îl scutură de pământ. Era o mică fiolă de sticlă. Iar în interiorul fiolei se afla un lichid aparent concentrat, de culoarea romului roşu, întunecos.

25

Străzile erau roşii de sânge. Rob mergea prin vechiul oraş pentru a se întâlni cu Christine la caravanserai. Oriunde se uita vedea sânge împroşcat – pe pereţi, de-a lungul trotuarelor, în faţa magazinului Vodafone. Localnicii tăiau capre şi oi – şi o făceau în public, pe străzi. Rob presupuse că acest lucru făcea parte din sărbătoarea despre care îi menţionase Christine, însă asta nu însemna că era mai puţin neplăcut.

Se opri la colţ, lângă un turn cu ceas, şi privi în timp ce un bărbat se chinuia să ţină între picioare o capră albă. Bărbatul purta pantaloni negri largi – şalvari, portul tradiţional kurd. Aşezându-şi ţigara fumegândă lângă el, pe un taburet, bărbatul apucă un cuţit lung cu lama sclipitoare şi îl înfipse în pântecele caprei.

Animalul urlă. Bărbatul păru neimpresionat. Se întoarse, îşi ridică ţigara, mai trase un fum şi o aşeză la loc. Sângele şiroia din pântecele caprei rănite. Bărbatul se aplecă mai tare, se încruntă şi apoi trase cuţitul cu forţă, în sus, prin burta rozalie, tremurândă. Sângele animalului udă strada. Pleoapele cu gene lungi se zbătură în timp ce creatura îşi dădu răsuflarea. Bărbatul lărgi tăietura, măruntaiele prelingându-se afară, organele în culori pastel rostogolindu-se într-un bol subţire din plastic, aflat pe ciment.

Rob merse mai departe. O găsi pe Christine lângă arcada ce ducea spre caravanserai. Expresia lui surprinsă şi şocul spuneau totul.

— Kurban Bayram, spuse ea. Ultima zi de hagialâc.

— Dar ce-i cu caprele?

— Şi oile.

Christine îl luă de braţ şi o porniră pe aleile bazarului. Mirosuri de mâncare gătită se ridicau. Capră friptă şi oaie fiartă.

— Se numeşte sărbătoarea sacrificiului. Îi comemorează pe Avraam şi Isaac, sacrificiul aproape consumat al lui Isaac.

— Kurban Bayram, normal. Au aceeaşi sărbătoare şi în Egipt şi Liban, o ştiu bine, se numeşte Eid… Dar, continuă Rob, scuturând din cap, acolo nu omoară animale în stradă! O fac în interior, şi le taie gâtul.

— Da, încuviinţă ea. Urfanii o tratează ca pe un festival local special. Pentru că Avraam se trage de aici, zâmbi ea. Şi este destul de… sângeroasă.

Ajunseseră într-o mică piaţetă cu ceainării şi cafenele, unde bărbaţii stăteau fumând narghilea. Mulţi dintre ei erau îmbrăcaţi pentru Kurban Bayram şi purtau pantalonii aceia negri şi largi. Alţii aveau haine deosebite, brodate. Femeile mergeau în faţa lor, împopoţonate cu bijuterii sclipitoare sau purtând baticuri violete tivite cu argintiu. Unele erau tatuate cu henna, având mâinile şi picioarele superb pictate, de baticuri atârnându-le bănuţi argintii. Peisajul era extrem de colorat.

Însă ei nu veniseră pentru a vizita locul.

— Aici este, zise Christine, arătând înspre o casă mică, de pe un drum umbros. Adresa lui Beshet.

Căldura din timpul zilei se scurgea de pe străzi, ca şi apa după potop.

— Îţi ţin pumnii, spuse Rob, strângându-i mâna lui Christine.

Christine traversă strada şi bătu la uşă. Rob se întrebă cât de neortodox şi neliniştitor putea fi ca Beshet să primească o vizită la domiciliu din partea unei femei albe, din Occident. Când Beshet deschise uşa, Rob îi studie expresia şi citi surprindere şi îngrijorare, însă şi disperarea aceea

de căţeluş drăgăstos. Rob era încrezător. Christine va face rost de cod.

Se întoarse în piaţetă şi urmări spectacolul străzii. Câţiva copii cu artificii în mână îl salutară.

— Hei, tu, americanule!

— Salut…

— Bayram fericit!

Copiii râseră, de parcă stârniseră vreo bestie exotică şi înspăimântătoare din grădina zoologică, şi se împrăştiară pe stradă. Trotuarele erau încă roşii de la sângele vărsat, însă masacrul încetase. Kurzii mustăcioşi din cafenele îşi fumau narghilelele şi îl salutară cu un zâmbet. Rob îşi zise că Sanliurfa era cel mai ciudat loc. Era, fără îndoială, exotic şi în acelaşi timp ostil; dar cu toate acestea, oamenii erau foarte prietenoşi.

Abia o observă pe Christine când se strecură pe lângă el.

— Salut, zise ea.

— Ai reuşit? întrebă el alertat.

— Am reuşit. Nu a fost încântat… dar mi l-a dat.

— OK, deci…

— Hai să aşteptăm să se înnopteze.

După o scurtă plimbare ajunseră la drumul principal, departe de oraşul vechi. Un taxi îi aduse la apartamentul lui Christine, unde petrecură câteva ore în tensiune, folosind internetul, încercând să nu îşi facă griji, dar făcându-şi. La unsprezece se strecurară afară din clădire şi merseră către muzeu. Străzile erau mult mai liniştite. Sângele fusese spălat de pe trotuare, sărbătoarea se apropia de sfârşit. O lună ca un iatagan lumina deasupra lor. Stelele sclipeau ca o coroană peste capetele ascuţite ale minaretelor. La porţile muzeului, Rob se uită în susul şi în josul străzii. Nu era nimeni în jur. Putea auzi voci turceşti de la un televizor aprins într-o casă dărăpănată, la o stradă depărtare. Rob împinse poarta şi o deschise larg. Pe timpul nopţii, grădina

era un loc de o frumuseţe stranie. Lumina lunii făcea ca aripile demonului deşertului, Pazuzu, să devină argintii. Erau busturi sparte şi ciobite ale împăraţilor romani, comandanţi asirieni la vânătoare de lei, imortalizaţi în marmură. Istoria Sanliurfei era acolo, în acea grădină, ca un vis sub clar de lună. Demonii sumerieni ţipau muteşte, din ciocuri de piatră vechi de cinci mii de ani.

— Am nevoie de două coduri, spuse Christine. Beshet mi le-a dat pe amândouă.

Se apropie de uşa din faţă a muzeului. Rob rămase în spate pentru a se asigura că erau singuri.

Nu aveau companie. Era o maşină parcată sub smochini, însă părea că nu mai fusese mutată de câteva zile. Parbrizul era împroşcat cu smochine stricate. Un amestec de pulpă şi seminţe.

Uşa făcu clic. Rob se întoarse şi găsi uşa de la intrare deschisă. Alergă pe scări şi i se alătură lui Christine, înăuntru. Aerul din muzeu era fierbinte, cum nu mai era nimeni acolo să deschidă geamurile sau uşile. Şi nu exista aer condiţionat. Rob îşi şterse sudoarea de pe frunte. Purta o jachetă ca să poată căra tot ce aveau nevoie: lanterne, telefoane, carnete. În camera principală, cea mai veche statuie din lume lucea slab în întuneric, ochii săi din obsidian privind cu jale, în beznă.

— Aici, jos, zise Christine.

Rob observă o mică uşă în colţul îndepărtat al camerei. Mai departe era un rând de scări care coborau. Îi dădu o lanternă lui Christine şi îşi aprinse şi el una. Cele două fascicule de lumină licăriră în întunericul prăfos, în timp ce coborâră scările. Seifurile erau surprinzător de mari. Mult mai mari decât muzeul de deasupra. Rafturile pline cu antichităţi sclipiră, când Rob mişcă lanterna într-o parte şi-n alta, peste vase sparte, bucăţi de gargui, suliţe, vârfuri de săgeată şi vase.

— E uriaş.

— Da. Sanliurfa este construit deasupra unor vechi peşteri, care au fost transformate în pivniţe.

Rob se aplecă şi privi o figurină spartă, aşezată pe spate, care-şi arăta colţii la raftul de deasupra.

— Ce este aia?

— Monstrul Asag. Demonul care aduce boala. Sumerian.

— OK… spuse Rob, simţind un fior, în ciuda căldurii sufocante.

Voia ca totul să se termine, pentru că tocmai începuse să realizeze ce urmau să facă.

— Hai mai repede, Christine. Unde este seiful Edessa?

— Jos, aici.

O luară pe un alt coridor, pe lângă o coloană romană, deformată în mod brutal, şi alte rafturi de vase şi ceramică. Praful era gros şi înecăcios; Christine îi conducea către cea mai veche parte a reţelei subterane.

Dintr-odată, o uşă mare din oţel le blocă accesul. Christine bâjbâi cu încuietoarea.

— Rahat, exclamă ea, cu mâinile tremurând.

Rob îşi aţinti lanterna ca ea să poată vedea mai bine când tastă codul. În final, încuietoarea cedă. Fură întâmpinaţi de un val de aer încins, când seiful Edessa li se deschise. Era ceva violent în aer. Ceva de nedefinit, şi îndepărtat, însă viu şi neplăcut. Şi vechi.

Rob încercă să ignore mirosul. Păşiră în pivniţă. De-a lungul cavernei, pereţii erau tapetaţi cu rafturi brute din oţel. Majoritatea artefactelor se aflau în cutii mari din plastic, cu numere şi nume notate pe ele, însă câteva fuseseră lăsate în starea lor naturală fără a fi catalogate. Christine le denumi în timp ce trecură pe lângă ele. Zeiţe siriene sau acadiene, un cap mare al lui Anzu, o bucată dintr-un nud grecesc. Mâini şi aripi fantasmagorice ieşeau întinse din beznă.

Christine merse pe lângă rafturi.

— Nu e nimic aici, zise ea, aproape uşurată. Sunt aceleaşi lucruri pe care le-am mai văzut şi înainte.

— Atunci mai bine am pleca…

— Stai.

— Ce-i?

— Aici. Asta e din Gobekli, zise ea, arătând spre ceva în umbră.

Rob se opri. Avu din nou sentimentul acela prevestitor de rău. Ca şi în timpul atacului cu bombă din Irak. Nu putea uita faţa teroristei privindu-l, chiar înainte de explozie.

Rob simţi nevoia să iasă afară – să plece de acolo. Urgent.

— Închide uşa, spuse Christine.

Cu reţinere, Rob închise uşa în spatele lui. Erau singuri, în cel mai îndepărtat seif, cu artefacte găsite de Franz. Ceea ce simţea el ar fi putut fi comparat cu oroarea craniilor Cayonu.

— Rob, vino să vezi.

Lanterna ei lumina o statuie incredibilă. O femeie cu picioarele desfăcute: vaginul îi era gravat în detaliu şi obscen de mare. Ca şi rana deschisă din blana acelei capre.

Lângă femeie, se aflau un trio de animale: păreau a fi mistreţi. Toate aveau penisuri în erecţie, conturate în mod pronunţat. Se aflau în jurul femeii – ca şi când ar fi fost un viol în grup.

— Asta este din Gobekli, şopti Christine.

— Asta căutăm?

— Nu. Îmi amintesc când am descoperit asta. Franz a pus-o aici. Probabil că strângea toate… descoperirile mai stranii într-un singur loc. Deci, orice am căuta ar trebui să fie aici, undeva.

Rob lumină cu lanterna în stânga şi în dreapta. Praful ridica vălătuci în întuneric. Feţele zeilor sumbri şi ale demonilor lacomi îl întâmpinau şi se cufundau din nou în beznă, pe măsură ce el se deplasa. Nu vedea nimic, nici nu ştia ce anume căuta. Îşi pierduse speranţa. Apoi, lanterna lui

lumină o cutie cu *Gobekli*, înscris cu markerul, pe laterală. Rob îşi simţi inima tresărind în piept.

— Christine, şuieră el.

Cutia era amplasată în spatele raftului de oţel, lipită de peretele grotei. Christine se chinui cu ea, fiind mare şi greoaie. Aşezându-şi lanterna pe raftul din spatele său, Rob se întinse şi o ajută. Împreună traseră cutia afară şi o aşezară pe jos. Rob îşi luă lanterna, inima pulsându-i frenetic, şi ţinti fasciculul de lumină în sus, în timp ce Christine deschise cutia. Înăuntru se aflau patru recipiente vechi pentru măsline, înalte de jumătate de metru, împachetate în folie protectoare cu bule. Rob se simţi dezamăgit. O parte din el voia să fi descoperit ceva obscen şi înfricoşător. Partea de jurnalist sau poate cea puerilă.

Christine scoase unul dintre recipiente.

— E din Gobekli?

— Cu siguranţă. Şi dacă este, atunci trebuie să aibă zece mii de ani. Deci aveau ceramică…

— Surprinzător de bine păstrată.

— Da.

Manevrând vasul cu mare grijă, Christine îl întoarse. Pe o laterală, se afla un model curios. Un fel de băţ cu o pasăre în vârf.

— Am mai văzut asta undeva, zise ea, şoptit.

Rob îşi scoase mobilul şi făcu un rând de poze. Bliţul camerei păru ca un intrus în întunericul sumbru al seifului. Strigoii şi împăraţii se înfuriară în scurta şi vulgara lumină orbitoare.

Băgând telefonul în buzunar, Rob reuşi şi el să scoată un vas. Era surprinzător de greu. Voia să ştie ce se afla înăuntru. Vreun fel de lichid? Grâne? Miere? Îl înclină şi privi capacul. Era astupat şi sigilat.

— Îl deschidem?

— Ai grijă…

Avertismentul ei veni prea târziu. Rob simţi vasul înmuindu-i-se în mâini. Îl înclinase mult prea brusc. Gâtul vasului păru să ofteze şi căzu pe

podea, spărtura extinzându-se apoi mai mult, peste corpul anticului obiect din ceramică aflat în descompunere. Vasul se făcea bucăţi în mâinile lui Rob. Pur şi simplu se fărâmiţa. Cioburile se loviră de podea, unele dintre ele transformându-se instant în pulbere.

— A, Doamne!

Mirosul era groaznic. Rob îşi acoperi nasul cu mâneca.

Christine lumină cu lanterna conţinutul vasului.

— Să-mi bag picioarele!

Un trup micuţ zăcea pe podea. Un corp uman, un bebeluş, forţat în poziţie de fetus. Corpul era pe jumătate mumificat, iar cealaltă jumătate era un lichid vâscos, încă în descompunere, după toate mileniile scurse. Putoarea îi sfredeli nările lui Rob, până icni. Şiroaie de lichid se scurgeau din craniu.

— Uită-te la faţă, ţipă Christine. Uită-te la faţă!

Rob îndreptă lanterna spre faţa bebeluşului. Era încremenită într-un urlet mut. Urletul unui copil pe moarte, ce răsunase timp de douăsprezece mii de ani.

Brusc, camera se umplu de lumini. Lumini, zgomote şi voci. Rob se întoarse şi văzu un grup de bărbaţi în spatele seifului. Bărbaţi cu arme şi cuţite îndreptându-se spre ei.

26

Hugo De Savary era foarte elegant pentru un profesor universitar. Forrester îşi imaginase pe cineva mai demodat, cu petice de piele în coatele sacoului şi mătreaţă în exces pe umeri. Însă gentlemanul de la Cambridge era vioi, plin de viaţă, zvelt, emanând un aer de prosperitate încrezătoare.

Această bunăstare se datora faptului că volumele sale – tratate despre satanism, culte, canibalism şi foarte multe teme gotice – avuseseră un mare succes comercial. Ca urmare, el a început să fie marginalizat de către membrii mai conservatori ai comunităţii academice, sau cel puţin asta era bănuiala lui Forrester, judecând după criticile pe care le citise.

De Savary fusese cel care sugerase să ia prânzul în acel foarte la modă restaurant japonez în apropiere de Soho. Forrester solicitase o întâlnire, printr-un e-mail, la următoarea vizită a profesorului la Londra. De Savary acceptase încântat şi se oferise chiar să şi achite nota, ceea ce era un lucru bun, pentru că restaurantul pe care îl alesese nu era genul de loc pe care Forrester l-ar fi folosit pentru a solicita informaţii, fiind de cinci ori mai scump decât unul obişnuit. De Savary îşi savura cu entuziasm mica porţie de cod negru cu miso[20]. Stăteau pe o bancă din stejar, în faţa unui bufet care înconjura spaţiul central al bucătăriei, cu un grătar negru imens, mânuit de bucătari japonezi, încruntaţi şi feroce, care masacrau legume nedesluşite cu nişte cuţite înspăimântător de mari. Profesorul se întoarse către Forrester.

— Cum au ştiut oamenii dumneavoastră că elixirul era *damu?*

Profesorul vorbea despre lichidul din sticla de la Castlerigg.

Forrester încercă să apuce o bucată de caracatiţă crudă cu beţişoarele şi eşuă.

— Am avut mai multe crime *muti* în Londra. Sacrificii africane ale copiilor. Aşa că băieţii de la laborator au mai întâlnit *damu* înainte.

— Torsul decapitat al bietului copil găsit în Tamisa?

— Da.

Forrester luă o gură de sake cald.

— Chestia asta, *damu,* se pare că este sângele concentrat al victimelor sacrificiului. Asta mi-au spus cei de la patologie.

— Ei bine, au dreptate.

În faţa lor, un bucătar japonez masiv eviscera cu viteză un peşte roz cu aspect livid.

— *Muti* este de-a dreptul scârbos. Sute de copii mor în fiecare an în Africa neagră. Ştii ce le fac copiilor mai exact?

— Ştiu că le taie membrele…

— Da. Dar o fac cât copiii sunt încă vii. Şi le taie şi organele genitale, completă De Savary, sorbind din bere. Urletele victimelor aflate încă în viaţă ar trebui să contribuie la potenţarea *muti*-ului. Luăm şi noi nişte file de ton yellowfin?

— Poftim?

Toată ideea cu acel restaurant ultramodern era, se pare, să comanzi câte o bucăţică de mâncare. Nu comandai totul la început. Comandai încontinuu până te săturai. Era distractiv. Forrester nu mai fusese într-un astfel de restaurant. Se întrebă dacă şi-ar fi putut permite preţurile. Sushi de crab cu crustă moale, adus cu avionul direct din Alaska. Toro cu sparanghel şi caviar de păstrugă. Ce era toro?

— Tempura cu creveţi cu coajă tare este grozavă, spuse De Savary.

— Uite cum facem, replică Forrester. Dumneavoastră comandaţi. Şi apoi îmi spuneţi ce

credeţi despre banda asta…

— Dar bineînţeles, zise De Savary, zâmbind afectat. Conferinţa mea e la ora trei. Hai să fim mai direcţi.

— Deci, ce părere aveţi?

— Banda asta pare obsedată de sacrificii umane.

— Măcar atât ne-am dat şi noi seama.

— Dar este o grămadă nesistematizată de manifestări exterioare.

— Ce face?

— Efectuează sacrificii din diverse culturi. Excizia limbii este o practică nordică, îngroparea capului este din cultura japoneză sau israelită. Raderea capului este în mod cert un obicei aztec. Steaua lui David este un simbol solomonit, după cum aţi menţionat şi dumneavoastră.

O chelneriţă thailandeză tânără se apropie, iar De Savary comandă. Chelneriţă făcu o mică plecăciune şi se îndepărtă. De Savary era din nou cu faţa spre Forrester.

— Şi acum avem *damu,* îngropat într-un loc dedicat sacrificiilor. Asta fac vracii africani înainte de un sacrificiu *muti,* însemnat. Îngroapă *damu* în pământ sfânt. Apoi efectuează sacrificiul.

— Deci… credeţi că vor ucide din nou?

— Normal. Dumneavoastră nu?

Forrester oftă şi consimţi. Bineînţeles că banda avea să ucidă din nou.

— Şi care e treaba cu Hellfire? Ce legătură are?

— Nu sunt foarte sigur. Este evident, în schimb, că şi ei la rândul lor caută ceva legat de Hellfire. Ce ar putea fi acel lucru, e greu de spus. Va fi mai greu de aflat.

Trei farfurii fură aşezate pe masa din stejar, în faţa lor. Mirosul era îmbietor. Lui Forrester îi ardea sufletul după o lingură.

De Savary continuă:

— Ceea ce pot eu explica acum este modul în care funcţionează aceste culturi satanice. Şi psihologia acestor grupări trebuie avută în vedere.

Deci, grupurile tind să provină din clase sociale de mijloc sau chiar nobile. Manson şi adepţii lui nu erau nişte criminali amărâţi, erau tineri cu bani. Bogătaşii inteligenţi şi plictisiţi comit cele mai oribile crime. Se poate observa cu uşurinţă legătura cu banda teroristă Baader Meinhof din Germania. Fii şi fiice de bancheri, milionari, oameni de afaceri. Copii ai elitei.

— Şi apoi mai este şi Bin Laden…?

— Exact! Bin Laden este fiul cel mai inteligent şi mai charismatic al unui miliardar faimos, şi totuşi a fost atras de cea mai nihilistă şi mai psihopată versiune a islamului.

— Deci, vedeţi o paralelă cu Hellfire Club?

De Savary utiliză cu îndemânare beţişoarele pentru a lua nişte ton. Forrester aproape că reuşise şi el să facă acelaşi lucru. Tonul era incredibil de gustos.

— Din nou, sunteţi pe aproape. Clubul Hellfire a furnizat matriţa, dacă se poate spune, pentru cultele morţii din ziua de azi. Un grup de aristocraţi britanici, mulţi dintre ei foarte talentaţi – scriitori, politicieni, oameni de ştiinţă – au fost atraşi paradoxal de ritualul acţiunilor violente. *Pour épater les bourgeois*[121], nu-i aşa?

— Dar se spune că Hellfire era doar un club de băutori. O mică societate de poznaşi.

De Savary scutură din cap.

— Sir Francis Dashwood a fost unul dintre cei mai grozavi exegeţi ai religiei la vremea sa. A plecat în Orientul Mijlociu pentru a-şi urma interesele oculte – ezoterismul religios. Astea nu sunt acţiunile unui amator. Iar Benjamin Franklin a fost una dintre cele mai strălucite minţi ale secolului.

— Deci nu s-ar aduna doar ca să bea gin. Şi să joace Twister pe dezbrăcate.

— N-aş crede. Nu, chicoti De Savary.

Bucătarul japonez din faţa lor folosea două cuţite simultan. Tăia în fileuri şi cuburi un ţipar

lung şi alunecos. Corpul ţiparului dansa pe masa de tocat, de parcă era viu. Poate chiar era viu.

— Activităţile clubului Hellfire sunt tema unor dispute. Ştim că membrii irlandezi erau îngrozitor de violenţi. Aveau obiceiul să toarne alcool peste pisici şi apoi să le dea foc. Ţipetele animalelor muribunde trezeau jumătate din Dublinul perioadei georgiene. Şi au ucis un servitor în acelaşi stil. Pentru un rămăşag, completă el. Cred că clubul Hellfire şi câteva dintre celelalte culte satanice din Europa ne pot ajuta să înţelegem cum se vor manifesta în continuare membrii bandei pe care o urmăriţi. Din punctul de vedere al ierarhiei. Motivării. Psihologiei. Trebuie să existe un lider. Charismatic şi extrem de inteligent. Probabil cineva născut în puf.

— Şi adepţii?

— Prieteni apropiaţi, cu caractere mai slabe. Seduşi de şarmul liderului cultului satanic. Este probabil ca şi ei să provină din familii privilegiate.

— Asta se potriveşte cu descrierile. Voci pompoase etcetera.

De Savary luă o farfurie de pe bufet. Se gândi o clipă, cu ochii în farfurie.

— Cu toate astea, cred că liderul acestei bande este complet dement.

— Pardon?

— Nu uitaţi ce face. Amestecul de elemente de sacrificiu nu are nicio legătură, istoric vorbind. Mai precis, însăşi ideea de sacrificiu este evident dementă. Dacă ar fi căutat ceva ce avea legătură cu Hellfire, ar fi putut-o face într-o manieră mult mai discretă, şi nu plimbându-se cu maşina prin Insulele Britanice şi măcelărind oameni. Este adevărat, crimele bandei sunt planificate şi executate cu o oarecare fineţe, şi îşi acoperă urmele, cum spuneţi şi dumneavoastră, dar de ce să ucizi – dacă intenţia ta este numai de a recupera ceva? De a descoperi ceva ascuns, întrebă De Savary, ridicând din umeri. *Et voilà*[22]. Ăsta nu este

un om ciudat, dar cu o logică precum sir Francis Dashwood, ăsta este mai degrabă un Charles Manson. Un psihopat. Geniu, dar psihopat.

— Ceea ce înseamnă?

— Dumneavoastră sunteţi detectivul. Cred că înseamnă că banda va acţiona în continuare. O să facă o greşeală datorită freneziei lor tinereşti. Singura întrebare este…

— Câţi oameni vor mai omorî?

— Exact. Acum trebuie să încercaţi acest daikon. Este un fel de ridiche. Are gust de paradis.

Când se întoarse la Scotland Yard, Forrester retrăi minunatul prânz cu o râgâitură bine-venită. Apoi se aşeză în scaunul său rotativ şi se învârti ca un copil. Era uşor beat de la sake. Dar avea o scuză. Prânzul fusese foarte util. Cu noul lui prieten Hugo. Forrester ridică receptorul şi îl sună pe Boijer.

— Da, domnule?

— Boijer, am nevoie să mai cauţi ceva. O plasă de pescuit.

— Ce anume?

— Dă o tură pe la şcolile publice mai fiţoase.

— OK…

— Începe cu Eton. Winchester. Westminster. Nu te duce mai jos de Millfield. Mergi la Harrow. Verifică lista de la conferinţa directorilor de liceu.

— Aşa. Şi… ce îi întrebăm?

— Despre băieţi dispăruţi. Elevi care lipsesc. Şi încearcă şi la universităţile de elită. Oxbridge, Londra, St. Andrew, Durham. Ştii lista.

— Bristol.

— De ce nu. Şi Exeter. Şi colegiul pentru agricultură de la Cirencester. Trebuie să găsim studenţi care s-au lăsat de studii în mod subit, şi destul de recent. Vreau băieţi fiţoşi. Cu probleme.

27

Corpul în descompunere, semimumifiat al bebeluşului zăcea pe podea. O duhoare de putrefacţie antică plutea în aer. Becurile golaşe pâlpâiau deasupra artefactelor şi rafturilor din seiful muzeului. Bărbaţii care se apropiau erau masivi, înarmaţi şi furioşi. Lui Rob i se păru că îi recunoaşte pe câţiva de la sit. Kurzi. Păreau a fi kurzi.

Exista o singură uşă în seif. Şi calea spre uşă era blocată de aceste siluete ameninţătoare. Opt sau nouă bărbaţi. Unii dintre ei aveau arme: un pistol vechi, o puşcă cu ţeava tăiată, o puşcă de vânătoare nouă-nouţă. Restul aveau cuţite, unul dintre ele atât de mare, încât aducea cu o macetă. Rob se uită la Christine cu nefericire şi părere de rău. Ea zâmbi, trist şi disperat. Şi apoi se îndreptă spre el şi îl apucă de mână pe Rob, strângându-l cu putere.

Fură capturaţi şi despărţiţi. Bărbaţii îl prinseră pe Rob de guler şi pe Christine de braţe. Rob privi cum unul dintre ei, cel mai masiv, şi după toate aparenţele liderul grupului, observă urna spartă de pe culoar şi micul trup amărât, cu tot lichidul înţepător în nări ce curgea pe lângă el. El şuieră la doi dintre colegii săi şi, în timp record, aceştia s-au detaşat de grup rapid şi s-au îndreptat spre culoar, probabil pentru a se ocupa de dovezi ale efracţiei şi a face ceva cu mica grămadă de carne putrezită. Rob şi Christine fură scoşi din seif. Unul dintre bărbaţii care îl ţineau pe Rob îi îndesă ţeava unui pistol în falcă. Gura rece a armei mirosea a vaselină. Alţi doi bărbaţi o apucară cu forţă de braţe pe Christine. I-au tot tras şi împins pe Rob şi Christine de-a lungul coridorului cu antichităţi, pe lângă monştrii deşertului, generalii romani şi zeii

canaaniţi ai furtunii. Pe lângă Anzu şi Ishtar şi Nimrud.

Urcară scările spre sala principală a muzeului. Christine înjura cu stoicism în franceză. Rob simţi ca un val nevoia de a o proteja, dar fără să vrea, se simţi şi jenat. El era bărbatul în ecuaţie. Ar fi trebuit să facă ceva. Să fie eroul. Să arunce cuţitele din mâinile kurzilor, să se întoarcă şi să pună atacatorii la pământ, să o ia pe Christine de mână şi să o salveze, oferindu-i flacăra libertăţii.

Însă viaţa nu funcţiona aşa. Erau mânaţi ca nişte animale capturate, încet dar sigur, către o soartă precisă. Şi aia era… care să fie mai exact? Aveau să fie răpiţi? Era doar o scamatorie? Tipii ăştia erau terorişti? Ce se întâmpla? Spera ca acei kurzi să fi fost poliţişti. Dar, într-un fel, ştia că nu era aşa. Nu puteau fi. Asta nu era o arestare. Tipii ăştia păreau secretoşi şi vinovaţi – şi un pic sângeroşi. Mintea îi fu inundată de imagini ale unor decapitări. Toţi acei bieţi oameni în Irak, Afganistan şi Cecenia. Pironiţi la pământ. Cuţitul tăind prin cartilaj şi trahee. Răsuflarea gazoasă în timp ce trupul decapitat epuiza aerul şi sângele şi apoi se prăbuşea la pământ. *Allahu Akhbar. Allahu Akhbar.* Imaginile neclare de pe internet. Acea oroare. Un sacrificiu uman pus la dispoziţia întregului mapamond pe internet.

Christine încă înjura. Rob se luptă şi se zbătu, dar bărbaţii îl ţineau strâns. Nu putea fi erou. Putea încerca să ţipe.

— Christine?

— Da, se auzi din spatele lui.

— Eşti OK? Ce p…

Un pumn se înfipse în gura lui Rob. Îşi simţi cerul gurii inundat de sânge fierbinte şi sărat. Durerea era mistuitoare, iar corpul i se înmuie.

Liderul se îndreptă spre el. Îi ridică faţa plină de sânge.

— Nu vorbit! Nu cuvânt! exclamă el.

Chipul liderului nu exprima cruzime. Mai degrabă… resemnare. Ca şi când ar fi făcut ceva ce trebuia făcut, dar care nu îi producea plăcere. Ceva cu adevărat groaznic…

Ca o execuţie.

Rob urmări cum unul dintre kurzi deschise uşa muzeului încet şi cu grijă. Vederea uşii îi declanşă o serie de amintiri. Ultimele câteva ore bizare din viaţa lui: oile măcelărite pe străzile Sanliurfei, bărbaţii în pantalonii negri de sărbătoare, propria lor intrare pe furiş în muzeu. Şi apoi ţipătul silenţios al bebeluşului, îngropat de viu cu douăsprezece mii de ani în urmă. Kurdul de la uşă dădu din cap spre camarazii lui. Calea părea a fi liberă.

— Mergi, ţipă liderul la Rob. Mergi în maşină!

Bărbaţii îl escortară pe Rob prin parcarea sufocantă, luminată de razele lunii. Maşina mânjită de smochine mai primise încă trei întăriri. Erau maşini vechi, maşini locale buşite şi, cu siguranţă, nu aparţineau poliţiei. Rob îşi simţi şi ultima speranţă năruindu-se.

Probabil intenţia lor era să îi ducă pe Rob şi pe Christine undeva departe. Poate afară din oraş. La vreo fermă părăsită. Unde i-ar fi legat de scaune. Rob îşi imagină sunetul cuţitului în timp ce îi tăiau gâtlejul. *Allahu Akhbar.* Alungă gândul. Trebuia să îşi păstreze luciditatea. Să o salveze pe Christine. Să se salveze şi pe el pentru fiica lui.

Fiica lui!!

Inima lui Rob fu străpunsă de un sentiment de vinovăţie, ca de un pumnal de sticlă. Fiica lui, Lizzie! Îi promisese chiar cu o zi în urmă că avea să ajungă acasă peste o săptămână. Acum ar putea să nu o mai vadă niciodată. Prost prost prost *prost.*

O mână îi apăsa capul lui Rob. Voiau ca el să se aplece ca să se aşeze pe bancheta mucegăită din spatele maşinii. Rob se opuse, simţindu-se trimis la moarte. Se întoarse şi o văzu pe Christine în spatele lui, cu un cuţit la gât. Pe ea o trăgeau către

cealaltă maşină şi nimeni nu putea face nimic în privinţa asta.

— Stop! ţipă cineva.

Totul încremeni. Lumini orbitoare străluceau în parcare.

— Stop!

Luminile te orbeau pur şi simplu. Rob simţi prezenţa mai multor oameni. Sirene peste sirene. Lumini roşii şi albastre. Lumini şi zgomote peste tot. Poliţia. Chiar era poliţia? Îşi smulse o mână din prinsoarea celui care-l capturase şi îşi feri ochii, privind spre lumina aceea orbitoare…

Era Kiribali cu douăzeci sau treizeci de poliţişti. Alergau spre parcare, aplecaţi. Reuşiră să se aşeze pe poziţii, cu armele gata de tragere. Însă aceştia nu erau poliţişti obişnuiţi. Purtau echipament negru, de paramilitari şi aveau puşti-mitralieră.

Kiribali ţipa la kurzi în limba turcă. Iar kurzii începură să se retragă. Cel aflat mai aproape de Rob lăsă pistolul din mână şi apoi ridică ambele braţe. Rob o văzu pe Christine luptându-se să scape şi apoi fugind prin parcare până ajunse în siguranţă, lângă oamenii poliţiei.

Rob îşi eliberă şi cealaltă mână şi traversă parcarea spre Kiribali, al cărui chip era lipsit de expresie, aproape dispreţuitor.

— Veniţi cu mine! se răsti ofiţerul.

Rob şi Christine fură duşi rapid către un BMW nou, parcat în afara incintei muzeului. Kiribali le ordonă să urce în spate, apoi se sui în faţă şi se întoarse spre ei.

— Vă duc la aeroport.

— Dar… începu Rob.

Faţa îi pulsa cu o durere arzătoare, acolo unde fusese lovit.

— Am fost la apartament, îl întrerupse Kiribali, la camera ta de hotel. Goale! Ambele goale. Ştiam că trebuie să fi venit aici. Sunteţi atât de nesăbuiţi. Oameni atât de nesăbuiţi!

BMW-ul gonea pe drumul lat şi luminat. Kiribali i se adresă şoferului într-o turcă grăbită. Şoferul răspunse docil.

Apoi poliţistul îi aruncă o privire încruntată lui Rob.

— Aveţi două genţi în spate. Paşapoartele. Laptopurile. Vă vom trimite restul lucrurilor. Veţi părăsi Turcia în seara asta.

El aruncă două obiecte pe banchetă.

— Biletele voastre. Spre Istanbul şi apoi Londra. Doar dus. În seara asta.

Christine protestă, dar replica ei fu şovăielnică şi vocea îi tremură. Kiribali o privi cu un dispreţ nemărginit şi apoi mai schimbă câteva cuvinte cu şoferul. Maşina se afla deja la marginea oraşului. Semideşertul plat păstra tăcerea nopţii şi culoarea argintului patinat sub lumina lunii.

Când ajunseră la aeroport, şoferul le dădu genţile din portbagaj. În interiorul micului aeroport, Kiribali îi urmări în timp ce îşi predară bagajele. Apoi indică spre poarta de îmbarcare.

— Nu mă aştept să îl mai văd pe vreunul din voi vreodată. Dacă vă veţi întoarce, kurzii o să vă omoare. Şi chiar dacă nu o fac, vă voi arunca eu pe amândoi în închisoare. Pentru mult timp.

Îşi lovi călcâiele unul de altul, ca un ofiţer prusac primind un ordin, apoi le aruncă o altă privire furioasă şi plină de dispreţ şi plecă.

Rob şi Christine trecură de securitate şi se urcară în avion. Acesta rulă pe pistă şi apoi decolă. Rob se cufundă în scaun, cu întregul corp pulsându-i de durere şi din cauza adrenalinei. Acum începuse să simtă: valul de emoţie, frica, furia. Erau exact aceleaşi sentimente pe care le trăise după atentatul cu bombă din Irak. Rob îşi flexă muşchii maxilarului. Buza îl durea încă şi dintele îi era spart. Încercă să se relaxeze. Rotiţele i se învârteau. Povestea nu se sfârşise. El era jurnalist. Un bun jurnalist. Asta era singurul lui atu – dar îl putea folosi. Trebuia să-şi canalizeze furia,

acea mânie neputincioasă, masculinitatea lui umilită. Dacă au crezut că îl puteau speria cu pistoale şi cuţite, se înşelaseră. Avea să scrie articolul. Nu avea să se sperie. Trebuia să se relaxeze, deşi îi venea să ţipe. Se uită la Christine.

Apoi, pentru prima oară de când urna se spărsese, Christine i se adresă direct.

— Canaaniţii, spuse ea foarte clar.

— Ce?

— Asta făceau canaaniţii în vechime. Îşi îngropau copiii. De vii, completă ea, întorcându-se şi privind în gol. Şi în vase.

28

Rob îşi lăsă telefonul mobil jos şi privi forfota neplăcută din aeroportul din Istanbul. Petrecuse o oră vorbind cu fiica lui. O oră fericită, nostalgică şi minunată de sporovăit. Apoi petrecuse zece minute arţăgoase şi iritante vorbind cu mama ei. Se părea că fosta lui soţie o ducea pe fiica lui, Lizzie, la ţară, pentru două săptămâni, începând din acea zi. Chiar şi dacă ar fi zburat spre casă în acel moment, tot n-ar fi prins-o. Rob îşi masă faţa obosită. Ajunseseră în mijlocul nopţii şi se chinuiseră să doarmă puţin pe scaunele din aeroport. Nu se prea odihnise. Fuseseră douăzeci şi patru de ore de necrezut. Ce înşiruire bizară de evenimente! Şi acum ce avea să facă?

— Hei, soldat!

Christine flutura două cutii de Cola Light.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine una.

Rob îşi luă recunoscător cutia şi o desfăcu. Sucul rece îi înţepă buza spartă.

— E totul în regulă acasă, Rob?

— Da… răspunse Rob, urmărind un om de afaceri chinez în timp ce vomita într-un coş de gunoi. Nu. Nu tocmai. Chestii de familie…

— A. Uită-te, zise ea, privind în jurul sălii de aşteptare. Uită-te în jur. Totul e atât de normal. Starbucks. McDonalds… N-ai spune că mai aveam puţin şi eram răpiţi. Chiar aseară.

Rob ştia ce voia să spună. Oftă şi se uită cu ranchiună la tabela cu plecări. Zborul lor către Londra era peste câteva ore. Chiar nu voia să se afle acolo, pierzând timpul. Însă nu voia să se întoarcă în Londra dacă fiica lui nu era acolo. Ce rost mai avea? Ce voia să facă era să rezolve misterul, să termine articolul. Deja vorbise cu editorul său şi îi spusese o versiune cenzurată a

ultimelor evenimente. Steve înjurase de două ori şi îl întrebase pe Rob dacă se simţea în siguranţă. Rob îi răspunsese că, în pofida celor întâmplate, se simţea bine. Astfel că Steve încuviinţase, cu ezitare, ca Rob să continue „cât timp nu te alegi cu un glonţ în cap“. Promisese să pună şi nişte bani în contul lui Rob, pentru a-l ajuta. Deci toate lucrurile îi sugerau să nu se dea bătut. Nu te lăsa. Nu ceda. Mergi mai departe. Termină articolul.

Însă era o singură problemă care nu prea îi dădea pace – Rob nu ştia cum se simţea Christine. Toată povestea de la muzeu fusese groaznic de înspăimântătoare. El simţea că putea face faţă celor întâmplate pentru că era obişnuit să se afle în pericol. Făcuse faţă în Irak. Nu de mult. Se putea, oare, aştepta ca şi Christine să fie la fel de stoică? Oare ar fi însemnat că îi cerea prea mult? Ea era om de ştiinţă, nu reporter de teren.

Îşi termină Cola şi se îndreptă spre coşul de gunoi ca să arunce cutia. Când se întoarse, Christine îl privea cu un zâmbet pierdut.

— Nu vrei să mergi acasă, aşa-i?

— Cum ai ghicit?

— Felul în care te uiţi la tabela cu plecări, de parcă ţi-e cel mai aprig duşman.

— Scuze.

— Şi eu simt acelaşi lucru, Robert. Prea multe lucruri nerezolvate. Nu putem să fugim pur şi simplu, nu?

— Deci… ce ar trebui să facem?

— Hai să mergem să ne întâlnim cu prietena mea, Isobel Previn. Locuieşte aici.

Jumătate de oră mai târziu luau un taxi din aeroport; zece minute după aceea străbăteau autostrada, îndreptându-se spre babilonia Istanbulului. Pe drum, Christine îi spuse istoria lui Isobel Previn.

— A locuit în Konya o perioadă îndelungată. A lucrat cu James Mellaert. Catalhoyuk. Şi a fost

îndrumătorul meu la Cambridge.

— Corect. Îmi amintesc că mi-ai spus.

Rob privi pe geamul taxiului. Pe deasupra pasajelor rutiere şi caselor zări un dom uriaş, înconjurat de patru minarete semeţe. Hagia Sofia, marea catedrală a Constantinopolului. Veche de o mie cinci sute de ani.

Se părea că Istanbulul era un loc curios şi cinetic. Pereţii antici se uneau cu zgârie-norii sclipitori. Străzile erau pline de oameni occidentalizaţi: fete în fuste scurte, bărbaţi în costume spilcuite – dar din când în când mai treceau în viteză pe lângă un cartier levantin, cu fierari tuciurii şi mame în văluri şi sârme cu rufe puse la uscat. Şi de jur împrejur, vizibilă între blocurile de apartamente şi turnurile cu birouri, era marea strâmtoare Bosfor, uriaşa arcadă de apă care separă Asia de Europa şi Vestul de Est. Barbarii, de civilizaţie. Depinde pe ce parte locuiai.

Christine îşi sună amica, Isobel. Rob înţelese din conversaţie că Isobel era încântată să o audă la telefon pe fosta ei studentă. El aşteptă ca apelul să se termine şi apoi i se adresă lui Christine.

— Deci, unde locuieşte?

— Are o casă pe una dintre Insulele Prinţesei. Putem lua un feribot din port, zâmbi Christine. E foarte frumos. Şi ne-a invitat să stăm la ea.

Rob consimţi, bucuros.

— Ar putea foarte bine, adăugă Christine, să ne ajute cu… misterele arheologice.

Mica mumie hidoasă din amforă – vasul de măsline. În timp ce taximetristul ţipa la camioane, Rob o întrebă pe Christine despre canaaniţi.

— Am lucrat înainte la Tel Gezer, zise Christine. Este un sit aflat pe dealurile iudaice, la jumătate de oră distanţă de Ierusalim. Un oraş canaanit.

Maşina o luase la vale. Ieşiseră de pe autostradă şi şerpuiau printre străzile aglomerate şi pline de viaţă.

— Canaaniţii obişnuiau să-şi îngroape primii născuţi de vii în vase. Unele rămăşiţe au fost descoperite la sit. Bebeluşi în vase, exact ca cele din seiful muzeului. Deci cred că asta am găsit în pivniţă. O jertfă.

Mintea lui Rob fu năpădită de imaginea îngrozitoare a feţei copilului. Dar şi de groaznicul urlet mut de pe faţa bebeluşului. Cine dracului ar îngropa un copil de viu? Într-un vas? De ce? Care era scopul acestei manifestări în evoluţia umanităţii? Ce te-ar putea determina să faci aşa ceva? Ce fel de zeu cerea aşa ceva? *Ce* se întâmplase la Gobekli? O altă idee îi veni în minte în timp ce maşina cotea pe o faleză.

— Nu avea Avraam o legătură cu canaaniţii?

— Da ba, răspunse Christine. Când a părăsit Haranul şi Sanliurfa, a coborât în ţinutul canaaniţilor. Cel puţin asta spune Biblia. Hei, cred că am ajuns.

Erau exact în faţa unui terminal de feribot. Mulţimea pleca: copii şi fete pe biciclete şi bărbaţi cărând cutii de biscuiţi cu susan. Rob avu, din nou, impresia că linia de falie a civilizaţiei trecea chiar prin mijlocul oraşului, era un sentiment puternic, aproape schizofrenic. Bărbaţi în blugi aşezaţi lângă bărbaţi musulmani cu bărbi generoase, fete în rochii mini râdeau vorbind la telefon, iar pe lângă ele se aflau şi fete tăcute în *chador* negru.

Cumpărară bilete şi se îndreptară spre puntea superioară. Plimbându-se pe lângă balustradă, Rob se însenină. Apă, soare, aer curat, briza răcoroasă. Cât îi lipsiseră toate astea! Sanliurfa era teribil de aridă, coaptă în cazanul Kurdistanului.

Vasul se deplasă pufăind. Christine îi arătă câteva dintre atracţiile Istanbulului. Cornul de Aur. Moscheea Albastră. Palatul Topkapi. Un bar unde ea şi Isobel se îmbătaseră foarte tare odată. Apoi şi-a amintit de Cambridge. Şi de zilele ei de studenţie. Rob râse la poveştile ei. Christine

dusese o viaţă destul de boemă. Până să-şi dea seama, ajunseră pe insulă.

Micul chei era plin de turci, însă Christine o depistă pe Isobel imediat. Nici nu era dificil. Bătrâna cu părul argintiu era uşor de remarcat printre atâtea figuri cu tenul închis la culoare. Purta haine colorate. O eşarfă portocalie. Şi o lornietă.

Coborâră rampa de acces. Cele două femei se îmbrăţişară şi apoi Christine făcu prezentările. Isobel zâmbi elegant şi îl avertiză pe Rob că locuinţa ei se afla la jumătate de oră distanţă de mers pe jos.

— Mă tem că nu avem maşini pe insulă. Nu sunt permise. Slavă Domnului.

După ce porniră la drum, Christine îi spuse lui Isobel extraordinara poveste a ultimelor câteva săptămâni. Odioasa crimă. Incredibilele descoperiri. Isobel dădu din cap, înţelegătoare. Se arătă plină de compasiune faţă de moartea lui Franz. Rob observă între cele două femei o relaţie asemănătoare cu cea dintre o mamă şi o fiică. Era înduioşător.

Acest lucru îi aduse aminte de Lizzie, din nou. Lui Lizzie i-ar fi plăcut acea insulă, decise el. Era drăguţă şi uşor misterioasă, cu locuinţele ei de lemn şi arbuştii de cătină roşie, cu bisericile bizantine părăginite şi cu pisicile ce dormeau, întinse la soare. Peste tot în jurul lor apa clipocea, iar la mare distanţă, la linia orizontului, se vedea Istanbulul. Era superb. Rob hotărî că într-o bună zi o va duce acolo.

Casa lui Isobel era veche şi fermecătoare: o reşedinţă răcoroasă de vară pentru beizadelele otomane. Casa, din piatră albă, se afla lângă o plajă umbrită şi avea vedere spre mare şi celelalte insule.

Se aşezară pe canapele moi şi Christine termină povestea despre Gobekli şi ultimele săptămâni petrecute acolo. Întreaga casă era tăcută, iar ea îşi

încheie istorisirea cu scandalosul episod final – tentativa de răpire de la muzeu.

Tăcerea pluti în aer. Rob putea auzi pleoscăiturile apei în spatele obloanelor pe jumătate deschise şi foşnetul pinilor sub soare.

Isobel se jucă absentă cu lornieta. Îşi terminară ceaiul. Christine se uită la Rob şi ridică din umeri, parcă spunându-i: „Poate Isobel nu ne poate ajuta. Poate enigma este prea complicată“.

Rob oftă obosit. Însă Isobel se ridică brusc, alertată şi cu ochii strălucind. Îi ceru lui Rob să îi arate poza simbolului de pe recipient, din telefonul lui mobil. Rob scormoni în buzunar, scoase telefonul şi găsi imaginea. Isobel privi poza.

— Da. Aşa cum am crezut. Este un sanjak. Un simbol utilizat de cultul îngerilor.

— Cultul cui?

— Cultul îngerilor, yazidismul… mai bine aş explica, zâmbi ea. Partea mai îndepărtată a Kurdistanului, din jurul Sanliurfei, este un teritoriu extraordinar de fertil pentru naşterea credinţelor. Creştinismul, iudaismul, islamul, toate au rădăcini puternice acolo. Însă există şi altele, mult mai străvechi, credinţe care sălăşluiesc pe pământul kurd. Cum ar fi yarsenismul, alevismul şi yazidismul. Împreună, se numesc cultul îngerilor. Aceste religii au, poate, cinci mii de ani, sau chiar mai mult. Aparţin numai acelei zone geografice, completă ea, făcând apoi o pauză. Iar yazidismul este cea mai stranie dintre toate.

— În ce fel?

— Obiceiurile yazidiţilor sunt extrem de bizare. Cinstesc copaci sacri. Femeile nu au voie să îşi taie părul. Refuză să mănânce salată verde. Evită să poarte haine bleumarin, pentru că pretind că este o culoare divină. Castele de vârf sunt poligame. Oricine se căsătoreşte în afara credinţei riscă să fie ostracizat, sau chiar mai rău. Astfel că nu se creează legături cu necredincioşi. Niciodată.

— Nu dispăruse cultul îngerilor din Turcia, o întrerupse Christine.

— Aproape. Angelicanii trăiesc cu precădere în Irak, fiind aproximativ cinci sute de mii de oameni. Însă există câteva sute de mii de yazidiţi şi în Turcia. Bineînţeles, sunt aspru persecutaţi peste tot. De musulmani, creştini, dictatori…

— Dar în ce cred ei? întrebă Rob.

— Yazidismul este sincretic: combină elemente din mai multe credinţe. Cum sunt hinduşii, care cred în reîncarnare. Precum mithraiştii, care sacrifică tauri. Ei cred în botez, precum creştinii. Când se roagă, o fac cu faţa la soare, precum zoroastrienii.

— De ce crezi că pe vas este un simbol al yazidiţilor?

— Îţi voi arăta.

Isobel se îndreptă spre biblioteca de pe peretele îndepărtat şi se întoarse cu un volum. La jumătatea cărţii găsi o poză a unui drug curios din cupru, cu o pasăre aşezată în vârf. Cartea pretindea că simbolul era un *sanjak yazidi.* Era exact acelaşi simbol inscripţionat pe vase.

Isobel închise cartea şi se întoarse către Christine.

— Acum, spune-mi numele întregi ale fiecărui muncitor de pe şantier. Şi numele de familie al lui Beshet de la muzeu.

Christine închise ochii, încercând să-şi amintească. Şovăind, ea recită o listă de şase nume. Apoi alte câteva.

— Sunt yazidiţi, zise Isobel dând din cap. Muncitorii de pe şantier sunt yazidiţi, la fel şi Beshet. Şi presupun că şi bărbaţii care au venit să vă răpească. Protejau recipientele din muzeu.

— Asta are sens, zise Rob, creierul punându-i-se în funcţiune. Când priveşti înşiruirea de evenimente. Ce vreau să spun e că, atunci când Christine a mers la Beshet pentru a-i cere codul, el i l-a dat. Dar apoi trebuie să-şi fi sunat camarazii

yazidiţi şi să le fi spus ce voiam să facem. Aşa au venit la muzeu. Au fost informaţi.

— Să zicem, îl întrerupse Christine. Dar de ce ar fi yazidiţii atât de îngrijoraţi pentru nişte recipiente antice? Indiferent cât de scârbos ar fi conţinutul? Ce legătură mai are cu ei acum? De ce dracului erau atât de disperaţi să ne oprească?

— Asta-i poanta, zise Isobel.

Oblonul încetase să mai scârţâie. Soarele strălucea peste apele calme din dreptul geamurilor.

— Mai e o chestie, spuse femeia. Yazidiţii au un zeu foarte ciudat. Este reprezentat de un păun.

— Venerează o pasăre?

— Se denumeşte Melek Taus. Îngerul-păun. Un alt nume al lui este… Moloh. Zeul demon adorat de canaaniţi. Şi o altă denumire a lui este Satana, cum îi zic creştinii şi musulmanii.

— Vrei să spui că yazidiţii sunt satanişti? întrebă Rob, zăpăcit.

— Demonul Shaitan, replică Isobel, încuviinţând veselă. Teribilul zeu al sacrificiului, zâmbi ea. După înţelesul nostru, da. Yazidiţii venerează diavolul.

29

Cloncurry. Ăsta era ultimul lor nume, dar şi cea mai bună pistă de urmat. Forrester trie hârtiile şi fotografiile de pe genunchi, în timp ce ploaia stropea parbrizul. El şi Boijer se aflau într-o maşină închiriată, în nordul Franţei, îndreptându-se spre sud, din Lille. Boijer era la volan, iar Forrester citea. Şi spera ca, în sfârşit, să fie pe pista corectă. Cu siguranţă, aşa părea.

Îşi petrecuseră ultimele câteva zile vorbind cu directori, rectori şi consilieri studenţeşti, telefonând doctorilor ezitanţi din clinicile universitare. Ieşiseră la suprafaţă un număr bunicel de posibili candidaţi. Un student de la Christ Church, Oxford, care abandonase şcoala. Vreo doi exmatriculaţi de la Eton şi Marlborough. Un student schizofrenic, dispărut de la St. Andrews. Forrester fusese şocat de numărul de studenţi diagnosticaţi cu schizofrenie. Sute, în întreaga ţară.

Însă suspecţii fuseseră cu toţii eliminaţi, într-un fel sau altul. Distinsul student de la Oxford se afla într-o clinică de psihiatrie. Studentul de la St. Andrews se afla în Thailanda. Cel exmatriculat de la Eton murise. În final, ajunseseră la un singur nume: Jamie Cloncurry.

Totul se potrivea. Familia lui era deosebit de avută şi provenea din strămoşi aristocraţi. Mersese la şcoli scumpe, precum Westminster, unde, conform directorului de internat, comportamentul lui fusese excentric şi cu ieşiri violente. Bătuse un alt elev şi fusese cât pe ce să fie exmatriculat. Însă rezultatele strălucite la învăţătură îi mai oferiseră o şansă.

Cloncurry mersese la Colegiul Imperial din Londra, pentru a studia matematica. Una dintre cele mai renumite universităţi de ştiinţe din lume.

Însă această uriaşă oportunitate nu îi rezolvase problemele, din contră, comportamentul său nesăbuit se accentuase. Consumase droguri şi fusese prins cu escorte în camera sa de cămin. Una dintre ele îl raportase poliţiei pentru brutalitate, însă procuratura nu-l acuzase pe motivul unei improbabile condamnări: ea era o prostituată, iar el un student talentat la o universitate de top.

Cel mai important e că personajul îşi făcuse un grup de prieteni foarte apropiaţi – italieni, francezi şi americani. Unul dintre colegii lui spusese despre cercul social al lui Cloncurry că era „o gaşcă dubioasă. Tipii ăia îl adorau“. Şi, după cum descoperiseră Boijer şi Forrester, în ultimele două sau trei săptămâni, gaşca dispăruse. Nu fuseseră văzuţi la cursuri. O fată îngrijorată raportase dispariţia fratelui ei. Colegiul pusese postere cu el în cantină. Un puşti italian: Luca Marsinelli.

Tinerii nu lăsaseră nicio urmă. Cercetările studenţilor nu descoperiseră nicio dovadă. Nimeni nu ştia, şi mai ales nimănui nu-i păsa unde plecaseră. Membrii găştii nu erau plăcuţi. Cunoştinţele şi vecinii erau foarte laconici. „Studenţii vin şi pleacă tot timpul.“ „Credeam că s-a întors în Milano.“ „A zis doar că pleacă în vacanţă.“

Aşadar, la Scotland Yard fuseseră nevoiţi să ia nişte decizii dificile. Echipa lui Forrester nu putea urmări fiecare indiciu cu aceeaşi determinare. Timpul se scurgea. Toyota Landcruiser fusese găsită abandonată la marginea Liverpoolului, banda dându-şi seama, evident, că maşina era un risc. Gaşca intrase la adăpost, însă Forrester ştia cu siguranţă că aveau să lovească din nou, şi chiar curând. Dar unde? Oamenii legii nu aveau timp pentru speculaţii. Astfel Forrester ordonase echipei sale să îl găsească pe Cloncurry, aşa-zisul lider.

Aflaseră că familia lui Cloncurry locuia în Picardy, în nordul Franţei. Deţineau o casă strămoşească în Sussex, un apartament mare în

Londra şi chiar şi o vilă în Barbados. Cu toate acestea, dintr-un motiv sau altul, locuiau în centrul Picardy-ului. Lângă Albert. De aceea, Forrester şi Boijer se urcaseră în primul tren, de dimineaţă, din Londra, de la St. Pancras, către Lille.

Forrester cercetă câmpurile imense ce se derulau şi păduricile înfrigurate; cerul gri metalic din nordul Franţei. Din când în când, dealurile erau împodobite de câte un cimitir britanic din timpul războiului – o paradă însufleţită, dar melancolică de pietre funerare modeste, din marmură. Mii şi mii de morminte. Era un peisaj deprimant, pe care ploaia nu-l făcea mai acceptabil. Copacii înfloriseră, dar până şi florile se ofiliseră neputincioase în ploaia neînduplecată.

— Nu e tocmai cea mai atrăgătoare parte a Franţei, aşa-i, domnule?

— Oribilă, răspunse Forrester. Toate cimitirele astea.

— Multe războaie pe aici, corect?

— Da. Şi industrii pe moarte. Nici asta nu ajută, adăugă el, făcând apoi o pauză. Obişnuiam să venim aici în vacanţă.

— Bună alegere, chicoti Boijer.

— Nu, nu aici. Mă refer la faptul că obişnuiam să mergem cu cortul în sudul Franţei, când eram copil. Însă nu ne permiteam să zburăm cu avionul, aşa că mergeam cu maşina prin Franţa. De la Le Havre. Şi treceam şi pe aici, prin Picardy. Treceam de Albert şi Somme şi restul. Şi de fiecare dată plângeam. Pentru că e atât de oribil. Satele erau urâte pentru că fuseseră toate reconstruite după Primul Război Mondial. Cu beton. Milioane de oameni au murit pe câmpurile astea ude, Boijer. Milioane. Pe câmpiile Flandrei.

— Cam aşa e.

— Cred că finlandezii încă trăiau în igluuri pe vremea aia.

— Da, domule. Şi mâncau licheni.

Cei doi râseră ca doi copii. Forrester avea nevoie să se destindă puţin. Călătoria cu trenul fusese la fel de sumbră, pentru că profitaseră de răgaz pentru a parcurge din nou rapoartele patologice. Şi a vedea dacă le scăpase ceva. Însă nimic nu le sărise în ochi. Era aceeaşi analiză ştiinţifică, rezervată, a rănilor. Hemoragie mare. Rană de cuţit în dreptul celei de a cincea coaste. Moarte prin asfixiere traumatică.

— Cred că pe aici, zise Boijer.

Forrester verifică semnul de pe drum – Ribemont-sur-Ancre. Şase kilometri.

— Ai dreptate. Virează pe drumul ăsta.

Maşina coti pe drumul alunecos, trecând printre bălţoace de apă de ploaie. Forrester se întrebă de ce ploua atât de mult în nordul Franţei. Îşi aminti de poveşti despre soldaţi din primul război, înecându-se efectiv cu sutele şi chiar cu miile în noroi. Ce manieră ingrată şi stupidă de a muri.

— Şi fă dreapta aici.

Verifică adresa familiei Cloncurry. Îi sunase cu câteva zile înainte şi obţinuse acordul lor pentru un interviu. Vocea mamei fusese distantă şi uşor tremurată la telefon. Însă îi oferise instrucţiuni de drum. „Treceţi de rue Voltaire. Mergeţi un kilometru. Apoi cotiţi stânga, către Albert.“

— Fă aici la stânga…

Boijer trase de volan şi maşina închiriată scrâşni din încheieturi la trecerea peste o baltă adâncă – drumul era, literalmente, o potecă de ţară.

Apoi zăriră casa. Era mare şi impresionantă, cu obloane şi ferestre de fronton, şi un acoperiş în stil franţuzesc, foarte înclinat. Dar era mohorâtă, întunecată şi despotică. Un loc ciudat pentru a locui.

Mama lui Jamie Cloncurry îi aştepta la capătul aleii late. Accentul ei era rece şi afectat. Foarte britanic. Soţul ei se afla chiar în dreptul uşii, îmbrăcat într-o jachetă scumpă de tweed şi pantaloni din catifea cord. Purta şosete roşu aprins.

În camera de zi, servitoarea aduse cafea. Doamna Cloncurry şedea în faţa lor, cu genunchii strâns lipiţi.

— Deci, inspector Forrester. Doriţi să discutaţi despre fiul meu, Jamie…

Interviul decurse dureros. Cu menajament şi încordat. Părinţii susţineau că îl scăpaseră de sub control pe Jamie din perioada adolescenţei. La momentul în care ajunsese la universitate, pierduseră şi orice contact cu el. Vorbind despre *problemele* lui Jamie, femeii îi tremurară colţurile gurii.

Dădea vina pe droguri. Şi pe prietenii lui. Le mărturisi că se simte vinovată. Pentru că îl trimiseseră la internat – la Westminster. Asta contribuise la izolarea tânărului de familie.

— Aşa că s-a îndepărtat de noi. Şi asta a fost tot.

Forrester era frustrat. Ştia unde avea să ducă interviul. Părinţii nu ştiau nimic: practic îşi renegaseră fiul.

În timp ce Boijer preluă interogarea, detectivul studie camera spaţioasă şi tăcută. Existau multe poze de familie – ale fiicei, sora lui Jamie. Poze cu ea în vacanţă pe un ponei, sau la absolvire. Şi totuşi, nicio fotografie cu fiul. Nici măcar una. Erau şi portrete de familie. O figură militară din secolul al XIX-lea. Un viconte în armata Indiei. Şi un amiral. Generaţii întregi de strămoşi distinşi îl priveau de pe pereţi. Iar acum, era foarte probabil să existe un criminal în familie. Un ucigaş psihopat. Simţi durerea mamei. Tatăl fusese aproape mut pe durata interviului.

Cele două ore se scurseră destul de încet. La final, doamna Cloncurry îi conduse către uşă. Ochii săi albaştri, aprigi îl priviră pe Forrester, nu doar se uitară la el, ci îl sfredeliră. Faţa ei acvilină se potrivea cu o poză pe care Forrester o descoperise în arhivele studenţeşti de la Colegiul Imperial. Băiatul era arătos, cu pometi înalţi.

Mama lui trebuia să fi fost frumoasă în tinereţe, pentru că era încă zveltă ca un fotomodel.

— Inspectore, spuse ea, stând în uşă. Aş vrea să vă pot spune că Jamie nu a făcut… lucrurile acelea groaznice. Dar… dar…

Rămase tăcută. Soţul ei o păzea, în continuare, din spate. Şosetele lui luminau în semiîntunericul holului.

Forrester încuviinţă, dând din cap, şi strânse mâna femeii. Cel puţin li se confirmaseră suspiciunile. Nu erau deloc mai aproape de a-l găsi pe Jamie Cloncurry.

Tălpile le răsunară zgomotos pe drumul spre maşină. Ploaia se liniştise, în sfârşit, puţin.

— Deci, ştim că el e, zise Forrester, urcându-se în maşină.

— Aşa aş zice, spuse Boijer, pornind motorul.

— Dar unde e, futu-i?

Maşina lăsă dâre prin pietrişul umed de pe drumul sinuos. Fură nevoiţi să ghicească străzile înguste, pentru a ajunge la autostradă. Şi Lille. Pe drum, prin Ribermont, Forrester zări o cafenea franţuzească. O braserie modestă, ale cărei lumini te ispiteau să intri, pentru a scăpa de burniţa cenuşie.

— Luăm prânzul?

— Da, vă rog.

Parcară în Piaţa Revoluţiei. Un enorm monument memorial domina piaţeta, ridicat în cinstea celor morţi în timpul Primului Război Mondial. Forrester estimă că acest mic sat trebuia să fi fost exact în centrul luptelor din timpul războiului. Îşi imagină locul în timpul atacului de pe Somme. Mitraliorii umblând prin bordeluri. Răniţii din ambulanţe care goneau spre spitalele din corturi. Neîncetatele bubuituri ale obuzelor, de la numai câţiva kilometri depărtare.

— Ciudat loc în care să locuieşti, zise Boijer. Nu-i aşa? Când eşti atât de bogat. De ce să stai aici?

— Şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

Forrester se holbă la figura nobilă, în agonie, imortalizată în marmură, a unui soldat francez rănit.

— Ai zice că dacă voiau să locuiască în Franţa, s-ar fi dus în Provence sau în altă parte. Corsica. Cannes. Undeva însorit. Nu în fundătura în care s-au stabilit.

Intrară în cafenea.

— Eu nu m-am convins, spuse Boijer, deschizând uşa.

— Ce vrei să spui?

— Nu înghit teatrul cu mama suferindă. Nu cred că sunt pe atât de neştiutori pe cât vor să pară. E ceva ciudat în toată afacerea.

Cafeneaua era aproape pustie. Un chelner veni, ştergându-şi mâinile de un prosop soios.

— Friptură cu cartofi prăjiţi, zise Forrester, care ştia destulă franceză ca să poată comanda.

Boijer încuviinţă, iar Forrester zâmbi.

— *Deux steak frites, s'il vous plaît. Et une bière pour moi, et un*[23]*…?*

— Pepsi, oftă Boijer.

Chelnerul spuse un scurt mersi şi dispăru.

Boijer verifică ceva pe telefonul său BlackBerry. Forrester ştia când subalternul lui avea idei strălucite, pentru că îşi scotea limba, ca un elev preocupat de calcularea unei sume. Detectivul îşi bău berea în timp ce Boijer făcu cercetări pe Google. Într-un final, Boijer se rezemă pe scaun.

— Poftim. Ce interesant!

— Ce anume?

— Am căutat pe Google numele Cloncurry şi Ribemont-sur-Ancre. Apoi am căutat doar cu Ancre.

— OK…

Boijer rânji, cu o expresie victorioasă de faţă.

— Fiţi atent aici, domnule. Un anume lord Cloncurry a fost general în Primul Război

Mondial. Şi a staţionat aici, în apropiere. În 1916.

— Ştim că familia lui are un istoric militar…

— Da, dar… îl întrerupse Boijer, mărindu-şi rânjetul. Ascultaţi aici, zise el, citind notiţele pe care le luase pe un şerveţel de pe masă. În vara anului 1916, lord Cloncurry a devenit notoriu pentru atacurile sale fără noimă asupra poziţiei absolut invincibile a germanilor. Comparativ vorbind, sub conducerea lui, au murit mai mulţi soldaţi decât sub conducerea oricărui alt general englez în timpul războiului. Ulterior, Cloncurry a fost numit Măcelarul din Albert.

Interesante informaţii, reflectă Forrester, urmărindu-l pe subalternul său.

Boijer ridică un deget şi cită: „Atât de crunt fuse măcelul sub conducerea lui Cloncurry, trimiţând val după val de infanterişti în focul nemilos al mitralierelor bine pregătitei şi disciplinatei divizii Hanovra, încât tacticile lui au fost comparate de anumiţi istorici cu zădărnicia… sacrificiilor umane“.

În cafenea era o linişte mormântală. Apoi uşa zdrăngăni şi intră un client, scuturându-şi umbrela de ploaie.

— Mai este ceva, zise Boijer. Mai este o trimitere din acel articol. Cu un rezultat interesant. De pe Wikipedia.

Chelnerul aşeză pe masă două farfurii cu friptură şi cartofi prăjiţi. Forrester ignoră mâncarea. Se uită insistent la Boijer.

— Continuă.

— Se pare că în timpul războiului se săpau tranşee sau aşa ceva, poate gropi comune… în fine. Şi s-a găsit un sit unde se sacrificau oameni. Din Epoca Fierului. Triburi celtice. Au găsit optzeci de schelete, zise Boijer, apoi cită din nou: „Toate osemintele, decapitate, au fost adunate morman şi amestecate cu arme“, zise Boijer, ridicând privirea către şeful lui. Şi trupurile erau contorsionate în poziţii nenaturale. Se pare că e cel

mai mare sit conţinând rămăşiţele unor oameni jertfiţi din întreaga Franţă.

— Unde este?

— Aici, domnule. Chiar aici. Ribemont-sur-Ancre.

30

Rob se trezi. Christine era lângă el, dormind încă. Pe timpul nopţii dăduse jumătate din cearşafuri la o parte. El îi admiră bronzul strălucitor. Îi mângâie gâtul şi îi sărută umărul dezgolit. Ea îi murmură numele, se întoarse pe spate şi începu să sforăie.

Era aproape după-amiază. Soarele bătea în fereastră. Rob se ridică din pat şi se îndreptă către baie. În timp ce îşi spălă urmele de somn de pe faţă şi păr, se gândi la Christine: cum se întâmplase totul. Între ei, împreună, el şi ea.

Nu mai trăise o dragoste ca asta. Trecuseră de la a fi prieteni la a se ţine de mână, la a se săruta, la a dormi împreună, ca şi când ar fi fost cel mai simplu şi mai natural lucru din lume. O evoluţie necomplicată şi previzibilă. Îşi aduse aminte cât de timid fusese, cât de reticent să îşi arate sentimentele. Acum i se părea ridicol.

Însă, chiar dacă relaţia lor părea clară, era, în mod paradoxal, foarte stranie. Cea mai potrivită comparaţie era aceea cu un cântec pe care îl auzeai la radio pentru prima dată. Pentru că muzica aceea minunată ţi se pare atât de potrivită, încât te face să-ţi spui: „A, bineînţeles, da, de ce nu s-a mai gândit nimeni la melodia asta genială până acum? Avea nevoie doar de cineva care să îi pună notele pe hârtie“.

Rob îşi clăti faţa şi se întinse orbeşte după prosop. Se şterse şi ieşi din duş. Fereastra de la baie era larg deschisă şi el privi direct spre Marea Marmara şi celelalte insule ale Prinţesei. Yassiadi. Sedef Adasi, cu satele şi pădurile Anatoliei în depărtare. Iahturi cu pânze albe pluteau leneş peste întinderea albastră. Baia se umplu de mirosul acelor de pin încălzite sub razele soarelui.

Nu se îndoia că prezenţa lor în acea casă ajutase la înfiripareа poveştii de dragoste dintre ei, o hrănise şi o întărise. Insula era o oază paradiziacă, un contrast plin de viaţă al tulburătoarei şi violentei Sanliurfa. Iar locuinţa otomană a lui Isobel era atât de liniştită, atât de fermecătoare şi imperturbabilă. Luminată de soare, picotea cu sunetul valurilor Mării Marmara în fundal; nu existau nici maşini care să întrerupă liniştea.

Timp de zece zile, Rob şi Christine se recuperaseră aici. Dar exploraseră şi insulele. Văzuseră mormântul primului ambasador al Angliei în Imperiul Otoman, trimis de Elisabeta I. Dăduseră din cap aprobator când ghidul local le arătase casa de lemn în care locuise Troţki. Se amuzaseră în cafenelele de pe faleza din Buyukada şi băuseră pahare de raki îmbătător cu Isobel, în grădina ei înmiresmată de trandafiri, în timp ce soarele cobora la apus, peste Troia.

Şi într-una dintre acele seri calde, sub giuvaierele împrăştiate peste bolta de deasupra Mării Marmara, Christine se aplecase şi îl sărutase. Iar el îi răspunsese.

Trei zile mai târziu, Isobel o rugase subit şi politicos pe menajera ei să pună prosoapele pentru oaspeţi într-o singură cameră.

Rob mergea tiptil prin cameră. Obloanele dormitorului scârţâiau mişcate fiind de briza verii. Christine încă dormea, cu părul întins peste faţa de pernă din bumbac egiptean. Traversă desculţ podeaua de parchet, se îmbrăcă, îşi puse ghetele şi coborî scările silenţios.

Isobel vorbea la telefon. Ea zâmbi şi îi făcu semn lui Rob cu mâna să meargă în bucătărie, unde menajera, Andrea, prepara cafeaua. Rob trase un scaun de sub masa din bucătărie. Se aşeză distrat fiind, dar fericit, privind în gol, prin dreptul uşii deschise a bucătăriei, către trandafirii şi azaleele şi bougainvillea din grădină.

Pisica Ezekiel – Ezzy, cum îi spunea Isobel – alerga după un fluture, pe gresia din bucătărie. Rob întărâtă pisica preţ de câteva minute. Apoi se aşeză la loc, luă un ziar, un *Financial Times* din ziua precedentă şi citi despre nişte atentate cu terorişti kurzi sinucigaşi în Ankara.

Aşeză ziarul la loc pe masă. Nu voia să ştie despre lucrurile astea. Nu voia să audă despre violenţă, pericole sau politică. Voia ca idila aceea să dăinuie; voia să rămână acolo, împreună cu Christine, pe vecie, şi să o aducă şi pe Lizzie.

Însă povestea de dragoste nu putea rezista: redactorul său, Steve, începea să-şi piardă răbdarea. Voia ca Rob să termine articolul, fie să scrie despre altceva. Rob trimisese câteva ştiri despre turci, pentru a calma apele la birou, însă toată lumea ştia că această perioadă de graţie era doar temporară.

Rob ieşi în grădină şi îşi concentră privirile către mare. Mai exista o alternativă. Ar fi putut să renunţe la slujbă. Să rămână acolo cu Christine. Să închirieze un vas, pe care să îl pună la dispoziţia turiştilor. Să devină pescar de calmari, precum grecii din Burgazada. Să li se alăture proprietarilor armeni de cafenele din Yassiada. Să-şi piardă vremea prin grădina lui Isobel. Şi într-un fel ar putea-o aduce şi pe Lizzie acolo. Cu fiica lui lângă el, fericită, pe plajă, ar fi fost înconjurat de femeile pe care le iubea şi viaţa ar fi fost perfectă…

Oftă şi apoi zâmbi. Dragostea îi întunecase minţile. Avea o slujbă, avea nevoie de bani, avea nevoie ca spiritul lui practic să se manifeste.

Ron urmări un catamaran la orizont. Semăna cu o lebădă traversând întinderea de apă.

Un zgomot îi întrerupse reveria. Rob se întoarse şi o zări pe Isobel ieşind din bucătărie.

— Doar ce am încheiat cel mai intrigant apel telefonic, primit de la un vechi prieten de la Cambridge. Profesorul Hugo De Savary. Ai auzit de el?

— Nu…

— A scris o groază de cărţi. Apare la televiziuni. Însă, chiar şi aşa, este un foarte bun om de ştiinţă. Christine îl cunoaşte. Cred că a şi făcut un curs de un semestru la King. De fapt, cred că erau prieteni… adăugă Isobel, pe jumătate zâmbind. Chiar aşa, unde e Christine?

— Încă doarme adânc.

— A, proaspeţii îndrăgostiţi! exclamă ea, luându-l pe Rob de braţ. Hai să mergem jos, pe plajă. Îţi voi povesti ce mi-a spus Hugo.

Plaja era plină de pietre, dar mică şi drăguţă; şi aproape complet izolată. Se aşezară pe o bancă din piatră, iar ea îi povesti despre telefonul primit de la De Savary. Istoricul de la Cambridge îi relatase lui Isobel tot ce aflase de la poliţie şi adăugase detaliile pe care el însuşi le descoperise, despre terifiantele crime petrecute pe teritoriul Marii Britanii. Banda de ucigaşi. Legăturile cu Hellfire Club şi conexiunile crimelor cu sacrificiile umane.

— De ce ţi-a telefonat De Savary?

— Suntem vechi prieteni. Şi eu am predat la Cambridge, dacă îţi aminteşti.

— Da, dar nu înţeleg ce legătură au toate astea cu ce am descoperit noi?

— Hugo ştie că sunt un fel de expert în antichităţile turceşti şi sumeriene şi în religiile antice din Orientul Apropiat. Cum e yazidismul. Mi-a cerut părerea în legătură cu o teorie. Care are legătură cu ei. O mică şi stranie coincidenţă. Sau poate că nu. Hugo crede că această bandă de ucigaşi caută ceva care are strânsă legătură cu Hellfire Club.

— Bun. Am înţeles asta – fac săpături în locurile asociate clubului. Dar ce anume caută? Şi ce treabă au yazidiţii cu asta?

— Sunt doar speculaţii. Hugo nu le-a pomenit nici măcar poliţiştilor. Însă crede că ar putea avea conexiuni cu Cartea Neagră. Că este posibil ca ăsta să fie obiectul pe care îl caută banda…

— Cartea Neagră? Explică-mi?

Isobel îi povesti despre Ierusalim Whaley. Fiind prietenă cu Hugo De Savary, auzise multe poveşti picante despre Hellfire Club. Nesfârşite istorisiri depravate.

— Când s-a întors din Ţara Sfântă, Thomas Whaley, sau Ierusalim Whaley, după cum a fost cunoscut ulterior, a adus cu el o arhivă. O cutie. Un fel de tezaur…

— Ce era?

— Nici eu n-am habar. Însă ştim că descoperirea era nepreţuită, el considerând că aceasta demonstra o teorie. Îi spunea *marea dovadă*, în multe scrisori către prietenii săi. Se pretinde că primise acele materiale de la un bătrân preot yazidit. Yazidiţii au o castă de preoţi, cântăreţi, care transmit urmaşilor tradiţiile pe cale orală, din generaţie în generaţie. Pentru că nu există prea multe tradiţii consemnate.

— Şi s-a întâlnit cu un preot din ăsta în Ierusalim? Care i-a dat ceva?

— Aşa se presupune. Nu putem fi siguri, pentru că memoriile lui Whaley sunt groaznic de vagi. Însă unii istorici cred că ar putea fi vorba de Cartea Neagră a Angelicanilor.

— Au o Biblie?

— Nu mai au. Dar tradiţiile lor orale spun că a existat, la un moment dat, un text scris, care cuprindea miturile şi credinţele yazidite. Legendele contemporane mai spun şi că singurul exemplar a fost luat de un englez, în urmă cu sute de ani. Să-i fi dat vreun preot exilat Cartea Neagră lui Whaley? Spre păstrare? Yazidiţii s-au simţit mereu în bătaia puştii. Ar fi fost îndreptăţiţi să pună în siguranţă cel mai valoros obiect al lor, undeva în străinătate, în siguranţă. Cum ar fi îndepărtata Anglie. Un lucru este cert, şi anume că Whaley a adus cu el ceva cu adevărat remarcabil din Levant. Pe deasupra, acest obiect, orice ar fi el, l-a transformat, în final, într-un om cu mintea distrusă.

— OK. Şi unde se află acum? Cartea Neagră? Dacă asta este?

— A dispărut. Posibil să fi fost distrusă. Sau poate ascunsă.

Lui Rob începu să i se învârtă mintea. Privi în ochii calmi, cenuşii ai femeii în vârstă.

— Cum putem afla exact ce anume caută banda? întrebă el. Cum putem investiga această legătură cu yazidiţii?

— Lalish, spuse Isobel. Ăsta este singurul loc unde poţi obţine răspunsurile potrivite. Capitala sacră a yazidiţilor. *Lalish.*

Rob simţi un fior de neliniște. Ştia că trebuia să meargă în acel loc, Lalish, pentru a obţine răspunsuri şi a rezolva misterul. Steve făcea presiuni asupra lui să termine articolul, iar pentru a-l scrie aşa cum voia, Rob trebuia să facă legătura între numeroasele aspecte ale poveştii: să afle despre această Carte Neagră.

Cu toate acestea, Rob ştia unde se afla Lalish. Mai auzise despre acest loc de la alţi jurnalişti. Fusese menţionat în presă de câteva ori, în anii precedenţi. Şi nu ca fiind un loc plăcut.

— Ştiu despre Lalish, spuse el. E în Kurdistan, aşa-i? La sud de graniţă?

Isobel încuviinţă cu seriozitate.

— Da. Este în Irak.

31

În acea seară, Rob îi spuse lui Christine că trebuia să plece în Lalish, explicându-i şi de ce.

Ea îl privi fără a spune un cuvânt. El îi repetă convingerea sa că Lalish era locul unde povestea putea căpăta finalitate. Răspunsurile multora din mistere se aflau în mâinile yazidiţilor. Capitala sacră era unicul loc unde putea găsi yazidiţi eruditi. Învăţaţi care ar putea dezlega enigma. Şi cea mai logică soluţie era ca Rob să plece singur. Cunoştea Irakul. Avea cunoştinţe în ţară. Ziarul avea să îi acopere enormele cheltuieli de asigurare, însă nu putea plăti şi pentru Christine. Astfel că trebuia să meargă în Lalish – şi trebuia să o facă de unul singur.

Christine păru să cedeze şi să accepte. Apoi se întoarse şi se îndepărtă tăcută spre grădină.

Rob ezită. Ar fi trebuit să i se alăture? Să o lase în pace?

Reveria îi fu întreruptă de Isobel, care fredona o melodie în timp ce trebăluia prin bucătărie. Femeia mai în vârstă îl privi pe Rob, apoi la silueta din grădină.

— I-ai spus?

— A părut OK, dar apoi…

— Aşa era şi la Cambridge, oftă Isobel. Când e supărată, nu sparge lucruri de pereţi, ci pur şi simplu ţine supărarea în ea.

Rob era sfâşiat. Ura faptul că o supăra pe Christine, însă călătoria era o necesitate: el era reporter corespondent. Nu putea alege locul unde avea să îl trimită slujba sa.

— Ştii, sunt uşor surprinsă, zise Isobel.

— De ce anume?

— De faptul că până la urmă s-a îndrăgostit de tine. În general nu se dă în vânt după bărbaţi ca

tine. Cu pomeţi înalţi şi ochi albaştri. Aventurieri fermecători. În general o atrag bărbaţii în vârstă. Ştiai că şi-a pierdut tatăl când era mică, nu? Ea este exact ca orice fată care poartă asta în suflet. Mereu e atrasă de figura paternală absentă. Consilieri. Îndrumători. Protectori, adăugă Isobel, privindu-l în ochi pe Rob.

Pe apă, apăru vuind un feribot. Rob ascultă cum se spărgeau valurile de ţărm. Apoi ieşi pe uşa bucătăriei în grădină.

Christine era singură pe bancă, privind în gol printre pinii luminaţi de lună.

— Isobel e foarte norocoasă, zise ea fără a se întoarce. Casa asta e atât de frumoasă!

El se aşeză lângă ea şi o luă de mână. Razele lunii îi făceau degetele foarte palide.

— Christine, am nevoie de o favoare.

Ea se întoarse şi se uită la el.

— Cât timp voi fi în Lalish… explică el. Lizzie, zise după un timp. Ai grijă de ea. Poţi?

Faţa lui Christine se întunecă. Un nor trecător acoperise luna.

— Dar nu înţeleg. Lizzie e cu mama ei.

— Sally lucrează din greu la serviciu, oftă Rob. Şi învaţă. Are examene la drept. Şi vreau pe cineva în care am cu adevărat încredere să… fie cu ochii pe ea. Tu vei sta cu sora ta, corect? În Camden?

Cristine încuviinţă.

— Asta înseamnă că eşti la cinci kilometri distanţă de ea. Mi-ar fi mult mai uşor să te ştiu acolo sau măcar în apropiere. Şi apoi, poate mi-ai putea da un telefon. Sau scrie pe e-mail. O s-o sun pe Sally ca să mă asigur că ştie cine eşti. Poate că va aprecia ajutorul. Poate…

Pinii se cutremurară în vânt, iar Christine dădu din cap.

— Voi merge să o văd. OK. Şi îţi voi scrie, în fiecare zi… cât timp stai în Irak.

Când Christine pronunţă cuvântul Irak, Rob simţi un fior de teamă. Ăsta era adevăratul motiv

pentru care o trimitea pe Christine să îi cunoască fiica: pentru că îi era teamă pentru el. Oare avea să se întoarcă de acolo? Avea să se întoarcă pentru a fi un tată adevărat? Atacul cu bombă din Bagdad nu-i dădea pace deloc, memoria lucra. Fusese norocos de acea dată; poate nu va mai avea un asemenea noroc şi a doua oară. Şi dacă nu se va mai întoarce, voia ca fiica lui să o cunoască totuşi pe femeia pe care o iubea.

Irak. Rob se cutremură din nou. Cuvântul acela părea să însumeze toate pericolele pe care le avea de înfruntat. Oraşele morţii. Locaşul decapitărilor. Tărâmul bărbaţilor care psalmodiau, şi al pietrelor antice, şi al descoperirilor înspăimântătoare. Şi al teroriştilor sinucigaşi cu buzele rujate.

Christine îl strânse de mână.

*

A doua zi de dimineaţă, Rob se trezi fără a o deranja pe Christine. Îi lăsă un bilet pe noptieră. Apoi se îmbrăcă, îşi luă rămas-bun de la Andrea, o îmbrăţişă pe Isobel, mângâie pisica şi porni pe drumul însorit spre ponton.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, după o călătorie cu feribotul, una cu taxiul, două zboruri şi un drum teribil cu taxiul de la aeroportul Mardin, Rob ajunse în agitaţia de la graniţa dintre Irak şi Turcia de la Habur. Era un haos de camioane şi tancuri militare, de oameni de afaceri grăbiţi şi pietoni derutaţi, care cărau sacoşe cu cumpărături.

Cinci ore istovitoare trecură până reuşi să treacă graniţa, dintre care două fusese interogat de trupele turceşti. Cine era? De ce voia să intre în Irak? Avea legături cu rebelii kurzi? Avea de gând să le ia interviu celor de la PKK[24]? Era inconştient? Sau poate vreun turist care făcea pe viteazul? În final, nu îl mai putuseră reţine. Avea viza, actele, faxul de la editorul lui – şi reuşi să treacă graniţa. O barieră se ridică şi el păşi peste linia invizibilă. Primul lucru pe care îl observă fu un steag roşu cu

verde, cu simbolul unui soare arzător: steagul Kurdistanului independent. Steagul era interzis în Iran, iar în Turcia puteai realmente ajunge la închisoare dacă îl afişai. Însă aici, în provincia autonomă a Kurdistanului irakian, flutura mândru şi liber pe cerul albastru, arzător.

Rob privi spre sud. Un bărbat fără dinţi se holba la el de pe o bancă de lemn. Un câine urina pe un cauciuc vechi. Drumul din faţa lui se şerpuia printre dealurile aurii, pârjolite de soare şi înspre câmpiile mesopotamiene. Punându-şi geanta pe umăr, Rob se îndreptă spre un taxi albastru, rablagit şi ruginit.

Şoferul neras ridică un ochi cu albeaţă la el. Singurul mijloc de transport avea un şofer de taxi cu un singur ochi. Lui Rob îi veni să râdă. În schimb, se aplecă spre geamul portierei.

— *Salaam aleikum,* spuse el. Vreau să ajung în Lalish.

32

Hugo De Savary luă un taxi din mica staţie. În câteva minute gonea prin superba zonă rurală din Dorset, în plină splendoare a lunii mai. Păducei şi meri înfloriţi. Nori mari pe un cer cald şi zâmbitor.

Taxiul parcurse aleea flancată de fagi măreţi şi se opri în faţa unui conac semeţ, cu aripi întortocheate şi coşuri graţioase de piatră. De jur împrejurul casei, poliţişti îmbrăcaţi în salopete piguleau peluza în căutare de dovezi; alţii ieşeau pe uşa de la intrare, scoţându-şi mănuşile de cauciuc de pe degete. El plăti taximetristului, coborî şi privi semnul din faţa clădirii: Şcoala Canford. Din cercetările lui făcute la repezeală în timpul călătoriei cu trenul, aflase că acea clădire nu era de mult sediul unei şcoli – cel puţin după standardele propriei istorii.

Moşia în sine data de pe vremea saxonilor, când avusese încorporate mari părţi din satul cel mai apropiat, Canford Magna. Însă din acea perioadă îndepărtată, rămăseseră doar biserica normandă şi bucătăria conacului lui John of Gaunt, duce de Lancaster. Restul clădirii fusese refăcută la sfârşitul secolului al XVIII-lea, începutul secolului al XIX-lea. Cu toate acestea, era la fel de frumoasă. Conacul, transformat în şcoală în anii 1920, se afla pe terenul unui parc lângă râul Stour. De Savary simţea mirosul proaspăt din aer, în pofida căldurii acelei zile: era clar că râul se afla în apropiere.

— Domnule profesor De Savary, îl întâmpină detectivul Forrester. Grozav că aţi putut ajunge în timp atât de scurt.

— Nu sunt sigur că vă pot fi de vreun ajutor, zise el, ridicând din umeri.

Forrester zâmbi, deşi profesorul observă că era destul de speriat.

De Savary se întrebă cât de urâtă era acea crimă. De dimineaţă, la telefon, Forrester menţionase că existau „nişte elemente de sacrificiu“, motiv pentru care profesorul fusese de acord să vină. Interesul profesional al lui De Savary fusese stârnit. El se întrebă dacă această temă – sacrificiul uman contemporan – îi putea oferi subiectul următoarei cărţi. Sau poate chiar al unei serii de apariţii televizate.

— Când a fost descoperit cadavrul? întrebă el.

— Ieri. Noroc chior. E vacanţă, deci şcoala era închisă. Doar îngrijitorul era aici. Victima. Însă a existat un colet… nişte echipamente sportive. Un puşti băgăreţ s-a gândit că ceva era dubios şi şi-a băgat nasul.

— A găsit cadavrul?

— Amărâtul. Încă vorbeşte cu psihologul, zise Forrester, privindu-l pe profesor. Domnule De Savary…

— Spune-mi Hugo.

— Este o privelişte a dracului de neplăcută. Eu sunt poliţist detectiv, şi am văzut ceva crime oribile la viaţa mea, dar asta…

— Pe când eu sunt doar un biet inocent din lumea academică, rosti De Savary zâmbind. Te rog, Mark. Studiez cultele satanice şi impulsurile psihotice de mai bine de un deceniu. Sunt obişnuit să am de-a face cu materiale destul de neplăcute. Şi sunt destul de rezistent la şocuri, sau cel puţin aşa sper. Am mâncat până şi un sendviş cumpărat în tren, când mă îndreptam spre voi.

Poliţistul nu râse şi nici nu zâmbi. Doar dădu din cap mecanic. De Savary observă din nou expresia răvăşită de pe figura lui. Detectivul văzuse ceva îngrozitor. De Savary începuse să bănuiască despre ce era vorba.

Poliţistul îşi drese vocea.

— Nu-ţi spun ce o să vezi, pentru că nu vreau să te influenţez. Vreau părerea ta sinceră. Fără niciun fel de prejudecăţi…

Uşa le fu deschisă de un ofiţer. Holul de la intrare arăta ca oricare altul dintr-o şcoală publică din Anglia. Liste cu numele foştilor elevi care şi-au dat viaţa pentru ţară în timpul războiului. Existau trofee şi aviziere şi câteva antichităţi sporadice, ciobite şi stricate de generaţii de elevi energici care alergaseră pe lângă ele cu ghetele de rugby aruncate peste umeri. Pentru De Savary era un loc nostalgic. Îi amintea de propriii lui ani de şcoală, petrecuţi la Stowe.

Vestibulul avea o uşă masivă în capăt. Uşa era închisă şi păzită de un alt poliţist. Forrester se uită în jos, la picioarele lui De Savary. Şi îi oferi nişte încălţăminte din plastic, pentru protecţie.

— E foarte mult sânge, spuse detectivul în şoaptă.

Apoi îi făcu semn ofiţerului de lângă imensele uşi interioare. Ofiţerul salută scurt şi deschise uşile larg, permiţându-le să intre.

În faţă se afla un spaţiu decorat ca pentru un baron. Lambriuri de lemn, blazoane heraldice: o copie victoriană după sălile de oaspeţi ale nobililor medievali. „Însă destul de bine realizată“, se gândi De Savary. Îşi putea imagina menestrelii într-un capăt, la balconul primului etaj, cântând serenade ducelui petrecăreţ, aşezat deasupra mesei nobilimii din împrejurimi, la capătul celălalt. Dar ce era la capătul celălalt? Poliţia instalase o cortină imensă.

Forrester îl conduse de-a lungul duşumelei care scârţâia. Cu cât se apropiau, cu atât mai mult zgomot făceau paşii lor, însă de data asta nu mai scârţâiau, ci lipăiau. Acest lucru, realiză De Savary, se datora faptului că păşeau prin băltoace de sânge împroşcat. Podeaua era lipicioasă de la sânge.

Forrester dădu cortina la o parte, şi De Savary îşi pierdu răsuflarea. În faţa lui se afla o poartă

mobilă de fotbal. O ramă portabilă din lemn, care fusese adusă pe roţi de pe terenul de sport de afară. Un bărbat, legat de bare, de încheieturile mâinilor şi picioarelor, era răstignit în poartă.

Sau, mai degrabă, ce rămăsese dintr-un bărbat. Victima dezgolită fusese suspendată cu capul în jos, de cadrul superior, legat de glezne. Braţele îi fuseseră întinse şi legate de cele două bare laterale, la nivelul încheieturii mâinilor. Hidoasa grimasă de durere afişată pe faţa bărbatului, de lângă podeaua însângerată, spunea povestea torturii prin care trecuse.

Fusese jupuit. Jupuit de viu, s-ar părea, foarte încet şi cu sârguinţă, pielea fiind cojită sau râcâită de pe corpul omului, fâşie cu fâşie, bucată cu bucată. Carnea crudă şi care pulsa fusese lăsată descoperită, în urmă rămânând bule de grăsime galbenă; deşi în câteva locuri acea grăsime fusese smulsă, lăsând loc muşchilor roşii şi vii de dedesubt. În anumite locuri puteai, literalmente, să vezi organele şi oasele.

De Savary îşi duse un deget la nas. Simţea mirosul cadavrului, al muşchilor şi al grăsimii lucioase. Putea vedea muşchii gâtului întinşi în agonie, plămânii alb cu gri, conturul bine definit al cutiei toracice. Arăta ca o ilustraţie a muşchilor şi tendoanelor din corpul uman, prezentă în manualele de biologie. Organele genitale lipseau, cum era de aşteptat. O alveolă stacojie şi întunecată rămăsese acolo unde ar fi trebuit să se afle penisul şi testiculele. De Savary bănuia că acestea fuseseră împinse cu forţa în gura victimei: posibil să fi fost silit să le mănânce.

Păşi pe lângă cadavru. Părea să fi fost opera mai multor persoane. Să realizezi aşa ceva cu grijă, cât pentru a nu omorî victima deodată, necesita atenţie şi îndemânare. Dacă jupuiai o persoană corect, aceasta putea trăi multe ore, în timp ce muşchii şi organele se uscau încet şi se încreţeau. Câteodată, îşi imagină De Savary, victima leşina de durere,

dar putea fi readusă la cunoştinţă, înainte de a se începe din nou tortura. Nu voia să reconstituie crima. Însă era nevoit să o facă. Îngrijitorul înspăimântat fusese adus acolo, legat cu capul în jos, atârnat de picioarele legate de cadru. Apoi cu fiecare braţ de câte un stâlp lateral. Ca o crucificare de-a-ndoaselea.

Şi apoi, îşi imagină De Savary, a urmat insuportabila oroare care trebuia să fi năpădit victima atunci când acesta realizase ce i se pregătise: prima râcâială de probă, pe gleznă sau laba piciorului. Apoi durerea sfâşietoare în timp ce pielea fusese smulsă, lăsându-i carnea expusă frigului şi căldurii.

Durerea ar fi fost realmente insuportabilă, dacă ceva ar fi atins carnea vie. Probabil că bărbatul ţipase în timp ce banda lucrase tacticos la corpul său tremurând şi îndurerat, acţionând ca nişte experţi măcelari, desprinzând învelişul trupului său. Poate că ţipase prea tare la un moment dat, astfel că îi tăiaseră organele genitale, făcuseră ghemotoc pumnul însângerat de carne şi i-l îndesaseră în gură pentru a-l reduce la tăcere.

Apoi a urmat partea mai importantă a jupuitului: pieptul şi braţele. Tehnic vorbind, nu e uşor să faci aşa ceva. Probabil că exersaseră înainte, pe oi, capre, poate chiar şi pe pisici. Până îşi desăvârşiseră tehnica.

Se întoarse, cutremurându-se.

Forrester îşi puse braţul pe umărul profesorului.

— Da, îmi pare rău.

— Ce vârstă avea? E greu de spus, când nu există… piele pe faţă.

— În jur de patruzeci, zise Forrester. Ieşim afară?

— Te rog.

Poliţistul o luă înainte. De îndată ce ajunseră afară, se îndreptară spre banca din grădină. De Savary păru încântat să şadă.

— Pur şi simplu dezgustător, zise el.

Soarele era încă puternic. Forrester îşi scoase încălţămintea de protecţie cu un mormăit. Stătură acolo într-o tăcere apăsătoare. Prospeţimea aerului de vară timpurie părea greţoasă acum.

— Cred că te pot ajuta, spuse De Savary după un timp.

— Poţi?

— Vreau să spun, reformulă De Savary, cred că pot înţelege care ar fi putut fi psihologia crimei…

— Deci?

— Este clar că există teme aztece. Aztecii aveau… multe metode de sacrificiu uman. Cea mai faimoasă este, bineînţeles, excizia, pe viu, a inimii. Preotul implânta lama de obsidian în pieptul victimei, deschidea cavitatea toracică şi smulgea inima încă pulsândă.

Urmăriră amândoi maşina de poliţie care se oprise în parcare. Din ea ieşiră doi ofiţeri, cu serviete din metal. Aceştia îl salutară tăcut pe Forrester, iar el dădu la rândul lui din cap, în semn de salut.

— Patologia, explică Forrester. Continuă, Hugo, spuneai despre azteci…?

— Obişnuiau să hrănească jaguarii cu oameni. Îi sângerau până la moarte. Trăgeau cu săgeţi minuscule în războinici, până ce mureau. Însă cea mai elaborată metodă era jupuirea pe viu. Aveau şi o zi dedicată acestui ritual, Sărbătoarea Jupuirii Oamenilor.

— O zi specială pentru jupuire?

— Jupuiau pieile duşmanilor capturaţi. Şi apoi dansau pe străzi, purtând pieile jupuite. Nobilii azteci purtau adesea pieile jupuite ale victimelor lor, o considerau o onoare pentru victimă. Există într-adevăr şi o legendă, care spune că au capturat o prinţesă străină, apoi câteva săptămâni mai târziu l-au invitat pe tatăl ei, regele inamic, la un festin, pentru a încheia pacea. Regele a presupus că îi vor înapoia fiica, întreagă, ca parte din învoiala pentru pace. Însă, după ospăţ, împăratul aztec a plesnit

din palme şi un preot a intrat, purtând pielea jupuită a prinţesei ucise. Aztecii au considerat că era o mare onoare pentru regele inamic. Cred că procedurile pentru semnarea păcii nu prea au avut succes.

Forrester devenise foarte palid.

— Nu crezi că îi poartă pielea? Că puştiul, Cloncurry, se plimbă prin ţară purtând pielea nenorocitului ăstuia?

— Este foarte posibil. Asta ar fi făcut aztecii. Ar fi purtat pielea victimelor lor, ca pe un costum, până ar fi putrezit efectiv pe ei. Putoarea trebuie să fi fost îngrozitoare.

— Nu am găsit pielea încă. Am chemat unitatea canină.

— Asta e o idee bună. Eu consider că este foarte posibil ca trupul să poarte pielea. Din moment ce urmăresc atât de îndeaproape etapele ritualului aztec.

Tăcerea se aşternu peste ei, din nou. De Savary privi în jur parcul, copacii înalţi aplecaţi peste râu; minunatul peisaj englezesc de tihnă pastorală. Era greu de asociat cu acea… acea chestie suspendată de un cadru de lemn, la numai câţiva metri depărtare. Cadavrul roz, cu susul în jos; cu groaznicul rânjet al suferinţei.

Detectivul se ridică în picioare.

— Deci, ce căutau? Banda. Am făcut cercetări. Nu există nicio legătură cu Hellfire Club.

— Nu, replică De Savary. Însă există o conexiune stranie între şcoală şi Orientul Mijlociu.

— Care anume?

De Savary zâmbi, ezitând.

— Dacă îmi amintesc corect, din ce am citit pe tren, cofetăria ar trebui să fie aici, zise el, ocolind clădirea prin faţă.

Forrester îl urmări. La capătul aripii sudice se afla o clădire bizară, mansardată, adăugată construcţiei principale. Semăna cu o capelă. De Savary se opri.

Forrester se uită la modelul roşu cu negru al uşilor impresionante: un motiv cu lei înaripaţi din metal.

— Ce este?

— Este galeria Ninive. Are legături strânse cu Irakul şi Sumerul. Intrăm să vedem dacă băieţii noştri au ajuns în capătul ăsta?

Forrester încuviinţă.

De Savary încercă uşa de metal şi ea se deschise cu uşurinţă. Înăuntru, cu excepţia unor ferestre cu vitralii bizare, arăta ca o cofetărie tipică a unei şcoli de copii cu bani. Exista un tonomat de Pepsi. O casă de marcat. Şi cutii cu snackuri împrăştiate pe jos, însă cutiile erau aruncate prea alandala. Camera neluminată fusese răscolită. La o examinare mai atentă, lambriurile de pe perete fuseseră smulse, iar o fereastră era spartă. Cineva intrase acolo şi căutase disperat ceva anume. Dacă luaseră ceva sau nu, era cu totul altă chestiune. De Savary bănuia că nu luaseră nimic. Obiectele împrăştiate păreau furioase, mai bine zis frustrate şi contrariate.

Ieşiră în soarele paşnic şi străbătură poteca. Polenul plutea leneş prin aerul cald şi însorit, în timp ce De Savary începu povestea galeriei Ninive.

— Galeria a fost comandată de Lady Charlotte Guest şi soţul ei, sir John, în jurul anului 1850. A fost construită după un plan al arhitectului Charles Berry, cunoscut mai bine ca fiind creatorul…

— Casei Parlamentului, zise Forrester, zâmbind timid. Arhitectura este un hobby al meu.

— Exact. Al Casei Parlamentului. În orice caz, galeria Ninive a fost o galerie privată, construită anume pentru a găzdui relicve asiriene faimoase, adunate de exploratorii victorieni ai Mesopotamiei. De aici şi uşile neobişnuite, cu leii asirieni.

— Corect.

— Aceste relicve, găzduite în acea galerie, au fost excavate de Austen Henry Layard, un văr de-

al lui Lady Charlotte Guest. Relicvele erau semnificative şi substanţiale. Fiecare dintre ele cântărea câteva tone. La origine, fuseseră folosite drept ornamente pentru praguri în Nimrud.

— Şi Layard şi Barry le-au pus acolo?

— Da. Şi împreună cu un număr de alte relicve, au rămas aici, în galeria Ninive, până după Primul Război Mondial. Când întreaga colecţie a fost scoasă la vânzare.

— Deci, nu a mai rămas nimic?

— Stai aşa! Antichităţile din galerie au fost înlocuite cu copii modeste. În 1923, Canford Hall a fost vândut cu totul de familia Guest şi a devenit şcoală de băieţi. La acel moment, galeria Ninive, deja golită de comorile sale antice, a fost transformată într-o cofetărie. Unde se vând sendvişuri şi batoane Snickers.

— Deci băieţii noştri trebuie să fi ştiut asta. Că nimic nu mai rămăsese. De ce au venit totuşi aici?

— Acesta este finalul oarecum bizar al poveştii. În 1922, doi universitari au venit aici, ambii experţi în asiriologie. Erau în drum spre o conferinţă în Bournemouth, însă aveau destul timp la dispoziţie, aşa că s-au decis să facă o scurtă vizită acestui loc important pentru disciplina lor. Nu se aşteptau să găsească nimic. Însă s-au uitat la vitraliile cu imagini din Sumer şi au admirat detaliile vag asiriene ale arhitecturii. Apoi s-au uitat în spatele tonomatului de Pepsi şi au găsit o relicvă originală.

— Glumeşti!

— Nu. Însă ia de te minunează! Mai rămăsese o piesă. A fost recunoscută ca fiind originală, deşi fusese acoperită cu straturi de emulsie albă de vinil. Relicva a fost dată jos şi trimisă la Londra, unde a fost dată spre vânzare prin licitaţie la Christie’s. A fost cumpărată de un comerciant japonez, care se pare că acţiona în numele unei secte religioase. Preţul, dacă nu mă înşel, a fost în jur de opt milioane de lire. Cea mai mare sumă

plătită vreodată, în lume, pentru un obiect antic. Şi iată.

Ajunseseră pe malul râului. În faţa lor râul Stour vuia, razele soarelui punctând apa prin arcada de frunze de deasupra.

— Tot nu înţeleg, zise Forrester, ridicând un băţ şi aruncându-l în apă, ce legătură are asta cu Hellfire Club?

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus la telefon zilele trecute?

— Despre yazidiţi şi Cartea Neagră? Cum că asta ar fi ceea ce caută?

— Exact. Vezi tu, Austen Henry Layard a fost unul dintre primii oameni din Occident care i-a cunoscut pe yazidiţi, în 1847. Făcea excavaţii în nordul Irakului, în Ur şi Ninive. Primii ani ai arheologiei moderne. După un timp a auzit de această sectă ciudată care trăia lângă Mosul, pe lângă Dahuk. Layard a intrat în contact cu yazidiţii. Apoi el a fost invitat în capitala lor sacră, Lalish. Undeva în munţi. Este un loc periculos şi ostil până şi în ziua de azi.

— Ce a făcut acolo?

— Asta e întrebarea. Ştim că a fost invitat să fie martor la una dintre cele mai sacre ceremonii ale cultului. O onoare, din câte ştiu eu, de care nimeni nu se bucurase până atunci.

— I-au dat Cartea Neagră?

— Detective! exclamă De Savary zâmbind. Gândire de primă mână. Da, asta este una dintre teorii. Oamenii de ştiinţă au speculat că Layard trebuia să fi avut o relaţie foarte strânsă cu yazidiţii, pentru a fi tratat cu asemenea onoare. Unii cred că ar fi putut lua Cartea Neagră cu el, adeverind astfel legendele cum că aceasta ar fi ajuns în Anglia. Deci, dacă ar fi adus-o cu el, aici, în această clădire, construită pentru cele mai de seamă antichităţi, şi pe aceasta? Corect?

— Foarte adevărat!

— Dar am crezut că deja am stabilit că Ierusalim Whaley a luat Cartea Neagră, se încruntă Forrester. Ce implicare are Layard în asta?

— Cine ştie? rosti De Savary, ridicând din umeri. Poate că Ierusalim Whaley doar credea că are cartea, dar în realitate nu era aşa. Poate a înapoiat cartea yazidiţilor şi Layard s-a dus să o recupereze, un secol mai târziu. Plimbare înainte şi înapoi! Părerea mea personală, dacă te interesează, este că Ierusalim Whaley a avut cartea de la bun început şi Layard este doar o diversiune.

— Dar cel mai important este că ne putem baza pe faptul că asta caută banda ucigaşilor. Altfel nu ar fi venit aici, deci nu este neapărat ceva ce are de-a face cu Hellfire Club. Banda caută în realitate Cartea Neagră a yazidiţilor. Ăsta este potul cel mare.

— Da.

Forrester fluieră, aproape binedispus şi îl lovi prieteneşte pe De Savary pe spate.

— Mersi că ai venit, Hugo.

De Savary zâmbi, deşi se simţi vinovat pentru asta. Mirosul cărnii expuse a bărbatului încă îi stăruia în nări.

Un ţipăt strident răsună prin pădurea tăcută.

— Angus! *Angus!*

Ceva se întâmplase. Un alt ţipăt se auzi cu ecou printre pomi. Sunetul se apropia.

De Savary şi Forrester se împiedicară de un dâmb. Un ofiţer alerga pe pajişte, urmărind ceva. Strigând numele *Angus.*

— Ăla e dresorul câinelui, zise Forrester. Şi-a pierdut câinele. Hei, Johnson! Unde e câinele?

— Domnule! Domnule, strigă ofiţerul, alergând. Doar ce a trecut pe lângă dumneavoastră, domnule. Acolo!

De Savary făcu stânga împrejur şi văzu un câine masiv galopând spre clădirile şcolii. Se chinuia să alerge. Pentru că trăgea ceva după el, ceva lung şi alunecos şi cenuşiu-închis. Ce era? Arăta foarte

ciudat. Pentru o clipă, profesorul avu un gând himeric şi bolnav, că animalul trăgea după el un fel de fantomă. Alergă spre el. Câinele se întoarse, păzindu-şi prada. Mârâi când De Savary se apropie.

Profesorul se cutremură când lăsă privirea în jos. Câinele saliva peste o teacă lungă şi puturoasă, franjurată toată.

Era o piele întreagă de om.

33

Rob sosise în Dahuk cu zece zile în urmă. Şoferul de taxi din Habur refuzase să meargă mai departe. La început Rob se împăcase cu ideea. Dahuk era un oraş kurd, plăcut şi animat, mai sărăcăcios decât Sanliurfa, dar fără senzaţia unor comploturi turceşti. Dahuk era convenabil şi pentru faptul că yazidiţii erau o prezenţă vizibilă în oraş. Exista până şi un centru cultural yazidit – o vilă otomană mare, la marginea oraşului, zgomotoasă şi gata să se prăbuşească. Rob îşi petrecu primele câteva zile pierzând vremea la centru. Era plin de fete frumoase, brunete, cu zâmbete timide şi rochii lungi, brodate, dar şi de flăcăi veseli cu tricouri inscripţionate cu numele echipei de fotbal din Barcelona.

Pe peretele holului interior al centrului se afla o imagine impresionantă a îngerului-păun, Melek Taus. Când văzu pictura pentru prima oară, Rob nu îşi putu dezlipi privirile preţ de mai bine de zece minute. Era o imagine ciudat de liniştitoare, zeul-demon, îngerul decăzut, cu trena sa spectaculoasă, de culoarea smaraldului şi a acvamarinului. Coada celor o mie de ochi.

Yazidiţii de la centrul cultural erau precauţi, însă nu şi neplăcuţi. Bărbaţii mustăcioşi i-au oferit ceai şi fistic. Doi dintre ei vorbeau o engleză greoaie, mai mulţi vorbeau limba germană. I-au spus că acest lucru se datora prezenţei concentrate a yazidiţilor în Germania.

— Am fost distruşi oriunde am mers, nu avem viitor aici, acum numai voi, creştinii, ne mai puteţi ajuta…

Ceea ce nu erau dispuşi yazidiţii să facă era să discute despre credinţa lor. De îndată ce Rob a început să întrebe despre Cartea Neagră, sau

Sanliurfa, sau sanjak, sau venerarea lui Melek Taus, expresiile lor se transformară în căutături dezaprobatoare, de dispreţ, de defensivă şi de lipsă de înţelegere. Apoi mustăcioşii au devenit arţăgoşi şi încetară să îi mai ofere farfuriuţe cu fistic.

O altă revelaţie era însăşi Lalish. Se dovedise că, în realitate, nimeni nu locuia în Lalish. Rob era nemulțumit că nu se informase şi se aruncase cu capul înainte. Era un oraş sacru, în adevăratul sens al cuvântului: un oraş-fantomă pentru îngeri, un oraş dedicat în exclusivitate lucrurilor sacre, precum spiritele sfinte, textele antice şi altarele pentru venerat. Satele dimprejurul oraşului Lalish erau active şi populate, iar yazidiţii mergeau în Lalish numai cu scopul de a se ruga sau a oficia ceremonii de venerare, de a participa la festivaluri, unde orice străin ar fi fost uşor de remarcat.

În plus, se părea că, neaparţinând cultului, era greu şi chiar periculos să meargă în Lalish. Şi, desigur, nimeni nu voise să îl ducă pe Rob până acolo. Nici măcar cu o şpagă de o sută de dolari. Iar Rob încercase, şi nu doar o dată. Şoferii de taxi se uitau neîncrezători la banii lui şi îl refuzau cu un scurt „La!“

În seara celei de-a zecea zile, Rob era pregătit să se dea bătut. Zăcea pe patul camerei sale de hotel. Afară, oraşul era gălăgios şi febril. Îşi deschise fereastra, pentru a privi peste acoperişurile din beton şi aleile şerpuite şi întunecate. Soarele fierbinte irakian apunea peste munţii Zagros, cenuşii-aurii. Bătrâne cu baticuri roz spălau rufe lângă antene imense de satelit. Rob observă destule clopotniţe de biserică printre minarete. Poate că erau biserici ale gnosticilor. Sau ale mandeenilor. Sau ale caldeenilor. Erau multe secte vechi în zonă.

Închise fereastra ca să nu se mai audă chemarea la rugăciunea de seară, se întoarse în pat şi îşi luă mobilul. După ce telefonul sună de câteva ori, Sally răspunse. Rob se aşteptase ca fosta lui

nevastă să fie la fel de politicoasă, dar tăioasă ca de obicei. Însă Sally era neaşteptat de caldă şi entuziastă, şi îi spuse şi motivul, îi explică lui Rob că îi cunoscuse *noua prietenă* şi că o plăcuse foarte mult. Sally îi spuse lui Rob că era de acord cu Christine, şi că în sfârşit trebuie să-şi fi venit în fire, dacă începuse să se întâlnească cu femei adevărate, şi renunţase la curviştinele după care umblase până atunci.

Rob râse şi-i spuse lui Sally că nu o privise niciodată ca pe o curviştină. Răspunsul o lăsă fără replică, apoi începu şi ea să râdă. Era prima oară când râdeau împreună de când divorţaseră. Cei doi mai vorbiră cum nu o mai făcuseră de multă vreme. Apoi, fosta soţie a lui Rob îi dădu telefonul fiicei lor. Rob simţi un junghi de tristeţe la auzul vocii fiicei sale. Lizzie îi povesti că fusese la grădina zoologică şi văzuse *nanimalele.* Îi spuse că îşi putea ridica braţele chiar deasupra capului.

Rob o ascultă cu un amestec de bucurie şi tristeţe, spunându-i că o iubea. Lizzie ceru cu insistenţă ca tati să revină acasă. El o întrebă dacă făcuse cunoştinţă cu doamna franţuzoaică, Christine. Lizzie răspunse că da şi că o plăcuse foarte mult, şi la fel de mult o plăcuse şi mami. Rob se bucură şi îi trimise bezele fiicei sale hlizite. Închise telefonul. Era destul de ciudat ca noua lui prietenă să se împrietenească cu fosta lui nevastă. Dar prietenia era mai bună decât duşmănia reciprocă. Şi asta însemna că existau mai multe persoane care se îngrijeau de fiica lui, atunci când el nu era prezent.

Dar, realiză el, poate că era timpul ca el să fie prezent; poate că era timpul să se întoarcă înapoi acasă. Poate că ar fi trebuit să îşi dea demisia. Povestea nu se derulase aşa cum se aşteptase el. Nici măcar nu reuşise să ajungă în Lalish şi nici nu părea să aibă vreun sens să mai meargă. Yazidiţii erau prea retraşi. Iar el nu vorbea destulă arabă sau kurdă pentru a înţelege obscurantismul lor

străvechi. Cum putuse să spere că ar fi desluşit secretele unei credinţe de peste şase mii de ani învârtindu-se încolo şi încoace prin oraş, mormăind cuvântul *Salaam?* Fusese obstrucţionat; speranţele sale se năruiau cu fiecare oră care trecea. Aşa se întâmpla câteodată. Uneori nu obţineai articolul.

Luându-şi cheia de la cameră, Rob ieşi. Era agitat şi avea nevoie de o bere. Şi la colţul străzii se afla un băruleţ simpatic. Se propti pe scaunul pe care stătea de obicei pe terasa cafenelei Suleiman. Rawaz, proprietarul cafenelei şi amicul de ocazie al lui Rob, îi aduse o bere turcească rece şi o farfurie cu măsline verzi. În timp ce viaţa se derula pe străzile oraşului Dahuk, Rob îşi sprijini capul între palme şi se gândi din nou la articolul său. Aducându-şi aminte de exaltarea impulsivă şi plină de determinare trăită în casa lui Isobel, se întrebă la ce se aşteptase în realitate. La un preot misterios, care să îi explice totul, poate chiar într-un templu secret, plin de gravuri primitive pe pereţi şi cu flăcări licărind din lămpi cu ulei. Şi, bineînţeles, în compania a câţiva veneratori ai diavolului, încântaţi să fie fotografiaţi. Acum în loc să-şi realizeze visul de jurnalist naiv, bea bere Efes şi asculta muzică pop kurdă, proastă, răsunând din magazinul alăturat. Ar fi putut la fel de bine să fie în Sanliurfa. Sau Londra.

— Bună ziua?

Rob ridică ochii. Lângă masa lui se afla un bărbat tânăr. Purta blugi curaţi şi o cămaşă bine călcată. Avea faţa rotundă. Arăta şcolit. Chiar tocilar. Dar părea amabil şi prosper. Rob îl invită să ia loc. Numele lui era Karwan.

— Sunt yazidit, spuse Karwan, zâmbind.

— OK…

— Azi am mers la centrul cultural yazidi şi nişte femei mi-au vorbit despre tine. Un jurnalist american. Care vrea să ştie despre Melek Taus?

Rob dădu din cap, aprobând, uşor jenat.

— Au zis că stai aici, dar au menţionat că ai putea pleca în curând, pentru că nu eşti fericit.

— Nu sunt nefericit. Sunt doar… frustrat.

— De ce?

— Pentru că scriu un articol. Despre credinţa yazidiţilor. Ştiţi, adică despre ce credeţi voi de fapt. E pentru un ziar englezesc. Dar nimeni nu vrea să îmi spună nimic, deci e un pic frustrant.

— Trebuie să înţelegeţi de ce se întâmplă aşa, spuse Karwan, aplecându-se spre Rob cu o privire sinceră. Timp de mii de ani, domnu', am fost omorâţi şi atacaţi pentru ce credem. Ce zic oamenii că venerăm. Musulmanii ne omoară, hinduşii ne ucid, tătarii. Toată lumea spune că îl venerăm pe Shaitan, diavolul. Ne omoară şi ne izgonesc. Până şi Saddam ne-a omorât, chiar şi confraţii noştri kurzi ne omoară, sunniţii şi şiiţii, toţi ne omoară. Toată lumea.

— Dar ăsta e motivul pentru care vreau să-mi scriu articolul. Să spun povestea adevărată. Despre ce cred yazidiţii.

Karwan se încruntă, parcă încercând să se decidă. Nu spuse nimic timp de mai bine de un minut.

— Da, OK, spuse el într-un final. Aşa văd eu lucrurile. Voi, americanii, marele vultur, voi i-aţi ajutat pe kurzi şi i-aţi protejat pe yazidiţi. Soldaţii americani, ei sunt buni. Ei chiar încearcă să ne ajute. Aşa că… acum eu te voi ajuta. Pentru că eşti american.

— Mă ajuţi?

— Da. Da şi te voi ajuta pentru că am studiat un an în America la Universitatea Texas. De aceea engleza mea nu e aşa proastă. Americanii au fost buni cu mine.

— Ai fost la UT?

— Da, tu ştii? Vitele cu coarne[25]. În Austin.

— Bună muzică în Austin.

— Da. E un loc drăguţ. Doar că, începu Karwan, ronţăind o măslină, doar că femeile din

Texas au cele mai enorme funduri. Asta e problemă la mine.

Rob râse.

— Ce ai studiat la UT?

— Antropologia religiilor. Deci, tu înţelegi. Eu îţi pot spune tot ce ai nevoie să ştii. Şi după aia poţi să pleci şi să spui la toată lumea că noi nu suntem… sataniști. Putem începe?

Rob îşi scoase carnetul şi mai comandă două beri. Timp de o oră îl descusu pe Karwan cu întrebări. Mare parte din informaţii le cunoştea deja de la Isobel şi din propriile cercetări. Originile yazidismului şi cultul îngerilor. Rob era uşor dezamăgit. Dar apoi Karwan îi spuse ceva ce îi stârni interesul şi îl făcu să sară de pe scaun.

— Povestea originilor yazidiţilor vine din Cartea Neagră. Normal, Cartea Neagră nu mai e acum, dar povestea se transmite. Ne spune că avem o descendenţă… aparte. Ne arată că suntem diferiţi de alte rase.

— În ce fel?

— Poate că e mai bine explicat într-un mit, un mit yazidit. Într-una dintre legendele noastre despre creaţie, existau şaptezeci şi doi de Adam. Fiecare dintre ei mai desăvârşit decât cel dinainte. Apoi, cel de-al şaptezeci şi doilea Adam s-a căsătorit cu Eva. Şi Adam şi Eva şi-au depozitat sămânţa în două urne.

— Două urne, întrerupse Rob, cu pixul încremenit deasupra paginii.

Karwan încuviinţă.

— Aceste urne au fost sigilate timp de nouă luni. Când urnele au fost deschise, cea cu sămânţa Evei era plină de insecte şi lucruri groaznice, şerpi şi scorpioni. Dar când au deschis-o pe al lui Adam, au găsit un băieţel minunat, zâmbi Karwan. Băiatul a fost numit Shahid ibn Jayar – *Fiul Urnei.* Şi acest nume e folosit pentru yazidiţi. Vezi tu: noi suntem Fiii Urnei. Aceşti copii ai lui Adam au

devenit strămoşii yazidiţilor. Adam este bunicul nostru. Pe când toate celelalte naţii se trag din Eva.

Rob termină de notat. Un Chevrolet de la Naţiunile Unite traversa intersecţia din faţa cafenelei.

— OK, spuse Karwan brusc. Asta e tot! Acum eu trebuie să plec. Dar, domnu', yazidiţii de la centru îmi spun că tu vrei să mergi şi la Lalish? Da?

— Da. Vreau! Dar toată lumea spune că e periculos. Nu vor să mă ducă. Cum se poate aranja?

Karwan zâmbi strâmb. Ronţăia discret o măslină; îşi duse mâna la gură şi depozită sâmburele pe marginea scrumierei.

— Eu pot să te duc acolo. Avem un festival. Nu e chiar atât de periculos.

— Când?

— Mâine. La cinci. Ne întâlnim aici. Şi apoi te aduc înapoi. Şi după aia poţi să pleci să scrii despre noi, în faimosul ziar *The Times* din Anglia.

— Asta-i grozav. E fantastic – *shukran!*

— Bun, zise tânărul aplecându-se şi strângându-i mâna lui Rob. Mâine ne întâlnim. Cinci dimineaţa. Deci acum trebuie să dormim. La revedere.

Bărbatul se ridică şi se făcu nevăzut.

Rob dădu pe gât berea rămasă. Era fericit. Era aproape foarte fericit. Avea să îşi scrie articolul. Primul bărbat care a vizitat capitala sacră a yazidiţilor! Omul care scrie despre culturile din Irak. Aproape că o luă la fugă spre hotel. Apoi o sună pe Christine şi îi povesti entuziasmat veştile; vocea ei păru îngrijorată şi încântată în acelaşi timp. Rob se întinse pe pat zâmbind, în timp ce vorbiră: avea să se întoarcă acasă în curând, şi avea să îşi vadă fiica şi iubita – cu treburile încheiate.

A doua zi de dimineaţă Rob îl găsi pe Karwan aşteptându-l, după cum promisese, lângă mesele cafenelei. Lângă cafeneaua dărăpănată se afla o veche camionetă Ford, încărcată cu lipii şi fructe în saci de plastic.

— Fructe pentru festival, zise Karwan. Vino. Nu e mult loc.

Erau trei persoane înghesuite în cabina camionetei. Karwan, Rob şi un tip bătrân şi mustăcios. Şoferul era unchiul lui Karwan.

— Nu a făcut accident decât de trei ori anul ăsta, spuse Karwan. Deci ar trebui să fim OK.

Camioneta se hurducă până ieşi din Dahuk, apoi intră în zona muntoasă. Fuse o călătorie lungă şi dureroasă pentru coloană, dar Rob nu băgă de seamă. Era atât de aproape de a încheia povestea.

Drumul îi duse prin păduri de pin şi stejar. Pe măsură ce urcau, aerul cenuşiu de dimineaţă începu să se lumineze. Soarele se ridica pe cer strălucitor şi cald. Apoi drumul coborî într-o vale de un verde aprins. Case de piatră sărăcăcioase, dar pitoreşti erau ridicate lângă izvoare repezi. Copii murdari cu zâmbete luminoase alergară spre maşină şi făcură cu mâna. Rob le făcu şi el cu mâna şi se gândi la fiica lui.

Drumul continuă, şi tot continuă. Se încolăci în jurul unui munte mare. Karwan îi spuse că acela era unul dintre cei şapte stâlpi ai lui Satana. Rob dădu din cap. Drumul întâlni râuri năvalnice curgând pe sub podeţe şubrede din lemn. Şi apoi se opriră, în sfârşit.

— Lalish, îi spuse Karwan, înghiontindu-l.

Ajunsese. Primul lucru pe care îl observă fu o clădire stranie, în formă de con, şi cu acoperişul canelat într-un mod straniu. Existau mai multe clădiri conice, în afară de aceea, construite în jurul unei pieţe centrale. Această piaţetă centrală era plină de oameni care cântau, se plimbau şi psalmodiau. Bătrâni mergeau în şir indian, cântând

la flaute lungi din lemn. Rob coborî din maşină odată cu Karwan şi privi.

O siluetă îmbrăcată în mantie neagră ieşi dintr-o clădire murdară. Se îndreptă către un aranjament de cazane din piatră, unde ardeau mici focuri. Alţi bărbaţi îmbrăcaţi în alb îl urmară.

— Acestea sunt focurile sfinte, explică Karwan, arătând spre flăcările galbene care dansau în cazanele de piatră. Bărbaţii trebuie să înconjoare focurile de şapte ori. Mulţimea înaintă, strigând un nume.

— Melek Taus, Melek Taus!

— Îi aduc laude îngerului-păun, bineînţeles, rosti Karwan, încuviinţând.

Ceremonia continuă. Era pitorească şi bizară şi ciudat de emoţionantă. Rob urmări spectatorii şi privitorii: după agitaţia iniţială a ceremoniei, mulţi yazidiţi de rând se mutaseră pe peticele de iarbă din apropiere şi pe coastele dealurilor aşezate cu faţa la turnurile conice din Lalish. Aranjau picnicuri cu roşii, brânză, lipii şi prune. Soarele se ridicase pe cer. Era o zi caldă în munţi.

— Fiecare yazidit, îi explică Karwan, trebuie să vină aici în Lalish, în cursul vieţii sale. Pentru a face pelerinajul la mormântul şeicului Mussafir. El a creat ceremoniile yazidiţilor.

Rob s-a apropiat să se uite prin uşa unuia dintre temple. Înăuntru era întuneric, dar Rob putu distinge pelerinii înfăşurând materiale colorate în jurul stâlpilor din lemn. Alţii aşezau lipii pe rafturi joase. Pe un perete Rob văzu nişte inscripţii cuneiforme. Trebuiau să fie cuneiforme – cel mai vechi şi mai primitiv alfabet din lume. Datând din timpul sumerienilor.

Cuneiform! În timp ieşea din clădire, Rob se simţi privilegiat să se afle acolo. Era o supravieţuire miraculoasă: a oraşului, a credinţei, a oamenilor, a serviciului divin şi a ritualului. Şi era în acelaşi timp admirabilă, întreaga atmosferă din Lalish era una de festival, însufleţită, poetică şi

pastorală. Singurele aspecte ameninţătoare erau imaginile lugubre şi batjocoritoare ale lui Melek Taus, omniprezentul zeu-demon, pictat pe pereţi şi uşi, şi chiar şi pe postere. Cu toate acestea, oamenii păreau prietenoşi, fericiţi să se afle sub soare, practicându-şi strania religie.

Rob voia să vorbească cu câţiva yazidiţi. Îl convinse pe Karwan să traducă. Pe un petic de iarbă, găsiră o femeie de vârstă mijlocie, care turna ceai pentru copiii ei.

— Povesteşte-mi despre Cartea Neagră, spuse Rob, aplecându-se către ea.

Femeia zâmbi, împungându-l cu degetul pe Rob cu destulă forţă.

— Cartea Neagră este biblia yazidiţilor, traduse Karwan, şi este scrisă cu aur. Spune că voi, creştinii, o aveţi! Voi, englezii. Spune că ne-aţi luat cartea sfântă. Şi că de aceea au occidentalii ştiinţă şi educaţie. Pentru că aveţi cartea care a venit din cer.

Femeia îi zâmbi lui Rob. Şi apoi muşcă dintr-o tomată cărnoasă, stropindu-se cu zeamă roşie pe bluză, ceea ce-l făcu pe soţul ei să râdă foarte zgomotos.

Ceremonia din piaţă era aproape pe sfârşite. Fete şi băieţi tineri îmbrăcaţi în alb îşi terminau dansul piruetat în jurul flăcărilor sacre. Rob îi urmări. Făcu nişte poze discrete cu camera telefonului. Apoi îşi mai luă câteva notiţe pe carnet. Dintr-odată, ridicând capul, observă ceva interesant. Fără a fi remarcaţi de spectatori, toţi bătrânii din elită se strecurau, unul câte unul, într-o clădire din capătul pieţei. Acţiunea lor părea oarecum clandestină. Dar importantă. Exista un paznic la uşa acelei clădiri joase, deşi niciuna dintre celelalte clădiri nu avea paznici. Lângă ea se afla un şarpe negru, straniu, încastrat în piatră. Un simbol lung al unui şarpe, exact lângă uşă.

Rob simţi o furnicătură. Asta era. Trebuia să afle ce se întâmpla. Trebuia să intre pe uşa aceea

misterioasă. Dar cum putea să scape nevăzut? Karwan era întins pe iarbă, moţăind. Şoferul camionetei nu era de găsit. Poate că dormea în cabină. Fusese o zi lungă.

Aceea era şansa lui Rob, exact atunci. Coborând dealul, traversă grăbit piaţeta. Unul dintre băieţii care psalmodiau îşi scăpase acoperământul alb de pe cap lângă fântâna de lângă izvor. Rob se uită în stânga şi în dreapta şi îl luă, punându-şi-l pe cap şi se uită în jur din nou. Nu îl văzuse nimeni. Se furişă către clădirea cea joasă. Paznicul era la uşă, se pregătea să închidă uşa. Rob avea o singură şansă. Se înfăşură şi îşi ascunse faţa cu materialul alb, trecând grăbit pragul templului. Paznicul adormit îl privi vag pe Rob. Pentru o clipă păru confuz. Apoi ridică din umeri şi închise uşa în spatele lor. Rob se afla în templu.

Era foarte întuneric. Fumul lămpilor cu ulei îmbâcsise aerul. Bătrânii erau aliniaţi în şiruri, psalmodiind, murmurând şi cântând încet. Recitând rugăciuni. Alţii erau în genunchi, făcând mătănii şi aplecându-se: atingând podeaua cu frunţile. O explozie de lumină umplu capătul îndepărtat al templului. Rob privi chiorâş prin fum. O uşă se deschisese. O fată într-o mantie albă aducea un obiect acoperit de o pătură aspră. Cântecul se auzi mai tare. Fata aşează obiectul pe un altar. Deasupra altarului imaginea strălucitoare a îngerului-păun se holba la ei toţi, liniştită şi arogantă, plină de dispreţ şi cruzime.

Rob se apropie încercând să nu atragă atenţia asupra sa, disperat să vadă ce se afla ascuns sub pătură. Înaintă tot mai mult. Rugăciunile şi cântecul deveniră mai aprige, dar şi misterioase. Pe tonuri mai joase. O mantra hipnotizantă. Fumul de lampă era atât de gros, încât ochii îl usturau şi îi lăcrimau. Rob se frecă cu mâinile pe faţă, chinuindu-se să vadă.

Apoi fata dădu pătura la o parte şi rugăciunile se opriră.

Pe altar se afla un craniu. Dar nu semăna cu niciun craniu pe care îl văzuse Rob. Era şi nu era uman. Orbitele erau oblice şi curbate. Pometii înalţi. Arăta precum craniul unei păsări monstruoase sau al unui şarpe straniu. Şi totuşi, era uman.

Apoi Rob simţi lama tare şi rece a unui cuţit lipită de gâtul său.

34

Toată lumea ţipa şi se îmbulzea. Cuţitul muşca din gâtul lui Rob, apăsându-l tare pe trahee. Cineva îi aruncă o glugă pe cap şi Rob clipi în întuneric.

Uşile se trântiră şi se deschiseră, iar el se simţi împins într-o altă cameră. Îşi dădu seama pentru că sunetele erau diferite, ecourile mai puţin răsunătoare. În mod cert se afla într-un spaţiu mai restrâns. Însă vocile erau tot furioase şi încă ţipau, bolborosind violent în kurdă. Amenințând şi urlând.

Un bocanc îl lovi în spatele genunchilor şi Rob se prăbuşi la pământ. Imagini cu victime din filme de pe internet îi inundară gândurile. Salopete portocalii. *Allahu Akhbar.* Sunetul unui cuţit tăind o trahee şi clăbucii cremoşi de sânge. *Allahu Akhbar.*

Nu. Rob se zbătu. Se răsuci într-o parte şi în alta, dar mai multe mâini îl ţineau pe loc. Gluga era făcută dintr-un sac vechi şi mirosea urât. Rob abia putea percepe lumina prin pânza înfăşurată pe faţa lui, putea însă desluşi siluetele bărbaţilor care ţipau.

O a doua uşă se deschise undeva. Vocile se auziră şi mai tare şi Rob distinse vocea unei femei punând o întrebare şi nişte bărbaţi ţipând înapoi la ea. Totul era haotic. Rob încercă să respire uşor, pentru a se calma. Fusese împins pe o parte, întins pe jos, şi putea întrezări robele yazidiţilor prin material. Robe şi sandale şi bărbaţi.

Îi legau încheieturile mâinilor la spate. Sfoara aspră îi intra în carne. Se schimonosi de durere. Apoi auzi un bărbat mârâind la el – oare era în arabă? Putea recunoaşte cuvintele? Îşi răsuci corpul şi îşi chinui ochii să vadă prin cârpa aspră a

glugii. Înghiţi în sec: ce fusese sclipirea aceea, văzuse cuţitul din nou? Cuţitul acela mare pe care i-l puseseră la gât?

Era îngrozit. Se gândi la fiica lui, la părul ei blond într-o zi cu soare – blond ca soarele. Cu ochii ei albaştri ridicaţi la el. „Tati. Nanimale. Tati.“ Şi acum probabil că avea să moară. Nu avea să o mai vadă niciodată. Avea să-i distrugă viaţa nemaivăzând-o niciodată. Avea să fie tatăl pe care nu l-a avut.

Îl copleşi durerea. Aproape că plânse. Cârpa era fierbinte, iar inima îi bubuia în piept şi trebuia să nu se mai panicheze. Pentru că nu murise încă. Nu făcuseră nimic mai mult decât să îl trateze cu grosolănie. Şi să îl sperie.

Dar apoi, de îndată ce speranţele lui Rob crescură, se gândi la Franz Breitner. Îl uciseseră. Asta nu reprezentase o problemă pentru muncitorii de la Gobekli Tepe. Îl împinseseră în stâlpul acela, despicându-l ca pe o broască la disecat. Exact aşa. Îşi aminti sângele ţâşnind din pieptul lui Franz. Sânge stropind praful galben de la Gobekli. Apoi îşi aminti de capra tremurândă care era măcelărită pe străzile Sanliurfei.

Rob ţipă. Singura lui şansă era Karwan. Prietenul lui. Prietenul lui yazidit. Poate îl va auzi. Ţipetele lui răsunară prin cameră. Apoi vocile kurzilor reveniră, blestemându-l. Fu zdruncinat şi lovit cu picioarele. O mână îl apucă de gâtlej, aproape gâtuindu-l şi simţi o altă mână strângându-l de braţ. Deja înfuriat, Rob îşi aruncă picioarele în jurul său. Muşcă cagula. Dacă aveau de gând să îl omoare, avea să se lupte, avea să încerce, nu avea să le facă munca uşoară…

Dar apoi cagula fu smulsă.

Rob tresări, clipind în lumină. O figură îl privea de sus. Era Karwan.

Dar acesta nu era Karwan cel de dinainte – tipul prietenos cu faţa rotundă. Acesta era un Karwan

nezâmbitor, cu expresie severă, furios şi în acelaşi timp autoritar.

Karwan le ordona ceva bătrânilor din jurul său, chiar răţoindu-se la ei în kurdă. Probabil că le spunea ce să facă. Iar bărbaţii mai în vârstă, în robe, îl ascultau: aproape făcându-i plecăciuni. Unul dintre bătrâni îl şterse pe Rob cu o cârpă udă pe faţă. Mirosul de mucegai era cumplit. Însă răcoarea era bine-venită. Un altul îl ajuta pe Rob să se ridice în capul oaselor, sprijinindu-l cu spatele de perete.

Karwan lansă un alt ordin. Părea să le spună bărbaţilor în robe să plece, iar ei părăseau încăperea supuşi. Plecară unul câte unul, iar uşa se trânti după ei, lăsându-l pe Rob singur cu Karwan, în camera cea mică. Rob privi în jur. Era un loc vechi, cu pereţi goi, vopsiţi şi două ferestre înalte, întredeschise, ce permiteau să intre prea puţină lumină. Poate că era un fel de magazie, o anticameră pentru templu.

Sforile din jurul încheieturilor erau la fel de strânse. Îi scoseseră cagula, dar încă era legat. Rob îşi frecă mâinile una de alta, cât putu, pentru a-şi pune sângele în circulaţie. Apoi se uită la Karwan. Tânărul yazidit stătea ghemuit pe un covor decolorat, dar în întregime brodat. Îl privea, la rândul lui, pe Rob.

— Am încercat să te ajut, domnule Luttrell, oftă Karwan. Am crezut că dacă îţi permitem să vii aici ai fi satisfăcut. Dar tu a trebuit să vrei mai mult. Mereu. Mereu, voi, occidentalii, vreţi mai mult.

Rob era nedumerit: despre ce vorbea? Karwan îşi freca ochii între degetul arătător şi cel mare. Bărbatul părea obosit. Prin ferestrele abia deschise, Rob putea auzi zgomotele slabe ale oraşului Lalish: copii râzând şi chicotind şi bolborositul fântânii.

Karwan se aplecă în faţă.

— Care e treaba cu voi, occidentalii ăştia? De ce vreţi să ştiţi tot? Şi Breitner era la fel. Neamţul.

Exact la fel.

Rob făcu ochii mari şi Karwan dădu din cap, aprobator.

— Da. Breitner. La Gobekli Tepe…

Tânărul yazidit trasă leneş cu degetul pe modelul covorului din faţa lui. Degetul lui arătător urmări labirintul stacojiu al broderiei. Părea să mediteze: să decidă ceva important. Rob aşteptă. Avea gâtul foarte uscat şi încheieturile îi pulsau din cauza legăturilor.

— Îmi dai ceva de băut, Karwan? întrebă el.

Bărbatul se întinse şi luă o sticlă mică de apă minerală din plastic. Apoi îi puse sticla la gură lui Rob, şi acesta bău, cutremurându-se, gâlgâind, pe nerăsuflate. Sticla fu aşezată pe podeaua din beton, între ei, şi Karwan oftă din nou.

— Îţi voi spune adevărul. Nu mai are rost să îl ascund. Poate că adevărul îi va ajuta pe yazidiţi. Pentru că minciunile şi decepţia, ele ne fac rău. Eu sunt fiul unui şeic yazidit. O căpetenie. Dar sunt şi o persoană care a studiat credinţa din exterior. Deci sunt într-o situaţie deosebită, domnule Luttrell. Poate că asta îmi va oferi o anumită… discreţie, zise el, evitând privirea lui Rob, poate dintr-un reflex de vinovăţie. Ce îţi voi spune acum, continuă el, nu a mai fost destăinuit vreunei persoane din afara credinţei noastre, poate de mii de ani. Sau poate chiar niciodată.

Rob ascultă cu atenţie. Vocea lui Karwan era liniară, aproape monotonă. Ca şi când pregătise un monolog, sau ceva la care se gândea de mulţi ani: un discurs repetat.

— Yazidiţii cred că Gobekli Tepe este grădina Edenului. Cred că poate ştii asta. Iar credinţa noastră, cred eu, a… fost o călăuză pentru multe alte religii, zise el, răsuflând sonor. După cum ţi-am spus, noi credem că suntem descendenţii direcţi ai lui Adam. Suntem Fiii Urnei. Astfel, Gobekli Tepe este casa strămoşilor noştri. Fiecărui yazidit din casta preoţilor, cei nobili, ca şi mine, i

se spune că trebuie să protejeze Gobekli Tepe. Să protejăm şi să apărăm templul strămoşilor noştri. Din acelaşi motiv, suntem învăţaţi de părinţii noştri că trebuie să păstrăm în siguranţă secretele de la Gobekli Tepe. Orice este luat de acolo trebuie ascuns sau distrus. Precum… rămăşiţele acelea… din muzeul Sanliurfa. Asta este sarcina noastră. Pentru că străbunii noştri au îngropat Gobekli Tepe sub tot pământul acela… cu un motiv.

Karwan luă sticla de apă şi bău. Îl privi drept în ochi pe Rob. Ochii săi căprui erau ca două flăcări arzând în întunericul micii magazii.

— Normal că ştiu întrebarea ta, domnule Luttrell. De ce? De ce au îngropat strămoşii mei Gobekli Tepe? De ce trebuie să-l protejăm? Ce s-a întâmplat acolo?

Karwan zâmbi, însă zâmbetul lui era chinuit, de-a dreptul agonizat.

— Asta nu suntem învăţaţi. Nimeni nu ne spune. Nu avem o religie scrisă. Totul este transmis pe cale orală, din gură în gură, de la ureche la ureche, de la tată la fiu. Când eram foarte mic îl întrebam pe tatăl meu de ce avem tradiţiile astea? El îmi răspundea: pentru că sunt tradiţii, şi atât.

Rob încercă să vorbească, dar Karwan ridică o mână, pentru a-l opri.

— Bineînţeles că nimic din lucrurile astea nu a contat. Timp de secole. Nimic nu ameninţa Gobekli Tepe. Nimeni nu ştia măcar că există. A rămas îngropat în pământul străbun. Dar apoi a apărut neamţul, arheologii cu lopeţile şi utilajele lor, testând şi săpând şi făcând descoperiri. Pentru noi descoperirea de la Gobekli este o oroare. Ca expunerea unei răni groaznice. Ne provoacă durere. Ceea ce strămoşii noştri au îngropat trebuie să rămână îngropat, ceea ce a fost scos la iveală trebuie ascuns şi protejat. Aşa că noi, yazidiţii, ne-am angajat la arheolog, am devenit muncitorii lui, pentru a încetini lucrările şi a opri interminabilele

săpături. Dar el tot a continuat. A continuat să scoată rana la suprafaţă…

— Deci, l-aţi ucis pe Franz şi apoi aţi…

— Nu, mârâi Karwan. Noi nu suntem diavoli. Noi nu suntem ucigaşi. Am încercat să îl speriem, să vă speriem pe toţi, să plecaţi. Dar probabil că a căzut. Atâta tot.

— Şi… Pulsa Denura?

— Da. Da, bineînţeles. Şi problemele de la templu. Am încercat să… care e cuvântul… am încercat să sabotăm săpăturile, să le curmăm. Dar neamţul era atât de hotărât. A continuat să sape. Să sape Grădina Edenului, Grădina Urnelor. Săpa până şi noaptea. Aşa că a fost o ceartă. Şi a căzut. Cred că a fost un accident.

Rob încercă să protesteze. Karwan ridică din umeri.

— Poţi să crezi asta sau poţi alege să nu crezi. Cum doreşti. Eu sunt sătul de minciuni.

— Şi ce este craniul?

Karwan expiră lung.

— Nu ştiu. Când am fost în Texas am studiat religia mea. Am văzut… structura miturilor ei. Din altă perspectivă. Şi nu ştiu. Nu ştiu cine este Melek Taus şi nu ştiu ce este craniul. Ştiu numai că trebuie să venerăm craniul şi păunul. Şi că nu trebuie să dezvăluim niciodată secretele. Şi că niciodată nu trebuie să procreăm cu persoane din afara credinţei noastre, că nu trebuie să ne căsătorim în afara credinţei. Pentru că voi, ceilalţi, sunteţi pângăriţi.

— Este un animal? Craniul?

— Nu ştiu! Crede-mă, cred… Karwan se chinuia să-şi găsească cuvintele. Cred că ceva nefiresc s-a întâmplat la Gobekli Tepe. La templul nostru, vechi de zece mii de ani. Altfel, de ce l-am îngropa? De ce am îngropa locul acela minunat, decât dacă era un loc ruşinos sau plin de suferinţă? Trebuie să existe un motiv. Pentru a-l îngropa.

— De ce îmi spui astea acum? De ce acum? De ce mie?

— Pentru că ai perseverat. Nu te-ai dat bătut. Aşa că îţi spun totul. Ai găsit recipientele cu rămăşiţele acelea oribile. Pentru ce erau? De ce au fost puşi copiii aceia acolo? Mă sperie. Sunt prea multe lucruri pe care nu le cunosc. Nu avem decât mituri şi tradiţii. Nu avem o carte care să ne înveţe. Nu o mai avem.

Afară se auzeau din nou voci. Sunau precum saluturi de rămas-bun. Vocile erau completate de sunetele motoarelor de maşini deja pornite. Era limpede că oamenii plecau din Lalish. Rob voia să scrie cuvintele lui Karwan, simţea o nevoie fizică de a nota totul, însă funiile erau încă strâns legate în jurul mâinilor lui.

— Şi unde intervine Cartea Neagră?

— A, da, zise Karwan, dând din cap. Cartea Neagră. Ce este? Nu sunt sigur că este o carte. Cred că este un fel de dovadă, o cheie, ceva care explica marele mister. Dar a dispărut. Ne-a fost luată. Iar acum am rămas cu… poveştile noastre cu zâne. Şi cu îngerul nostru păun. Ajunge, ţi-am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spun nimănui, niciodată. Dar nu am avut de ales. Lumea îi urăşte pe yazidiţi. Suntem abuzaţi şi persecutaţi. Ni se spune că suntem oamenii care venerează diavolul. Cum poate fi ceva mai rău? Poate că dacă lumea află mai multe despre adevăr, vor învăţa să ne trateze mai bine, zise el şi bău o gură de apă minerală. Suntem păstrătorii unui secret, domnule Luttrell, un secret groaznic pe care nu îl înţelegem. Şi totuşi, trebuie să păstrăm tăcerea. Şi să protejăm trecutul îngropat. Este povara noastră. De-a lungul epocilor. Noi suntem Fiii Urnei.

— Şi acum…

— Şi acum te voi duce înapoi în Turcia. Te vom conduce la graniţă şi poţi zbura spre casă şi spune tuturor cine suntem noi. Spune-le că nu suntem

satanişti. Vorbeşte-le despre tristeţea noastră. Spune-le ce vrei. Dar nu minţi.

Bărbatul se ridică şi strigă pe fereastră. Uşa se deschise larg şi alţi bărbaţi intrară. Rob fu zdruncinat din nou, dar de această dată cu un scop şi cu determinare. Fu scos afară din templu. Privi spre altar în drum spre ieşire: craniul dispăruse. Apoi se trezi afară, în soare. Copiii arătau spre el. Rob văzu femeile holbându-se la el, cu mâinile la gură. Fu dus la camioneta Ford. Şoferul era pregătit. Bagajul lui Rob se afla pe scaunul pasagerului, în aşteptare. Rob avea mâinile în continuare legate. Doi bărbaţi îl ajutară să urce în maşină. El privi pe geam în timp ce un alt bărbat se urcă în cabină. Era un bărbat cu tenul mai închis, cu barbă, şi mai tânăr decât Karwan. Se vedea că e puternic după braţele sale, şi tăcut, şi se aşezase între Rob şi uşa maşinii. Rob se afla pe scaunul din mijloc. Camioneta Ford demară, cu roţile învârtindu-se în praf. Ultima imagine pe care Rob o văzu în Lalish fu cea a lui Karwan stând înconjurat de copii, lângă unul dintre turnurile conice. Expresia lui era nemărginit de tristă. Apoi Lalish dispăru în spatele unui versant în timp ce maşina oprea la vale, îndreptându-se spre graniţa cu Turcia.

35

De îndată ce fuse îmbrâncit peste graniţa turcească, la Habur, Rob îi telefonă lui Christine şi apoi se urcă într-un taxi, care porni către cel mai apropiat oraş. Mardin. După şapte ore istovitoare, jurnalistul se cază într-o cameră de hotel, o sună pe Christine din nou, îi telefonă fiicei lui şi apoi, fiind extrem de obosit, adormi cu telefonul în mână.

În dimineaţa următoare se aşeză în faţa laptopului şi începu să scrie articolul – neîntârziat, cu pasiune şi fără pauze.

Răpit de Cultele Kurdistanului

Îşi zise că singura soluţie era să scrie povestea repede şi fără să reflecteze prea mult. Existau atât de multe elemente împrăştiate, încât dacă s-ar fi aşezat şi ar fi cugetat, dacă ar fi încercat să compună o naraţiune coerentă, exista riscul să se piardă în puzderia de amănunte. Mai mult, articolul ar fi părut născocit dacă s-ar fi chinuit prea mult – povestea era atât de stranie, încât, ca să pară credibilă trebuia să fie cât mai simplă. Directă. Foarte sinceră. Ca şi când ar fi povestit cuiva o anecdotă la o cafea. Aşa că Rob a scris-o pe toată dintr-un foc. Gobekli Tepe şi recipientele din muzeu, yazidiţii şi cultul îngerilor şi venerarea lui Melek Taus. Ceremoniile din Lalish şi craniul de pe altar şi misterul Cărţii Negre. Totul, întreaga poveste, condimentată cu violenţă şi crime. Iar acum avea şi un final reuşit: se încheia cu el întins pe o parte, cu o cagulă pe cap, într-o cameră mizeră, în munţii Kurdistanului, crezând că avea să moară.

Dură cinci ore să scrie articolul. Cinci ore în care fusese atât de concentrat, încât abia ridicase ochii din monitor.

După şase minute de verificare, Rob copie articolul pe un stick de memorie şi ieşi din hotel, îndreptându-se direct către o cafenea cu internet. Apoi conectă stickul şi îi trimise articolul lui Steve, la Londra, care îşi aştepta nerăbdător materialul.

Mai zăbovi în cafeneaua tăcută, lângă calculator, sperând că Steve îl va suna cât de repede, cu răspunsul. Afară, pe străzi, soarele fierbinte din Mardin ardea cu putere, însă acolo, înăuntru, era ca-ntr-un cuptor. În cafenea mai era un singur tip, care bea o cutie de suc turcesc necunoscut şi se juca la un calculator. Băiatul avea nişte căşti imense pe urechi. Pe ecran, masacra un monstru, cu un AK47 virtual. Monstrul avea gheare mov şi ochii trişti. Intestinele de un verde aprins i se revărsară.

Rob se întoarse către propriul ecran. Verifică vremea din Spania fără niciun motiv anume. Îşi căută propriul nume pe Google. Căută numele lui Christine pe Google. Descoperi că aceasta era autoarea unui studiu cu titlul *Canibalismul Neanderthalian în Ţara bascilor a Epocii de Gheaţă* apărut recent *în American Archaeology.* Găsi, de asemenea, o poză reuşită cu ea primind un premiu obscur în Berlin.

Rob privi fotografia. Îi era dor de Christine. Nu chiar atât de mult cum îi ducea dorul fiicei sale, dar îi era dor de ea. De conversaţiile decente, de parfumul ei, de gingăşia ei. De felul în care zâmbea când făceau sex, cu ochii închişi, ca şi când visa ceva extrem de frumos, care se petrecuse cu mult timp în urmă.

Îi sună mobilul.

— Robbie!

— Steve…

Inima îi bubuia. Asta era cea mai neplăcută parte.

— Ei bine, zise el.

— Ei bine, replică Steve. Nu ştiu ce să spun…

— Nu îţi place, spuse Rob, dezumflându-se.

— Nu, fraiere. Îmi place al dracului de mult!

Rob se simţi în al nouălea cer. Steve râdea.

— Doamne, Rob, eu te-am trimis să scrii un articol istoric. M-am gândit că ţi-ar prinde bine. O mică pauză. Dar tu ajungi martor la o crimă. Eşti atacat de satanişti. Descoperi un sugar din Epoca de Piatră într-un borcan de murături. Mai găseşti o adunătură de satanişti. Auzi rugăciuni kurde pentru moarte. Tu… tu… tu… se bâlbâi Steve. Şi după aia te duci în Irak şi cunoşti un gagiu misterios care te duce în capitala sacră unde toţi oamenii lui venerează un futut de guguştiuc şi tu îi găseşti îngenuncheaţi în faţa unui craniu de extraterestru, moment în care *yezii* ăştia fug după tine şi încearcă să te căsăpească, înainte de a-ţi spune că ei se trag direct din Adam şi Eva.

Rob rămase tăcut. Apoi bufni în râs. Râse atât de zgomotos, încât puştiul măcelar de monştri ridică ochii şi bătu în căşti crezând că nu merg cum trebuie.

— Deci crezi că povestea e OK? Am încercat să fiu corect faţă de yazidiţi… poate prea corect, însă eu doar…

Steve îl întrerupse.

— E mai mult decât OK! Îmi place la nebunie. Şi lui şefu' la fel. O să îl scoatem mâine, îl tipărim la mijloc şi punem o reclamă pe prima pagină.

— Mâine?

— Da. Direct la tipar. Avem şi pozele tale. Ai făcut o treabă grozavă.

— Asta-i bine. E…

— Bestial, ştiu. Acum, când te întorci?

— Nu sunt sigur… adică încerc să prind primul zbor, dar nu sunt bilete. Şi nu am chef de un drum de douăzeci şi patru de ore cu autobuzul până la Ankara. În mod cert, o să fiu în Londra în weekend.

— Bun băiat. Vino la birou şi-ţi fac cinste cu un prânz. Poate mergem chiar la un restaurant

adevărat. Cu pizza.

Rob pufni de râs. Îşi luă la revedere de la şeful lui, apoi plăti proprietarului cafenelei şi ieşi afară, pe străzile din Mardin.

Era un oraş frumos acest Mardin. Din puţinul pe care îl văzuse Rob, oraşul părea sărac, dar pitoresc şi plin de istorie. Se spunea că data de pe vremea potopului: avea străzi romane şi vestigii bizantine şi giuvaergii sirieni. Pe sub case se aflau alei ciudate. Dar lui Rob nu îi mai păsa. Avusese destule fantezii istorice şi orientale. Voia să ajungă acasă acum, în Londra cea răcoroasă, modernă, ploioasă, frumoasă, europeană şi tehnologizată. Să-şi îmbrăţişeze fiica şi să o sărute pe Christine.

O sună pe Christine din uşa unei brutării. O sunase deja de două ori în ziua aceea, dar îi plăcea să vorbească cu ea. Ea răspunse imediat. Îi povesti că articolul avusese succes la redacţie, iar ea îl felicită şi îi spuse că voia ca el să se întoarcă în Anglia. El îi răspunse, explicându-i că avea să ajungă cât putea de repede, în maximum cinci zile. Apoi ea îi zise că se vedea des cu fiica lui şi că deveniseră prietene bune. Era adevărat că Sally o rugase pe Christine să o ajute cu Lizzie. Sally avea un curs lung în ziua aceea la Cambridge, astfel că Lizzie era în grija lui Christine. Aveau să-şi petreacă după-amiaza la De Savary, vechiul prieten şi profesor al lui Christine, dar numai dacă şi Rob îşi dădea acordul. Ea voia să vorbească cu De Savary despre legătura cu crimele din Londra, din moment ce el părea să ştie multe de la poliţie.

Iar Lizzie era nerăbdătoare să vadă vaci şi oi.

Franţuzoaica îi spuse că îi era foarte dor de el, iar Rob îi zise că abia aştepta să o vadă, şi apoi închiseră amândoi. El porni pe stradă spre hotel, gândindu-se la masa de prânz. Mergea agale şi fericit. Însă, de îndată ce îşi puse telefonul în buzunar, îşi dădu seama de ceva, pe neaşteptate. De Savary. Cambridge. Crimele.

Jumătate din mister era încă complet nerezolvată. Partea din Anglia. Povestea nu se încheiase. Doar se mutase.

De la sentimentul de împlinire şi bucurie, Rob se simţi din nou încordat şi flămând. Gata de acţiune. Pregătit pentru următoarea rafală. Mai mult decât pregătit – acum era îngrijorat că ceva s-ar fi putut întâmpla în lipsa sa. Trebuia să se întoarcă numaidecât în Anglia. Poate că reuşea să prindă un zbor prin Istanbul. Poate că putea să închirieze un avion…

Rob simţi din nou furnicături pe şira spinării.

36

Forrester şi Boijer se holbau la râul Styx.

— Îmi aduc aminte din şcoală, zise Boijer. Râul Styx înconjoară lumea cealaltă. Trebuie să-l traversăm, pentru a ajunge la tărâmul stafiilor.

Forrester privi în întunericul subteran umed şi rece. Râul Styx nu era foarte lat, dar nici de neglijat. Curgea prin albia sa veche, apoi cotea pe lângă un colţ stâncos şi dispărea mai departe printre peşteri şi caverne. Era un loc potrivit unde să renunţi la viaţa pământească. Singura notă discrepantă o făcea punga goală de chipsuri de pe malul opus.

— Normal că, interveni ghidul, râul Styx este doar numele pe care i l-au dat. În realitate este un râu artificial, construit de al doilea baronet, Francis Dashwood, când au transformat peşterile. Deşi există multe râuri şi acvifere prin sistemul ăsta de peşteri din calcar şi cremene. Este un labirint interminabil.

Ghidul, Kevin Bigglestone, îşi netezi părul şaten şi moale şi îi zâmbi poliţistului.

— Să vă arăt şi restul?

— Condu-ne.

Bigglestone îşi începu turul peşterilor Hellfire, la zece kilometri de proprietatea Dashwood, în West Wycombe.

— OK, spuse el. Am ajuns.

Îşi ridică umbrela ca şi când ar fi condus un grup de turişti. Boijer râse pe înfundate. Forrester îi aruncă o căutătură de avertizare subalternului său – aveau nevoie de tipul ăsta. Aveau nevoie de cooperarea tuturor celor din West Wycombe, pentru ca planul lor să funcţioneze.

— Deci, spuse Bigglestone, abia zărindu-i-se faţa durdulie, în întuneric. Ce ştim despre clubul

Flellfire din secolul al XVIII-lea? De ce se întâlneau aici? În cavernele astea reci şi umede? În secolul al XVI-lea, în Europa au apărut diverse societăţi secrete, precum rozacrucienii. Toţi erau adepţii gândirii libere, ai ştiinţelor oculte, ai investigaţiilor în scopul dezlegării misterelor credinţei. Până în secolul al XVIII-lea toţi membrii acestor societăţi erau convinşi că dovezile puteau fi găsite în Ţara Sfântă, texte şi materiale care subminau bazele istorice şi teologice ale creştinismului. Poate chiar toate principiile majore, adăugă ghidul, ridicând din nou umbrela. Bineînţeles, toate erau dorinţe deşarte în epoca anticlericalismului şi laicismului revoluţionar. Însă aceste legende şi tradiţii au fost îndeajuns pentru a aţâţa câţiva oameni bogaţi… Anumiţi membri nonconformişti, zise el, traversând podul şi întorcându-se către ei, ai aristocraţiei britanice au fost deosebit de intrigaţi de aceste zvonuri. Unul dintre ei, al doilea baron Le Despencer, sir Francis Dashwood, a călătorit prin Turcia, în secolul al XVIII-lea, în căutarea adevărului. Când s-a întors acasă, a fost atât de inspirat de cele descoperite, încât a înfiinţat primul Club de Divan şi apoi clubul Hellfire. Iar unul dintre motivele înfiinţării clubului Hellfire au fost dispreţul şi respingerea religiei existente.

— De unde ştim toate astea? întrerupse Forrester.

— Există dovezi în această zonă, care vorbesc despre dispreţul lui Dashwood faţă de credinţa ortodoxă. Spre exemplu, el a adoptat mottoul *Fay ce que voudras,* sau „Fă ce vrei“. Acesta a fost preluat de la Rabelais, un mare autor satiric. Mottoul a fost preluat mai târziu de satanistul Aleister Crowley, în secolul XX, iar acum este folosit de sataniştii din toată lumea. Dashwood a inscripţionat mottoul deasupra arcadei de la intrarea în Medmenham Abbey, o biserică ruinată a

unei abaţii din apropiere, pe care o închiria pentru petreceri.

— Aşa e, domnule, zise Boijer, privindu-l pe Forrester. L-am văzut. Azi-dimineaţă.

Bigglestone îi invită să îl urmeze, continuându-şi discursul.

— În 1752, Dashwood a făcut o altă călătorie spre sud, de această dată în Italia. Totul a fost făcut în secret, nimeni nu ştie cu certitudine unde a fost. Unii cred că a mers la Veneţia, ca să cumpere cărţi despre magie. Alţi experţi spun că a fost la Napoli ca să vadă excavaţia unui bordel roman.

— De ce ar fi făcut asta?

— Dashwood era un om extrem de libidinos, domnule detectiv Forrester. În grădina de la West Wycombe există o statuie a lui Priap, zeul grec care suferă din cauza unei erecţii permanente.

— Tre' să o lase mai moale cu viagra, râse Boijer.

Bigglestone ignoră intervenţia.

— Sub statuia lui Priap, Dashwood şi-a pus sculptorul să graveze textul *Peni Tento Non Penitenti.* Adică: „Un penis tensionat fără penitenţă", confirmând repulsia sa absolută faţă de creştinism. Faţă de moralitatea religioasă.

Se deplasau cu viteză prin caverna principală, iar Bigglestone împunse cu umbrela prin aer, de parcă se ferea de un hoţ de buzunare.

— Vedeţi aici. Conform spuselor lui Horace Walpole, aceste peşteri mai mici erau pregătite cu paturi pentru ca membrii clubului să îşi poată face de cap cu femei tinere. Orgiile erau destul de comune în peşteri pe vremea lui Dashwood. La fel şi beţiile. Am mai auzit zvonuri despre venerarea diavolului, masturbare în grup şi aşa mai departe.

Ieşiseră într-o peşteră mai mare, cu statui şi gravuri gotice religioase: o versiune parodică a unei biserici.

Ghidul ridică umbrela.

— Exact deasupra noastră se află biserica Sfântul Lawrence, construită de acelaşi Francis Dashwood. Tavanul bisericii este o replică exactă a celui din templul ruinat al soarelui din Palmira, în Siria. Francis Dashwood nu era influenţat doar de misterele antice, dar şi de cultele antice ale soarelui. Dar ce credea cu adevărat? Este disputabil. Unii susţin că viziunea sa politică şi spirituală poate fi sintetizată astfel: Marea Britanie ar trebui condusă de o elită, şi acea elită nobilă ar trebui să practice o religie păgână, spuse ghidul zâmbind. Şi totuşi acestor principii li se alătura o tendinţă clară spre libertinism: orgii, beţii, blasfemii şi aşa mai departe. Toate duc la o întrebare. Care a fost adevăratul motiv pentru înfiinţarea clubului?

— Tu ce crezi? îl întrebă Forrester.

— Pui această întrebare aşteptând un răspuns succint! Mi-e teamă că ar fi imposibil, domnule detectiv. Tot ce ştim este că în perioada sa de glorie, din clubul Hellfire făceau parte câteva dintre cele mai remarcabile personalităţi ale societăţii britanice. Este adevărat şi faptul că în 1762, călugării din Medmenham, aşa cum se autointitulaseră, dominau cele mai înalte cercuri din guvernul Marii Britanii, şi pe această cale chiar Imperiul Britanic în formare. Bigglestone se îndreptă spre parcare, explicând în acest timp: în 1762, existenţa clubului a fost în sfârşit recunoscută. A fost făcut public faptul că premierul, ministrul finanţelor şi alţi diverşi lorzi şi miniştri erau toţi membri. Această descoperire a însemnat că Hellfire Club a devenit sinonim cu ticăloşiile şi libertinajul aristocraţilor, zise Bigglestone chicotind. Ca urmare a acestui scandal, mulţi dintre membrii faimoşi precum Walpole, Wilkes, Hogarth şi Benjamin Franklin au decis să părăsească clubul. Ultima şedinţă a clubului s-a ţinut în 1774.

Se aflau acum pe un coridor îngust din piatră, care pornea spre sistemul de peşteri, de la intrare şi casa de bilete. Pereţii erau apropiaţi şi atât de uzi încât picurau.

— Începând din acel moment, cavernele Hellfire au fost neglijate, însă au rămas o amintire vie şi câteodată dureroasă. Însă e puţin probabil să fie descoperit vreodată marele lor secret – pentru că membrii clubului s-au dat peste cap pentru a-şi îngropa misterele odată cu propriile cadavre. Se spune că ultimul intendent al ordinului, Paul Whitehead, a petrecut trei zile, înainte de moartea sa, arzând toate hârtiile de importanţă. Deci, ce se întâmpla cu adevărat în interiorul peşterilor este o întrebare al cărei răspuns poate fi găsit numai în… focurile iadului!

Ghidul se opri, iar Boijer aplaudă politicos. Ghidul făcu o mică plecăciune şi apoi îşi privi ceasul de la mână.

— Doamne, e aproape şase! Trebuie să plec! Sper să iasă planul de mâine, domnilor poliţişti. Al doisprezecelea baronet este nerăbdător să ajute poliţia să îi prindă pe aceşti groaznici criminali.

Ghidul o luă la goană şi dispăru în jos, pe poteca unui deal. Forrester şi Boijer merseră agale spre maşina lor de poliţie parcată sub umbra unui stejar.

Pe drum, trecură din nou în revistă planul. Hugo De Savary îl convinsese pe Forrester la telefon şi prin e-mail că era inevitabil ca banda să viziteze peşterile Hellfire, pentru că membrii ei căutau Cartea Neagră, comoara adusă de Whaley din Ţara Sfântă – iar acela era unul din locurile unde trebuiau să caute: în epicentrul fenomenului Hellfire.

Dar când aveau să meargă la peşteri? Forrester descoperise că nu loveau o ţintă decât atunci când era cel mai probabil să fie pustie. Pe Craven Street, în mijlocul nopţii. La Şcoala Canford, într-o dimineaţă devreme, în vacanţă.

Astfel că poliţia organizase o capcană. Forrester îi făcuse o vizită proprietarului domeniului West Wycombe, cel de-al doisprezecelea baronet, Edward Francis Dashwood, descendentul direct al lordului Hellfire, şi obţinu permisiunea de a închide peşterile pentru o zi. Neaşteptata închidere avea să fie făcută publică, ca datorându-se „aniversării căsătoriei baronetului şi pentru a oferi personalului loial de la West Wycombe o binemeritată vacanţă“. Anunţuri cu astfel de texte informative fuseseră publicate în toate ziarele locale. Ştirea a apărut la toate televiziunile importante. Scotland Yardul convinsese BBC-ul să difuzeze un material, în care să se insiste asupra istoriei scandaloase a locului, dar menţionând şi faptul că se va închide temporar. Drept urmare, din punctul de vedere al publicului general, peşterile Hellfire aveau să fie complet părăsite. Capcana fusese întinsă.

Oare gaşca avea să apară? Forrester ştia că şansele nu erau prea mari, dar aceasta era singura idee pe care o avuseseră. În timp ce Boijer conducea maşina pe drumurile de ţară, înapoi spre hotel, Forrester nu era prea optimist.

Singura dovadă pe care o aveau era o imagine a lui Cloncurry de pe sistemul de monitorizare video de la Şcoala Canford. Banda dezactivase toate celelalte camere, tăind cablurile de alimentare. Însă una dintre ele fusese omisă şi prinsese o imagine neclară a lui Cloncurry plimbându-se prin şcoală. Acesta aruncase o privire congelată către cameră, când trecuse pe lângă ea, ca şi când ar fi ştiut că era filmat. Şi totuşi, nu îi păsase.

Forrester se holbase ore întregi la imaginea pixelată a lui Cloncurry, încercând să intre în mintea tânărului. Era dificil: acesta era un om care putea jupui de vie o victimă legată. El putea tăia limba unui om şi îngropa un om de viu. Un bărbat în stare de orice.

Era izbitor de arătos, cu pomeţi înalţi şi ochi aproape orientali. Un profil uscăţiv şi elegant. Într-un fel toate acestea îi făceau crâncena ticăloşie să pară şi mai sinistră.

Boijer parcă maşina. Se cazaseră la High Wycombe Holiday Inn, chiar la ieşire de pe autostrada M40. Fuse o seară neliniştită. Forrester fumă o ţigară cu marijuana după masă, dar nu îl ajută să doarmă. Visă, asudând, toată noaptea, despre peşteri, femei dezbrăcate şi petreceri lascive; visă despre o fetiţă pierdută printre adulţii râzând, o fetiţă care plângea după tatăl ei, pierdută în peşteri.

Se trezi cu gura uscată. Aplecându-se peste pat, apucă telefonul şi îl sună pe Boijer, trezindu-şi subalternul. Plecară cu maşina direct la baraca mobilă a poliţiei.

Aceasta era ascunsă după un deal, în apropiere de intrarea în peştera principală. Sistemul de caverne era pustiu. Casa de bilete era închisă. Domeniul Dashwood era pustiu. Tot personalul fusese rugat să plece.

Forrester şi Boijer mai aveau trei ofiţeri în baracă. Făcură cu rândul, urmărind imaginile de pe monitorul sistemului de supraveghere video. Era o zi caldă, perfectă şi senină. Orele treceau şi toată lumea era încordată. Forrester privi la un moment dat pe mica fereastră a barăcii şi se gândi la articolul din *Times* pe care îl citise, despre yazidiţi şi Cartea Neagră. Se părea că un jurnalist care fusese în Turcia prinsese şi el un alt fir al aceleiaşi poveşti bizare.

Forrester citise din nou articolul cu o seară înainte, şi apoi îl sunase pe De Savary pentru a-i cere părerea. De Savary îi confirmă faptul că citise articolul şi fuse de acord că era un ecou straniu şi destul de intrigant. Şi apoi îi spuse lui Forrester că exista o legătură. Iubita franţuzoaică a jurnalistului, menţionată în articol, îi fusese studentă şi îi era prietenă. Şi urma să îi facă o

vizită în următoarea zi. Forrester îl rugă să obţină informaţii de la fată. Să afle care ar putea fi legăturile dintre Turcia şi Anglia. Între aici şi acolo. Între subita teamă a yazidiţilor şi neaşteptata violenţă a lui Cloncurry. De Savary fuse de acord să pună întrebări. Acela a fost momentul în care Forrester simţise o speranţă. Că poate *aveau* să rezolve cazul. Însă, după cincisprezece ore de veghe, acel optimism dispăruse din nou. Nu se întâmpla nimic.

Forrester oftă. Boijer spunea o poveste porcoasă despre un coleg aflat într-o piscină. Toată lumea chicoti. Cineva mai aduse cafea. Ziua trecu, iar baraca devenise din ce în ce mai sufocantă. Unde erau tipii ăia? Ce tăceau? Oare Cloncurry îi duce de nas?

Amurgul se instală, plăcut şi răcoritor. O seară de mai senină şi liniştită. Forrester era prost dispus. Plecă la plimbare. Era 22.00. Banda nu venise. Nu funcţionase planul lor. Detectivul îşi târşâi picioarele prin întuneric, încruntându-se la lună. Lovi o sticlă goală de suc de mere cu vârful pantofului. Se gândi la fiica lui. „Pa-pa. Pa-pa. Pa-pa tat-tii.“ Durerea îi inundă inima. Se luptă cu sentimentul de neputinţă, cu furia care nu îl ducea nicăieri. Cu tristeţea.

Poate că sir Francis Dashwood avea dreptate. Unde era Dumnezeu? De ce permitea asemenea lucruri groaznice? De ce permitea existenţa morţii? De ce permitea să moară copiii? De ce le permitea unor oameni precum Cloncurry să existe? Nu exista niciun Dumnezeu. Nu exista nimic. Doar un copil mic pierdut în peşteri, şi atât.

— Domnule!

Boijer ieşea fugind din baracă, urmat de trei ofiţeri înarmaţi.

— Domnule. Un BMW mare e în parcare – acum!

Lui Forrester îi reveni pe moment încrederea. Alergă în urma lui Boijer şi a poliţiştilor înarmaţi.

Fugiră după colţ, spre parcare. Cineva aprinsese luminile: luminile antifurt pe care le instalaseră pe gard, de jur împrejurul parcării. Intrarea în peşteri era inundată de lumini orbitoare.

În mijlocul parcării goale se afla un BMW negru, mare, lucios şi nou. Ferestrele maşinii erau fumurii, dar Forrester desluşi umbre mari înăuntru. Ofiţerii îşi îndreptară armele către maşină. Forrester luă megafonul de la Boijer, amplificându-şi vocea în pustietatea iluminată.

— Stop. Sunteţi înconjuraţi de poliţie, ordonă el, numărând şase siluete întunecate în maşină.

Cinci sau şase? Maşina rămase nemişcată.

— Ieşiţi din maşină. Încet. Acum!

Uşile rămaseră închise.

— Sunteţi înconjuraţi de ofiţeri de poliţie înarmaţi. Trebuie să ieşiţi din maşină. Acum.

Ofiţerii se ghemuiră mai jos, aţintind puştile. Uşa şoferului se deschise foarte uşor. Forrester se aplecă în faţă, ca să vadă cine va ieşi primul.

O cutie de cidru se rostogoli zdrăngănind pe ciment. Şoferul ieşi din maşină. Avea în jur de şaptesprezece ani, era beat, dar şi speriat. Alte două figuri ieşiră cu mâinile ridicate şi tremurând. Şi aceştia aveau tot în jur de şaptesprezece ani. Poate optsprezece. Aveau confetti rozalii rămase pe umeri de la vreo petrecere. Unul dintre ei avea o urmă roşie de ruj pe obraz. Cel mai înalt dintre ei făcea pe el, o pată mare de urină apărând pe partea din faţă a blugilor.

Copii. Erau doar copii. Elevi puşi pe glume. Probabil încercând să se sperie unul pe altul la peşterile cu fantome.

— Futu-i mă-sa de treabă, ţipă Forrester la Boijer! Futu-i mă-sa de treabă!

El scuipă pe jos şi îşi blestemă norocul. Apoi îl trimise pe Boijer să-i aresteze. Pentru ceva. Orice. Pentru conducere sub influenţa alcoolului.

— Căcat!

Detectivul se rezemă de peretele barăcii, simţindu-se ca un idiot. Nenorocitul ăla de Cloncurry îşi bătea joc de el. Micul psihopat îi scăpase din nou: era mult prea deştept să cadă într-o asemenea plasă. Şi ce avea să se întâmple în continuare? Pe cine va ucide? Şi cum o va face?

O idee teribilă îi trecu prin minte. Bineînţeles!

Forrester fugi la maşina de poliţie, îşi găsi jacheta şi scoase telefonul mobil. Cu mâinile tremurânde tastă numărul. Ridică telefonul la ureche, rugându-se să prindă semnal. *Haide haide haide*... Forrester se ruga cu ardoare să nu fie prea târziu.

Însă telefonul continua să sune.

37

Când Hugo De Savary se trezi, iubitul lui deja ieşea pe uşă. Mormăind ceva despre un curs de antropologie la St. John.

Coborând la parter, el observă că tânărul lui amant lăsase în urma lui obişnuitul dezastru din bucătărie: firimituri peste tot, un exemplar ciopârţit din ziarul *Guardian,* marmeladă pe o farfurie nespălată şi boabe de cafea în chiuvetă. Şi totuşi, pe De Savary nu îl deranjau murdăria şi dezordinea. Era fericit. Iubitul lui îl sărutase pasional în acea dimineaţă: îl sărutase până la trezire. Chiar se înţelegeau bine. Şi mai mult de atât, îl aştepta una dintre zilele lui favorite: o zi întreagă de cercetare. Fără scrisul plin de stres, fără şedinţe la Cambridge sau la Londra, fără telefoane importante de dat. Tot ce avea de făcut era să stea în grădina vilei sale de la ţară, să răsfoiască nişte lucrări şi să citească o teză nepublicată, sau două. O zi frumoasă propice cititului relaxant şi cugetării. Mai târziu avea să meargă în Grantchester să rezolve nişte probleme şi să cumpere câteva cărţi. În jurul orei 15.00 avea programată singura întâlnire cu scop de socializare, cu fosta lui studentă, Christine Meyer. Urma să vină de după-amiază şi să o aducă pe fiica iubitului ei, jurnalistul care scrisese articolul acela incitant din *The Times,* despre yazidiţi şi Cartea Neagră, şi despre acel loc straniu, numit Gobekli Tepe. Când îl contactase, Christine îi spusese că voia să vorbească despre conexiunile dintre povestea iubitului ei şi crimele din Anglia. De Savary era nerăbdător să vorbească despre asta. Dar era încântat şi doar să o revadă pe Christine. Ea fusese unul dintre cei mai străluciţi studenţi ai săi – studenta lui favorită – şi se părea că făcuse

treabă bună la Gobekli Tepe. Treabă bună, dar aparent înfiorătoare, dacă judecai după elementele mai palpitante incluse în articolul din *Times.*

Petrecu zece minute curăţând bucătăria. Apoi îi trimise un mesaj iubitului său: „Este absolut imposibil să tai o felie de pâine fără să distrugi bucătăria? Hugo xx".

În timp ce lăsă boabele ude de cafea să se prelingă prin scurgerea chiuvetei, primi un mesaj de răspuns: „nu-mi bombarda satul cu napalm, OK, am examene finale xxx".

De Savary râse cu poftă. Se întrebă dacă era pe cale să se îndrăgostească de Andrew Halloran. Ştia că era un lucru necugetat: flăcăul avea numai douăzeci şi unu de ani. De Savary avea patruzeci şi cinci. Însă Andrew era atât de chipeş, de fermecător, în ciuda aerului neglijent. Doar arunca nişte haine pe el şi părea să arate perfect în fiecare dimineaţă. În special cu barba nerasă, care contrasta cu ochii lui de un albastru intens. Iar lui De Savary îi plăcea faptul că Andrew probabil se vedea şi cu alţi bărbaţi. Era ca şi nişte muştar pe un sendviş: ajuta. Dulcea suferinţă a geloziei…

Adunându-şi lucrările şi cărţile, ieşi afară, în grădină. Era o zi minunată. Aproape că te distrăgea: trilul păsărilor era prea dulce. Mireasma florilor târzii de mai era prea puternică. De Savary putea auzi copii râzând într-o grădină de cealaltă parte a livezilor din Cambridgeshire, deşi vila lui era foarte izolată.

Încercă să se concentreze pe muncă. Făcea cercetări pentru un articol lung şi destul de savant din *TLS*[26] despre violenţă ca parte din cultura engleză. Însă stând sub razele soarelui, mintea continua să îi fugă la subiectele care, în ultima vreme, îi puseseră monopol pe gânduri. La banda ucigaşă ce acţiona de-a lungul Marii Britanii. Dar şi la straniile conexiuni cu povestea din Turcia.

Luându-şi telefonul încălzit de soare de pe peluză, De Savary vru să-l sune pe Forrester, să

vadă dacă poliţia avusese noroc la peşterile din West Wycombe. Dar se răzgândi şi puse telefonul deoparte. Era încrezător că, la un moment dat, banda avea să cerceteze peşterile. Dacă într-adevăr căutau cu atâta frenezie Cartea Neagră, atunci peşterile Hellfire erau unul dintre locurile cele mai propice căutărilor. Succesul sau eşecul capcanei întinse de poliţie erau cu totul altă poveste. Era o loterie. Dar câteodată mai şi câştigai.

Soarele dogorea cu putere. De Savary îşi puse hârtiile pe iarbă, se întinse în scaunul său de birou şi închise ochii. Copiii încă râdeau, undeva peste pajişti. Se gândi la yazidiţi. Era clar faptul că acest jurnalist, Robert Luttrell, descoperise ceva. Cartea Neagră a yazidiţilor trebuie să fi destăinuit nişte informaţii vitale, în trecut, despre acest templu extraordinar, Gobekli Tepe, care se părea că a fost atât de important pentru credinţa şi neamul lor. Un mic fior de nelinişte îl străbătu când se gândi la articolul din ziar. Cu siguranţă că banda îl văzuse deja – îl văzuse şi îl mâncase pe pâine. Articolul menţiona şi numele lui Christine. Banda ar fi putut să caute cuplul la un moment dat al desfăşurării poveştii. De Savary îşi spuse că ar trebui s-o avertizeze pe Christine când avea să ajungă, că s-ar putea să fie în pericol. Ambii, Rob şi Christine, trebuiau să aibă grijă – până când banda avea să fie arestată.

De Savary se aplecă şi ridică lucrarea fotocopiată: *Teama de mulţime: Răscoale şi Desfrâu în epoca Regenţei.* Păsările ciripeau în merii din spatele lui. El citi şi luă notiţe; apoi mai citi o vreme şi mai luă câteva notiţe.

Trei ore mai târziu, terminase ceea ce îşi propusese să facă. Îşi vârî picioarele în pantofi, se urcă în mica sa maşină sport şi hurui până în Grantchester. Merse la librărie şi petrecu o oră delectându-se între rafturi cu titluri de cărţi. Apoi făcu o plimbare la magazinul de computere şi cumpără nişte cartuşe pentru imprimantă. Apoi îşi

aminti că urma să-l viziteze Christine, aşa că se opri la un supermarket şi luă nişte limonadă proaspătă şi trei coşuleţe de căpşuni. Puteau sta în grădină să mănânce căpşune.

Pe drumul de întoarcere către vila sa, De Savary fredonă o melodie. *Concertul pentru două viori* al lui Bach. Era o muzică atât de minunată. Îşi puse în minte să descarce noua versiune când avea să aibă timp liber.

Timp de încă o oră făcu cercetări pe Google, în birou. Apoi se auzi o bătaie la uşă şi sosi Christine. Zâmbitoare şi bronzată, cu un înger blond de fetiţă după ea. De Savary radie de plăcere. Întotdeauna fusese de părere că, dacă nu ar fi fost homosexual, Christine ar fi fost genul de fată de care s-ar fi îndrăgostit: încântătoare şi sexy, dar în acelaşi timp sfioasă şi inocentă. Şi, bineînţeles, foarte talentată şi inteligentă. Iar bronzul acela o prindea bine. Precum şi fetiţa de lângă ea.

Christine puse o mână pe umărul copilei.

— Ea este Lizzie, fiica lui Robert. Mama ei are un curs în oraş… iar eu sunt mama ei adoptivă pe ziua de azi!

Fetiţa făcu un fel de plecăciune drăguţă, ca şi când ar fi cunoscut-o pe regină, şi apoi chicoti, strângându-i solemn mâna lui De Savary.

În timp ce îl urmă spre grădină, Christine începu să îi spună bârfe, poveşti şi teorii. Era ca şi cum se aflau din nou în camerele lui de la King. Râzând şi vorbind cu pasiune despre arheologie şi iubire, despre Sutton Hoo şi James Joyce, despre prinţul din Palenque şi importanţa sexului.

Ajunşi în grădină, De Savary le turnă limonadă şi le servi cu căpşuni. Christine îl descria cu însufleţire pe Rob. De Savary putea citi dragostea în ochii ei. Vorbiră despre el o vreme, iar Lizzie le spuse că era nerăbdătoare să îşi vadă tăticul pen'că îi aducea un leu. Şi o lamă. Apoi întrebă dacă se putea juca la calculator, iar De Savary încuviinţă bucuros, cât timp era sub privirile lor. Fetiţa alergă

fericită în vilă şi se aşeză la calculatorul aflat după uşile glisante, complet absorbită de jocul ei.

De Savary era încântat că acum putea vorbi mai deschis. Pentru că voia să discute despre altceva cu Christine.

— Deci, Christine, începu el, spune-mi despre Gobekli. Sună *incroyable*[27].

În următoarea jumătate de oră, Christine relată întreaga şi remarcabila poveste. Când termină, soarele tocmai ajunsese deasupra vârfurilor copacilor din mica pădurice din apropiere. Profesorul dădu din cap, discutaseră deja despre strania îngropare a sitului. Apoi vorbiră despre clubul Hellfire şi Cartea Neagră, conversându-se ca altădată. Două minţi agere şi antrenate în discuţii culturale: literatură, istorie, arheologie, pictură.

De Savary se bucura cu adevărat de dialog. Ca o paranteză, Christine îi spuse că se gândise să-l introducă pe Rob în lumea minunată a marelui modernist irlandez James Joyce. Lui De Savary îi sticliră ochii. Acest lucru îi aduse aminte de una dintre cele mai recente teorii ale sale. Decise să i-o împărtăşească.

— Ştii, Christine, reciteam ceva de James Joyce zilele trecute şi am realizat ceva…

— Da?

— Există un pasaj în *Portret al artistului la tinereţe.* Mă întrebam dacă…

— Ce?

— Pardon?

— Ce-a fost asta?

Apoi auzi. Un bocănit puternic se auzi din spatele lor, venind dinspre vilă. Un bubuit straniu, puternic şi de rău augur.

Gândul lui De Savary fugi de îndată la Lizzie. Se ridică şi se întoarse, dar Christine deja fugea pe lângă el. El scăpă paharul de limonadă pe iarbă şi o luă pe urmele ei şi în acelaşi timp auzi ceva mult mai rău: un ţipăt înfundat.

O găsi pe Christine în casă, în mâinile unor tineri, purtând blugi negri şi măşti de schi. Doar unul era nemascat. Avea părul negru şi era chipeş. De Savary îl recunoscu de îndată. Văzuse imaginile de pe camerele video, într-un e-mail trimis de Forrester.

Era Jamie Cloncurry.

Lui De Savary îi venea să plângă. Ce situaţie tâmpită! Banda avea pistoale şi cuţite. Ceea ce era evident ridicol. Se aflau în Cambridgeshire. Într-o după-amiază superbă de mai. Doar cu puţin timp înainte fusese la supermarket ca să cumpere căpşuni. Pe drumul spre casă fluierase o melodie de Bach. Iar acum avea psihopaţi înarmaţi în vilă!

Christine încerca să strige şi să se zbată pentru a se elibera, dar unul dintre bărbaţi o lovi puternic cu pumnul în stomac, iar ea încetă să se mai agite. Gemu. Ochii ei erau bulbucaţi şi sălbatici. Ea se holbă la De Savary, iar el îi văzu frica desăvârşită în privire.

Cel mai înalt bărbat, Jamie Cloncurry, vântură leneş pistolul către De Savary.

— Legaţi-l de scaun.

Avea o voce foarte erudită, şocant de elevată. De Savary putea auzi plânsete înfundate venind din bucătărie. Lizzie era înăuntru şi plângea. Apoi plânsetul copilei se opri.

Doi dintre membrii bandei îl legară pe De Savary de scaun. Îi legară cu sălbăticie un căluş plin de sudoare la gură, făcându-i buzele să sângereze din cauza presiunii dinţilor. Însă nu durerea îl neliniştea cel mai tare pe De Savary. Ci felul în care îl legaseră de scaun. Îl legau în aşa fel încât stătea de-a-ndoaselea. Cu spătarul între picioare şi pieptul lipit de lemn. Curele masive fură învârtite în jurul său. Gleznele îi fură legate foarte strâns sub scaun. Încheieturile mâinilor fură încolăcite violent de funii, tot pe sub scaun. Bărbia îi fusese proptită dureros de spătarul scaunului. Totul îl durea. Nu se putea mişca. Nu o putea

vedea pe Christine sau pe Lizzie, dar urechile lui detectară un scâncet slab într-o altă cameră. Dar apoi gândurile îi fură învăluite de teroare când auzi următoarele cuvinte ale lui Jamie Cloncurry, aflat undeva în spatele său.

— Ai auzit vreodată de însângerarea vulturului, profesore De Savary?

El înghiţi în sec şi nu se putu abţine. Începu să plângă. Lacrimile îi şiroiră pe faţă. Bănuise că voiau să îl omoare. Dar altfel? Vulturul însângerat?

Jamie Cloncurry apăru în faţa lui, aplecându-se foarte aproape de el, cu faţa aceea palidă şi arătoasă uşor îmbujorată.

— Normal că ai auzit de însângerarea vulturului, nu-i aşa? De fapt, tu ai scris cartea. Acea cantitate alarmantă de istorie populară. *Furia nordicilor,* zise Cloncurry rânjind. Totul despre ritualuri şi credinţe vikinge. Destul de lugubru, dacă mă întrebi. Dar bănuiesc că aşa cresc vânzările…

Tânărul ţinea o carte în mână şi citea dintr-o pagină:

> Iar acum ajungem la unul dintre cele mai respingătoare concepte din analele cruzimii vikingilor: aşa-numitul „vultur însângerat“. Anumiţi oameni de ştiinţă contestă faptul că acest ritual dezgustător al sacrificiului a existat vreodată, însă diversele referiri din saga şi poezia scandinavă nu lasă loc interpretărilor: ritualul vulturului însângerat a existat. Era o ceremonie de sacrificiu autentică aparţinând Nordului.

Cloncurry zâmbi în direcţia lui De Savary şi continuă:

> …faimosul ritual al vulturului însângerat a fost efectuat, conform relatărilor scandinave, diferitelor personalităţi eminente, inclusiv regelui Ella din Northumbria, lui Halfdan, fiul regelui Harfagri din Norvegia, şi regelui Edmund al Angliei.

De Savary îşi simţi intestinele lichefiindu-se. Se întrebă dacă avea să se spurce.

Cloncurry întoarse o pagină şi citi mai departe:

> …povestirile referitoare la însângerarea vulturului diferă în ceea ce priveşte detaliile. Victimei i se crestează mai întâi spatele, până la coloana vertebrală. Câteodată pielea este îndepărtată anterior. Apoi, coastele expuse sunt rupte de lângă spinare, fie cu un ciocan sau un mai de lemn; pot fi şi tăiate. Coastele desprinse sunt apoi desfăcute precum un pui despicat pe jumate, descoperind plămânii cenuşii de dedesubt. Victima rămâne complet conştientă, în timp ce plămânii pulsând îi sunt smulşi din cavitatea toracică şi aruncaţi peste umeri, astfel că victima se aseamănă cu un vultur cu aripile întinse. Câteodată se presară sare pe rănile imense. Moartea se poate declanşa mai devreme sau mai târziu, fie din cauza asfixierii sau a hemoragiei, ori a unui infarct datorat terorii abominabile induse de cruzimea actului. Poetul irlandez Seamus Heaney citează despre vulturul însângerat în poezia sa *Dublinul Viking:* „Cu aplombul unui măcelar îţi desfăceau plămânii, şi aripi calde-ţi făceau pentru umeri".

Cloncurry închise cartea şi o aşeză pe masa din sufragerie. De Savary tremura de frică. Tânărul bărbat afişă un zâmbet larg.

— *Moartea se poate declanşa mai devreme sau mai târziu.* Să vedem dacă e adevărat, profesore De Savary?

Profesorul închise ochii. Putea auzi bărbaţii în spatele lui. Intestinele i se goliseră: se spurcase de spaimă. Un miros groaznic de fecale îi insulta propriile nări. Auzi murmurat în spatele lui. Apoi de Savary simţi o durere paralizantă, când cuţitul fu înfipt despicându-i spatele, în jos. Şocul aproape că îl făcu să vomite. Se legănă în faţă şi în spate pe scaun. Un bărbat râse în fundal.

— Va trebui să-ţi rup coastele cu un modest patent, i se adresă Jamie Cloncurry. Mă tem că nu avem alt…

Un alt râset. De Savary auzi un trosnet şi simţi o durere explozivă lângă inimă, ca şi când fusese împuşcat. Realiză că i se desprindeau coastele una câte una. Le simţi îndoindu-se şi apoi plesnind. *Crăpând.* Ca ceva foarte întins care cedează. Auzi încă un trosnet, şi încă unul. Vomită pe lângă căluş. Speră să se înece cu propria lui vomă şi speră că va muri foarte curând.

Însă nu murise încă: realmente putea simţi mâinile lui Jamie Cloncurry scotocindu-i în cavitatea toracică. Avea sentimentul ireal al cuiva smulgându-i plămânii şi apoi durerea absolută când ei veniră în contact cu aerul. Propriii lui plămâni îi fură aruncaţi peste umeri, fierbinţi şi plini de grăsime. Propriii lui plămâni… Un miros bizar invadă aerul. Pe jumătate mirosea a peşte şi pe jumătate a metal: mirosul plămânilor săi. De Savary aproape că leşină.

Dar nu leşină. Banda făcuse treaba cum trebuie: ţinându-l în viaţă şi destul de conştient pentru a suferi din plin.

De Savary privi în oglindă cum fata şi Christine fură scoase afară din cameră. Le luau. Banda îşi aduna lucrurile; aveau să îl lase pe De Savary acolo, să moară, singur. Cu coastele rupte şi desfăcute şi proprii plămâni întinşi peste umeri.

Uşa se trânti; banda plecase.

Legat de scaun, de Savary îşi linişti răsuflările dureroase şi frustrarea torturii. Avusese de gând să îi spună lui Christine – dar nu a existat timpul necesar. Iar acum era pe moarte. Nu era nimeni să îl salveze.

Apoi observă. Un pix se afla pe masă. Foarte aproape, lângă cartea lui despre vikingi. Poate că ar fi putut ajunge la pix, cu gura. Şi să scrie ceva; să facă ceva folositor cu ultimele sale clipe de viaţă.

Lacrimile durerii îi înceţoşară privirea, în timp ce se întinse şi se chinui; titlul propriei cărţi se holba la el.

Furia nordicilor, de Hugo De Savary.

38

Rob se afla în biroul detectivului Forrester, de la Scotland Yard. Fereastra era deschisă şi o adiere răcoroasă şuiera prin cameră. Era o zi neobişnuit de rece, ploioasă şi înnorată pentru acel sezon. Rob se gândi la fiica lui şi se luptă cu furia şi disperarea care-l rodeau.

Însă furia şi disperarea erau foarte puternice.

Se simţea ca şi cum ar fi în mijlocul unui râu învolburat. Dacă-şi pierdea stăpânirea de sine, pierdea totul. Precum oamenii aceia prinşi de tsunami în Asia. Rob trebuia să se concentreze să rămână funcţional. Le spusese poliţiştilor tot ce ştia despre yazidiţi şi despre Cartea Neagră. Subalternul lui Forrester, Boijer, luase notiţe în timp ce detectivul îl privise cu luare-aminte pe Rob. Când Rob termină, ofiţerul oftă şi se învârti cu scaunul.

— Ei bine, este destul de clar cum şi de ce le-au răpit.

Boijer dădu din cap aprobator.

— Este clar? întrebă Rob pierdut.

Rob aflase doar de câteva ore despre răpirea fiicei sale: de când aterizase pe aeroportul Heathrow. Se grăbise să ajungă la casa fostei sale neveste, şi apoi venise direct acolo, pentru a se întâlni cu poliţia. Deci, nu avusese timp să se gândească cum se întâmplase.

— Evident, Cloncurry ţi-a citit articolul din *Times,* de acum câteva zile.

— Bănuiesc…

Lui Rob cuvintele i se păreau lipsite de noimă. Totul i se părea lipsit de noimă. Îşi aminti ceva ce îi spusese Christine – numele dat de asirieni iadului: deşertul suferinţei.

Acolo se afla el. În deşertul suferinţei. Poliţistul încă vorbea.

— Este clar, domnule Luttrell, că ei sunt de părere că deţii cunoştinţe despre Cartea Neagră. Probabil că te-au descoperit după nume. Te-au căutat pe Google. Şi au găsit adresa fostei tale soţii. Acolo era casa dumitale, corect? Adresa înregistrată la vot?

— Da. Nu mi-am schimbat-o niciodată.

— Deci. A fost uşor pentru ei. Probabil că urmăreau adresa de câteva zile. Au aşteptat şi norocul le-a surâs.

— Şi apoi a apărut Christine… mormăi Rob.

— Le-a uşurat treaba, interveni Boijer. Toate trei au plecat la Cambridge, urmărite fiind de bandă. După-amiază Christine a dus-o pe fiica dumitale la o vilă retrasă. Cel mai nepotrivit loc posibil.

— Probabil că ştiau deja despre De Savary, adăugă Forrester. Era un autor de prim rang, având cărţi publicate despre sacrificii şi clubul Hellfire. Cu siguranţă, Cloncurry le-a citit. Sau poate l-a văzut la televizor.

— Apoi…

Rob încă se balansa în apa cenuşie a potopului. Îşi forţă mintea să se concentreze.

— Apoi, continuă el, au aşteptat în faţa vilei. Ştiind că aveau să le prindă pe Christine şi pe fiica mea în acelaşi timp.

— Da, zise Boijer. Probabil că au aşteptat ore întregi. Şi apoi au luat casa cu asalt.

— O să moară, nu-i aşa? întrebă Rob, încruntându-se la Forrester. Fiica mea? Nu-i aşa? Au ucis pe toată lumea.

— Nu… zise Forrester cutremurându-se şi scuturând din cap. Nu-i adevărat. Nu ştim nimic în legătură cu asta…

— E, haide.

— Vă rog.

— Nu!

Rob aproape ţipă. Se ridică şi se uită de sus la poliţist.

— Cum poţi să spui asta? Nu ştim nimic în legătură cu căcatul ăsta? Nu ştii cum este, domnule detectiv. Nu poţi să ştii ce se poate întâmpla. Fiica mea a fost răpită de nişte nenorociţi de ucigaşi. O să-mi pierd singurul copil.

Boijer îi făcu semn lui Rob să se calmeze. Să stea jos. Să se calmeze.

Rob inspiră şi expiră, forţat şi adânc. Ştia că se dădea în spectacol, dar nu-i păsa. Trebuia să-şi elibereze emoţiile. Nu le putea înăbuşi. Preţ de câteva momente, Rob stătu nemişcat, cu ochii împăienjeniţi de furie. Într-un final se aşeză din nou.

Forrester continuă să vorbească foarte calm.

— Ştiu că vă este foarte greu să fiţi calm în acest moment, dar realitatea este că banda nu le-a rănit, din câte ştim, nici pe fiica dumneavoastră, Lizzie, nici pe Christine Meyer.

Rob încuviinţă ursuz fără să spună nimic. Nu avea încredere să vorbească.

Poliţistul îi explică logica sa.

— Nu am găsit la locul crimei alt sânge în afară de cel al lui De Savary. De fiecare dată când banda a atacat, au ucis fără milă. Însă de această dată nu au făcut-o. Au răpit. De ce? Simplu, pentru că vă vor pe dumneavoastră.

Apele învolburate din jurul lui Rob părură să se liniştească. El privi nesigur şi plin de speranţă către Forrester. Era o logică în acel argument, un fel de luciditate. Rob voia să creadă, chiar voia să aibă încredere în poliţist.

— Aţi dat o adresă de e-mail la finalul articolului? întrebă Forrester.

— Da, replică Rob. Este o practică standard. O adresă de e-mail de la *Times*.

Boijer îşi luă notiţe.

— Prevăd că Jamie Cloncurry vă va contacta, concluzionă Forrester. Foarte curând. Vrea Cartea

Neagră. Cu disperare.

— Şi dacă mă caută? Ce naiba fac atunci?

— Atunci mă suni imediat. Uite numărul meu de mobil, zise Forrester, înmânându-i o carte de vizită. Trebuie să-l ducem cu zăhărelul. Să convingem banda că tu ai cartea. Materiale despre yazidiţi.

— Chiar dacă nu am nimic? întrebă Rob, confuz.

— Ei nu ştiu asta. Dacă doar am sugera că ai ceea ce ei vor, am câştiga nişte timp. Timp preţios – pentru ca noi să îl putem prinde pe Cloncurry.

Rob privi peste umărul lui Forrester şi prin geamul biroului. Se gândi la sutele de poliţişti care se aflau în acel moment în acea clădire. Zeci dintre ei lucrau la acest caz. Erau oare în stare să găsească o bandă de ucigaşi? Şirul de crime şi cruzime era prezentat în toate ziarele. Rob voia să iasă în sala aceea şi să strige: „Prindeţi-i! Faceţi-vă treaba! Prindeţi-i pe nenorociţii ăia! Cât de greu poate fi?“

— Unde credeţi că pot fi? întrebă el, în schimb.

— Avem câteva indicii, zise Boijer. Italianul Luca Marsinelli are brevet de pilot. Poate că se folosesc de avioane pentru a intra şi ieşi din ţară. Avioane private.

— Dar sunt doar nişte copii…

— Nu sunt doar nişte copii, zise Forrester scuturându-şi capul. Cel puţin nu nişte tineri normali. Ăştia sunt copii cu bani. Marsinelli este orfan, însă a moştenit o avere din industria textilă milaneză. Extrem de bogat. Un alt membru al bandei credem că este fiul unui manager de fond speculativ din Connecticut. Băieţii ăştia au fonduri fiduciare, averi private. Conturi în New Jersey. Pot cumpăra maşini noi într-o clipită, zise Forrester pocnind din degete. Sunt multe aeroporturi private în estul Angliei. Există multe piste de aterizare americane vechi, rămase din timpul războiului. Poate că au scos-o pe fiica dumneavoastră din ţară.

Credem că Italia este cel mai probabil loc, având în vedere conexiunile lui Marsinelli. Deţine o proprietate lângă lacurile din Italia. Apoi mai este familia lui Cloncurry, în Picardy. Care sunt de asemenea urmăriţi. Poliţia franceză şi cea italiană au fost informate despre toate astea.

Rob efectiv căscă. Era un căscat ciudat, de frustrare şi amărăciune, nu de oboseală. Era un căscat de la prea multă adrenalină. Îi era sete şi se simţea obosit, agitat şi furios. Era cu gândul la cele două femei pe care le iubea: Lizzie şi Christine. Răpite, plângând, suferind. Iar el, pierdut în deşertul suferinţei. Nu se putea gândi la asta.

— OK, domnule inspector, zise Rob, ridicându-se. O să continui să-mi verific e-mailul.

— Bun. Şi mă puteţi suna oricând, domnule Luttrell. Şi la cinci. Nu mă deranjează, adăugă poliţistul ai cărui ochi păreau să fie înlăcrimaţi. Rob, înţeleg puţin din ceea ce trăieşti. Crede-mă, insistă el, tuşind. Cloncurry este un tânăr arogant, şi psihopat. Se crede mai deştept decât restul lumii, oamenii ca el nu pot rezista să nu provoace poliţia. Şi exact asta îi compromite.

Bărbatul îi întinse mâna lui Rob. Palma poliţistului strânse cu o fermitate pe care Rob o simţi ca însemnând ceva mai mult decât asigurare profesională: simţi compasiune. Şi văzu ceva şi în privirea detectivului: milă. Chiar şi durere.

Rob mulţumi. Apoi se întoarse şi ieşi din clădire, mergând ca un zombi, spre staţia de autobuz, în care se urcă, întorcându-se la micul său apartament din Islington. Călătoria fu o adevărată tortură. Oriunde se uita vedea copii, fetiţe jucându-se cu prietene, ţopăind pe trotuare, făcând cumpărături cu mamele lor. Voia să se uite la ele, doar în speranţa că una dintre ele era Lizzie. Deşi ştia că acest lucru este imposibil. Dar în acelaşi timp voia să-şi ascundă privirile. Să nu se uite la acele fetiţe. Pentru că îi aminteau de Lizzie. Mirosul părului ei, după ce îi făceau baie, când era

bebeluş. Ochii albaştri plini de încredere. Rob simţi un val de agonie revărsându-se peste el din nou. Era enorm şi zdrobitor.

Când ajunse la apartament, îşi ignoră valizele nedespachetate şi laptele alterat de pe bufetul din bucătărie şi se îndreptă direct spre laptop. Îl băgă în priză, îl porni şi îşi verifică e-mailul.

Nimic. Verifică din nou, reîncărcând pagina: tot nimic.

Făcu un duş, apoi începu să se îmbrace, dar se opri. Încercă să nu se gândească la Lizzie, dar nu reuşi. Era atât de nervos şi de tensionat! Nu făcea decât să îşi verifice încontinuu e-mailurile.

Fără cămaşă şi în picioarele goale se întoarse la laptop şi apăsă pe mouse. Tresări. Ajunsese. Fusese trimis cu zece minute în urmă. Un e-mail de la Jamie Cloncurry.

Rob se holbă la subiect cu frică şi speranţă. *Fiica ta.*

Avea să fie vreo imagine oribilă a cadavrului ei? Arsă sau decapitată? Îngropată sau moartă? Sau avea să scrie că este teafără?

Tensiunea şi anxietatea erau insuportabile. Asudând intens, Rob deschise e-mailul. Nu exista nicio poză, doar text. Începutul era scurt şi la obiect:

> O avem pe fiica ta, Rob. Dacă o vrei înapoi, trebuie să ne dai Cartea Neagră. Sau să ne spui cu exactitate unde se află. Altfel, ea va muri, într-o manieră pe care nu vreau să o descriu.
>
> Sunt sigur că imaginaţia ta se descurcă şi singură. Iubita ta, este şi ea teafără, dar o vom omorî dacă nu ne eşti de ajutor.

Rob voia să arunce laptopul în perete. Dar citi mai departe: textul continua. Mult mai mult.

> Apropo, ţi-am citit articolul despre palestinieni. Foarte emoţionant. Înduioşător. Scrii o proză de efect, în clipele în

care nu te comporţi ca un liberal previzibil. Dar mă întreb dacă te-ai gândit vreodată cu adevărat la situaţia israelienilor şi la implicaţii. Ei bine, Rob?

Priveşte lucrurile aşa: de cine îţi este cel mai frică? În ceea ce priveşte rasa? Care dintre rase te enervează mai tare în adâncul sufletului tău? Aş risca să pariez că e vorba despre negri – africanii, corect? Am dreptate, aşa-i? Traversezi pe cealaltă parte când vezi o gaşcă de tineri de culoare purtând glugi, pe străzile Londrei? Dacă da, atunci nu eşti nici pe departe singurul, Rob. Toţi o facem. Iar frica de bărbaţii de culoare este logică, din punct de vedere statistic – în ceea ce priveşte crimele mărunte de pe străzi. Este mult mai probabil să fii atacat şi jefuit de un bărbat negru decât de unul alb, ca să nu mai vorbim de un japonez sau un coreean – având în vedere proporţia de oameni de culoare din plebea universală.

Dar gândeşte-te mai departe.

Am citit articolele tale şi ştiu că nu eşti prost. Poţi fi un idiot în ceea ce priveşte politica, dar nu eşti prost. Deci, gândeşte-te, care dintre rase a ucis cel mai mult? Care dintre rasele umane este cea mai letală?

Suntăia mai deştepţi, ce zici?

Hai să-i trecem în revistă. Ţie îţi e frică de negri.

Dar, în realitate, câţi oameni au fost ucişi de africani la nivel global? De armatele africane? De puterile africane? Câteva mii? Poate câteva sute de mii. Şi aici vorbim de întreaga Africă. Deci, vezi, pe cap de locuitor, africanii chiar nu sunt atât de periculoşi. Sunt complet haotici şi, în mod evident, incapabili de autoguvernare, şi nici nu sunt periculoşi la nivel global. Acum să-i luăm pe arabi. Arabii abia au învăţat să folosească calculatoarele. Nu au mai avut succes în invadarea unui teritoriu din secolul al XV-lea. Atacul din 11 septembrie a fost cea mai reuşită încercare a lor de a omorî mai mulţi oameni odată, din ultimii două sute de ani. Şi au ucis trei mii. Americanii ar putea bombarda cu napalm acelaşi număr într-un minut. De la distanţă.

Deci, care sunt adevăraţii ucigaşi organizaţi, Rob? Pentru asta trebuie să ne îndreptăm către nord. Unde trăim noi, oamenii deştepţi. Dintre popoarele europene, britanicii şi nemţii au ucis cei mai mulţi oameni. Priveşte Imperiul Britanic. Britanicii au ras de pe faţa pământului aborigenii

Tasmaniei, întru totul. Britanicii din Tasmania aveau chiar şi un sport, în care ieşeau şi îi vânau. Un sport vânătoresc – ca şi vânătoarea de vulpi.

Singurul popor care îi poate echivala pe britanici la fatalităţi cauzate, Rob, sunt germanii. Au avut un început mai lent, neavând un imperiu, dar s-au descurcat destul de bine în secolul XX. Au măcelărit şase milioane de evrei. Au ucis cinci milioane de polonezi, poate între zece şi douăzeci de milioane de ruşi. Prea mulţi de numărat.

Şi care este coeficientul mediu de inteligenţă al britanicilor şi nemţilor? În jur de 102-105. Cu destul de mult peste medie, şi mult deasupra majorităţii raselor. Acest mic coeficient de siguranţă este destul de semnificativ pentru a-i poziţiona pe britanici şi nemţi pe locul celor mai letali oameni din lume, precum şi printre cei mai inteligenţi.

Dar să privim mai departe. Ce popor este şi mai deştept decât britanicii şi germanii, Rob? Chinezii. Ei au un coeficient mediu de inteligenţă de 107. Iar chinezii au ucis în jur de 100 de milioane numai în secolul XX. Normal, şi-au ucis propriii oameni, dar gusturile nu se discută.

Acum să mergem la locul numărul unu.

Pe cap de locuitor, cine ar fi îndreptăţit, probabil, desigur, probabil să te ucidă? Un nemţălău sau un britanic? Un negru sau un chinez? Un coreean sau un cazac? Un cioroi sau un macaronar?

Nu, evreii sunt ăia. Evreii au ucis mai mulţi oameni decât oricine de pe planeta asta. Bineînţeles că, dat fiind numărul lor, evreii au fost nevoiţi să-şi ducă masacrele la bun sfârşit prin delegaţie, sau mai exact spus valorificând puterea altor naţiuni, sau instigând alte ţări să se lupte între ele. Trăiesc şi ucid folosindu-şi inteligenţa ca şi armă, şi nu poate fi contestat numărul de oameni trecuţi prin foc şi sabie de către ei. Gândeşte-te. Evreii au inventat creştinătatea: câţi oameni au murit pe şi pentru cruce? Cincizeci de milioane? Evreii au născocit comunismul. Alţi o sută de milioane au murit. Apoi mai este bomba atomică. Inventată de evrei. Câţi vor mai muri şi din cauza ei?

Deghizaţi în neoconservatori, evreii au reuşit să inventeze chiar şi al doilea război din Irak. E adevărat că, după standardele lor, a fost o operaţiune minoră: n-au ucis decât un

milion de oameni. Absolut neînsemnat. Dar măcar şi-au vârât coada. Poate că exersează pentru războiul cel mare: dintre Islam şi Creştinism. Care ştim cu toţii că urmează, şi pe care ştim cu toţii că evreii îl vor declanşa. Pentru că ei declanşează războaie; pentru că sunt atât de inteligenţi.

Care este coeficientul mediu de inteligenţă al unui evreu aşkenazi? 115. Sunt, de departe, cea mai inteligentă rasă de pe faţa pământului. Iar istoric vorbind, e mai probabil să te ucidă evreii decât oricare seminţie care te-ar omorî. Doar că nu o fac pe străzi, cu un cuţit, în căutare de mărunţiş ca să-şi cumpere praf de tras pe nas.

Rob se holbă la e-mail. Acea mizerie rasistă era aproape şocantă. Ca un delir psihotic. Era o nebunie. Dar ar fi putut totuşi să conţină şi indicii.

Rob reciti mesajul de două ori. Apoi ridică telefonul şi îl sună pe inspectorul Forrester.

39

Forrester vorbea la telefon, încercând să stabilească o întâlnire cu Janice Edwards; voia să îi ceară părerea cu privire la cazul Cloncurry, pentru că ea era expert în psihologia progresivă – scrisese cărţi voluminoase, dar bine primite, pe această temă.

Secretara terapeutei era evazivă. Îi spuse că Janice era foarte ocupată şi că săptămâna aceea avea puţin timp liber doar a doua zi, când avea să meargă la Colegiul Regal al Chirurgilor, la întrunirea lunară a fundaţiei colegiului.

— Păi, e bine. O voi vedea acolo atunci?

— O să vă notez, zise secretara, oftând.

A doua zi de dimineaţă, Forrester luă metroul către Holborn şi aşteptă pe holul sprijinit de coloane al Colegiului Regal, până când Janice ajunse şi-l conduse în muzeul colegiului, întrucât era *un loc unde puteau discuta.*

Muzeul era impresionant. Un labirint de rafturi din sticlă, decorate cu recipiente pline cu specimene.

— Aceasta se numeşte Galeria de Cristal, zise Janice, arătând spre vitrinele cu disecţii. A fost recondiţionată acum vreo doi ani: suntem foarte mândri de ea. Ne-a costat milioane.

Forrester dădu din cap aprobator.

— Asta este unul din exponatele mele preferate, zise ea. Vezi? Gâtul conservat al unui suicid. Acest bărbat şi-a tăiat gâtul – poţi chiar vedea ruptura în carne. Hunter a făcut o disecţie strălucită, spuse Janice, zâmbind. Aşa. Despre ce vorbeai, Mark?

— Crezi că poate exista o genă a crimei?

— Nu, zise ea, scuturând capul.

— Nicio şansă?

— Nu o genă, nu. Dar poate un conglomerat de gene. Da. Nu văd de ce ar fi imposibil. Dar nu putem şti cu siguranţă. Aceasta este încă o ştiinţă în faşă.

— Corect.

— Doar ce am început să spargem codurile geneticii. Spre exemplu: ai observat vreodată cum homosexualitatea şi nivelul ridicat de inteligenţă sunt interconectate?

— Sunt?

— Da, zâmbi ea. Homosexualii au un coeficient mediu de inteligenţă cu aproximativ zece puncte mai ridicat decât standardul. În mod clar asta are de-a face cu elementele genetice. Un conglomerat de gene. Dar nu ne putem da seama de mecanica lui de la distanţă.

Forrester zâmbi. Privi nişte specimene de animale. Un borcan conţinând anghilă. Stomacul cenuşiu al unei lebede.

— În ceea ce priveşte natura ereditară a comportamentului criminal, zise Janice Edwards, ei bine… depinde de modul în care interacţionează aceste gene. Între ele şi cu mediul înconjurător. O persoană cu aceste trăsături ar putea trăi o viaţă perfect normală, dacă impulsurile nu ar fi declanşate sau provocate de ceva.

— Dar… începu Forrester confuz. Crezi că comportamentul ucigaş ar putea fi moştenit?

— Hai să luăm exemplul talentului muzical. Acesta pare să fie parţial ereditar. Uită-te la familia Bach – compozitori străluciţi, preţ de câteva generaţii. Bineînţeles, şi mediul a fost un factor, însă genele cu siguranţă au fost implicate. Deci, dacă ceva atât de complex precum talentul muzical poate fi moştenit, atunci, da, de ce să nu fie şi un impuls primordial cum este crima?

— Şi cum rămâne cu sacrificiile umane? Ai putea moşteni dorinţa de a realiza sacrificii umane?

— Nu sunt sigură, se încruntă ea. E un concept destul de straniu. Care e contextul?

Forrester îi relată istoria familiei Cloncurry. O familie de aristocraţi cu istorie în ceea ce priveşte valorile marţiale, câţiva membri devenind atât de agresivi, încât au ajuns să pună în practică sacrificiile umane. Care l-a dat pe Jamie Cloncurry – un ucigaş care sacrifica victime fără sens sau păreri de rău. Şi mai bizar era faptul că familia părea atrasă de situri cu sacrificii umane – trăiau lângă cea mai mare groapă mortuară pentru sacrificii din Franţa şi câmpurile de luptă din Primul Război Mondial, însângerate de înspăimântătorul lui strămoş, generalul Cloncurry.

Janice dădu din cap, gânditoare.

— Interesant, presupun că ucigaşii se întorc adesea la locul crimei, nu-i aşa? întrebă ea ridicând din umeri. Dar asta e de-a dreptul ciudat. De ce să locuieşti acolo? Lângă câmpurile de luptă? Ar putea fi o coincidenţă. Poate că îşi onorează în vreun fel strămoşii. Ar trebui să întrebi un antropolog despre asta.

Ea traversă Galeria de Cristal. Două fete şedeau cu picioarele încrucişate pe podea, cu câte un caiet de desen în poală şi cutiuţe de culori lângă ele. Studenţi la arte, concluzionă Forrester. Una dintre fete era chinezoaică – privea concentrată, cu ochii mijiţi, cinci fetuşi siniştri: cvintupli deformaţi.

Janice Edwards se întoarse către Forrester.

— Mie îmi sună mai mult a psihoză criminală, care se prezintă în forma sacrificiilor în anumite situaţii.

— Ceea ce înseamnă?

— Cred că o psihoză care te predispune la violenţe extreme ar putea fi ereditară. Cum ar putea supravieţui o astfel de trăsătură, în termeni darwinieni? În mod normal, de-a lungul istoriei, tendinţa spre violenţă extremă nu a însemnat neapărat un lucru rău: de exemplu, dacă setea de

sânge şi brutalitatea sunt bine canalizate, ar putea fi valorificate.

— În ce fel?

— Dacă, spre exemplu, ar exista o tradiţie militară în familie. Cel mai violent copil ar putea fi trimis direct în armată, unde agresivitatea şi setea lui de sânge s-ar dovedi o calitate.

Continuară să meargă, trecând de studenţi. De-a lungul galeriei exista o altă expoziţie de fetuşi, care prezenta dezvoltarea embrionului de la patru săptămâni la nouă luni. Erau extraordinar de bine conservaţi, plutind în spaţiul plin cu lichid transparent, precum nişte extratereştri micuţi la zero gravitaţie. Expresiile lor faciale erau foarte umane începând de la stadiile incipiente: încruntându-se şi ţipând. Mut.

Forrester tuşi. Şi se uită în agendă.

— Deci Janice, dacă tipii ăştia poartă genele pentru crimă şi sadism, ar fi putut să-şi tăinuiască crima lor? Să zicem, datorită istoriei imperialiste a Marii Britanii? A tuturor războaielor în care am luptat?

— Foarte posibil. Însă în zilele noastre o asemenea trăsătură ar fi problematică. Agresivitatea acută nu are trecere într-o epocă a fumatului interzis şi a bombelor inteligente. Şi iată-l pe tânărul Jamie Cloncurry, care este ceea ce am numi o *celebritate genetică?* Poartă genele sadismului strămoşilor săi, însă manifestate în cel mai scandalos mod. Ce poate face cu talentul lui, în afară de a comite crime? Dacă nu sunt prea crudă, îi înţeleg dilema.

Forrester se holbă la o jumătate de creier uman murat. Semăna cu o conopidă veche şi veştejită. Citi plăcuţa alăturată. Creierul îi aparţinea lui Charles Babbage: inventatorul computerului.

— Dar predilecţia către sacrificiu? Eşti sigură că nu ai putea moşteni genetic aşa ceva?

— Poate că în perioadele timpurii ale istoriei acest conglomerat de gene te-ar fi putut determina

să comiţi sacrificii umane, într-o societate religioasă deja structurată pentru asemenea manifestări.

Forrester cugetă o clipă. Apoi scoase o bucată de hârtie din buzunar – o copie a e-mailului care îi fusese trimis lui Robert Luttrell. Îi arătă hârtia lui Janice, care o citi rapid.

— Antisemitism. Da, da. Acest lucru este un simptom destul de comun în cazul psihozei. Îndeosebi dacă victima este foarte inteligentă. Persoanele cu intelect redus care suferă de psihoză ar putea doar crede că în prăjitorul de pâine trăiesc extratereştri, dar un om inteligent, care îşi pierde minţile, va percepe scheme intrigante şi conspiraţii. Iar antisemitismul este o caracteristică destul de întâlnită. Îţi aminteşti de matematicianul acela, John Nash?

— Tipul din filmul acela? *O minte sclipitoare?*

— Unul dintre cei mai mari matematicieni teoreticieni ai timpurilor sale. A câştigat premiul Nobel, dacă nu mă înşel. A fost schizofrenic după treizeci de ani, şi mai era şi un antisemit obsesiv. Credea că există evrei peste tot, care voiau să invadeze lumea. Inteligenţa superioară nu te apără împotriva smintelii periculoase. Coeficientul mediu de inteligenţă al liderilor nazişti era în jur de 138. Foarte ridicat.

Forrester luă bucata de hârtie şi o puse în buzunar, împăturind-o. Mai avea o singură întrebare. La plesneală. Îşi încercă norocul.

— Poate m-ai mai putea ajuta cu o ultimă părere a ta. Când l-am găsit pe bietul De Savary, scrisese un cuvânt, un singur cuvânt, pe prima pagină a unei cărţi. Hârtia era îmbibată de picături de sânge absorbit.

— Poftim?

— Scrisese folosindu-şi gura. Pixul era în gură, iar el tuşea cu sânge, în timp ce scria.

— Ce oribil, se strâmbă femeia.

— În mod deloc surprinzător, scrisul este abia lizibil, încuviinţă Forrester.

— OK…

— Dar cuvântul pare să fie „UNDISH“.

— UNDISH?

— UNDISH.

— Nu am absolut nicio idee ce ar putea însemna.

— Am făcut nişte cercetări, oftă detectivul. Şi există o trupă poloneză de death metal, care se numeşte Undish.

— Bun. Păi… ăsta-i răspunsul atunci, nu? Nu sunt cultele astea satanice influenţate de muzica asta groaznică? Goth metal sau cum îi spune?

— Da, aprobă Forrester.

Janice se îndrepta spre ieşire, pe lângă vitrine vechi cu vene disecate. El o urmări.

— Dar de ce ar şti cineva ca De Savary ceva despre o trupă de muzică death metal? Şi de ce ne-ar spune despre asta? Dacă ar fi avut un singur ultim cuvânt de scris, în timp ce suferea cumplit, de ce ar scrie *asta?*

Doamna doctor Edwards îşi verifică ceasul.

— Îmi pare rău, trebuie să plec. Am o altă întâlnire, zâmbi ea. Dacă doreşti, putem programa o şedinţă adecvată săptămâna viitoare. Sună-mi secretara.

Forrester îşi luă la revedere şi coborî scările, pe lângă socluri, piedestale şi busturile posomorâte ale unor medici celebri. Apoi ieşi, cu o oarecare uşurare, pe străzile însorite din Bloomsbury. Discuţia purtată cu Janice îi oferise câteva idei. Voia să le verifice. Exact în acel moment, expresia folosită de doctor – *îşi onorează strămoşii* – îi dădu de gândit. Intens. Se plia pe ceva ce scrisese Rob Luttrell în articolul său din ziar. Ceva despre strămoşi. Unde şi cum alegea omul să locuiască.

Ajunse în staţia Holborn, fredonă nerăbdător în metrou, dădu din coate pe străzile aglomerate din Victoria. Apoi ajunse la Scotland Yard, alergă pe

scări şi trânti uşa din biroul său. Ar fi dărâmat şi rama cu poza fiicei sale decedate dacă nu s-ar fi aflat deja cu faţa în jos pe birou.

Îşi aprinse imediat calculatorul şi căută pe Google „casa îngropată a strămoşilor“.

Găsi. La ţanc. Premiul lui. Exact ce voise; ceea ce îşi amintea că fusese menţionat în articolul din *The Times*.

Cayonu şi Catalhoyuk. Două situri antice din Turcia, în apropierea templului de la Gobekli Tepe.

Pentru Forrester, cel mai important lucru era să afle ce se întâmplase dedesubtul caselor şi clădirilor. Pentru că oamenii îngropaseră osemintele victimelor sacrificiilor lor sub podelele caselor lor. Drept urmare, oamenii aceia trăiseră, lucraseră, dormiseră, se iubiseră, mâncaseră şi purtaseră conversaţii exact deasupra victimelor lor. Iar acest lucru părea să se fi întâmplat vreme de secole: noi straturi de oase şi cadavre umane, apoi altă podea, apoi alte oase. Un mod straniu de a trăi deasupra victimelor sacrificiilor strămoşilor tăi. În Camera Craniilor.

Luă un gât straşnic dintr-o sticlă de apă Evian. De ce ai vrea să trăieşti deasupra sau chiar în apropierea propriilor victime? De ce făceau asta atât de mulţi criminali? Îşi îndreptă privirile spre cerul însorit al Londrei şi se gândi la rezultatele similare ale multor cazuri de crimă. Precum Fred West, în Anglia, îngropându-şi fiicele ucise în grădina din spatele casei. Sau John Wayne Gacy din Indiana, care îngropase zeci de băieţi ucişi chiar sub propria casă. Oricând trebuiau anchetate omucideri în masă, primul loc în care căutai era în casa ucigaşului, chiar şi sub scândurile podelei. Era procedura standard a poliţiei. Pentru că ucigaşii îşi îngropau adesea victimele în apropiere.

Forrester nu se mai gândise cu atenţie la acest aspect înainte – dar acum că începuse, era şocat de ciudăţenia gestului. În mod clar, exista o nevoie profundă, poate chiar subconştientă de a trăi în

apropierea sau deasupra victimelor tale ucise, o tendinţă, care existase chiar şi cu zece mii de ani în urmă. Şi poate că asta făcea şi familia Cloncurry. Trăia deasupra cadavrelor victimelor lor: toţi acei soldaţi ucişi de Măcelarul din Albert.

Da.

Forrester mai luă o duşcă de apă Evian călduţă. Dar cum rămânea cu groapa mortuară? Poate că familia Cloncurry avea o afinitate şi pentru acele victime. Până la urmă, toate victimele din groapa mortuară de la Ribemont erau celte. Războinici galezi…

Forrester îşi îndreptă spatele. Ceva îl deranja, ca un caşcaval ros de un şoarece. Descoperindu-i miezul. Celtic. Celţi. Celţi? De unde provenea familia Cloncurry, la origini? Se decise să caute tastând *strămoşii Cloncurry* în motorul de căutare.

În mai puţin de două minute, găsi răspunsul. Familia Cloncurry erau descendenţii unei vechi familii irlandeze. Dar nu orice familie irlandeză. Ci… familia Whaley.

Familia Cloncurry se trăgea din Ierusalim Whaley şi Whaley Arzătorul de Capele, fondatorii clubului irlandez Hellfire!

Forrester se uită fericit la monitor. Trăsese lozul norocos, era în al nouălea cer. Simţea că putea desluşi întregul mister. Lovise acolo unde trebuia. Înscrisese câte un eseu cu fiecare minge. Putea rezolva tot misterul acela nenorocit, chiar acolo. Atunci şi acolo. Exact acolo, la biroul lui.

Deci, unde ar fi putut fi banda? Unde s-ar fi putut ascunde? Prea mult timp, el şi Boijer şi restul echipei presupuseseră că banda intră şi părăseşte ţara, mergând în Italia sau Franţa. Cu un avion privat sau poate chiar cu o ambarcaţiune. Dar poate că el şi Boijer căutaseră în locul nepotrivit. Doar pentru că anumiţi membri erau italieni şi francezi nu însemna că plecau în Franţa sau Italia. Ar putea fi într-o altă ţară: dar într-o ţară în care nu aveai nevoie de paşaport atunci când părăseai

Marea Britanie. Forrester ridică privirea. Boijer intră pe uşă.

— Amicul meu finlandez!

— Domnule?

— Cred că ştiu.

— Ce?

— Unde se ascund făptaşii, Boijer. Cred că ştiu unde se ascund.

40

Rob stătea în apartamentul său, uitându-se la imaginile video, ca un obsedat. Cloncurry i le trimisese cu trei zile în urmă, intr-un e-mail.

Videoclipul o arăta pe fiica lui şi pe Christine, într-o cămăruţă banală. Atât Lizzie, cât şi Christine purtau căluş la gură. Erau legate strâns şi excesiv de scaune din lemn.

Şi asta era tot ce arăta. Purtau haine curate. Nu păreau să fie rănite. Însă curelele de piele strânse în jurul gurilor şi spaima din ochii lor transformau videoclipul în ceva aproape de nevizionat.

Aşa că se uita la el o dată la fiecare zece sau cincisprezece minute. Se uita, şi iar se uita, şi apoi se învârtea prin apartament, în chiloţi, neras, nespălat şi disperat. Se simţea ca un sfânt alienat mintal din deşertul suferinţei. Încercă să mănânce nişte pâine prăjită, dar se lăsă păgubaş. Nu mai mâncase o masă adevărată de mult timp. În afară de micul dejun pe care i-l pregătise fosta lui soţie cu câteva zile în urmă.

Se dusese la Sally ca să discute despre fiica lor, iar Sally fuse atât de generoasă, încât îi pregătise ouă ochiuri cu şuncă, şi pentru prima dată după multă vreme lui Rob îi fusese foame şi reuşise să termine jumătate din mâncarea din farfurie, dar apoi Sally începu să plângă. Aşa că Rob se ridică de la masă pentru a-i oferi alinare cu o îmbrăţişare, dar nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile. Ea îl împinsese şi îi spusese că era numai vina lui şi ţipase şi plânsese şi îl plesnise. Iar Rob stătuse nemişcat când ea îl plesnise şi apoi îl lovise în stomac. El acceptă loviturile cu calm, pentru că o înţelegea. Avea dreptul să fie furioasă. El provocase acea situaţie oribilă. Neîncetata alergare după indiciile misterului, dorinţa lui egoistă de a

deveni faimos ca jurnalist, negarea sa lipsită de raţiune a pericolelor din ce în ce mai mari în care se băga mereu. Simplul fapt că nu se aflase în ţară pentru a-şi proteja fiica îl mistuia. Totul îşi reproşa.

Vinovăţia şi ura de sine pe care le simţea Rob în acel moment aproape că îi făceau bine. Măcar era ceva real, o emoţie adevărată, arzătoare. Ceva care să îi străpungă disperarea straniu de anesteziată pe care o trăia în fiecare clipă.

Avea acum o singură linie directă către echilibrul mintal: telefonul. Rob îşi petrecuse ore holbându-se îmbufnat la aparat, ordonându-i să sune. Şi o făcuse, de multe ori. Câteodată primea telefoane de la prieteni, uneori de la colegi de muncă, câteodată de la Isobel, din Turcia. Toţi apelanţii îşi ofereau ajutorul, dar Rob era neliniştit – pentru că singurul apel pe care îl aştepta era de la poliţie.

Deja ştia că aveau un indiciu promiţător: Forrester îl sunase cu patru zile în urmă, spunându-i că acum credeau că banda era posibil să se ascundă undeva în apropiere de Casa Montpellier, la sud de Dublin. Sediul clubului irlandez Hellfire. Detectivul le explicase celor de la Scotland Yard cum ajunsese la acea concluzie: cum ucigaşii puteau intra şi ieşi din ţară datorită abilităţii lor de a dispărea complet şi fără a fi detectaţi de vamă, şi nici nu li se verificau paşapoartele. Asta însemna că ascunzătoarea lor se afla în singura ţară unde nu aveai nevoie de paşaport atunci când părăseai Regatul Unit.

Probabil că luaseră o maşină sau un avion până în Irlanda.

Toate acestea erau foarte plauzibile. Dar Forrester simţise nevoia, în cursul discuţiei cu Rob, să adauge o teorie ciudată despre victime îngropate şi groapa mortuară de la Ribemont şi Catalhoyuk şi un ucigaş, pe nume Gacy, dar menţionase şi faptul că Cloncurry ar fi putut alege

un loc în apropierea victimelor strămoşilor săi… Şi Rob încetase să-i mai asculte teoria.

Nu era deloc convins de faptul că speculaţiile psihologice ale lui Forrester aveau să se dovedească a fi corecte. Păreau a fi doar o bănuială. Iar Rob nu avea încredere în bănuieli. Nu avea încredere în nimeni. Nici măcar în el. Singurul lucru în care putea avea încredere era ura de sine. Şi suferinţa pe care o simţea.

În acea noapte dormi trei ore. Visă un animal crucificat, răcnind pe o cruce, un porc sau poate un câine. Când se trezi, soarele răsărea. Imaginea animalului ţintuit îi rămase imprimată în memorie. Luă nişte Valium. Când se trezi, a doua oară, era miezul zilei. Telefonul mobil îi suna. *Suna!* Sprintă până la masă şi răspunse.

— Alo? Alo.

— Rob.

Era… Isobel. Rob se dezumflă abrupt. O plăcea şi o admira pe Isobel, tânjea după înţelepciunea şi susţinerea ei, dar în acel moment voia să audă noutăţi de la poliţie, poliţie, poliţie.

— Isobel…

— Să înţeleg că nu ai nicio veste?

— Nu, de când am vorbit ultima dată, răspunse el, oftând. Nimic. Doar… doar nenorocitele astea de e-mailuri. De la Cloncurry. Videoclipurile.

— Robert, îmi pare rău. Îmi pare *atât* de rău.

Femeia făcu o pauză. Robert şi-o putea imagina în casa ei elegantă de lemn, privind marea cea albastră. Imaginea era vie în mintea lui Rob, amintindu-i de felul în care el şi Christine se îndrăgostiseră. Acolo, sub stelele Mării Marmara.

— Robert, am o idee.

— A.

— Despre Cartea Neagră.

— OK… replică el, abia reuşind să îşi manifeste interesul.

Isobel nu se lăsă distrasă.

— Ascultă, Rob. Cartea. Asta caută nenorociţii ăştia, corect? Cartea Neagră? Sunt absolut disperaţi. Iar tu le-ai spus că o poţi găsi sau că ai găsit-o, sau ce le-ai spus, ca să îi ţii interesaţi… Corect?

— Da, dar… Isobel, *nu* o avem. Nu avem nicio idee unde se află.

— Dar asta e! Imaginează-ţi că o găsim. Dacă localizăm Cartea Neagră, atunci avem puterea de negociere, nu-i aşa? Putem… face schimbul… negocia… înţelegi ce spun?

Rob încuviinţă morocănos. Voia să fie stimulat şi incitat de acel telefon. Dar se simţea atât de obosit.

Isobel continuă să vorbească. În acest răstimp, Rob se plimbă prin apartament, în picioarele goale, sprijinind telefonul sub bărbie. Apoi se aşeză la birou şi privi laptopul cel lucios. Nu avea niciun e-mail de la Cloncurry. Cel puţin niciunul nou.

Isobel încă vorbea. Rob încercă să se concentreze.

— Isobel, nu te urmăresc. Îmi cer scuze. Poţi să repeţi?

— *Bineînţeles*… oftă ea. Lasă-mă să-ţi explic. Eu cred că ei – banda – au nimerit prost cu drumul. În ce priveşte cartea.

— De ce?

— Am făcut nişte investigaţii. Ştim că, la un moment dat, banda era interesată de Layard. Asiriologul care s-a întâlnit cu yazidiţii. Corect?

Rob îşi aminti foarte vag.

— Efracţia de la şcoală vrei să spui?

— Da, zise Isobel, pe un ton răspicat. Austen Henry Layard, cel care a înfiinţat galeria Ninive. La Şcoala Canford. A devenit faimos, după ce i-a cunoscut pe yazidiţi, în 1847.

— Ok… ştim asta…

— Însă adevărul este că s-a întâlnit cu ei de două ori! A mai avut o întâlnire cu ei şi în 1850.

— B-buun… deci…

— Totul este scris în cartea pe care o am – doar ce mi-am amintit. Uite. *Cucerirea Asiriei.* Uite ce zice: Layard a vizitat Lalish în 1847. După cum ştiam. Apoi s-a întors la Constantinopol, unde s-a întâlnit cu ambasadorul Marii Britanii la Sublima Poartă.

— Sublima…

— Poartă. Imperiul Otoman. Numele ambasadorului era sir Stratford Canning. Şi de acolo totul ia altă întorsătură. Doi ani mai târziu, Layard merge să îi viziteze din nou pe yazidiţi – şi de această dată are un succes formidabil, întrucât găseşte toate antichităţile pentru care a devenit faimos. Şi toate aceste lucruri sunt adevărate. Sunt menţionate şi în cărţile de istorie. Deci înţelegi…?

Rob înlătură imaginea fiicei lui din minte. Curelele de piele…

— Chiar nu, nu am nici cea mai vagă idee despre ce tot vorbeşti.

— OK, Rob, îmi pare rău, o să vorbesc la subiect. În prima sa expediţie, Layard a mers în Lalish. Eu presupun că acolo a aflat despre Cartea Neagră, cum fusese luată de către un englez, Ierusalim Whaley. Layard era primul britanic pe care l-au cunoscut yazidiţii, şi foarte probabil primul om din Occident – după vizita lui Whaley – deci, are logică. Probabil că i-au spus că îşi voiau cartea înapoi.

— Mmm, poate…

— Deci, Layard se întoarce în Constantinopol şi îi spune ambasadorului Canning despre descoperirea făcută. Ştim cu certitudine că s-au întâlnit. Şi mai ştim şi că sir Stratford Canning era anglo-irlandez, de influenţă protestantă.

Rob înţelese în sfârşit care era ideea.

— Canning era irlandez?

— Da! Din aristocraţia anglo-irlandeză. O mică coterie. Persoane precum Whaley şi lordul Saint Leger. Cei din clubul Hellfire. Toţi aveau legături între ei.

— Ei, da, asta e chiar curios. Să zicem. Dar cum se leagă totul?

— În acea perioadă, în Irlanda circulau nişte zvonuri despre un anume Edward Hinks.

— Pardon? Mi-a intrat pe o ureche şi mi-a ieşit pe alta.

— Hinks era un pastor prea puţin cunoscut din Cork. Care a reuşit, de unul singur, să descifreze scrierea cuneiformă! Totul este adevărat, Rob. Caută pe Google. Ăsta este unul dintre marile mistere ale asiriologiei. Toate minţile erudite ale Europei încercau să descifreze scrierea cuneiformă, şi tocmai acest pastor irlandez de la ţară le-o ia înainte, zise Isobel, turuind cuvintele cu entuziasm. Deci hai să punem totul cap la cap! Cum a reuşit Hinks, aşa, dintr-odată, să descifreze scrierea cuneiformă? Era un popă protestant mediocru din mijlocul pustietăţii. Toaleta publică a Republicii Irlanda.

— Crezi că a găsit cartea?

— Cred că Hinks a găsit cartea. Cartea era, cu siguranţă, scrisă în cuneiforme – deci, Hinks a găsit-o, probabil în Irlanda, şi a tradus-o, descifrând cuneiforma şi a realizat că a găsit comoara lui Whaley. Faimoasele scrieri ale yazidiţilor, cândva aflate în posesia celor din Hellfire. Poate că a încercat să ascundă totul – numai câţiva filfizoni irlandezi protestanţi ştiau ce găsise Hinks, şi anume cei care deja cunoşteau povestea lui Whaley, dar şi pe cea a clubului Hellfire.

— Te referi la aristocraţi irlandezi. Oameni precum… *Canning*?

Isobel aproape chiui.

— Exact, Rob. Sir Stratford Canning era o persoană deosebit de importantă în cercurile anglo-irlandeze. La fel ca mulţi alţii de teapa lui, era, fără îndoială, ruşinat de trecutul celor de la Hellfire. Deci când a auzit că volumul lui Whaley a fost găsit, a avut grozava idee care avea să le rezolve

toate problemele. Voiau să se descotorosească de carte. Şi ştia că Layard avea nevoie de carte, pentru a o înapoia yazidiţilor. Iar Hinks doar ce găsise cartea.

— Deci, Cartea Neagră a fost trimisă înapoi la Constantinopol…

— Şi apoi a fost returnată yazidiţilor… prin Austen Layard!

Pe linie nu se mai auzi niciun sunet. Rob cântări ideea. Încercă să nu se gândească la fiica lui.

— Ei bine. Este o teorie…

— E mai mult decât o teorie, Rob. Ascultă la asta!

Rob auzi pagini fiind răsfoite.

— Uite. *Ascultă.* Aceasta este adevărata reconstituire a celei de-a doua vizite a lui Layard la Yezidi. Când vestea ajunse la yazidiţi că Layard se întorsese la Constantinopol, se decise să fie trimişi patru preoţi yazidiţi şi o căpetenie… şi s-au dus până la Constantinopol.

— Şi…

— Mai este. După nişte *negocieri secrete,* între Layard şi Canning, în capitala otomană, Layard şi yazidiţii au plecat spre est, către Kurdistan, înapoi pe tărâmul yazidiţilor, zise Isobel, luând o gură de aer, şi apoi citând: „călătoria de la lacul Van către Mosul se transformă într-o procesiune triumfală… asupra lui Layard se revărsară sentimente de recunoştinţă. La el apelaseră yazidiţii, iar el se dovedise vrednic de încrederea lor. După aceea alaiul trecu prin satele yazidite, ajungând în Urfa, acompaniaţi de «sute de oameni cântând şi chiuind»“.

Ron simţi entuziasmul lui Isobel, dar nu îl putea împărtăşi. El privi posac cerul înnorat al Londrei.

— Bineînţeles, dragă, rosti Isobel. Dar nu zice doar de Kurdistan, e vorba despre *Urfa.* Înţelegi? Cartea spune de Urfa. Lalish este, într-adevăr, capitala sacră a yazidiţilor. Dar capitala administrativă antică, capitala politică este Urfa.

Volumul se află în Sanliurfa! Ascuns undeva. Deci Layard l-a dus acolo. Iar în semn de recunoştinţă, yazidiţii i-au spus unde poate să găsească antichităţi nemaipomenite, obeliscul Ninive şi aşa mai departe. Iar Canning şi Layard au avut parte de toată faima pe care şi-au dorit-o. Totul se potriveşte!

Lui Rob i se strepezi gura. Se simţi inundat de un val de disperare sarcastică.

— OK. E minunat, Izzy. Totul e posibil. Dar cum dracului punem mâna pe el. Cum? Yazidiţii doar ce au încercat să ne omoare. Sanliurfa este un loc unde nu suntem doriţi. Sugerezi să mergem nepoftiţi şi să le ordonăm să ne înmâneze scrierile lor sfinte? Mai vrei să facem şi altceva cât suntem acolo? Poate să plutim peste lacul Van?

— Nu vorbesc despre tine, Rob, zise Isobel cu fermitate, oftând. Mă refer la mine, asta e şansa *mea!* Am prieteni în Urfa. Şi dacă pot ajunge la Cartea Neagră mai întâi – chiar s-o împrumut numai, pentru câteva ore, ca să fac o copie – atunci îl avem cu ceva la mână pe Cloncurry. Putem da la schimb cunoştinţele noastre pentru viaţa lui Lizzie şi a lui Christine. Şi chiar cunosc câţiva yazidiţi. Cred că o pot găsi. Cartea.

— Isobel…

— Nu mă poţi face să mă răzgândesc! Mă duc la Sanliurfa, Rob. O să găsesc cartea pentru tine. Christine e prietena mea. Iar fiica ta e ca şi fiica mea. Vreau să te ajut. O pot face. Ai încredere în mine.

— Dar, Isobel, e periculos. E doar o teorie. Iar yazidiţii pe care i-am cunoscut eu credeau cu tărie că această carte este încă în Marea Britanie. Asta ce mai e? Şi apoi mai este Kiribali…

— Kiribali nu mă cunoaşte pe *mine,* chicoti bătrâna. Şi, oricum, am şaizeci şi opt de ani. Dacă mă decapitează vreun nestorian psihopat, asta e, nu va mai trebui să îmi fac griji pentru următoarea reţetă de dioptrii. Dar cred că o să fie bine, Rob.

Deja am o vagă idee despre unde s-ar putea afla cartea. Şi am să zbor spre Urfa în seara asta.

Rob obiecta. Speranţa pe care o oferea Isobel era atât de vagă, însă îl atrăgea – poate şi pentru că nu avea nicio altă variantă reală. Şi mai ştia şi faptul că Isobel avea să îşi rişte viaţa, indiferent de rezultat.

— Mulţumesc, Isobel. Mulţumesc. Orice s-ar întâmpla. Îţi mulţumesc pentru asta.

— *De nadă*[28]. Le vom salva pe fete, Rob. Ne vedem în curând. Cu toţii!

Rob se rezemă şi se frecă la ochi. Apoi, după-amiază ieşi şi bău singur într-un bar. Apoi se întoarse, şi după câteva minute, neputând să suporte liniştea, ieşi din nou pe străzi şi continuă să bea. Merse din bar în bar, bând încet şi de unul singur, holbându-se la ecranul telefonului la fiecare cinci minute. Făcu acelaşi lucru şi a doua zi. Şi următoarea. Sally îl sună de cinci ori. Îl sunară şi amicii de la *The Times.* Sună şi Steve. Nu primi niciun telefon de la poliţie.

În tot acest timp, Isobel îl sună aproape la fiecare două ore, ţinându-l la curent cu ce făcea în Urfa. Ea îi spuse că simţea că este *aproape de adevăr, aproape de carte.* Îi zise că unii dintre yazidiţi negau că ar avea cartea, în timp ce alţii îi dădeau dreptate, că le fusese înapoiată cartea, însă nu ştiau unde era păstrată. „Sunt aproape, Rob, zicea ea. Sunt foarte aproape.“

Rob putea auzi chemarea muezinilor pe fundalul ultimului apel, în spatele vocii sincere şi încurajatoare a lui Isobel. În mod ciudat, era un sentiment groaznic să audă larma din Sanliurfa. Dacă nu s-ar fi dus acolo de la bun început, nimic din toate aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat. Nu voia să se mai gândească vreodată la Kurdistan.

Timp de încă două zile, Rob nu făcu nimic decât să înoate în agonie. Isobel încetase să mai sune. Steve încetase şi el să mai sune atât de des. Tăcerea era insuportabilă. Încercă să bea ceai şi să

o îmbărbăteze pe Sally, apoi se duse la supermarket şi cumpără votcă; se întoarse acasă şi se pironi în faţa laptopului, din nou. Totul devenise mecanic deja – nu mai aştepta nimic.

Dar pe neaşteptate, pe ecran apăruse un mic simbol al unui plic. Sosise un nou e-mail, şi era din partea lui… *Cloncurry.*

Rob deschise mesajul, strângând tensionat din dinţi.

Nu era niciun mesaj, cu excepţia unei trimiteri către un videoclip. Rob apăsă pe link: ecranul se purică, apoi imaginea deveni clară, şi Rob le văzu pe Christine şi pe fiica lui într-o cameră goală, legate de scaune. Camera era uşor diferită, mai mică decât ultima. Hainele prizonierelor fuseseră schimbate. Era evident că Lizzie şi Christine fuseseră mutate.

Nu asta îl cutremură pe Rob, provocându-i un nou sentiment de frică cruntă şi înteţindu-i teroarea, ci faptul că cele două ostatice purtau *cagule.* Cineva acoperise capetele fetelor cu glugi negre şi groase.

Rob se încruntă. Îşi aminti cât de speriat fusese sub acea cagulă infectă în Lalish. *Holbându-se la întuneric.*

Aceste noi şi deprimante imagini video – cu Lizzie şi Christine tăcute, acoperite de cagule şi legate de scaune – durară trei minute interminabile. După aceea Cloncurry apăru pe ecran, vorbind direct în cameră.

Rob privi chipul acela uscăţiv şi chipeş.

— Salut, Rob! După cum bine vezi, ne-am mutat în condiţii mult mai agreabile. Fetele au cagule pe capete pentru că vrem să speriem şi rahatul din ele. Deci. *Te rog,* spune-mi despre Cartea Neagră. Chiar eşti pe urmele ei? Trebuie să ştiu. Trebuie să fiu ţinut la curent. Te rog, nu păstra secrete. Nu îmi plac secretele. Secretele de familie sunt nişte lucruri atât de odioase, nu eşti de acord? Deci, spune-mi dacă încă îţi mai doreşti o familie,

dacă nu îţi vrei familia ucisă. Spune-mi cât mai repede. Nu mă obliga să fac ceva ce o să regret.

Cloncurry se întoarse. Părea că vorbea cu cineva din spatele camerei. Mormăind. Rob auzi râsete de undeva din jur. Apoi Cloncurry apăru în prim-plan din nou.

— Ce vreau eu să zic, hai să vorbim pe şleau, Rob. Tu ştii ce îmi place mie să fac, îmi cunoşti ocupaţia. Este sacrificiul, corect? Sacrificiul uman. Problema este că am prea multe opţiuni. Adică: cum *o voi* ucide pe fiica ta? Şi pe Christine? Pentru că există atâtea metode de sacrificiu, nu-i aşa? Care sunt favoritele tale, Rob? Eu tind să le prefer pe cele vikinge. Tu nu? Însângerarea vulturului, spre exemplu. Mă tem că profesorul era destul de alarmat când i-am scos plămânii. Alarmat şi oarecum impresionat, dacă îmi permiţi să comentez. Dar am fi putut fi mult mai… *nemiloşi,* zise Cloncurry, zâmbind.

Rob şedea în apartament asudând.

Cloncurry se apropie de cameră.

— Spre exemplu, există un ritual minunat al celţilor. Obişnuiau să îşi tragă victimele în ţeapă. În special femeile tinere. Mai întâi le dezbrăcau, apoi le duceau pe un câmp, le ridicau deasupra unui ţăruş, le desfăceau picioarele, şi apoi – ei bine, apoi le trăgeau în jos, pe ţăruş. Trăgându-l în ţeapă. Prin vagin. Sau poate anus, adăugă Cloncurry căscând. Chiar nu vreau să fac asta minunatei tale fetiţe, Rob. Adică, dacă ar fi să îi înfig o suliţă prin găoază, ar sângera pe tot covorul. Şi apoi ar trebui să cumpărăm un recipient mare cu detergent pentru covoare. O cheltuială nedorită, zise el zâmbind din nou. Deci dă-mi fututul ăla de Volum Negru. Căcaturile lui Tom Whaley. Chestiile pe care le-ai găsit în Lalish. Dă-mi-le. Acum.

Camera se clătină uşor. Cloncurry întinse mâna şi o echilibră. Apoi vorbi direct în ecran.

— Şi în ceea ce priveşte sacrificiul *copiilor,* o avem pe micuţa Lizzie aici. Ei bine…

Bărbatul se ridică şi se îndreptă spre scaunul lui Lizzie. Cu înfloriturі ca de magician, Cloncurry îi scoase cagula de pe cap – şi faţa lui Lizzie apăru pe ecran. Holbându-se, înspăimântată, la cameră, cu acea curea de piele strânsă în jurul gurii.

Cloncurry mângâie părul copilei.

— Atât de multe metode, şi numai o singură fetiţă. Pe care dintre ele să o aleg? Incaşii îşi duceau copiii sus pe munţi, unde îi lăsau să moară prin expunere la intemperiile mediului. Dar asta e o moarte cam înceată. Mi se pare cam… *plictisitoare.* Dar ce zici de una dintre metodele mai rafinate ale aztecilor? Poate că ai auzit, spre exemplu, de zeul Tlaloc?

Cloncurry se învârti în jurul scaunului lui Lizzie.

— Zeul Tlaloc era un cârnat, ca să fiu sincer, Rob. Îşi voia setea astâmpărată cu lacrimi de om. Aşa că preoţii azteci trebuiau să facă odraslele să plângă. Şi făceau asta smulgând unghiile copiilor. Foarte încet, una câte una.

Cloncurry dezlegă una din mâinile lui Lizzie. Rob văzu că mâna fiicei sale tremura de frică.

— Da, Rob, le smulgeau unghiile, apoi tăiau degeţelele, exact ca astea, zise el, mângâindu-i degetele. Şi asta, normal, făcea copiii să plângă. Faptul că li se smulgeau unghiile. Apoi, în timp ce le rupeau unghiile, aztecii le adunau lacrimile copiilor bocitori şi ofereau lichidul zeului Tlaloc. Apoi copiii erau decapitaţi.

Cloncurry zâmbi. Apoi, pe neaşteptate, îi legă copilei din nou mâna de scaun.

— Deci, asta aş putea face. Rob, aş putea urma vechea metodă aztecă. Dar chiar cred că ar trebui să mă faci să mă răzgândesc. Nu mă face să îi smulg unghiile, să îi tai degetele şi apoi să îi retez capul. Dacă sunt însă forţat de neascultarea ta să fac vreunul dintre aceste lucruri, mă voi asigura să

îţi trimit lacrimile ei într-un mic recipient din plastic. Aşa că treci la treabă, pune osul la muncă, zâmbi el. Repede, repejor!

Ucigaşul se aplecă către cameră, căutând butonul de oprire. Videoclipul se opri; imaginea îngheţă.

Rob privi tăcut ecranul computerului timp de zece minute. Holbându-se la imaginea finală, asupra zâmbetului strâmb al lui Cloncurry. Cu pometii lui înalţi, cu ochii verzi şi sclipitori şi cu părul lui brunet. Stând în aceeaşi cameră în care fiica şi iubita lui Rob şedeau legate de scaune, în spatele lui, aşteptând să fie trase în ţeapă, mutilate şi ucise. Rob nu se îndoia nicio clipă că bărbatul ar fi în stare să facă asta. Citise raportul morţii lui De Savary.

Rob petrecu următoarea zi cu Sally. Şi apoi primi un alt e-mail. Cu un alt videoclip. Iar acesta fuse atât de grotesc, încât Rob vomită în timp ce îl privi.

41

De îndată ce primi noul e-mail cu ultimul videoclip, Rob merse la Scotland Yard, la biroul lui Forrester. Nici măcar nu sună înainte, nu trimise niciun mesaj şi niciun e-mail, îşi şterse voma de la gură şi se spălă pe faţă cu apă rece, apoi chemă un taxi.

Pe drum spre Victoria, privi toţi oamenii fericiţi. Făcând cumpărături, plimbându-se, urcând şi coborând din autobuze, căscând ochii la vitrinele magazinelor. Era greu să împaci normalitatea atmosferei de pe străzi cu obscenitatea pe care Rob o vizionase în videoclip.

Încercă să nu se mai gândească la asta. Trebuia să îşi controleze furia. Ar putea încă să o salveze pe Lizzie, chiar dacă era prea târziu pentru Christine. Rob stătea pe bancheta din spate a taxiului, simţind nevoia să spargă geamul cu pumnul, dar nu avea de gând să-şi piardă controlul. Cel puţin nu încă. Ce avea să facă, se gândea, dacă i s-ar fi oferit vreodată şansa să-l pedepsească pe Cloncurry. Să-l măcelărească cu un simplu cuţit sau cu un satâr. De fapt, Rob voia să înfigă un vătrai în ţeasta lui Cloncurry şi să îi sfărâme craniul până avea să îi ejaculeze creierii prin orbite. Nu, ar trebui şi mai rău de atât, să se răzbune – avea să îl ardă pe Cloncurry, cu minuţiozitate, cu acid, în timp ce faţa aia chipeşă avea să i se topească. Orice. Orice orice orice ORICE ORICE.

Rob voia să se răzbune pentru ceea ce îl văzuse pe Cloncurry că-i făcuse lui Christine în videoclip. Voia răzbunare însângerată. *Chiar atunci.*

Taxiul opri în faţa atriumului din sticlă şi oţel al Scotland Yardului şi Rob plăti taximetristului mormăind feroce şi intră pe uşile de sticlă.

Fetele de la recepţie încercară să îl oprească, dar el le aruncă o căutătură atât de furioasă, încât ele nu ştiură ce să facă; apoi se întâlni cu Boijer pe hol.

— Am ceva ce trebuie să vedeţi, zise Rob.

Finlandezul cu figură prietenoasă îi oferi un zâmbet, însă Rob nu îl împărtăşi. Expresia finlandezului se întunecă; Rob se încruntă, mânios.

Urcarea cu liftul se desfăşură în tăcere. Merseră în ritm alert către uşa lui Forrester. Boijer bătu mai întâi, dar Rob o deschise direct. Forrester sorbea dintr-o cană de ceai, căscând ochii la nişte dosare şi tresări, speriat, când Rob dădu buzna în birou şi se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Verifică e-mailul ăsta, zise Rob, tăios. Mesaj de la Cloncurry.

— Dar de ce nu ne-ai sunat mai întâi, am fi putut…

— *Uită-te la el.*

Aruncându-i o privire îngrijorată lui Boijer, Forrester se aplecă către monitor şi deschise pagina unui motor de căutare. Intră în e-mailul lui Rob; Rob îi dictă parola.

— Acolo, zise Rob. E doar un link video. Deschide-l.

Forrester accesă linkul şi imaginea se purică, prinzând viaţă, arătând aceeaşi scenă ca şi înainte. Christine şi Lizzie legate de scaun. Aceleaşi haine, aceleaşi cagule. O cameră la fel de nesemnificativă ca şi ultima. Greu de descris.

— Am mai văzut asta, zise Forrester cu blândeţe. Muncim din greu la asta, Rob. Credem că le acoperă capetele pentru ca ele să nu poată clipi, trimiţându-ţi mesaje, Unii oameni fac asta – trimit semnale clipind. Oricum este ceva ce voiam să-ţi aduc la cunoştinţă…

— Inspectore.

— Am făcut nişte cercetări despre familia Cloncurry şi despre Whaley, despre strămoşii lor, este o pistă nouă şi…

— *Inspectore!*

Rob era plin de nervi în mod justificat. Şi de durere.

— Vreau să taci din gură. *Doar uită-te la videoclip.*

Cei doi poliţişti schimbară încă o privire îngrijorată. Boijer dădu roată biroului pentru a se putea uita la ecran. Cei trei bărbaţi priviră monitorul.

O siluetă apăru din stânga imaginii. Era Cloncurry, care purta în mână o tigaie imensă din metal cenuşiu, plină cu apă clocotindă. Aşeză tigaia pe jos, apoi dispăru din nou de pe ecran. Christine şi Lizzie stăteau sub cagulele lor abjecte, aparent în necunoştinţă de cauză. Nedându-şi seama ce făcea Cloncurry.

Apoi Cloncurry se întoarse. Cu un fel de trepied şi o sobă cu gaze pentru picnic – care deja emitea o energică flacără albastră. Aşeză trepiedul în faţa lui Christine şi puse soba între picioarele suportului de metal; apoi ridică vasul cu apă şi îl poziţionă deasupra. Cu flacăra arzătoare direct dedesubt, apa începu să bolborosească şi să fiarbă.

Aparent satisfăcut, Cloncurry întoarse camera.

— Suedezii ăia sunt o adunătură ciudată, nu crezi Rob? Vreau să spun, uită-te la mâncarea lor. Sendvişuri desfăcute. Gravlax. Toate chestiile alea cu heringi. Şi acum asta! Oricum, suntem gata. Sper că apreciezi tot efortul meu, Robert. Tigaia asta a costat cincizeci de lire. Poate că o returnez după aia, o schimb cu un rotisor, zise bărbatul, întorcând privirea de la cameră. OK. Deci. Băieţi. Are cineva un cuţit, întrebă el, privind în spatele camerei. A-lo? Un cuţit mare pentru tăiat oameni? Da. Ăla e. Mulţumesc foarte mult.

Luând lama de la un asistent nevăzut, Cloncurry înclină cuţitul în mână şi încercă lama cu degetul.

— Perfect. Bineînţeles că nu vorbesc despre Suedia din zilele noastre, Rob, zise el, privind din nou în spatele camerei. Nu. Nu vorbesc despre

scaune de masă de la Ikea. Sau maşini Volvo şi Saab şi centre pentru tenis de masă, râse Cloncurry. Mă refer la Suedia de dinainte să se transforme toţi în poponari. Suedia cea adevărată. Suedia medievală. Barbarii cu părul lung care chiar ştiau cum să manevreze victimele, care ştiau cum să facă sacrificii… lui Odin. Şi Thor. *Ştii tu.* Pentru că asta o să facem, într-o manieră foarte deosebită. În dimineaţa asta o facem în stil suedez. Sacrificii suedeze antice. Fierberea Măruntaielor, declară el, cuţitul sclipind în aer. O să tăiem una din fetele tale, şi o să-i fierbem organele mărunte şi vitale aici, în această oală mare. Dar pe care să o sacrificăm? Pe care o preferi? întrebă Cloncurry cu o sclipire în ochi. Pe care? Pe fetiţa mai mică sau pe fetiţa mai mare? Mmm? Cred că mai bine păstrăm ce-i mai bun la sfârşit, nu? Oricât de mult ai iubi-o pe frumuşica Christine, cu acel adorabil semn din naştere de lângă sfârc – da acela îmi imaginez că eşti mai ataşat de fiica ta. Deci cred că o vom păstra pe fiica ta pentru un alt ritual, pentru mai târziu, poate mâine, şi acum, o vom despica pe franţuzoaică. Are o burtică aşa drăguţă, în fond. Să o tăiem pe prietena ta? Da, eu aşa zic.

Ucigaşul se aplecă spre figura acoperită a lui Christine. Ea se lupta cu legăturile şi se arcuia, în zadar. Rob văzu cagula umflându-se şi dezumflându-se în timp ce Christine gâfâia de frică sub giulgiu.

Cloncurry îi ridică puloverul câţiva centimetri şi Christine se feri de atingerea lui.

— Dumnezeule. Nu pare foarte entuziasmată, aşa-i? Tot ce am să fac este să îi scobesc intestinele şi stomacul şi poate şi vezica şi să i le fierb la foc mic în această oală, încât să moară lent pe parcursul a treizeci de minute, sau mai mult. Ai zice că e la dentist. Ce e în neregulă cu asta, Christine?

În atmosfera fetidă şi tensionată din birou, Forrester se întinse să închidă clipul.

— Nu, se răsti Rob. *Uită-te la el.* Vreau să te uiţi la el. Eu a trebuit să îl văd, futu-i. Uită-te!

Forrester se lăsă la loc pe spate. Rob observă luciul lacrimilor din ochii poliţistului. Nu îi păsă. El trebuise să îl vadă. Acum *şi ei* trebuiau să privească.

Se uitară.

Prima mişcare de tăiere a lui Cloncurry fu rapidă. Cu o uşurinţă experimentată, ca şi când ar fi fost măcelar de când lumea, Cloncurry înfipse cuţitul în burta expusă a lui Christine şi smulse lama pe orizontală. Sângele umplu lama şi poala lui Christine. Un geamăt se auzea clar, în ciuda căluşului şi a cagulei, care îi astupau glasul. Sângele curgea încet, iar organele interne, roz şi roşii, începură să se prelingă şi să iasă prin tăietura lată, precum capetele roz, mânjite ale unor bebeluşi nefireşti.

— Ce-avem noi aici, zise Cloncurry, forţând imensa rană să se deschidă, pentru a privi înăuntru. Cine se îmbulzeşte în față? Doamnă Uter? Hai, fată, lasă şi pe altcineva să încerce.

Lăsând cuţitul din mână, ucigaşul băgă mâinile adânc, în tăietura laterală din stomacul lui Christine. Rob nu putu să nu observe cât de palid părea stomacul lui Christine. Bronzul îi dispăruse în timpul captivităţii; pielea ei părea aproape albă. Însă paloarea era colorată de sângele curgând lent. Iar gemetele se transformau în scâncituri de durere, în timp ce Cloncurry scotea cu blândeţe intestinele femeii: spirale de gri pastelat şi albastru greţos, ca nişte legături de cârnaţi, obscen de cruzi.

Cu grijă, Cloncurry scoase o parte din organele lui Christine, care erau în continuare legate de corp prin vene, artere şi muşchi, şi ganglioni alb cu gri. Apoi duse mâna plină de măruntaie către vasul cu apă clocotind.

Christine se zbătu.

— Vezi ce deştepţi erau suedezii ăştia. Poţi extrage toate organele inferioare, dar victima

continuă să trăiască. Pentru că este încă legată de organele ei majore, deci, încă metabolizează. Doar că mai şi fierbe de vie, completă Cloncurry, rânjind mişeleşte. Hei. Să adăugăm şi nişte piper? Să o facem picantă? O minunată tigaie picantă de iubită.

Vocea lui Christine ea un geamăt plâns şi straniu provocat de durerea pe care o suporta. Era sufocată de căluş şi de cagulă. Rob nu mai auzise pe nimeni scoţând un astfel de sunet.

Cloncurry luă, de undeva, o lingură imensă de lemn şi începu să amestece măruntaiele lui Christine din oală. Amestecatul dură câteva minute terifiante, punctate de mormăitul disperat al victimei. Cloncurry oftă frustrat.

— Doamne. Cam geme, nu-i aşa? N-a gemut aşa când am regulat-o. Crezi că îi place? Hmm, mormăi el, zâmbind. Ştiu! Hai să o înveselim cu un cântec suedez corespunzător! Cloncurry începu să fredoneze şi apoi să cânte.

— Mamma Mia don't you let me go, my my, how could I forget You! Yes, I was broken-hearted, blue since the day we parted[29] – dar acum, m-ai pus într-o oală sub presiune!

Se opri din cântat. Gemetele deveniră un murmur, apoi doar un scâncet. Cloncurry mai amestecă o dată în oală. Bărbia sus, Christine, nu mai avem mult. Crezi că sosul se îngroaşă, întrebă el zâmbind. A, uite, ce avem aici? Uită-te la asta! *Domnul Rinichi.* Cloncurry se întoarse către cameră şi ridică lingura de lemn. În căuşul lingurii se afla unul din rinichii mari şi închişi la culoare ai lui Christine acoperit de vene şi artere, precum nişte spaghete sângerii.

Forrester lăsă ochii în pământ.

— Asta e tot, zise Rob. Videoclipul se termină cam pe aici. Christine se prăbuşeşte. Şi pur şi simplu… pur şi simplu *moare.*

Boijer se aplecă şi închise emailul. Apoi se întoarse către Rob fără a spune nimic, însă cu ochii

clar înlăcrimaţi.

O vreme, bărbaţii stătură în cameră. Abia putând să vorbească. Rob ridică din umeri către poliţişti, dărâmat; şi se ridică să plece.

Apoi sună telefonul.

Forrester răspunse. Îl privi pe Rob, în capătul celălalt al oficiului, în timp ce vorbi, cu voce joasă la telefon. În final, inspectorul puse telefonul jos.

— Ar putea fi prea târziu pentru… pentru Christine. Dar încă o putem salva pe fiica ta.

Rob se holbă la el, din pragul uşii.

— Erau cei de la Gardai, dădu el din cap aprobator, din Irlanda. *Au găsit banda.*

42

Forrester şi Rob se întâlniră la aeroportul Dublin. Poliţistul era însoţit de poliţiştii irlandezi care purtau chipiuri cu insigne în forma unor stele aurii.

Nu avură discuţii de complezenţă. Forrester şi poliţia irlandeză îl conduseră pe Rob prin sala de aşteptare de la sosiri, într-o parcare exterioară răcoroasă; se urcară în tăcere cu toţii într-o dubă.

Rob fu primul care rupse întunecata şi înspăimântătoarea tăcere.

— Fosta mea nevastă e aici?

— A ajuns cu un avion care a aterizat cu o oră înaintea ta, zise Forrester dând din cap. E la locul faptei.

— Era ultimul loc la acel zbor, zise Rob.

Simţea nevoia să se scuze. Se simţea vinovat mai tot timpul. Vinovat de moartea lui Christine, vinovat de soarta ce o aştepta pe Lizzie. Vinovat de propria idioţenie care se dovedise a fi letală.

— Aşa că… rosti el, încercând să-şi controleze emoţiile. Am luat eu următorul avion. Am lăsat-o pe ea să ajungă prima.

Toţi poliţiştii scuturară din cap aprobator. Rob nu ştia ce să mai zică. Oftă şi îşi muşcă pumnul şi încercă să nu se gândească la Christine. Apoi îşi ridică privirile şi le spuse lui Forrester şi Boijer despre Isobel şi încercările ei de a găsi Cartea Neagră. Nu mai avea nicio veste de la ea de mai mult de o zi, le spuse el, şi nu o putea contacta la telefon. Dar acea tăcerea putea însemna că era aproape de premiul cel mare. În mijlocul deşertului, în afara semnalului.

Poliţiştii ridicară din umeri, într-o încercare eşuată de a părea impresionaţi. Ron nu îi putea învinovăţi: părea a fi un pariu riscant şi atât de

îndepărtat, în comparaţie cu realitatea Irlandei înfrigurate şi ploioase. Şi a unei bande de ucigaşi încolţite. Şi a unui cadavru eviscerat. Şi a unei fiice ce avea să fie dezmembrată.

— Deci, zise el într-un sfârşit, ce e nou…?

Şeful ofiţerilor irlandezi se prezentă. Avea părul cărunt şi o figură serioasă, cu un maxilar rigid.

— Detectiv Liam Dooley.

Bărbaţii îşi strânseră mâna.

— I-am urmărit. E evident că nu putem intra pur şi simplu. Sunt nişte tipi bine înarmaţi. Au ucis… femeia… prietena ta. Îmi pare rău. Dar fetiţa este încă vie şi vrem să o salvăm. O vom salva. Dar trebuie să acţionăm cu grijă.

— Da, zise Rob.

Se opriră din cauza traficului pe şoseaua de centură a Dublinului. Rob privi pe geamul mânjit de picături de ploaie al dubei.

Dooley se aplecă şi îl bătu pe umăr pe şoferul maşinii de poliţie: acesta porni girofarul şi duba cu inscripţia Gardai făcu slalom prin traficul care eliberă drumul pentru a le permite să treacă.

— OK, spuse Dooley, vorbind cu voce tare pentru a se face auzit peste sunetul sirenei. Sunt sigur că inspectorul Forrester v-a făcut instructajul, dar asta este situaţia la acest moment. L-am înşfăcat pe unul dintre ei, italianul…

— Marsinelli, spuse Forrester.

— Da, el. Marsinelli. Am pus mâna pe el ieri. Bineînţeles că asta i-a alertat pe ceilalţi membri ai bandei – ştiu că i-am înconjurat, dar sunt înarmaţi până în dinţi.

Rob mişcă din cap aprobator, apoi dădu curs emoţiilor şi se aplecă în faţă, lăsând capul pe tetiera scaunului din faţa lui. Gândindu-se la Christine. La felul în care trebuia să îşi fi auzit propriile organe fierbând.

Forrester aşeză o mână plină de compasiune pe umărul lui Rob.

— O să-i prindem, nu-ţi face griji, Rob. Gardai ştiu ce fac. Au făcut faţă terorismului irlandez timp de treizeci de ani. O s-o scoatem pe Lizzie de acolo.

Rob mormăi: nu se simţea doar întristat şi speriat, avea şi resentimente în continuă creştere faţă de poliţie. Poliţia pusese mâna pe un singur membru al bandei, iar fiica lui se afla încă în mâinile lui Cloncurry. Şi Christine era deja moartă. *Poliţiştii irlandezi o făcuseră lată.*

— Deci tu practic îmi spui, începu el, că este şah mat? Aţi înconjurat locul ca ei să nu poată ieşi, dar nici voi să nu puteţi intra, în cazul în care îi fac ceva fiicei mele. Deja mi-a măcelărit iubita! Şi ştim că a mai ucis înainte. Deci cum putem fi siguri că nu o omoară pe Lizzie chiar în acest moment? Chiar în secunda asta afurisită?

— Ştim că fiica ta este OK, zise Dooley, scuturând din cap, pentru că vorbim cu Cloncurry tot timpul.

— Cum?

— Prin cameră video. A instalat o altă cameră, de data asta bidirecţională. Am văzut-o pe fiica ta, este teafără. Nevătămată. Legată. Ca şi înainte.

Ron se întoarse către Forrester pentru confirmare. Detectivul aprobă.

— Cloncurry bate câmpii o groază. E posibil să fie sub influenţa drogurilor.

— Dar dacă clachează brusc?

În dubă se lăsă o linişte apăsătoare. Sirena fusese oprită. Nimeni nu vorbea.

— Dintr-un motiv sau altul, zise Dooley într-un final, pare hotărât să obţină ceva de la tine. Vrea Cartea Neagră. Vorbeşte încontinuu despre ea. E convins că se află la tine. Nu o va ucide pe fiica ta cât timp crede acest lucru.

Rob nu putea înţelege logica acestui silogism. Nu putea înţelege nimic.

Ieşiră de pe autostradă, lăsând în urmă suburbiile Dublinului, şi gonind pe drumurile de

ţară, urcând pe dealuri verzi, împădurite. Din loc în loc se vedea câte o casă albă. Pe un indicator scria „Munţii Wicklow 5 km“. Încă burniţa.

— Şi, bineînţeles, adăugă Dooley pe un ton jos, dacă există vreun semn că o va răni pe fiica ta, vom intra. Indiferent de risc. Avem ofiţeri Gardai înarmaţi, de jur împrejur. Promit.

Rob închise ochii. Îşi putea imagina scena: poliţia dând buzna, agitaţia şi haosul. Şi Cloncurry zâmbind tăcut, în timp ce îi tăia gâtul fiicei lui cu un cuţit de bucătărie sau împuşcând-o în cap, chiar înainte ca poliţia să spargă uşa. Ce îl putea opri? De ce ar păstra-o un debil mintal ca Jamie Cloncurry pe fiica lui Rob în viaţă? Poate că poliţia avea dreptate. Cloncurry probabil că era disperat să pună mâna pe Cartea Neagră. Asta era concluzia lui Isobel. Iar Cloncurry trebuia să-l fi crezut pe Rob când îi spusese că o poate găsi. Altfel, ar fi ucis-o pe Lizzie, la fel ca pe Christine.

Problema era că Rob nu avea nicio idee unde era cartea. Şi în afara eventualităţii în care Isobel găsea ceva, cât de repede, acest lucru avea să devină evident. Şi după aceea? Când Cloncurry va realiza că Rob nu avea nimic, *ce se întâmpla?* Rob bănuia. Când avea să se întâmple asta, Cloncurry avea să facă ce făcuse de atâtea ori: îşi omora victima. Obţinea acea satisfacţie cumplită şi macabră şi îşi potolea vocea lăuntrică ce tânjea după sânge. Îşi împăca demonii primiţi moştenire de la Whaley – şi ucidea cu aprigă cruzime.

Rob privi peisajul verde şi mocirlos de ţară. Văzu un alt indicator, pe jumătate ascuns de ramurile stejarilor din care apa picura: „Pădurea Hellfire, proprietatea Comisiei Irlandeze a Pădurilor, Coillte“. Aproape ajunseseră.

Rob studiase istoria locului pe tren, către aeroportul Stansted, doar pentru a-şi găsi o ocupaţie. Pentru a-şi distrage atenţia de la imaginile oribile care îi treceau prin minte. Pe vârful unui deal din apropiere, se afla o cabană

vânătorească, din piatră, foarte veche: Casa Montpellier. Construită pe un vârf de deal, de asemenea onorat cu un cerc de pietre. Se spunea că Montpellier era bântuită. Era vizitată atât de ocultişti, copii băutori de cidru, cât şi de istorici. Cabana era unul din principalele locuri unde se întruneau membrii clubului irlandez Hellfire. Să bea *scultheen*[30], se ardeau pisici negre şi se juca whist cu diavolul.

Din câte îşi dădea seama Rob, multe din cele întâmplate în acea casă erau legende şi mituri. Însă zvonurile referitoare la crime nu erau complet nefondate. O altă casă, aflată mai jos de Montpellier, în vale, fusese, potrivit legendelor, de asemenea utilizată de membrii clubului Hellfire. De Buck Egan şi Ierusalim Whaley şi Jack St. Leger şi tot restul şlehtei de sadici din secolul al XVIII-lea.

Se numea casa Killakee. Şi când casa Killakee fusese reconstruită, cu zeci de ani în urmă, un schelet fusese găsit, de copil sau de pitic, îngropat lângă o statuie din bronz a unui demon.

Rob se întoarse şi privi pe geam. Deja se vedea casa Montpellier: o prezenţă cenuşie, întunecată, deasupra dealurilor, chiar mai întunecată şi mai cenuşie decât norii gri de deasupra.

Era o zi infectă de iunie, ploioasă şi satanică. Rob se gândi la Lizzie, tremurând undeva în cabana din apropiere. Trebuia să se abţină. Să gândească pozitiv cât de cât. Nu îl felicitase pe Forrester pentru descoperire.

— Apropo, felicitări pentru treaba bună.

— Pardon? se încruntă detectivul.

— Pentru presentiment, ştii tu, că i-aţi găsit pe indivizii ăştia.

— A fost un fleac, zise Forrester scuturând din cap. Doar o simplă bănuială. Am încercat să gândesc din perspectiva lui, a creierului bolnav al lui Cloncurry. Îi plac locuri cu rezonanţă istorică. Să-i vezi familia. Unde locuiesc. S-ar ascunde într-

un loc care avea însemnătate pentru el. Şi, bineînţeles, că ei caută Cartea Neagră, pentru a pune mâna pe comoara lui Whaley. De aici se trag Whaley Arzătorul de Capele şi Ierusalim Whaley. Ar fi trebuit să îşi înceapă căutările de aici. De ce să nu îţi fixezi bazele cercetării aici.

Duba se opri scârţâind în dreptul unei ferme, în faţa căreia fusese ridicat un cort alb imens, iar ei coborâră cu toţii. Rob intră în cort şi îşi văzu fosta soţie stând într-un colţ alături de o femeie poliţist de la Gardai, bând o cană de ceai. Erau mulţi poliţişti acolo, multe accente irlandeze melodioase, insigne lucitoare de pe chipiuri şi ecrane tv.

Dooley îl apucă de braţ pe Rob şi îi prezentă situaţia. Cabana bandei se afla la doar câteva sute de metri în josul dealului. Dacă mergeai zece minute către stânga, ieşind pe uşa din spate a fermei, o puteai vedea, ascunsă într-o vale verde, îngustă. Casa Montpellier se afla pe vârful mândrului deal din spatele lor.

— Cloncurry a închiriat anexa casei cu luni în urmă, zise Dooley. De la soţia fermierului. Ea a fost cea care ne-a informat, când am căutat din uşă în uşă. Ne-a spus că a observat nişte lucruri stranii. Aşa că am pus cabana sub urmărire. Îi urmărim de douăzeci şi patru de ore deja. Credem că am numărat cinci bărbaţi înăuntru. L-am prins pe Marsinelli când se ducea la magazin.

Rob încuviinţă prosteşte. Se simţea ca un prost. Se simţea ca într-un duel complet stupid şi ridicol: poliţiştii erau aparent poziţionaţi de jur împrejurul câmpurilor şi dealurilor, cu armele aţintite spre casă. Înăuntru se aflau patru bărbaţi conduşi de un descreierat. Rob voia să fugă spre deal şi să… facă ceva. *Orice.* În loc de asta, el privi ecranele tv. Părea că Gardai aveau diverse camere video aţintite către ascunzătoarea ucigaşilor. Fiecare mişcare era înregistrată şi analizată, zi şi noapte. Deşi nu se mai înregistrase nimic de ore bune, draperiile erau trase şi uşile evident închise.

Pe un birou, în faţa monitoarelor, se afla un laptop. Ron bănui că acela era computerul programat să recepteze comunicările lui Cloncurry prin camera video. Laptopul avea cameră video încorporată.

Simţindu-se de parcă cineva îi umpluse plămânii cu alice de plumb, Rob traversă cortul spre Sally. Schimbară câteva cuvinte şi o îmbrăţişare.

Şi apoi Dooley îl chemă pe Rob în partea cealaltă a cortului.

— E Cloncurry! A apărut pe ecran din nou. I-am spus că eşti aici. Vrea să vorbească cu tine.

Rob traversă cortul alergând şi se aşeză în faţa camerei video. Era acolo. Faţa aceea ascuţită: aproape plăcută, dar atât de rece. Ochii aceia inteligenţi, ca de şarpe. În spatele lui Cloncurry se afla Lizzie, în haine curate, tot legată de scaun, dar fără cagulă pe cap.

— A, domnul de la *The Times*.

Rob privi tăcut ecranul. Simţi un ghiont de la cineva. Dooley îi făcea semne şi mima: „Vorbeşte cu el, ţine-l de vorbă“.

— Bună, zise Rob.

— Bună! exclamă Cloncurry, râzând. Îmi pare rău că a trebuit să o fierbem pe jumătate pe logodnica ta, dar fetiţa ta este complet nevătămată. Chiar îmi place să cred că este într-o condiţie excelentă! Îi dăm foarte multe fructe. Aşa că înfloreşte. Bineînţeles că nu ştiu pentru cât timp vom mai putea păstra situaţia actuală, dar asta depinde de tine.

— Aţi… zise Rob. Aţi… încercă el din nou.

Nu avea sens, nu ştia ce să spună. În disperarea lui, se întoarse către Dooley, dar în acelaşi timp, realiză că avea ceva de spus. Chiar *avea* ceva de spus. Avea un as în mânecă şi acum ştia cum să-l folosească. Privi direct spre ecran.

— OK, Cloncurry, uite cum stă treaba. Dacă mi-o dai pe Lizzie, îţi pot face rost de carte. Pot să fac asta.

Jamie Cloncurry se încruntă. Era primul semn de nesiguranţă, oricât de subtil, pe care îl văzuse Rob vreodată pe figura bărbatului. Îi oferi o fărâmă de speranţă.

— Normal, zise Cloncurry. Normal că poţi. Bănuiesc că ai luat-o din Lalish, zise el, nu prea convins şi zâmbind sarcastic.

— Nu.

— Şi de unde ai luat-o? Ce rahat mănânci, Luttrell?

— Din Irlanda. E aici în Irlanda. Yazidiţii mi-au spus unde. Mi-au spus în Lalish unde o pot găsi.

Juca periculos – dar spera ca jocul să funcţioneze. Pe faţa lui Cloncurry apărură semne vagi de îngrijorare şi îndoială, de îngrijorare deghizată în rânjet.

— Corect. Dar, bineînţeles, nu îmi poţi spune *unde* este. Deşi aş putea să-i tai nasul fiicei tale cu un cleşte de trabuc.

— Nu contează *unde* este. Dar ţi-o voi aduce. Într-o zi sau două. Apoi vei avea Cartea Neagră şi îmi vei putea da fiica înapoi, zise Rob, privindu-l în ochi. Dacă pleci de aici, dacă armele încep să vorbească, chiar nu îmi mai pasă.

— Nu. Nici mie, râse Cloncurry. Nici mie, Robbie. Eu vreau doar cartea.

Cei doi bărbaţi se priviră unul pe altul. Rob simţi un val de curiozitate tipic jurnalistică.

— Dar *de ce?* De ce eşti atât de obsedat de ea? De ce toate… *astea?*

Cloncurry privi într-o parte, căutându-şi parcă cuvintele. Ochii săi verzi sclipiră, când îşi întoarse privirea.

— Ţi-aş putea spune câte ceva, bănuiesc. Cum îi spuneţi voi, jurnaliştii? Reclamă anonimă?

Rob simţi poliţiştii mişcându-se în stânga sa – ceva se întâmpla. Ăsta era semnalul? Aveau să intre poliţiştii? Avea să se decidă soarta fiicei lui în acel moment?

Forrester îi făcu semn să îl ţină de vorbă.

Cloncurry continuă să vorbească.

— Acum trei sute de ani, Rob, Ierusalim Whaley s-a întors din Ţara Sfântă cu nişte obiecte secrete pe care i le dăduseră yazidiţii. Ar fi trebuit să fie un bărbat fericit. Pentru că găsise exact ceea ce clubul Hellfire căutase, iar Francis Dashwood urmărise în toţi acei ani. Găsise dovada finală că toate religiile, Coranul, Talmudul şi Biblia, toate tâmpeniile alea sacre, imaginare, toate erau nişte absurdităţi. Religia este doar putoarea stătută a urinei din orfelinatul sufletului uman. Pentru un ateu, precum strămoşul meu, dovada finală era Sfântul Graal. Chestia aia mare. Câştigul cel gras. Lozul câştigător. Dumnezeu nu este doar mort, *căcăciosul n-a existat niciodată*, zise Cloncurry, zâmbind. Şi, cu toate astea, Rob, ceea ce a găsit Whaley era mai mult decât atât. Ceea ce a găsit era atât de teribil, încât i-a frânt inima. Cum e zicala aia? Ai grijă ce-ţi doreşti. Nu aşa se spune?

— Şi ce era? Ce a găsit?

— Ei, chicoti Cloncurry. N-ai vrea tu să ştii, Robbie, micul meu cronicar? Dar nu îţi voi spune. Dacă într-adevăr ştii unde este cartea, poţi să citeşti şi singur. Doar că, dacă spui cuiva, va trebui să o spintec pe fiică-ta cu un set de cuţite cumpărate de pe E-bay. Tot ce pot spune acum ar fi că Thomas Whaley este cel care a ascuns cartea. Şi el le-a a spus unor prieteni apropiaţi ce conţinea. Şi că în anumite circumstanţe, cartea trebuia distrusă.

— De ce nu a distrus-o el?

— Cine ştie? Cartea Neagră este… un tezaur atât de incredibil. O revelaţie atât de îngrozitoare, Rob, poate că nu a putut să o facă. Trebuie să fi fost mândru de descoperirea lui. El găsise ceea ce marele Dashwood nu reuşise. El, umilul Tom Whaley din Irlanda, îl întrecuse pe premierul britanic. Trebuie să fi fost mândru de el. Aşa că în loc să o distrugă, a ascuns-o. Cu timpul, locul a fost uitat. Şi de aici a pornit căutarea eroică a

comorii strămoşului meu. Dar partea cea mai interesantă, Rob… Mă asculţi?

Poliţia cu siguranţă plănuia ceva. Rob văzu bărbaţi înarmaţi ieşind din cort. Auzi comenzi şoptite. Putea prevedea o acţiune în desfăşurare: ecranele tv clipeau din cauza mişcărilor. În acelaşi timp, banda părea să construiască ceva în grădina din spate. Era un ţăruş imens de lemn. Ceva ce ai folosi pentru a trage pe cineva în ţeapă. Rob ştia că trebuia să îşi păstreze calmul şi să îl ţină de vorbă pe ucigaş.

— Continuă. Continuă, te ascult.

— Whaley a spus că dacă s-ar fi descoperit vreodată un templu în Turcia…

— Gobekli Tepe?!

— Deştept băiat. Gobekli Tepe. Whaley le-a zis confidenţilor săi exact ceea ce îi spuseseră yazidiţii: şi anume că dacă Gobekli Tepe ar fi fost vreodată dezgropat, atunci Cartea Neagră trebuia distrusă.

— De ce?

— Asta e ideea, retardatule! Pentru că această carte, în mâinile cui trebuie, interpretată cum trebuie, combinată cu dovezile din Gobekli, poate da peste cap întreaga lume, Rob. Ar putea schimba totul. Ar înjosi şi degrada societatea. Nu doar religiile. Ci întreaga structură a vieţilor noastre, felul în care am conceput lumea ar putea fi în pericol, dacă adevărul ar fi descoperit, vreodată, zise Cloncurry, aplecându-se foarte aproape de cameră, umplând întregul ecran. Asta este incredibila ironie aici, Rob. În tot timpul ăsta, am încercat doar să vă protejez de voi înşivă, pe voi, lepădăturilor, să protejez umanitatea! Asta este slujba noastră, a familiei Cloncurry. Să vă protejăm pe toţi. Să găsim cartea dacă trebuie şi să o distrugem. Să vă salvăm pe toţi! Ştii ceva, noi suntem practic nişte sfinţi. Aştept să primesc o invitaţie electronică de la papă în orice zi.

Zâmbetul răutăcios al bărbatului revenise. Rob ridică privirile la ecranele din spatele laptopului. Vedea mişcare. Una dintre camere arăta trei siluete, în mod clar înarmate, târându-se spre grădina cabanei: evident poliţişti. Intrând. În timp ce încercă să se concentreze pe dialogul său cu Cloncurry, realiză că şi Cloncurry încerca probabil exact acelaşi lucru: să distragă atenţia poliţiei şi a lui Rob.

Însă Dooley şi oamenii săi văzuseră stâlpul de lemn: ştiuseră că acela era momentul. Rob se uită spre fiica sa. O putea vedea în spatele lui Cloncurry, legată de scaun. Cu efort, Rob îşi stăpâni emoţiile.

— Şi de ce toată violenţa asta? De ce toate crimele? Dacă vrei numai cartea yazidiţilor, de ce atâtea sacrificii?

— Pentru că sunt un Cloncurry, se încruntă bărbatul. Ne tragem din familia Whaley. Ei se trag din Oliver Cromwell. *Capisce*[31]*?* Ai prins tema comună a oamenilor arşi de vii? Cu un public frumuşel? Se spune că Cromwell fusese auzit râzând când omora oameni pe câmpul de luptă.

— Şi?

— Şi dă vina pe nenorocitul meu de haplotip. Întreabă-mi spirala ADN. Observă-mi secvenţa DTNBP-1.

Rob încercă să nu îşi imagineze fiica trasă în ţeapă.

— Deci, vrei să spui că ai moştenit aceste trăsături?

Cloncurry aplaudă sarcastic.

— Excelent, detectiv Holmes. Da. Este destul de clar că sunt un psihopat. Câte dovezi mai vrei? Rămâi pe canalul ăsta şi poate o să ai ocazia să mă vezi mâncând din creierul fiicei tale. Cu o garnitură de cartofi la cuptor. E o dovadă îndestulătoare?

Ron îşi înăbuşi furia. Trebuia să îl ţină pe Cloncurry pe loc, şi pe Lizzie în raza lui vizuală, în

faţa camerei video. Şi asta însemna că trebuia să îl asculte pe dezaxat bătând câmpii. Dădu din cap aprobator.

— Normal că am nenorocitele astea de gene pentru violenţă. Şi ce este destul de amuzant este că am şi genele pentru inteligenţă foarte ridicată. Ştii care este coeficientul meu de inteligenţă? 147. Da, 147. Asta mă face un geniu chiar printre genii. Coeficientul mediu de inteligenţă al câştigătorilor de premii Nobel este de 145. Sunt deştept, Rob. Foarte deştept. Probabil prea deştept pentru ca tu să înţelegi cât de deştept sunt. Asta e problema cu nivelul ridicat de inteligenţă. Pentru mine, relaţionarea cu oamenii normali este ca o trăncăneală serioasă cu o moluscă.

— Şi cu toate astea, te-am prins.

— O, bravo vouă. Tu şi cu IQ-ul tău mărunt de absolvent, de cât, 125? 130? Doamne, eu sunt un Cloncurry. Purtăm genele nobile ale familiei Cromwell şi ale familiei Whaley. Din păcate pentru tine şi pentru fiica ta, mai sunt şi purtătorul unei înclinaţii către violenţă flamboaiantă. Pe care o vom vedea cât de repede. Cu toate astea…

Cloncurry se întoarse către stânga. Rob ridică privirea şi verifică monitoarele. Poliţia pornise infiltrarea. Armele se descărcau. Împuşcăturile şi ecourile lor răsunau în toată valea. Peste tot erau ţipete şi zgomote şi focuri de armă. Din laptop, de la monitoare, din vale. Ecranul laptopului se bruie şi apoi imaginea reveni, ca şi când camera fusese răsturnată. Cloncurry era în picioare. Un alt foc de armă se auzi prin vale, şi alte patru îl urmară – şi apoi se întâmplă. Rob privi cum o a doua echipă de poliţie se infiltră, trăgând focuri pe măsură ce înaintau, în mare viteză şi curajos.

Lunetiştii Gardai îi împuşcau pe membrii bandei. El văzu pe monitoarele tv cum siluete întunecate ale membrilor găştii de psihopaţi căzură la pământ. Două trupuri fură doborâte. Apoi auzi un alt ţipăt. Nu ştiu dacă provenea de la televizoare

sau de pe laptop, sau de afară, dar zgomotele erau enervante; ale unor puşti care trimiteau gloanţe cu viteză la distanţă. Se auzi un ţipăt. Poate că unul dintre poliţişti era la pământ. Şi apoi încă unul? Dar atacul continua – pe viu, pe monitoarele din întregul cort.

Poliţiştii se revărsau din spatele grădinii, sărind gardurile. Rob urmări ecranele în timp ce curtea din spate a cabanei fu împânzită de agenţi cu măşti negre de schi şi căşti negre, urlând comenzi ca să păstreze ordinea. Strigând la membrii bandei.

Totul se întâmplă cu o viteză ireală şi paralizantă. Cel puţin unul dintre membrii bandei părea grav rănit, întins pe jos, abia mişcându-se; un altul nu mai dădea niciun semn de viaţă. Apoi cineva sări şi aruncă o grenadă cu gaz paralizant în cabană, iar Rob auzi un bubuit imens. Nori negri de fum ieşeau pe geamurile casei. Era destul de clar, chiar şi datorită zgomotului şi sunetelor asurzitore şi confuziei, că poliţia ieşea învingătoare. Aveau să reuşească să îl prindă şi pe Cloncurry?

Rob se holbă la laptop. Cloncurry o luase pe Lizzie, care se zbătea în braţele sale. Bărbatul se încrunta, ieşind cu spatele din cameră. În timp ieşea fugind din cameră, mâna bărbatului trânti ecranul laptopului şi imaginea deveni neagră.

43

Cu excepţia liderului său, banda era decimată, membrii săi erau morţi, cu răni grave sau se aflau în custodia poliţiei; doi poliţişti fuseseră răniţi. Ambulanţele erau parcate de-a lungul drumurilor din spatele lor. Oriunde te uitai vedeai doctori, asistente şi paramedici.

Cabana roia de poliţie, semn că se pregătea o mare acţiune. Cloncurry se baricadase în ultimul dormitor de la etaj. Pornise din nou laptopul, iar Lizzie era iarăşi legată de un scaun. Rob vedea toate aceste lucruri prin camera video. Încăperea în care se afla fusese pregătită pentru o ultimă confruntare.

Rob urmărea expresia răutăcioasă a lui Cloncurry, holbându-se la rânjetul lui subţire, cultivat şi dispreţuitor, ca şi când cineva i l-ar fi lărgit cu lama unui cuţit. Ochii lui verzi sclipeau în semiîntunericul din dormitor.

Poliţiştii discutau înflăcărat despre ce soluţii să adopte. Forrester era de părere că ar fi trebuit să dea buzna, pur şi simplu, spărgând uşa. Fiecare secundă pe care o pierdeau îi punea în pericol viaţa lui Lizzie. Gardai erau mult mai reticenţi. Dooley credea că trebuiau să mai discute. Poate să găsească o modalitate de a pătrunde de pe acoperiş, nevăzuţi. Rob voia ca ei să intre, chiar în acel moment. Era sigur că îi desluşise psihologia lui Cloncurry. Liderul bandei ştia cu siguranţă că era ca şi mort, că nu avea să pună mâna pe carte, dar voia să o ia şi pe Lizzie cu el, în cel mai oribil mod cu putinţă – obligându-l pe tatăl ei să o vadă murind. Rob se cutremură, până în măduva oaselor, reflectând modalităţile în care Cloncurry ar fi putut să îi măcelărească fiica. Chiar atunci. În direct. În faţa camerei.

Forrester îl strânse pe Rob de umăr, încercând să îl îmbărbăteze. Ofiţerii irlandezi examinau din nou, concentraţi, planurile casei: hornul, ferestrele, totul. Puteau arunca grenade paralizante prin geamurile de la etaj? Ar fi putut un lunetist să ţintească prin ferestre? Discuţiile lor îl înfuriară pe Rob. Şi cu toate acestea, ştia că în secunda în care aveau să încerce ceva, Cloncurry avea să o ucidă pe Lizzie. Uşile acelei încăperi erau, cu siguranţă, încuiate, baricadate, solide. Era o luptă care nu putea avea decât un singur final. Ar fi durat cel puţin două sau trei minute să spargă uşa. În clipa în care aveau să înceapă, Cloncurry avea să îşi scoată cuţitele cu lamă perfect ascuţită şi să îi reteze limba. Să îi scoată ochii. Să îi despice o arteră din gâtlejul ei firav şi palid…

Rob îşi imagină capul fiicei lui desprins de corp. Încercă să nu se mai gândească. Sally plângea în tăcere. S-ar fi părut că şi fiica lor făcea acelaşi lucru. În fundalul imaginii video, Rob observă umerii lui Lizzie mişcându-se tremurat. Sally îşi şterse nasul cu dosul palmei şi rosti exact ceea ce gândea Rob.

— E un punct mort. O s-o omoare. O, Doamne… Rob scrâşni din dinţi la auzul replicii înlăcrimate şi tremurânde a fostei lui soţii. Avea dreptate.

Pe ecranul laptopului, Cloncurry bătea câmpii. Începuse cu douăzeci de minute în urmă. Din momentul declanşării focurilor de armă în cabană şi în curtea din spate.

De această dată, vorbea despre Holocaust.

— Nu te-ai gândit niciodată, Rob, la Hitler, de ce a făcut ce a făcut? Ăla a fost un mare sacrificiu, aşa-i? Holocaustul? Un imens sacrificiu uman. Aşa îl numesc evreii, ştiai asta? Ofrandă prin ardere. *Shoah* înseamnă jertfa arderii, ca şi sacrificiul. Hitler i-a sacrificat. Au fost jertfiţi prin ardere, la fel ca şi copilaşii oferiţi de jidani lui Moloh. Acolo ne aflăm, Rob, în Valea Umbrei Morţii. Unde sunt

arşi copilaşii. Cloncurry îşi umezi buzele. Ţinea un pistol într-o mână şi un cuţit în cealaltă. Oamenii măreţi fac întotdeauna sacrificii. N-am dreptate? Napoleon mărşăluia traversând râuri pe spinările supuşilor săi înecaţi. Le ordona să intre în râu, să se înece, ca să le poată folosi cadavrele înţepenite pe post de poduri. Un om cu adevărat magnific. Apoi mai este Pol Pot, care a măcelărit două milioane de supuşi în Cambodgia, *doar ca experiment,* Rob. Două milioane. Asta au făcut khmerii roşii! Şi oamenii erau *haute bourgeoisie*: clasa mijlocie superioară. Oameni educaţi şi luminaţi.

Rob scutură din cap şi întoarse ochii de la laptop. Cloncurry rânji.

— A, nu vrei să vorbeşti despre asta. Ce convenabil! Dar va trebui să vorbeşti despre asta, Rob. Recunoaşte adevărul. Fiecare lider politic din lume are anumite apucături legate de violenţă, este un sadic de vreun fel. Războiul din Irak, am luptat pentru libertate, nu? Dar câţi am omorât cu bombele noastre cu fragmentare? Două sute de mii? Jumătate de milion? Societăţile mai avansate continuă să ucidă. Dar masacrul devine mai eficient. La asta suntem buni noi, oamenii, pentru că suntem conduşi mereu de ucigaşi. Mereu. Care e treaba cu liderii noştri, Rob? De ce ucid mereu? De unde vine apucătura asta? Par nebuni, dar sunt ei oare altfel decât mine şi decât tine? Ce impulsuri ai avut tu faţă de mine, Rob? Ţi-ai imaginat cum m-ai omorî? M-ai fierbe în ulei? M-ai înjunghia cu lame? Pun pariu că ai făcut-o. Toţi oamenii inteligenţi, toţi tipii deştepţi sunt cu toţii ucigaşi. Suntem cu toţii ucigaşi, Rob. Şi atunci ce e în neregulă cu noi, Rob? Există ceva… îngropat în sufletele noastre, crezi? Hm?

Îşi umezi buzele din nou. Cloncurry încetase să mai zâmbească.

— Dar eu am obosit, Rob. Nu cred pentru o clipă că ai cartea sau că ştii unde este. Cred că este

timpul ca această dramă absurdă să ia sfârşit.

Se ridică şi întoarse spatele la cameră, îndreptându-se către scaun. Sub ochiul camerei, bărbatul desfăcu legăturile care o ţintuiseră pe Lizzie de scaun.

Rob îşi privi fiica zbătându-se în braţele lui Cloncurry. Încă purta căluş. Aduse fata în faţa laptopului şi o aşeză pe genunchi, apoi se adresă din nou camerei video.

— Ai auzit vreodată de sciţi, Rob? Aveau nişte obiceiuri stranii. Îşi sacrificau caii. Îi mânau pe vase aflate în flăcări. Apoi îi ardeau de vii. Foarte amuzant. Erau la fel de nemiloşi şi cu marinarii ale căror vase eşuaseră: dacă reuşeai să supravieţuieşti unui dezastru pe mare, sciţii alergau până la mal, te luau de o aripă şi te duceau pe o stâncă de unde te aruncau la loc în apă. Un popor absolut admirabil.

Lizzie se zvârcoli în strânsoarea lui Cloncurry. Ochii ei căutau privirea tatălui ei pe ecranul din faţă. Sally plângea urmărindu-şi fiica luptându-se pentru viaţa ei.

— Deci acum o să îi coc capul, pe viu. E o chestie a sciţilor. Aşa îşi sacrificau primul născut. Este primul tău copil, nu-i aşa? De fapt este singurul tău copil, nu? Aşa că o să aprind un mic foc şi…

— Să te fut, Cloncurry! *Să te fut.*

— A, da, râse Cloncurry.

— Să te fut. Dacă o atingi numai, o să…

— O să *ce,* Robbie? Ce o să faci? O să ce? O să baţi la uşă ca un lacheu, în timp ce eu îi tai gâtul? O să urli cuvinte obscene prin cutia de scrisori în timp ce eu o fut şi o împuşc? Ce? Ce? Ce o să faci, bulangiu mucos ce eşti? Poponar amărât. Hai? Ce? *Ce?* De ce nu vii să mă prinzi? A? Vino până aici şi prinde-mă chiar acum, transsexual idiot ce eşti. Vino *încoace,* Robbie. Te *aştept…*

Rob nu mai rezistă. Sări din scaun şi ieşi alergând din cort. Un poliţist irlandez încercă să îl

oprească, dar Rob îi trase un pumn şi îl dădu la o parte din calea lui. Fugea pe dealul verde, umed şi alunecos al Irlandei, pentru a-şi salva fiica. Fugea cât de repede putea. Inima îi bătea ca un bas nebun, pulsându-i în urechi. Alergă şi alergă, şi aproape căzu pe pământul mocirlos, dar se ridică din nou şi fugi în josul dealului, făcându-şi loc printre alţi poliţişti cu arme şi căşti, care încercară să îl oprească, însă el ţipă la ei şi oamenii se dădură la o parte; şi în sfârşit Rob ajunse în faţa uşii şi intră în cabană.

Poliţiştii alergau pe scările înguste ale casei, dar Rob îi depăşi. Îl împinse pe unul dintre ei din calea lui; ar fi fost în stare să arunce pe cineva de pe o stâncă, dacă era nevoie. Se simţea mai puternic ca niciodată şi mai furios decât credea că era posibil: avea să-l ucidă pe Cloncurry şi avea să o facă chiar atunci.

În doar câteva clipe, Rob ajunse la uşa încuiată şi baricadată, iar poliţiştii urlară la el să se dea la o parte, dar Rob îi ignoră: lovi de câteva ori uşa cu piciorul şi în mod neaşteptat aceasta părea să cedeze. Rob îşi simţi oasele gleznei aproape rupându-i-se, dar lovi încă o dată şi uşa trosni, balamalele săriră, şi Rob intră în cameră. Se afla în dormitor. Şi înăuntru era…

Gol. Camera era… *goală.*

Nu era nici scaunul, nici laptopul, nici Cloncurry, nicio Lizzie. Doar pe podea erau semne că acolo ar fi locuit cineva. Conserve pe jumătate deschise de mâncare. Câteva haine şi căni murdare de cafea. Un ziar sau două, şi în colţ, un morman de haine de-ale lui Christine.

Rob crezu că înnebuneşte. Că-şi pierde minţile. Unde era Cloncurry? Unde era scaunul? Cagula aruncată? *Unde era fiica lui?*

Întrebările i se învârteau prin cap în timp ce poliţia umplu camera. Încercară să îl escorteze afară pe Rob, să-l scoată din cameră, dar el nu se lăsa dus. Trebuia să rezolve acest puzzle negru şi

dureros. Se simţea prostit, umilit, îndurerat. Simţea că era pe cale să o ia razna.

Rob privi pierdut de jur împrejurul încăperii. Observă mici camere video aţintite spre centru. Cloncurry era altundeva? Urmărindu-i? Râzând de ei? Ron aproape că *simţea* vibraţiile râsetului lui Cloncurry, acolo, undeva, pe internet.

Şi apoi auzi. Un zgomot real. Un sunet înfundat, venind din dulapul din colţul încăperii. Era vocea unei persoane, dar înăbuşită de un căluş – Rob cunoştea deja prea bine sunetul.

Dădu un alt ofiţer Gardai la o parte şi se îndreptă direct către şifonier, deschizând uşa. Doi ochi bulbucaţi şi speriaţi îl priviră din întuneric. O voce înăbuşită, rugătoare, uşurată, chiar iubitoare gemea în spatele unui căluş.

Era Christine.

44

Rob şedea pe un scaun rotativ la masa de lucru a lui Dooley. Biroul lui Dooley se afla la etajul zece al unei clădiri noi din sticlă, chiar pe malul râului Liffey. Priveliştea de la ferestrele imense era incredibilă. De la întâlnirea râului cu Marea Irlandei din est până la dealurile Wicklow, de dincolo de oraş, la sud. Dealurile erau verzi şi proaspete sub cerul ce se limpezea. Dacă se chinuia, Rob putea discerne silueta joasă şi întunecată a casei Montpellier, în vârful colinei împădurite, la douăzeci de kilometri distanţă.

Imaginea casei Montpellier îl trezi la realitate. Se răsuci spre centrul încăperii. Biroul era plin de oameni. Trecuseră numai nouăzeci de minute de la drama înspăimântătoare care se desfăşurase la cabana din pădurea Hellfire. Primiseră doar un scurt mesaj din partea lui Cloncurry, care confirma că Lizzie era încă în viaţă. Dar unde? Unde era? Rob îşi roase o unghie, încercând să desluşească misterul, încercând cu disperare să rezolve puzzle-ul.

Christine vorbea cu însufleţire. Dooley se aplecă către ea.

— Sunteţi sigură că nu aveţi nevoie de paramedici să…

— Nu, se răsti ea. Sunt bine. V-am spus. Nu mi-au făcut rău.

— Şi cum v-au adus în Irlanda? întrerupse Boijer.

— În portbagajul unei maşini. Pe un feribot. Judecând după mirosul de motorină şi apă de mare.

— Aţi fost închisă în portbagaj?

— Am supravieţuit. Călătoria nu a durat decât câteva ore cu maşina şi apoi pe feribot. Şi după

aceea am fost aici.

— Ei bine, asta am bănuit şi noi, spuse Forrester. Că au trecut cu maşina din Anglia în Irlanda, luând feribotul, pentru a evita vămile. Domnişoară Meyer, ştiu că este traumatizant, dar trebuie să ştim cât mai multe, în cât mai scurt timp.

— Cum am mai spus, nu sunt traumatizată, detective. Întreabă-mă orice.

— OK. Ce vă aduceţi aminte? Ştiţi când s-a despărţit banda? Ştim că v-au ţinut pe dumneavoastră şi pe Lizzie împreună o zi sau două în Anglia. Aveţi idee unde?

— Îmi pare rău, zise Christine.

Rob observă că ea vorbea într-un mod ciudat – sacadat, incisiv.

— Nu am idee unde m-au ţinut, îmi pare rău. Undeva lângă Cambridge, poate? Primul drum cu maşina nu a fost lung, să fi durat o oră. Eu şi Lizzie am fost închise în portbagajul maşinii. Dar apoi ne-au scos. Legate la gură şi cu cagule. Vorbeau mult, şi apoi bănuiesc că s-au despărţit. După aproximativ o zi şi jumătate, cred. E greu de spus când eşti legat la gură şi la ochi. Şi foarte speriat.

Forrester zâmbi discret. Rob înţelese că bărbatul încerca să vadă logica acţiunilor.

— Dar, tot nu înţeleg, spuse Boijer. Pentru ce tot teatrul? Săraca femeie din videoclip, stâlpul din grădină, când a ameninţat că ucide copilul? Aia ce a fost?

— A văzut o oportunitate de a-l tortura pe Rob. Psihologic vorbind, zise Christine. Ăsta e stilul lui Cloncurry. E un psihopat. Extravagant şi teatral. Aduceţi-vă aminte că am stat cu el o vreme. Nu au fost cele mai grozave ore din viaţa mea.

Rob îşi aţinti privirile către ea; ea îi susţinu privirea.

— Nu m-a atins niciodată. Mă întreb dacă nu e asexuat. Oricum, ştiu că e exhibiţionist. Îi place să se dea mare. Îi place să oblige oamenii să

urmărească ce face. Să facă victimele să sufere la fel ca şi pe cei dragi lor…

Forrester se ridică şi merse către fereastră. Blândul soare irlandez îi lumina faţa. Bărbatul se întoarse şi vorbi calm.

— Iar sacrificiile umane erau, în genere, executate în faţa unui public spectator. De Savary mi-a spus asta. Ce cuvânt a folosit… puterea *de împăcare* a sacrificiului se trage din faptul că este urmărit. Aztecii duceau oameni în vârful piramidelor pentru ca întregul oraş să poată vedea cum le erau smulse din piept inimile. Corect?

— Da. Precum înmormântările de pe vasele vikingilor, adăugă Christine – ceremonii de sacrificiu făcute în văzul tuturor. Şi tragerea în ţeapă a oamenilor din Carpaţi – la fel, un ritual cu public. Sacrificiul este menit să fie urmărit. De oameni, de regi, de zei. Un teatru al cruzimii. Asta îl atrage pe Cloncurry. Cruzimea prelungită şi foarte *amănunţită,* desfăşurată în public.

— Şi asta avea în plan pentru tine, Christine, rosti Forrester cu blândeţe. O tragere în ţeapă, cu public. În grădina cabanei. Bănuiesc că membrii bandei rămaşi în Irlanda au dat-o în bară.

— Cum?

— Au început să se certe şi să tragă cu arma, zise Dooley. Cred că au pierdut controlul, nemaiavându-l pe el să îi conducă.

— Dar mai e o chestie, adăugă Boijer. De ce i-ar fi lăsat Cloncurry pe membrii găştii să rămână în Irlanda, când probabil că ştia că până la urmă aveau să se lase prinşi, poate chiar împuşcaţi?

— *Un alt sacrificiu,* zise Rob, râzând cu amărăciune. Şi-a sacrificat propriii oameni. În public. Probabil că privea în timp ce Gardai i-au omorât. Avea camere în toată casa. Îmi imaginez că l-a încântat toată povestea, în timp ce urmărea desfăşurarea evenimentelor pe ecranul computerului.

Întrebarea principală plutea în aer. Boijer o puse.

— Deci. Unde e Cloncurry? Unde dracului este acum?

Rob îl privi pe ofiţer.

— Cu siguranţă, trebuie să fie în Anglia, zise Dooley într-un sfârşit.

— Sau în Irlanda, replică Boijer.

— Eu cred că ar putea să fie în Franţa, sugeră Christine.

— Poftim, întrebă Forrester, încruntându-se.

— Când mă legau şi îmi puneau cagula, l-am auzit vorbind întruna despre Franţa şi despre familia lui de acolo. Îşi ura familia, secretele de familie şi toate alea. Groaznica lui moştenire. Asta tot repeta. Cât de mult îşi ura familia – pe mama lui, îndeosebi… În casa ei ridicolă din Franţa.

— Mă întreb, zise Boijer, privindu-l pe Forrester cu subînţeles.

Detectivul dădu din cap aprobator.

— Poate că femeia din videoclip, cea pe care a ucis-o, ar fi putut fi mama lui.

— Iisuse!

În încăpere se aşternu tăcerea.

— Dar poliţia din Franţa urmăreşte casa, zise Rob. Nu? Îi urmăreşte pe părinţi?

— Aşa ar trebui, replică Boijer. Dar nu ţinem legătura cu ei în fiecare oră. Şi nu ar mai fi urmărit-o pe mamă dacă pleca.

— Dar cum ar fi putut el să ajungă acolo? întrerupse Sally, brusc şi foarte nervoasă. Avioane private? Aţi spus că vă ocupaţi de asta!

Forrester ridică o mână în aer.

— Am verificat rapoartele de control al traficului aerian. Am contactat *toate* aerodromurile private din estul Angliei, zise el ridicând din umeri. Ştim că aveau bani pentru un avion, şi că Marsinelli avea brevet de pilot, şi se poate ca şi Cloncurry să aibă. Singurul neajuns al acestei probleme este… Există mii de avioane private în

Regatul Unit, oftă el, şi zeci de mii în vestul Europei. Dacă Cloncurry a folosit un nume fals în ultimele luni ale anului trecut, pentru a zbura, cine ar fi ştiut, şi cine ar fi depistat substituirea? Putea avea trecere liberă datorită vechimii actului de identitate, deşi era fals. Şi o altă problemă ar fi faptul că toată lumea caută o gaşcă de bărbaţi, într-o maşină, într-un avion privat. Nu un singur tip, *zburând singur…* Dar *tot* nu cred că francezii l-ar fi lăsat să le scape printre degete, zise Forrester frecându-se cu degetele în bărbie. Au fost alertate toate aerodromurile şi aeroporturile importante. Dar bănuiesc că ar fi fost posibil să se fi folosit de un avion.

— Toate speculaţiile astea nu ne ajută cu nimic, corect? zise Rob, răţoindu-se. Cloncurry ar putea să fie în Anglia, Franţa sau Irlanda. Fantastic! Numai trei ţări în care să căutăm. Şi încă o are pe fiica mea. Şi poate că şi-a măcelărit mama. Şi ce o să facem?

— Cum rămâne cu amica ta din Turcia, Isobel Previn? A avut ceva noroc cu Cartea Neagră? întrebă Forrester.

Rob simţi fiorul unei speranţe, amestecat cu disperare.

— Am primit un mesaj de la ea aseară. Spune că e pe aproape. Asta e tot ce ştiu.

Sally se aplecă în faţă, soarele luminându-i părul auriu.

— Şi cum rămâne cu *Lizzie?* Gata cu Cartea Neagră. Cui îi pasă de asta? Ce-o să-i facă lui Lizzie acum? *Fiicei mele?*

Christine ocoli canapeaua şi o îmbrăţişă pe Sally.

— Lizzie e în siguranţă pentru moment. De mine nu a avut nevoie, pentru că eu sunt doar iubita lui Rob. Eu eram o jucărie. Un bonus. De neglijat, zise ea, îmbrăţişând-o din nou pe Sally. *Dar tipul nu e prost.* O va folosi pe Lizzie

împotriva lui Rob. Până va obţine ce vrea. Şi vrea Cartea Neagră. Crede că Rob o are.

— Dar adevărul este că *eu nu ştiu nimic,* zise Rob, abătut. L-am minţit, i-am spus că ştiu ceva, dar de ce m-ar crede? Nu e prost. Cum ai zis şi tu.

— Ai fost în Lalish, răspunse Christine. L-am auzit vorbind şi despre asta. Lalish. Câţi oameni care nu sunt yazidiţi au ajuns acolo? Poate câteva zeci în ultimii o sută de ani. Asta îl roade, zise ea, rezemându-se. Este obsedat de carte şi este sigur că tu ştii ceva. Din cauza Lalish-ului. Deci, cred că Lizzie e în siguranţă, deocamdată.

Camera se cufundă în tăcere. Apoi conversaţia divagă de la avioane şi aerodromuri la feriboturi timp de câteva minute. Doar vorbe şi vorbe, nefolositoare. Şi apoi laptopul sună.

Cloncurry intrase pe internet.

Rob le făcu oamenilor din birou cu mâna, fără a rosti nimic, iar ei se adunară în jurul ecranului, privind atenţi.

Imaginea video îl arăta pe Cloncurry. Redarea era clară. Sunetul era limpede. Ucigaşul zâmbea. Chicotind.

— Salut, din nou! M-am gândit că ar trebui să reluăm de unde am rămas. Să pălăvrăgim puţin. Deci, aţi reuşit să îmi descoperiţi operaţia cea defectuoasă, din punctul de vedere al competenţelor. Fraţii mei din Republica Irlanda. Ce neplăcut. Aveam planificată o drăguţă tragere în ţeapă. După cum ştiţi deja. Aţi văzut băţul cel mare din grădină?

— L-am văzut, zise Dooley, încuviinţând.

— A, detective Doohickey. Ce mai faci? Păcat că nu am apucat să o facem kebab pe curva aia de franţuzoaică. Tot cioplitul ăla pentru nimic. Ar fi trebuit măcar să o torturez pe ştoarfă, aşa cum intenţionam. Dar eram preocupat de alte lucruri. De fapt, nici nu contează. Pentru că îi am pe prietenii mei. Unul dintre ei e chiar aici. Salutaţi-mi micul prieten.

Cloncurry întinse mâna în afara imaginii şi ridică ceva.

Era un cap retezat.

Mai precis, era capul lui Isobel Previn, albicios şi uşor putrezit. Din gât atârnau flasci nervii cenuşii şi vasele de sânge înverzite.

— Isobel, spune ceva. Salută pe toată lumea.

Scuturând mâna, capul păru că salută.

Christine începu să plângă. Rob se holbă, încremenit, la monitor.

Cloncurry radia cu un fel de mândrie diabolică.

— Gata. Vă salută. Dar cred că acum vrea să meargă la locul ei special. Am făcut un loc special pentru capul ei, din respect pentru realizările ei în arheologie.

Cloncurry se ridică, făcu un pas în faţă şi apoi lovi capul până în partea opusă a camerei, ţintindu-l cu experienţă. Capul zbură direct în coşul de gunoi din colţ, aterizând cu un zgomot înfundat.

— Punct ochit, punct lovit, exclamă el întorcându-se cu faţa la cameră. De câteva ore exersez. Aşa, unde rămăsesem? A, da. Robert, jurnalistul. Aşa-zisul. Salut. Mă bucur că eşti cu noi. Nu-ţi face griji, cum am zis şi înainte, fiica ta e încă în siguranţă. Uite…

Bărbatul se aplecă, şi răsuci camera până ce aceasta o arătă pe Lizzie, care în continuare era legată de scaun, dar vie şi nevătămată. Camera video se mişcă la loc.

— Deci, vezi tu, Robeeee. E bine mersi. Perfect sănătoasă. Spre deosebire de Isobel Previn. Îmi pare *atât* de rău de mica mea glumă despre organele ei vitale, dar nu am putut să mă abţin de la gag. Cred că am în mine un mic regizor de film. Şi a fost o ocazie atât de rară. Mă fofilam aiurea pe străduţele amărâte ale Turciei, şi din senin apare Isobel Previn! Marea femeie arheolog! De una singură! Purtând lorniete! Ce căcat sunt lornietele? Aşa că m-am gândit puţin, cam o secundă. Sunt în temă cu arheologii, *ştiu* că a fost colegă cu De

Savary, *ştiu* că i-a predat mult premiantei Christine Meyer, *ştiu* că este expertă în cultura asiriană şi, îndeosebi, cea a yazidiţilor. Şi totuşi, ar fi trebuit să se fi retras cu vibratoarele ei în Istanbul, zise Cloncurry râzând înfundat. Cum să nu. Prea mare coincidenţa. Aşa că am înșfăcat-o, scuze, am dat-o puţin cu capul de pereţi şi ne-a spus destul de multe, Robbie, destul de multe *detalii interesante.* Şi apoi am avut ideea, dacă îmi este permis, unei revelaţii estetice. Am conceput mica noastră scenetă. Cagulele. Şi tigaia. Şi intestinul ei subţire. Ai apreciat imaginile? Am sperat să te pot convinge că era Christine cea care murea în faţa ta, sub acea cagulă, cu uterul fierbându-i în sos de friptură, şi apoi – asta e partea frumoasă –, apoi chiar ai fi ajuns în Irlanda pentru a o vedea pe Christine murind *din nou,* în cea mai grotescă manieră posibilă, trasă în ţeapă. În Irlanda. Cât de tare e? Câţi oameni au ocazia să-i vadă pe cei dragi torturaţi şi omorâţi de două ori? Apoi transformaţi în *supă? Apoi traşi în ţeapă?* Producătorii din West End sunt plătiţi cu milioane de lire pentru genul ăsta de chestii. *Un coup de théâtre!* O lovitură de teatru! exclamă el gesticulând entuziasmat. Şi asta e doar o parte. Cum rămâne cu minunea regizorală a întregii drame însângerate din Irlanda? Nu merit şi eu niște aplauze? Pentru scenariul meu demn de Oscar? Îi privi pe toţi parcă aşteptându-se cu adevărat să primească aplauze şi urale. E, haide. Nu ai simţit nici măcar o urmă de admiraţie pentru valoarea producţiei mele? Dintr-o singură mişcare îţi distrag atenţia de la ţintă şi te supun celei mai mari torturi mintale, eşti convins că îţi vei vedea fiica străpunsă de un par, dar apoi Christine s-ar dovedi a fi trasă în ţeapă, şi în tot acest răstimp eu sunt bine mersi, şi urmăresc totul pe un televizor cu ecran HD. Dar apoi, continuă el, zâmbetul dispărându-i, cretinii mei de asistenţi se apucă să strice totul înainte să o pună pe frigăruie pe Christine. Ţ-ţ-ţ. Ascultă la mine, că e greu să

găseşti personal bun în zilele noastre. Ar fi fost *atât* de reuşit. *Atât* de reuşit. Dar totuşi. Unde rămăsesem? Unde… erai… erai… tu…

Vocea lui Cloncurry pluti, iar ochii păreau să fie nefocalizaţi. Avea o expresie stranie, detaşată. Rob privi cu subînţeles către Forrester, care dădu din cap aprobator.

— Nu, nu o iau razna, în gura mă-sii, chicoti Cloncurry. Sunt deja razna. Cu siguranţă, ai observat deja, inspectore Forrest Gump. Dar mai sunt şi de câteva ori mai deştept decât voi, indiferent cât de nebun sunt. Deci ştiu ce ştiţi şi voi. Spre exemplu, deja v-aţi dat seama, aşa înceţi cum sunteţi, că sunt în Kurdistan. Având în vedere că am luat-o în primire pe biata Isobel împreună cu pancreasul ei. Şi trebuie să spun asta – ce loc de căcat e ăsta. Turcii sunt atât de răutăcioşi cu kurzii. Serios. E ruşinos, declară Cloncurry, oftând. Vorbesc serios, sunt rasişti. Şi eu urăsc rasiştii. Serios. Poate credeţi să sunt vreun psihopat fără inimă, dar nu sunt. Îi urăsc pe *rasişti.* Singurii oameni pe care îi urăsc mai mult decât pe rasişti sunt *cioroii.* Cloncurry se roti în scaunul lui rotativ, se învârti de două ori, apoi se opri din nou cu faţa la cameră. De ce sunt tuciuriii aşa de bătuţi în cap? Hai, băieţi, recunoaşteţi. Strică totul, peste tot unde se duc, corect? Oare au un plan? Oare se adună toţi cioroii şi se gândesc – hei, hai să vedem dacă putem să emigrăm undeva drăguţ şi să transformăm locul ăla într-o toaletă? Putem să mergem şi să locuim în case de căcat şi să începem să jefuim şi să împuşcăm. Iar. Şi apoi o să ne plângem de oamenii albi. Şi pakistanezii! Pakistanezii! Şi arabii! Să ne ajute Dumnezeu. De ce nu se duc dracului şi să-şi bage femeile în saci de plastic *la ei acasă?* Şi să mai termine cu tot urlatul ăla din moschee? Nimănui nu-i pasă. Şi cum rămâne cu jidăneii, care se plâng de Holocaust? întrebă Cloncurry, deja râzând. Se smiorcăie şi miorlăie ca nişte fetiţe. *Holocaust*

încoace, Holocaust încolo, te rog nu mă lovi, e un Holocaust, Holocaust-şmolocaust. Urechile ciulite, evreule, nu crezi să e timpul să treci peste asta? Mergi mai departe. Şi, oricum, a fost Holocaustul chiar atât de rău? Pe bune? Cel puţin a fost *precis.* Nemţii ăia se pot ţine de un orar. Chiar şi cu camioane cu vite. Îţi imaginezi ce haos ar fi fost dacă britanicii ar fi fost la conducere? Ei nu pot conduce niciun tren pentru navetişti până în Clapham, darămite Linia Ferată Paneuropeană a Morţii, zise Cloncurry, adoptând un fals accent Cockney. „Ne cerem scuze pen' serviciile-ntârziate ale Auschwitzului. Un alt autobuz de serviciu va fi furnizat. Vagonul-restaurant se va redeschide la Treblinka", spuse el, râzând din nou. Iisuse, britanicii! Dă-i dracului pe britanici. Idioţi aroganţi care se bat mereu în plină ceaţă. Şi ce zici despre yankei? Dumnezeu să ne salveze de yankei şi de bucile lor! Futuţii ăia de yankei şi *cururile lor imense.* Care-i treaba? De ce au cururile atât de uriaşe? Nu au văzut încă legătura dintre eşecul din Irak şi cururile lor masive? Hei, am un indiciu pentru tine, America. Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu toate armele alea de distrugere în masă? O vacă grăsană din LA şi-a *aşezat curul pe ele* la Dunkin Donuts. Doar că nici nu şi-a dat seama, pentru că bucile ei sunt cât planeta Neptun şi nu mai simte nimic, concluzionă Cloncurry, rotindu-se din nou cu scaunul. Şi japonezii, ei sunt doar nişte troli prefăcuţi cu talent la electrică. Ciuciunghezii: şapte feluri de a găti broccoli şi arată ca nişte păpuşi de forma unor troli norocoşi. Căcănari mâncători de peşte, declară el, făcând o pauză. De polonezi chiar îmi place, spuse Cloncurry rânjind. Oricum. Ai prins ideea. Ştii ce vreau. Ai înţeles că o am pe Lizzie şi că o ţin în viaţă doar pentru un singur motiv – vreau Cartea Neagră – şi ştiu că ştii unde este, Rob, cartea, desigur, pentru că Isobel mi-a spus că ştii. Mi-a spus ce s-a întâmplat în Lalish. A trebuit să îi tăiem o ureche pentru a

obţine această informaţie, dar ne-a spus. Am mâncat urechea. Ba nu, mint. Am dat-o la găini. Ba nu, mint. Cui mama naibii îi pasă? Ideea e că ne-a spus totul. Ne-a spus că tu ai trimis-o aici ca să ia cartea, pentru că tu nu puteai veni, din cauza poliţaiului ăla local, acel foarte stilat domn Kiribali, care te-ar băga la închisoare. Aşa că ai apelat la Isobel Previn pentru treaba asta. Din păcate eu eram deja aici şi i-am pescuit ficatul şi l-am gătit *à la Provençale.* Aşa că acum, Rob, mai ai o singură zi. Îmi pierd răbdarea. Unde este cartea? În Haran? Mardin? Sogmatar? Unde e? Unde se ducea Isobel? Am torturat-o cât am putut de mult, dar a fost o lesbiană curajoasă şi n-a vrut să ne vândă ultimul pont. Aşa că trebuie să aflu. Şi dacă nu îmi spui în douăzeci şi patru de ore, o să fie rândul lui Lizzie să intre în borcanul cu gem. Mă tem. Pentru că îmi voi fi pierdut răbdarea. Sunt un bărbat corect, zise el, dând din cap grav, după cum bine ştii, Robbie, dar nu te lăsa păcălit de aparenta mea bunăvoinţă. În realitate, îmi cam sare ţandăra şi câteodată pot fi… *brutal.* Acum vorbesc cu tine, Sally, da, tu. Fosta doamnă Luttrell, dragă Sally, care plânge – te văd, privind furiş la cameră, cu ochişorii tăi de porcuşor. Sally, mă asculţi? Nu mai plânge, curvă lichefiată. Ai numai o singură zi. Douăzeci şi patru de cesuleţe, ca să vă gândiţi bine de tot şi apoi, ei bine, fetiţa voastră o să fie pusă într-o urnă şi îngropată de vie. Aşa că mă aştept să aud de la voi cât de curând, spuse Cloncurry, aplecându-se către butonul camerei. Sau mă apuc de *pus mărături.*

45

Imaginea video se bruie şi apoi se opri. Sally se retrăsese din nou pe canapea şi plângea uşor, fără a deranja. Rob se aşeză lângă ea şi îşi puse braţul pe după umerii ei.

Christine fuse prima dintre ei care îşi adună puterile. Ea îşi şterse ochii înlăcrimaţi şi li se adresă celorlalţi:

— Deci. Ştim că e în Urfa. Asta înseamnă că Cloncurry trebuie să fi avut aceeaşi idee ca şi… ca şi biata Isobel, zise ea, oftând adânc.

— Te referi la teoria cu Austen Layard, întrebă Rob.

— Cu siguranţă. Ce altceva? Cloncurry trebuie să fi ajuns la aceeaşi concluzie în legătură cu Cartea Neagră. Deci probabil că a zburat către Kurdistan, cu Lizzie, în avionul acela privat.

— Da, zise Forrester, încuviinţând. Poate că face asta de luni de zile. Nume fals etc. O să luăm legătura cu cei de la controlul traficului aerian din Turcia.

— Nu ştii cum e Kurdistanul, exclamă Rob, scuturând vehement din cap. Dacă Cloncurry e deştept – şi este –, atunci ar fi putut ateriza neobservat. Unele zone abia pot fi ţinute sub control de turci. Şi, bineînţeles, ar fi putut ateriza în Kurdistanul irakian şi traversa graniţa în Turcia. E o regiune imensă şi fără de lege. Nu e chiar ca în Suffolk.

— Şi ce *facem?* întrebă Sally gesticulând disperată.

— Căutăm aici. Căutăm în *Irlanda*, replică Christine.

— Pardon?

— Cartea Neagră. *Nu* este în Urfa. Eu cred că biata Isobel se înşela. Cred că, de fapt, cartea este

încă *aici.*

Poliţiştii schimbară priviri între ei. Rob se încruntă.

— Cum vine asta?

— Am avut câteva zile la dispoziţie, închisă în dulap, ca să mă gândesc la Cartea Neagră. Şi ştiu povestea cu Layard. Dar cred că Layard a încercat doar să-i mituiască pe yazidiţi cu bani, şi de aceea s-a întors. În concluzie, cred că pista asta nu duce nicăieri.

— Şi unde este, atunci?

— Hai să mergem afară, zise ea. Am nevoie de nişte aer proaspăt ca să mă gândesc. Dă-mi doar câteva minute.

Ascultători, ieşiră cu toţii din birou şi luară liftul de metal până la parter, ieşind afară, în aerul blând de vară. Cerul Dublinului era albăstrui şi palid. Briza adia uşor dinspre râu. Turiştii căscau ochii la un vas vechi, acostat lângă chei. O paradă bizară de statui sfrijite din bronz ocupa jumătate din trotuar. Grupul lor se plimbă lent pe faleza cheiului.

Dooley arătă înspre statui.

— Monument comemorativ pentru Marea Foamete. Oamenii flămânzi se adunau pe aceste docuri, în aşteptarea vaselor din New York. Bărbatul se întoarse, indicând înspre noua clădire sclipitoare de birouri, cu atriumul ei lucios din sticlă, construită de-a lungul cheiului. Şi când te gândeşti că toate astea au fost bordeluri, debarcadere şi spelunci mizere, vechiul district al prostituatelor. Monto. Unde James Joyce mergea la curve, zise el, făcând o pauză. Acum găseşti numai restaurante cu bucătărie mixtă, adăugă el.

— Totul s-a schimbat, s-a schimbat complet… mormăi Christine, după care tăcu.

Rob o privi şi realiză imediat că *ştia* ceva. Creierul ei se pusese în funcţiune.

Se opriră pe un pod pietonal luxos şi urmăriră apa cenuşie a râului revărsându-se amorţită în

Marea Irlandei.

Apoi Christine îi ceru lui Forrester să îi repete cuvântul straniu pe care De Savary îl scrisese înainte de a muri.

— Undish.

— Undish, repetă Rob amuzat.

— Da. Se scrie UNDISH.

Grupul rămase tăcut. Nişte albatroşi ţipară deasupra lor. Sally puse întrebarea ce zăbovea pe buzele tuturor.

— Ce naiba înseamnă *undish?*

— Nu avem idee, replică Forrester. Are o relevanţă muzicală, dar nu se aplică în acest caz.

Rob se uită la Christine şi observă că aceasta zâmbea.

— James Joyce, zise ea brusc. Asta e. *James Joyce.* Acesta e răspunsul!

Rob se încruntă.

— Nu văd relevanţa.

— Despre asta îmi vorbea Hugo, acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte de a ajunge banda. În Cambridgeshire, adăugă Christine, vorbind repede şi mergând la fel de repede – înspre podul pietonal. Ultima oară când l-am văzut – pe De Savary – mi-a spus că avea o nouă teorie. Despre dovada lui Whaley, Cartea Neagră. Şi l-a menţionat pe James Joyce, spuse ea privind către Rob. Şi ştia că încercam să te conving să citeşti *Ulise* sau chiar *Portretul…*

— Fără prea mult noroc!

— Aşa e. Dar totuşi. M-am gândit la asta cât am stat prizonieră. Şi acum… Undish.

Christine îşi pescui un pix din poşetă şi mâzgăli cuvântul pe un caiet deschis.

UNDISH.

Îşi privi apoi opera.

— Undish undish undish. Nu este un cuvânt. Dar asta e din cauză că De Savary încerca să îi păcălească pe ucigaşi.

— Ce?

— Dacă ar fi scris întreg cuvântul, aceştia l-ar fi văzut şi şi-ar fi dat seama. Aşa că a scris un cuvânt inexistent. Dar un cuvânt inexistent pe care, s-a gândit el, cineva l-ar putea desluşi. Poate că tu, Rob. Dacă ai fi auzit vreodată de el.

— Tot nu m-am prins, zise Rob, ridicând din umeri.

— Bineînţeles că nu. Nu ai mai apucat să citeşti Joyce, în pofida entuziasmului meu. Şi ar trebui să cunoşti cărţile foarte bine. Eu şi Hugo adoram să discutăm despre Joyce. Purtam conversaţii interminabile.

— Bine, bine, întrerupse Dooley, nerăbdător. Şi ce înseamnă *undish?*

— Nu înseamnă nimic. Dar are nevoie de o literă pentru a fi complet. Litera T. Apoi devine… zise Christine, scriind în caietul ei şi întorcând pagina către ei. *Tundish*[32]!

— E grozav, Christine, replică Rob, oftând. Dar cine sau ce este un *tundish?* Şi cum dracului o ajută asta pe Lizzie?

— Nu e un cuvânt comun. Apare o singură dată, din câte ştiu, în literatura engleză. Şi asta e şi ideea. Pentru că pasajul în care apare este inclus în prima capodoperă a lui Joyce. *Portretul artistului la tinereţe.* Şi cred că acolo este marele nostru indiciu. Cel care ne va ajuta, declară ea, privind feţele tuturor din jur. Ţineţi minte că Joyce ştia mai multe despre Dublin decât oricine altcineva. Ştia totul: fiecare legendă, fiecare frântură de informaţie, fiecare anecdotă neînsemnată. Şi pe toate le-a inclus în cărţile lui.

— OK, spuse Rob neîncrezător.

— Joyce ştia fiecare secret şi mit despre clubul irlandez Hellfire. Şi tot ce au făcut, adăugă Christine închizând caietul. Deci bănuiesc că acel pasaj ar putea foarte bine să ne spună unde să găsim ceea ce avem nevoie pentru a o salva pe Lizzie. Şi acolo, cred eu, se află o librărie, zise ea, privind pe malul opus al râului.

Rob făcu stânga împrejur. Chiar pe partea cealaltă a noului pod pietonal fusiform, pe malul opus al leneşului râu Liffey, se afla reprezentanţa unei cunoscute librării din Anglia.

Cei cinci traversară râul şi intrară în librărie în grup, spre surprinderea tinerei vânzătoare. Christine se îndreptă imediat spre secţiunea ce găzduia clasicii irlandezi.

— Aici, spuse ea, punând mâna pe un exemplar din *Portretul artistului la tinereţe* şi răsfoind-o cu hotărâre. Şi aici… sunt… paginile despre *tundish.*

— Citeşte cu voce tare.

— Pasajul despre *tundish* se află pe la jumătatea cărţii. Stephen Dedalus, eroul principal, artistul din titlu, merge în vizită la îndrumătorul său, decanul iezuit al catedrei de studii anglo-saxone, al Colegiului Universitar din Dublin. Poartă o discuţie despre filologie. Şi asta ne interesează pe noi. Uite ce rosteşte: „Ca să revenim la lampă, spuse, alimentarea ei e o problemă gingaşă. Trebuie să alegi un ulei pur… folosind leica". Citesc un dialog, zise Christine, privind figurile curioase, adunate în jurul ei. Să nu vă aşteptaţi să imit accentul, adăugă ea, continuând să citească: „Ce-i leica? întrebă Stephen. Pâlnia prin care torni uleiul în lampă. A! făcu Stephen. Pâlnie o numiţi? Nu e *tundish*?"

Christine se opri din citit.

— Deci vorbesc despre pâlnie, zise Rob, aprobator. Unde e treaba despre clubul Hellfire?

— Pasajul exact, care ne interesează, se află cu o pagină sau două înapoi, replică Christine, răsfoind şi urmărind paginile. Aici este:

> Dar copacii din Stephen's Green erau înmiresmaţi de ploaie. Şi pământul mustind de apă îşi etala mirosul mortuar, fum uşor de tămâie înălţându-se prin ţarină din multe inimi… Ştia că o clipă mai târziu, când avea să intre în colegiul cel sumbru, va percepe o descompunere, alta decât cea a lui Egan cel Frumos şi a lui Burnchapel Whaley.

Rob dădu din cap, entuziasmat.

— Stai, mai este, spuse Christine, dând pagina şi recitând calm:

> Era prea târziu ca să mai urce la cursul de franceză. Traversă holul şi o luă pe coridorul din stânga care ducea la amfiteatrul de fizică. Coridorul, întunecos şi tăcut, nu era lipsit de o ocultă supraveghere. De ce avea el oare această senzaţie? Fiindcă auzise că pe timpul lui Buck Whaley se afla acolo o scară secretă?

Christine închise cartea.

În librărie se aşternuse liniştea.

— Aha, zise Dooley.

— Da! exclamă Boijer.

— Cu siguranţă nu poate fi atât de uşor, spuse Sally, încruntându-se. O scară secretă. Pur şi simplu? De ce nu s-ar fi uitat oamenii ăia oribili acolo?

— Poate că nu citesc Joyce, sugeră Forrester.

— Are sens, concluzionă Dooley. Istoric vorbind, legătura cu Whaley este adevărată. Există două case mari în Stephen's Green. Şi sunt sigur că una din ele a fost construită pentru Richard Incendiatorul de Capele Whaley.

— Clădirile încă există? întrebă Rob.

— Bineînţeles. Cred că sunt şi acum folosite de Colegiul Universitar.

— Haideţi, băieţi, le spuse Rob, îndreptându-se spre uşă. Ce mai aşteptăm? Vă rog. Avem *doar o zi.*

După numai câteva minute de mers în ritm alert, ajunseră la piaţeta în stil georgian, unde terasele splendide priveau spre mândrul spaţiu verde. Grădinile şi pajiştile aveau un aspect primitor. Lumina soarelui strălucea peste verdeaţă. Rob şi-o imagină pe fiica sa jucându-se fericită prin grădini. Îşi înăbuşi tristeţea şi durerea.

Vechiul colegiu universitar se dovedi a fi una dintre cele mai mari clădiri din piaţetă, elegantă şi sobră, din piatră gri de Portland. Lui Rob îi veni greu să facă legătura între această clădire impresionantă şi pornirile criminale ale lui Whaley Arzătorul de Capele şi ale fiului său, şi mai dement. Indicatorul de afară informa: „Casa Newman: parte din Colegiul Universitar din Dublin“.

Dooley sună la interfon, în timp ce Christine şi Rob se învârteau pe trotuar. Sally se hotărâse să aştepte pe o bancă, în mijlocul piaţetei; Forrester îl rugase pe Boijer să stea cu ea. La interfon avu loc un schimb de replici, apoi Dooley se decise să îşi ofere întreaga titulatură a funcţiei, şi uşa se deschise. Holul de la intrare era aproape la fel de spectaculos ca şi exteriorul clădirii, cu tencuială în stil georgian şi cu cartuşe gri cu alb, extraordinar executată.

— Uau! exclamă Dooley.

— Da, suntem foarte mândri de ea.

Omul avea un accent american, de pe coasta de est. Bărbatul, de vârstă mijlocie, cu un costum impecabil, traversă holul, întinzându-i o mână lui Dooley.

— Ryan Mathewson. Decanul clădirii Newman. Bună ziua, domnule poliţist… şi bună ziua…

Se prezentară cu toţii. Forrester îşi arătă insigna. Decanul îi duse în biroul înghesuit al recepţiei.

— Dar, domnilor poliţişti, spargerea a avut loc săptămâna trecută. Nu sunt tocmai sigur de ce v-au trimis abia acum, spuse bărbatul.

Rob se neliniști.

— Spargere? întrebă Dooley. Când? Poftim?

— Nu a fost nimic important. Acum câteva zile, nişte puşti au spart pivniţa. Erau probabil dependenţi de droguri. Efectiv au vandalizat scările pivniţei. Dumnezeu ştie de ce, zise Mathewson, ridicând din umeri. Dar poliţia ne-a

trimis un ofiţer la momentul respectiv. Am trecut totul în revistă. Ne-a luat toate informaţiile…

Rob şi Christine schimbară o privire încărcată de tristeţe. Însă Dooley şi Forrester nu renunţară atât de uşor. Forrester îi făcu decanului un rezumat al poveştii despre Whaley şi al căutării lui Cloncurry. Rob realiză, din felul în care detectivul prezenta informaţiile, că acesta încerca să se cenzureze, pentru a nu-l deruta sau înspăimânta pe bărbat. În pofida acestui lucru, la sfârşit, decanul era şi derutat, şi înspăimântat. În final, acesta li se adresă.

— Extraordinar! Deci credeţi că aceşti oameni căutau scările secrete? Menţionate în romanul lui Joyce?

— Da, răspunse Christine. Ceea ce înseamnă că, probabil, am ajuns prea târziu. Dacă banda nu a găsit nimic, asta înseamnă că nu există nimic aici. *Merde.*

Decanul scutură vehement din cap.

— De fapt, nici nu aveau nevoie să intre prin efracţie. Ar fi putut, pur şi simplu, să vină în zilele în care avem deschis pentru vizitatori.

— Poftim?

— Nu este un mister. Ba chiar deloc. E adevărat, a existat o scară secretă aici, dar a fost descoperită în 1999. Cu ocazia renovărilor. Acum este folosită ca scară de serviciu, în spatele clădirii. Nu mai există nimic secret la ea acum.

— Deci, banda a căutat în locul greşit, zise Dooley.

— Ei bine, da, aprobă Mathewson. Aşa aş spune. Ce ironie! Ar fi putut să vină şi să mă întrebe unde se află scara secretă, iar eu le-aş fi răspuns. Dar bănuiesc că asta nu face parte din modul lor de operare, nu? Solicitarea politicoasă a informaţiilor? Ei, poftim.

— Deci, unde sunt scările? întrebă Rob.

— Urmaţi-mă.

Trei minute mai târziu se aflau în spatele clădirii, privind o scară îngustă din lemn, care pornea de la parter până la nivelul unui mezanin. Scara era întunecoasă şi prost luminată, cu lambriuri sumbre din stejar, de o parte şi de alta.

Rob se aplecă peste scândurile de lemn. Bătu cu degetele în cea mai joasă dintre trepte. Sunetul se dovedi a fi dezamăgitor de solid. Christine verifică cea de-a doua treaptă.

— Ce faceţi? întrebă decanul, apropiindu-se cu o expresie îngrijorată.

— M-am gândit, zise Rob, ridicând din umeri, că dacă există ceva ascuns, cu siguranţă ar fi sub una dintre trepte. Deci, poate dacă auzim un sunet gol…

— Intenţionaţi să smulgeţi scările?

— Da, răspunse Rob. Normal. Cum altfel?

Decanul se îmbujoră.

— Dar aceasta este una dintre cele mai protejate clădiri din Dublin. Nu puteţi veni aici cu o rangă şi să devastaţi interiorul. Îmi pare rău, vă înţeleg problema, dar…

Rob se înfurie şi se aşeză pe scări, încercând să se calmeze. Forrester purtă o mică discuţie privată cu Dooley, care i se adresă apoi lui Mathewson.

— Ştiţi, arată ca şi când nu i-ar prinde rău o mână de vopsea.

— Pardon?

— Scările, zise Dooley. Arată cam spartan. Le trebuie o finisare.

— Ei bine, normal. Nu am avut destule fonduri pentru a ne ocupa de tot, oftă decanul. Tencuiala din hol ne-a consumat o mare parte din bani.

— Noi avem, zise Dooley.

— Ce anume?

— Noi avem bani, la Gardai. Dacă este cazul să spargem câteva trepte din scară, în cadrul unei anchete oficiale, este de înţeles că vă vom despăgubi colegiul pentru orice daune provocate. Şi cred că veţi descoperi că despăgubirile poliţiei

pot fi mai mult decât generoase, adăugă Dooley, bătându-l pe Mathewson pe umăr.

— Destul cât să acopere reparaţiile şi vopsitul unor scări? întrebă Mathewson, zâmbind timid. Şi poate şi o sală de curs sau două?

— O, eu aşa aş zice.

Zâmbetul decanului se lărgi.

— OK. Cred că le pot explica acest lucru membrilor consiliului de administraţie. Aşa că, da, haideţi s-o facem, îi încurajă el, făcând apoi o pauză. Deşi mă întreb dacă într-adevăr căutaţi în locul corect.

— Aveţi altă idee?

— O încercare… doar un gând.

— Spuneţi-ne!

— Ei bine. Întotdeauna m-am gândit… începu bărbatul, ridicând privirea în susul scărilor. M-am întrebat, câteodată, de ce această mică scară se spiralează abia la capăt. Vedeţi acolo, priviţi, se răsuceşte uşor. În capăt. Şi nu dintr-un anume motiv arhitectural. E destul de incomod, dacă duci în braţe multe cărţi: te poţi împiedica. E atât de întunecată. Chiar de Crăciun, un student şi-a rupt glezna.

Rob deja alerga pe scări, dar Christine îl urmă. Într-adevăr, scările se răsuceau. Urcau până în dreptul unui perete cu lambriuri, apoi se întorceau abrupt către stânga. Rob se holbă la peretele lambrisat şi apoi îl plesni. Acesta sună a gol.

Se priviră cu toţii. Mathewson era vizibil îmbujorat.

— Extraordinar! Bănuiesc că trebuie să îl desfacem şi să aruncăm o privire? Avem o daltă şi o lanternă la subsol, voi merge să le aduc…

— Dă-le dracului!

Rob scoase un briceag multifuncţional din buzunar şi desfăcu cea mai zdravănă dintre lamele acestuia.

Christine, Dooley, Forrester şi Mathewson priviră tăcuţi cum Rob înfige lama direct în

lambriu. Lemnul se lăsă uşor străpuns. De fapt, era un perete fals. Rob roti lama pentru a o fixa, apoi trase în jos, şi panoul de lemn începu să cedeze. Forrester întinse mâna şi apucă unul din colţurile bucăţii de lemn şi împreună cei doi desfăcură întreaga placă, lată de un metru, direct din cadru.

În spatele său, descoperiră un alcov şi un miros mucegăit. Rob se plecă şi scormoni înăuntru cu mâna.

— Doamne, e întuneric, e prea întuneric… Nu pot să văd…

Christine îşi scoase telefonul mobil, aprinse ecranul şi lumină spaţiul din spatele lui Rob.

Rob şi Forrester căscară ochii; Dooley înjură, iar Christine, şocată, îşi duse o mână la gură.

Exact în fundul nişei din perete, învăluită în pânze de păianjen şi praf cenuşiu, se afla o cutie masivă, şi foarte veche, de piele.

46

Întinzând mâna în bezna aceea, şi aproape gemând din cauza efortului, Rob trase cutia de-a lungul şipcilor şi apoi pe trepte.

Cutia rotundă, cu capacul plat, era confecţionată din piele neagră, veche, crăpată. Avea aspectul unic al unui obiect din secolul al XVIII-lea, ceva aristocratic. Precum bagajele unui lord aflat în călătorie. Cutia părea să se potrivească stilului arhitectural al casei, unde stătuse ascunsă atât de mult timp.

Cutia era acoperită de praf şi pânze de păianjen. Christine şterse murdăria de deasupra şi un rând de cuvinte apărură pe capac, inscripţionate cu litere aurii, delicate şi subţiri.

TW, Anno Domini. 1791

Cei doi îndrăgostiţi schimbară o privire.

— Thomas Whaley, spuse Christine.

— Înainte de a merge în Israel. Şi de a deveni Ierusalim Whaley…

Decanul colegiului părea agitat. Sărind de pe un picior, elegant încălţat, pe celălalt.

— Băieţi, uite ce e, îmi pare rău, dar vă deranjează dacă ne mutăm în altă parte? Studenţii urcă mereu pe scările astea şi… Nu cred că vreau să am parte de… balamuc.

Forrester şi Dooley fură de acord, şi se hotărâră cu toţii să se mute în altă parte. Rob ridică din nou cutia, ţinând-o ca pe o tobă, în faţa lui. Cutia nu atârna greu şi era uşor de manevrat. Înăuntru, zdrăngănea ceva. El încercă să îi menţină echilibrul, pe cât posibil, în timp ce mergea. În tot acest timp, Rob se gândea la Lizzie. Fiecare secundă îi ducea mai aproape de moartea ei.

Rob abia se abţinea să nu ţipe la oameni; strângând din maxilar cu putere, îl urmă pe

decanul Mathewson, care urcă restul scărilor şi traversă un coridor scurt. Şi apoi, în sfârşit, intrară într-o încăpere elegantă şi luminoasă: biroul decanului, cu vedere spre copacii şi pajiştile însorite din Stephen's Green.

Forrester privi pe fereastră, la Sally şi Boijer, care se aflau pe o bancă, în faţa clădirii. Era în aşteptare.

— Un moment, spuse el, scoţându-şi telefonul mobil.

Cutia fu trântită pe biroul lui Mathewson, carcasa din piele împrăştiind un nor de praf în jurul ei.

— OK, zise Dooley. Hai să o deschidem.

Christine deja o examina.

— Aceste barete şi catarame vechi, mormăi ea, încercând una dintre ele. Nu se desfac.

Dooley se luptă şi el cu o altă cataramă.

— Complet ruginite.

Rob înaintă cu briceagul în mână.

— Fiica mea ne aşteaptă, zise el îngenunchind.

Apoi tăie baretele de piele. Ultima dintre ele fuse şi cel mai greu de tăiat, trebuind să lucreze intens o vreme, până cedă şi se desprinse.

Rob se dădu la o parte. Forrester săltă capacul de piele negru, cu inscripţii aurii. Se uitară cu toţii în interiorul cutiei istorice şi se treziră holbându-se la Cartea Neagră. Era prima oară în ultimii două sute cincizeci de ani când era privită.

Exceptând faptul că nu o carte se afla acolo, ci un obiect.

— Dumnezeule! exclamă Dooley.

Pe fundul cutiei, se afla un craniu.

Era un craniu straniu. Evident uman, şi totuşi nu foarte uman. Avea pomeţi oblici şi ochi reptilieni, aproape ca de pasăre, avea aspect asiatic, chipeş, şi un zâmbet crud şi ciudat de larg.

Rob îl recunoscu de îndată.

— Exact asta am văzut în Lalish. Exact acelaşi tip de craniu. Parcă… jumătate bărbat, jumătate…

pasăre. Christine, tu eşti osteo… expert. Ce este?

Christine întinse mâna în cutia de piele şi scoase craniul.

— Este foarte bine conservat, zise ea examinând craniul şi partea de jos a maxilarului. Cineva l-a tratat pentru a preveni descompunerea.

— Dar cât de vechi este? Ce este? Este uman? Care e treaba cu ochii?

Christine merse în dreptul luminii ferestrelor glisante. Ridică puţin craniul, în razele soarelui.

— Cu siguranţă face parte din familia Hominide. Dar este un hibrid.

Uşa biroului se deschise. Sally şi Boijer intrară. Priviră şocaţi la craniul din mâna lui Christine.

— Asta este, întrebă Boijer, asta este Cartea Neagră? *Un craniu uman?*

— Da, aprobă Rob.

— Nu e *tocmai* uman, zise Christine, învârtind craniul în mână. Aparţine familiei Hominide, dar există discrepanţe între acesta şi craniul de *Homo sapiens.* Aici, uitaţi. Carcasa cranianã mărită, mărimea sagitală, şi orbitele, foarte interesante…

— Deci este un hibrid între oameni şi… şi ce? întrebă Rob.

— N-am idee. Nu cu neanderthalian. Nu cu *Homo habilis.* Acesta pare să fie un tip de umanoid necunoscut; şi unul cu o cutie cranianã foarte mare.

— Dar, începu Rob, confuz, credeam că oamenii nu se pot încrucişa cu alte specii? Credeam că speciile diferite nu se pot încrucişa?

— Nu neapărat, zise Christine scuturând din cap. Unele specii se pot încrucişa. Tigrii şi leii, spre exemplu. Iar acest tip de hibridizare nu este neîntâlnit în evoluţia omului. Diverşi experţi cred că ne-am încrucişat cu neanderthalieni.

Christine aşează craniul pe birou. Dinţii săi albi străluciră în lumina lămpii. Craniul era de un gălbui smântânos, şi foarte masiv.

Dooley încă privea înăuntrul cutiei de piele mucegăită.

— Mai e ceva, zise el.

Poliţistul băgă mâna în cutie şi scoase un document pliat. Rob privi hipnotizat, în timp ce detectivul irlandez luă documentul şi îl puse pe biroul decanului, aşezându-l lângă craniu.

Hârtia era degradată de vreme şi încreţită, şi aparent confecţionată dintr-un pergament foarte solid. Veche şi îngălbenită: veche de sute de ani.

Cu foarte mare atenţie, Rob desfăcu hârtia, această scârţâind şi emanând o mireasmă tipică şi nu tocmai neplăcută. Un miros de tristeţe, vechime şi flori funerare.

Se aplecară cu toţii peste pergament, în timp ce Rob îl îndreptă. Christine privi documentul, încruntată. Acesta era inscripţionat cu o cerneală foarte închisă şi arăta o hartă punctată şi câteva rânduri într-o limbă mâzgălită şi arhaică.

— Arameică, zise Christine aproape imediat. Este arameică. Pare a fi o formă mai neobişnuită… lasă-mă să mă uit mai cu atenţie.

Rob oftă frustrat. Pentru el fiecare secundă care trecea era dureroasă. Privi craniul, aşezat pe birou, lângă pergament. Părea că rânjea răutăcios la el. Rânjea precum Jamie Cloncurry.

Cloncurry! Rob se adună. Aveau Cartea Neagră! Iar Cloncurry trebuia să afle imediat. Rob îl întrebă pe Mathewson dacă putea folosi computerul din birou, iar decanul îi acordă permisiunea.

Rob ajunse la biroul decanului, deschise calculatorul şi luă legătura cu Cloncurry. Camera video funcţiona şi ea. În doar câteva secunde, Cloncurry apăru pe ecran. Rânjea maliţios.

— Ei, şi presupun că ai găsit-o. Într-o staţie de autobuz, poate? Sau mai bine într-o sală de bingo?

Rob îl reduse la tăcere, ridicând craniul la vedere.

Cloncurry căscă ochii. Înghiţi în sec şi se holbă. Rob nu îl mai văzuse niciodată pe liderul bandei luat pe nepregătite, dar ucigaşul părea jenat, agitat şi aproape paralizat.

— Ai găsit. Chiar ai găsit, zise el cu vocea sugrumată de emoţie. Şi cum rămâne cu… documentele, întrebă el. Mai era şi altceva? *În cutie?*

Sally îi înmânã lui Rob pergamentul. Rob îl ridică şi i-l arătă. Cloncurry inspiră şi expiră lung şi adânc, ca şi când ar fi fost uşurat de o groaznică povară.

— În tot timpul ăsta. În tot timpul ăsta. *Şi în Irlanda!* Deci, Previn s-a înşelat. *Eu* m-am înşelat. Povestea lui Layard nu ducea nicăieri. Şi nici măcar nu e scris în cuneiforme, exclamă Cloncurry scuturând din cap. Deci. Unde era mai exact?

— Casa Newman.

Cloncurry amuţi. Apoi scutură capul şi râse plin de amărăciune.

— Rahat. Sub scările secrete? Doamne fereşte! Le-am spus să caute cum trebuie. Imbecili nenorociţi. Cloncurry se opri din râs şi privi cu insolenţă şi dispreţ către cameră. Chiar şi aşa, nu se mai poate face nimic acum. Colegii mei zac între patru scânduri. Dar tu îi poţi salva viaţa fiicei tale – câtă vreme îmi aduci „cartea“ – craniul şi documentul. OK? Şi le vreau aici în… O, Doamne! Iar începem. Alt termen. Cât o să vă ia vouă, dobitocilor, să ajungeţi aici?

Rob dădu să vorbească, dar Cloncurry ridică o mână în aer.

— Taci din gură. Uite care-i treaba. Îţi mai dau trei zile. Cu siguranţă este timp suficient. Poate prea generos chiar. Dar aşa sunt eu, când vine vorba de tine – extrem de generos. Dar, te rog să mă crezi că îmi pierd răbdarea. Adu-ţi aminte că sunt psihopat, zise el, chicotind, şi mimându-şi propria nebunie. Şi copii, când veniţi, nu vă obosiţi să vă aduceţi amicii de la poliţie. Nu v-ar fi de

niciun ajutor. Am dreptate? Pentru că nu o să capete prea mult ajutor, nici de la Kiribali, nici de la kurzi. După cum cred că v-aţi dat şi voi seama. Aşa că, mişcă-te, Rob. Zboară încoace, adu „cartea“ şi o poţi avea pe Lizzie înapoi, nemurată. Ai şaptezeci şi două de ore la dispoziţie, şi nimic mai mult. Termenul final. *Ciau-ciau.*

Imaginea dispăru de pe ecran.

Forrester rupse tăcerea.

— Bineînţeles că va trebui să apelăm la poliţia locală din Turcia. O să vorbesc cu cei de la Interne. Nu puteţi zbura aşa de capul vostru acolo. Este un caz de crimă. Este complicat. Aşa cum sunt sigur că realizaţi.

— Bineînţeles, zise Rob, privind suspicios.

— Îmi pare rău dacă par birocrat, dar ne vom mişca rapid, promit. Trebuie doar să fim precauţi. Iar tipul ăsta e dus cu pluta. Dacă mergeţi singuri, nu avem nicio garanţie că nu o să, *ştiţi voi.* Avem nevoie de colaborarea forţelor locale. Şi asta înseamnă implicare oficială, aprobare de la Ankara, legături cu Dublinul. Toate astea.

Rob se gândi la Kiribali. La zâmbetul lui de şopârlă. La ameninţările din aeroport.

— Bineînţeles, spuse Rob.

Mathewson ţopăia de pe un picior pe altul. Evident, dorea ca vizitatorii să îi părăsească biroul, dar era prea politicos pentru a sugera acest lucru. Ascultători fiind, ieşiră cu toţii afară, conduşi de Rob, care purta în braţe „Cartea Neagră“ – craniul şi harta, în cutia de piele. Sally şi Christine îl urmară îndeaproape, vorbind în şoaptă. Poliţiştii veneau din spate, discutând aprins, aproape certându-se.

Rob îl văzu pe inspectorul londonez împungând un deget spre Boijer.

— De ce naiba se ceartă?

— Cine ştie, zise Christine, ridicând din umeri.

Expresia femeii era sarcastică. Continuară să meargă.

Rob privi în dreapta şi stânga lui, către Christine şi Sally.

— Vă gândiţi la ce mă gândesc şi eu? întrebă el.

— Da, răspunse Christine. Poliţia o să strice totul.

— Exact. Toată povestea aia despre vorbitul la Interne. Rahat.

Rob se simţi copleşit de mânie şi frustrare.

— Şi să discute cu nenorocitul ăla de Kiribali? Ce au fumat? Kiribali probabil că e în cârdăşie cu Cloncurry. Cine altcineva să îl ajute pe jigodia aia de om?

— Şi dacă intervin prin Ankara, o să dureze o mie de ani, adăugă Christine, şi-i vor incita pe kurzi, şi toată chestia o să fie un fiasco uriaş. Ei nu înţeleg. Nu au fost niciodată acolo, nu au văzut Sanliurfa…

— Deci, poate că ar trebui să plecaţi. Acum, zise Sally, strângându-l pe Rob de mână. *Fă-o.* Ia „cartea“, craniul – ce vrea el să fie – pur şi simplu, du-i-l lui Cloncurry şi dă-i-l. Zboară acolo, acum, mâine: poliţia nu te poate opri. Fă ce vrea Cloncurry. E fiica noastră.

— Absolut, spuse Rob, încuviinţând. Şi ştiu pe cineva care ne poate ajuta… în Sanliurfa.

— Dar tot nu putem avea încredere în Cloncurry, zise Christine ridicând o mână în aer. Aşa-i? Forrester are dreptate, cel puţin în privinţa asta.

Cu faţa luminată de ultimele raze ale soarelui la apus, Christine îl privi pe Rob cu sinceritate, şi apoi pe Sally.

— E adevărat că vânează cartea. Dar odată ce o are, odată ce i-o dăm, ar putea să… să facă ce vrea, oricum, înţelegi? E psihopat. Aşa cum zicea şi el. Îi *face plăcere* să ucidă.

— Şi atunci ce facem? întrebă Rob cu disperare.

— Ar mai putea fi o soluţie. Am văzut harta.

— Ce?

— Când eram în birou, explică Christine. Pergamentul este scris în arameica veche, din perioada târzie. Limba vorbită de canaaniţi. Şi cred că o pot citi. Aproximativ, adăugă ea, privind cutia de piele aflată la picioarele lui Rob. Mai arată-mi o dată.

Rob se aplecă şi deschise cutia, scoţând pergamentul şi desfăcându-l pe genunchi.

— Este exact cum îmi închipuiam, zise Christine. Se adevereşte că *marele craniu al strămoşilor* vine din… Valea Uciderii, spuse ea indicând un rând de litere vechi.

— Şi asta ce mai e?

— Nu zice.

— Grozav. OK. Şi cum e cu scrisul? Aici. Ce înseamnă asta?

— Menţionează Cartea lui Enoh. Dar nu o citează, se încruntă ea. Doar face referire la ea. Şi apoi spune, aici: *Valea Uciderii este locul unde au murit strămoşii noştri.* Da, da, *da.*

Christine indică un rând din scrisul de pe pergament.

— Şi aici spune că valea se află la o zi de mers către apusul soarelui, plecând din *lăcaşul de cult.*

— Şi asta…?

— Asta arată un râu şi văile. Şi aici mai există un indiciu. Spune că lăcaşul de cult se mai numeşte şi „dealul buricului“! Asta este!

Mintea lui Rob era complet golită. Se simţea atât de obosit şi atât de stresat din cauza lui Lizzie! El o privi pe Christine. În schimb ea era alertă şi entuziasmată.

— „Dealul buricului“, spuse ea, privindu-l în ochi. Nu îţi aminteşti?

Rob scutură din cap, simţindu-se ca un prost.

— „Dealul buricului“ este traducerea în limba engleză a sintagmei turceşti… *Gobekli Tepe.*

Lui Rob i se lumină mintea.

Peste pajişte, poliţiştii păreau să fi ajuns la o înţelegere, fiind gata să-şi strângă mâinile.

— Deci, continuă Christine. Conform acestui pergament, mergând timp de o zi spre apus, pornind de la Gobekli Tepe, vom găsi Valea Uciderii. Şi de acolo provine acest craniu. Şi acolo, suspectez eu, vom găsi multe altele, exact la fel. Trebuie să acţionăm rapid. Să gândim cu câteva mişcări înaintea lui. Îl putem aduce pe Cloncurry la noi. Dar avem nevoie de ceva atât de surprinzător, încât să trebuiască să ne-o dea pe Lizzie nevătămată. Dacă descoperim secretul, sugerat de Cartea Neagră, păstrat de acel craniu şi acea hartă, dacă dezgropăm Valea Uciderii şi descoperim secretul din toate astea, atunci el va veni la noi, fără greş. „Pentru că în vale stă ascuns secretul.“ Secretul despre care tot bate câmpii. Secretul ce i-a fost dezvăluit lui Ierusalim Whaley şi care i-a distrus viaţa. Este secretul pe care Cloncurry îl vrea îngropat pe vecie. Dacă vrem să îl avem la mână pe Cloncurry, trebuie să i-o luăm înainte, să dezgropăm valea asta, să îi aflăm secretul şi să îl ameninţăm că dăm totul în vileag dacă nu ne-o dă pe Lizzie. Doar aşa *câştigăm.*

Poliţiştii se îndreptau spre ei.

Rob le strânse de mână pe Sally şi pe Christine.

— OK. Hai să o facem, le şopti el amândurora. Eu şi Christine vom zbura către Sanliurfa imediat. Vom merge singuri. Şi vom dezgropa secretul.

— Şi nu spunem poliţiei, adăugă Christine.

— Eşti sigură de asta, Sally? întrebă Rob. Am nevoie de acceptul tău.

Sally îl privi pe Rob.

— O să… am încredere în tine, Rob Luttrell, replică Sally, luptându-se să nu izbucnească în plâns. O să am încredere că o vei aduce pe fiica noastră înapoi. Deci, da. Te rog să o faci. Te rog, te rog, te rog. Doar *adu-o pe Lizzie înapoi.*

Forrester se apropie de ei, frecându-şi mâinile.

— Se face cam frig aici, ne îndreptăm spre aeroport? Trebuie să se ocupe cei de la Interne. Facem presiuni, promit.

Rob încuviinţă. În spatele detectivului, se înălţa silueta sumbră a Casei Newman. Preţ de o secundă, Rob şi-o imagină aşa cum arătase pe vremea lui Buck Egan şi a lui Buck Whaley, când aceştia dădeau petreceri la lumina lămpilor georgiene, bărbaţi tineri şi înalţi, râzând şi răcnind în timp ce le dădeau foc pisicilor negre, muiate în whisky.

47

În aceeaşi seară, după ce le îndrugară minciuni sfruntate lui Forrester şi Boijer, Christine şi Rob luară primul avion către Turcia.

Se deciseră să ia şi Cartea Neagră cu ei: Christine fusese forţată să îşi arate legitimaţia de arheolog la aeroportul Heathrow şi să afişeze cel mai răpitor zâmbet al ei, pentru a trece vama din Londra, cu un craniu straniu, dar totuşi uman. În Turcia trebuiră să fie şi mai precauţi. Aterizară la Dyarbakir, via Istanbul, şi apoi făcură o excursie de şase ore până la Sanliurfa cu taxiul. Nu voiseră să îşi anunţe sosirea, apărând la aeroportul din Sanliurfa cu figurile lor occidentale şi nedorite; Kiribali nu trebuia să ştie nici măcar că se aflau în apropiere de Turcia.

Simplul fapt că se aflau acolo, în Kurdistan, era riscant. Se îndreptară spre hotelul Haran, traversând centrul aglomerat al oraşului. Rob îşi găsi omul, pe Radevan, stând chiar în faţa hotelului, la adăpost de soarele arzător al dimineţii, purtând discuţii aprinse despre fotbal cu ceilalţi taximetrişti şi părând prost-dispus. Dar proasta dispoziţie se datora Ramadanului: toată lumea era îmbufnată, înfometată şi însetată în timpul zilei.

Fără niciun ocol, Rob îl întrebă pe Radevan dacă putea găsi nişte prieteni care să-l ajute să dezgroape Valea Uciderii. În secret, îl mai rugă să procure şi nişte arme. Rob voia să fie pregătit pentru orice eventualitate.

La început Radevan păru reticent, merse şi să se „consulte“ cu nenumăraţii săi veri. Însă, o oră mai târziu, apăru cu şapte kurzi zâmbitori, prieteni şi rude. Între timp, Rob cumpărase lopeţi la mâna a doua şi închiriase două maşini Land Rover foarte vechi.

Acesta avea să fie, probabil, cel mai improvizat sit arheologic din ultimele două secole, dar nu aveau de ales. Aveau numai două zile la dispoziţie pentru a afla răspunsul la toate întrebările lor, numai două zile pentru a dezgropa Valea Uciderii şi a-l convinge pe Cloncurry să o elibereze pe Lizzie. Iar Radevan se ţinuse de partea lui din înţelegere, făcând rost de arme – acestea erau ascunse într-un rucsac ponosit –, două puşti cu ţeava retezată şi un pistol nemţesc. Radevan îi făcu lui Rob cu ochiul, în timp ce făceau tranzacţia.

— Vezi, domnu' Robbie, eu te ajut pe tine. Mie place englezul, ei ajută la kurzi, declarase Radevan, rânjind mulţumit, în timp ce Rob îi înmânase teancul de dolari.

De îndată ce totul fu încărcat în maşini, Rob sări pe scaunul şoferului şi porni motorul. Nerăbdarea sa era aproape nemărginită. Simplul fapt că se afla în acelaşi oraş cu Lizzie, dar că nu ştia unde era ea, sau dacă suferea, îl făcea să se simtă ca în pragul unui infarct major. Îl durea braţul stâng, avea palpitaţii şi o stare de anxietate. Îl durea maxilarul. Se gândi la Lizzie, legată de un scaun, în timp ce periferia oraşului Urfa se transforma într-un nor de praf şi cenuşă, în oglinda retrovizoare.

Christine se afla pe scaunul de lângă el. Pe bancheta din spate erau trei bărbaţi kurzi. Radevan conducea cea de-a doua maşină, chiar în spatele lor. Armele erau ascunse în rucsac, sub scaunul lui Rob. Cartea Neagră şi cutia din piele erau aşezate în siguranţă, în portbagajul maşinii.

Pe măsură ce înaintau hurducându-se pe drum, obişnuita pălăvrăgeală a kurzilor se transformă într-o şoaptă şi apoi în tăcere. Tăcerea lor se potrivea cu monotonia peisajului. Cu deşertul galben şi dezolant. Pustietatea aurie.

Căldura era ucigătoare: miezul verii la marginea sălbăticiei siriene. Accelerând către sud, Rob îşi dădu seama că se apropiau de Gobekli. Însă de această dată trecură pe lângă şoseaua spre Gobekli

şi trecură prin mai multe puncte de control militar pe drumul Damascului. Christine adusese cu ea o hartă detaliată şi pretindea că ştia exact unde se afla valea.

— Aici, zise ea, întorcându-se poruncitor.

Virară la dreapta şi merseră încă o jumătate de oră de-a lungul unor drumeaguri de pământ. Şi apoi, într-un sfârşit, ajunseră în vârful dealului. Cele două maşini opriră şi toată lumea se dădu jos. Kurzii păreau murdari, transpiraţi şi pe cale să se răscoale. Lopeţile fură descărcate din maşină, mistriile, sforile şi rucsacurile fură trântite pe dealul nisipos.

În stânga lor, se afla o vale golaşă şi îngustă.

— Asta este, zise Christine. Valea Uciderii. Încă o denumesc Valea Masacrului. Este menţionată şi pe hartă.

Rob privi şi ascultă. Linişte totală. Linişte, în afară de vântul îndurerat al deşertului. Locul, întreaga regiune, era ciudat de tăcut, chiar şi pentru deşerturile din apropierea sitului de la Gobekli.

— Unde sunt oamenii? întrebă el.

— Au plecat. Au fost *evacuaţi.* Relocaţi de guvern, replică Christine.

— Ce?

— Uite de aceea.

Ea arăta înspre o întindere argintie, sclipitoare, undeva la orizont.

— Aia e apa din Marele Proiect al Anatoliei. Eufratul. Inundă întreaga zonă, pentru irigare. Câteva situri arheologice de mare amploare au fost deja inundate – a creat multe controverse.

— Rahat – e la numai câţiva kilometri distanţă.

— Şi se îndreaptă spre noi. Dar barajul acela va opri apa. Digul acela de pământ, arătă cu mâna Christine, încruntându-se. Cămaşa ei albă era plină de pete mici şi galbene de praf.

— Va trebui să avem foarte mare atenţie: aceste inundaţii pot veni foarte repede. Şi sunt complet imprevizibile.

— *Oricum,* trebuie să ne mişcăm rapid.

Se întoarseră şi coborâră dealul, până în vale. În doar câteva minute, Christine îi puse pe kurzi la săpat. În timp ce oamenii săpară, Rob fu copleşit de grandoarea misiunii lor. Valea avea cel puţin un kilometru şi jumătate. În doar două zile, echipa lor nu avea să răscolească decât o mică parte. Poate douăzeci la sută. Poate treizeci. Şi nici nu ar apuca să sape prea adânc.

Aşa că aveau nevoie de noroc pentru a găsi ceva. Melancolia şi teama pe care Rob o simţea de când se întorsese în deşertul Kurdistanului erau dublate de deznădejdea că totul era în van. Lizzie avea să moară. *Avea să moară.* Iar Rob se simţea complet inutil: simţea că avea să se înece în zădărnicia situaţiei, îngropat, precum pământul însetat ce îl înconjura, în aşteptarea vastei întinderi argintii de apă care urma să îi acopere sicriul. Marele Proiect al Anatoliei.

Ştia însă că trebuia să se ţină tare şi să aibă încredere că totul avea să se sfârşească cu bine. Îşi aduse aminte ce spusese Breitner despre Christine, şi anume că ea era *unul dintre cei mai buni arheologi ai generaţiei sale.* Îşi aminti şi că marea Isobel Previn îi fusese profesoară lui Christine la Cambridge.

Iar franţuzoaica părea cu adevărat sigură pe ea. Cu calm, dar pe un ton ferm, femeia le explica muncitorilor unde să sape, mutându-i din loc în loc, în susul şi în josul văii. Praful se ridică şi se aşeză la loc, iar lopeţile loviră şi dezgropară, preţ de o oră sau două. Vântul fierbinte şi lipsit de viaţă şuiera prin Valea Masacrului.

Şi apoi, unul dintre bărbaţi, vărul de-al doilea al lui Radevan, Mumtaz, lăsă lopata jos.

— Domnişoară Meyer, strigă bărbatul. Domnişoară Meyer!

Ea alergă spre el şi Rob o urmă.

O porţiune dintr-un os alb zăcea în pământul prăfos. Era curbura unui craniu: mic, dar uman.

Până şi Rob îşi dădu seama. Christine părea intrigată, dar nu şi triumfătoare. Ea dădu din cap aprobator.

— OK, bun. Acum săpaţi pe orizontală.

Kurzii nu înţeleseră. Christine îi repetă lui Radevan, de această dată în kurdă:

— Săpaţi de-a dreptul. Nu vă obosiţi să săpaţi mai adânc.

În continuare, trebuiau să acopere cât mai mult teren: aveau mai puţin de două zile la dispoziţie.

Bărbaţii lucrau bine sub ordine, aparent fermecaţi de voinţa lui Christine. Rob se alătură săpătorilor. La fiecare câteva minute, mai descopereau câte un craniu. Rob îi ajută să dea pământul la o parte. Încă un craniu; încă un schelet. De fiecare dată când descopereau rămăşiţele unui alt cadavru, nu se mai oboseau să îl dezgroape în întregime – de îndată ce scheletul devenea vizibil, Christine îi îndruma să sape în altă parte.

Încă un craniu; încă un schelet. Rob observă că aceia fuseseră nişte oameni foarte mici. După cum explicase Christine, erau vânători-culegători tipici: de maximum un metru şi jumătate înălţime. Oameni zdraveni ai cavernelor şi deşertului, cu fizic sănătos, dar cu o înălţime nu mai mare decât cea medie pentru vremea respectivă. Săpară, mai repede şi mai repede. Totul era răvăşit şi murdar. Soarele trecuse de zenit şi Rob simţea marele val de apă apropiindu-se. Totul avea să fie inundat în numai câteva zile.

Ei continuară să sape.

Şi apoi, Rob auzi un alt strigăt, de această dată venind de la Radevan.

— Domnu' Rob, strigă Radevan. Uite aici! Un om foarte mare! Ca americanii, exclamă bărbatul, râcâind în pământ. Ca americanii care mănâncă mult McDonald's.

Femurul era aproape de două ori cât celelalte dezgropate.

Christine sări în şanţ şi Rob i se alătură. Ajutară să dezgroape şi restul scheletului. Dură o vreme, pentru că scheletul era uriaş: avea cel puţin doi metri şi treizeci de centimetri. Săpară în jurul pelvisului. În jurul şirei spinării, descoperind oasele albe din pământul galben, prăfos. Şi apoi ajunseră la craniu. Radevan trase cu putere şi îl scoase cu totul, ridicându-l în aer.

Rob se cruci. Era enorm.

Christine luă craniul gigantic din mâinile lui Radevan şi îl examină. Nu avea forma unui craniu uman – era mult mai mare, cu ochi oblici, precum ai unei păsări, pometi clar reliefaţi, un maxilar mai mic şi o cutie cranianã foarte mare.

Ron privi mai îndeaproape la maxilarul rânjind, cu dinţii perfect intacţi.

— Ăsta e… e din familia Hominide, corect? întrebă el, ştergându-şi sudoarea, sarea şi praful de pe frunte.

— Da, zise Christine. Dar…

Ea îl întoarse în lumina neumbrită a soarelui.

Craniul era plin cu pământ galben-închis, oferindu-le orbitelor mari şi oblice o căutătură ostilă. Rob auzi o pasăre în depărtare, strigând – o pasăre singuratică, învârtindu-se leneş pe cer. Probabil un uliu, atras de toate acele oase.

Christine scutură praful gălbui lipit de craniu.

— Face clar parte din familia Hominide. Şi este clar că nu este *Homo sapiens.* Nu seamănă cu nimic din ce s-a descoperit vreodată. Cutie cranianã imensă, deci se presupune că aveau o inteligenţă ridicată.

— Pare cam… asiatic. Nu?

— Mongoloid după anumite aspecte, da, zise ea. Dar… uită-te la ochi şi la craniu. *Incredibil.* Şi totuşi, se potriveşte. Pentru că eu cred… spuse ea, privindu-l pe Rob. Cred că aici avem răspunsul hibridizării. Aceasta este *cealaltă* specie de Hominide. Cea care s-a încrucişat cu oamenii mai

mici, aici, pentru a produce craniul din Cartea Neagră.

Kurzii încă săpau. Schelet după schelet. Numărul oaselor dezgropate era aproape revoltător de mare. Soarele era aproape la orizont: postul zilei se apropia de sfârşit şi bărbaţii aveau să meargă acasă, la festin, finalul acelei zile de foamete, din Ramadan.

Când se simţi prea obosit şi prea scârbit de tot albul acela al oaselor şi al rânjetelor craniilor uriaşe, Rob se întinse pe solul prăfos şi privi. Apoi îşi scoase carnetul şi începu să mâzgălească. Să pună povestea cap la cap. Era singurul mod în care ştia să desluşească un mister – nota totul şi astfel povestea se-nchega. Rob simţi lumina disipându-se în timp ce scria.

După ce termină de scris, Rob ridică privirea – Christine măsura oasele şi poza scheletele. Dar ziua se terminase. Briza deşertului era blândă şi răcoroasă. Apa ce urma să inunde valea ajunsese atât de aproape, încât Rob îi simţea mirosul. Nu era mai departe de trei sau patru kilometri. Privi şanţurile cu ochii obosiţi. Dezgropaseră un cimitir imens şi îndurerat: un osuar de protoumanoizi zăcând chiar lângă rămăşiţele unor giganţi, aproape umani. Însă adevăratul mister rămăsese nedesluşit. Rob nu rezolvase enigma, notiţele lui nu aveau noimă. Încă nu descoperiseră secretul. Şi întunericul deşertului însemna că mai aveau doar o zi rămasă la dispoziţie.

Inima lui Rob plângea pentru fiica lui.

48

Pe drumul înapoi spre Sanliurfa, discutară despre document, luând în seamă şi referinţa către Cartea lui Enoh. Rob schimbă vitezele energic, iar Christine fu nevoită să ţipe ca să se facă auzită peste zgomotul maşinii.

— Cartea lui Enoh este o… pseudoscriptură.

— Şi asta înseamnă?

— Înseamnă că nu face parte din scrierile canonice ale Bibliei, dar este considerată de anumite ramuri mai vechi ale creştinismului, precum Biserica Etiopiană, ca fiind cu adevărat sacră.

— OK…

— Cartea lui Enoh a fost scrisă în urmă cu două mii două sute de ani, cel mai probabil de evrei, deşi nu putem şti cu certitudine, zise Christine, privind deşertul ce se derula în faţa lor. A fost găsită printre aşa-numitele „Manuscrise de la Marea Moartă“. Cartea lui Enoh descrie o vreme în care cinci îngeri căzuţi – cele cinci Satane sau cei cinci îngeri Păzitori – şi servitorii lor au coborât printre primii oameni. Aceşti îngeri se presupunea că erau foarte apropiaţi de Dumnezeu, dar nu puteau rezista frumuseţii femeilor. Fiicele Evei. Astfel că îngerii cei răi le-au furat pe aceste femei şi le-au promis în schimb bărbaţilor secretele scrisului şi ziditului, ale artizanatului şi cioplitului. Aceşti… demoni au învăţat femeile să „sărute falusul“.

Rob privi în lateral şi zâmbi. Christine îi zâmbi şi ea.

— Asta este exact expresia folosită în Cartea lui Enoh, zise Christine, bând nişte apă dintr-o sticlă. Ăăă. Apa asta e caldă.

— Continuă, îndemnă Rob. Cartea lui Enoh.

— OK. Ei bine… aceste căsătorii între demoni şi om au creat o rasă de giganţi demonici, Nephilim, asta, din nou, conform Cărţii lui Enoh.

Rob privea drumul din faţa lui. Voia cu adevărat să înţeleagă ce îi spunea Christine. Chiar voia. Încercă din răsputeri. O rugă să îi repete… apoi renunţă. Nu se putea gândi decât la Lizzie. Se întrebă dacă ar fi trebuit să îl sune pe Cloncurry. Dar ştia că era stupid: trebuiau să îl ia pe nepregătite. Trebuiau să îl anunţe că dezgropaseră secretul – asta dacă aveau să îl dezgroape vreodată şi dacă planul lui avea să reuşească.

Dar el era obosit, ars de soare şi speriat, copleşit de spiritul deşertului. Simţea apropierea pietrelor de la Gobekli. Aflate în continuare acolo, în pustietate. Îşi aminti statuia aceea a femeii, prinsă cu ţăruşi şi legată, pregătită pentru a fi violată de mistreţi cu penisuri. Se gândi la bebeluşi, ţipând în urnele lor antice.

Şi apoi se gândi din nou la Lizzie şi la Cloncurry – şi încercă să îşi alunge gândul din minte.

Finalul drumului fuse tăcut. Şi neliniştit. Kurzii îşi luară rămas-bun şi plecară să mănânce şi să bea. Rob şi Christine parcară maşinile, obosiţi, şi urcară încet, în hotelul Haran. Rob strângea cartea la piept, simţindu-se extenuat.

Dar nu aveau timp să se relaxeze. Deşi era obosit, Rob dorea cu ardoare să discute pe marginea notiţelor. De îndată ce ajunseră în camera de hotel, înainte să poată face Christine un duş, el o interogă din nou.

— Un lucru pe care nu îl înţeleg sunt vasele. Urnele acelea cu bebeluşi din Gobekli.

Christine îl privi. Ochii ei căprui-închis erau plini de dragoste, dar roşii de oboseală, şi totuşi, Rob insistă.

— Vrei să spui… simplul fapt că erau vase. Asta te… nedumereşte?

— Da. Dintotdeauna am înţeles cultura Gobekli ca fiind… care a fost cuvântul folosit de Breitner… preceramică? Fără ceramică? Dar apoi, dintr-odată, a apărut cineva care i-a învăţat olăritul pe tipii ăştia cu mult înainte oricărei alte culturi din regiune. Cu mult înaintea culturilor din alte zone.

— Da, e adevărat… cu excepţia unui singur loc, zise Christine, după o pauză. A existat un singur loc unde olăritul a existat înainte de Gobekli.

— Da?

— Japonia, zise Christine, încruntată. Cultura Jomon din Japonia.

— Cine?

— O cultură timpurie. Japonezi aborigeni. Poporul Ainu, care trăieşte încă, în partea cea mai nordică a Japoniei, ar putea fi înrudit… Christine se ridică, îşi frecă spatele înţepenit şi apoi merse la minibar, de unde luă o sticlă de apă, pe care o bău pe nerăsuflate. Întinzându-se înapoi pe pat, ea îşi continuă explicaţia: Poporul Jomon a apărut, literalmente, din neant. Au fost, probabil, primii care au cultivat orezul. Şi apoi au început să producă ceramică sofisticată – decorată cu modele.

— Acum cât timp?

— Şaisprezece mii de ani.

— *Şaisprezece mii de ani?* se miră Rob, holbându-se din celălalt capăt al camerei. Asta înseamnă cu aproape trei mii de ani înainte de Gobekli!

— Da. Şi unii cred că poporul Jomon din Asia de Est este posibil să fi deprins tehnicile de la o cultură mai timpurie. Precum poporul Kondon sau Amur. Poate. Amur este un râu situat la nord de Mongolia, unde există dovezi că ar fi existat ceramică chiar înainte de Japonia. Este foarte misterios. Vin şi pleacă popoarele astea nordice, ciudat de avansate. Sunt vânători-culegători, dar dintr-odată fac un salt tehnologic, complet iraţional.

— Ce vrei să spui? De ce *iraţional?*

— Acela nu este cel mai promiţător teritoriu pentru civilizaţiile timpurii. Siberia, centrul Mongoliei, nordul îndepărtat al Japoniei. Locurile astea nu sunt precum cornul cald, fertil şi înseninat. Astea sunt pământurile îngheţate şi necultivabile din nordul Asiei. Bazinul Amurului este unul dintre cele mai friguroase locuri de pe planetă pe perioada iernii, zise Christine privind tavanul gol. De fapt, de multe ori m-am întrebat, ar fi putut oare exista o protocultură la nord de acea zonă? În Siberia? Complet pierdută? O cultură care să fi influenţat toate aceste triburi? Pentru că altfel totul este mult prea bizar…

Rob scutură din cap. Îşi ţinea carnetul deschis în poală şi pixul pregătit.

— Dar poate că n-au dispărut, Christine. Culturile astea. A? Poate că nu au dispărut.

— Poftim?

— Craniile par asiatice. Mongoloide. Poate că acele culturi estice nu au dispărut. Poate că s-au mutat… la vest. Ar putea fi vreo legătură între aceste triburi asiatice avansate şi Gobekli?

— Da, zise Christine, căscând. Presupun că da. Bănuiesc că ar putea. Doamne, Rob. Sunt obosită.

Rob avea mustrări de conştiinţă. Nu dormiseră de mai bine de douăzeci şi patru de ore; făcuseră tot ce se putea face. O muncea pe Christine prea mult. Îşi ceru scuze şi se întinse lângă ea pe pat.

— Robbie, *o vom* salva, îi spuse Christine. Îţi promit, adăugă ea, îmbrăţişându-l. Îţi promit.

— Hai să dormim, răspunse Rob, închizând ochii.

În dimineaţa următoare, Rob se trezi dintr-un coşmar. Visă, preţ de câteva clipe, că era lovit, bătut măr de Cloncurry. Însă, când se trezi, realiză că erau bătăi de tobă. Adevărate bătăi de tobă. Oamenii mergeau pe străzile întunecate ale Sanliurfei, prin faţa hotelului, lovind tobe uriaşe,

trezind oamenii pentru masa de dinainte de răsărit. Un ritual tradiţional de Ramadan.

Rob oftă şi se uită la ceasul de pe noptieră. Era ora patru. Se uită pe tavan şi ascultă bubuitul tobelor, în timp ce Christine sforăia uşor lângă el.

Două ore mai târziu, Christine fuse cea care îl trezi. El se învârti, simţindu-se vlăguit. Se ridică şi făcu un duş cu apă înviorător de rece.

Radevan şi prietenii lui îi aşteptau afară. Ajutară la depozitarea Cărţii Negre în portbagaj. Rob mâncă un ou fiert tare şi o lipie pe drum, în maşină, în timp ce se hurducăiră prin deşert, spre Valea Uciderii. Nu avură timp de pierdut cu micul dejun la hotel.

Rob îi privi pe kurzi în timp ce săpau. Parcă ştiau că munca lor era pe sfârşite, oricare ar fi fost finalul – erau fericiţi ca soldaţii lăsaţi la vatră. Asta era ultima lor zi. A doua zi dimineaţă timpul expira. *Indiferent ce avea să se întâmple.* Lui Rob i se strânse stomacul de frică.

La unsprezece dimineaţa. Rob urcă dealul de lângă vale şi privi înspre întinderea argintie a lacului Marelui Proiect al Anatoliei. Nu se mai afla la distanţă, ci la numai doi kilometri de ei, iar apa părea să înainteze cu viteză, curgând peste dealuri şi umplând văile. Barajul avea să îi protejeze, însă inundaţia oferea o privelişte ameninţătoare. Deasupra barajului, se afla o mică colibă de păstori. Precum o santinelă care îi proteja de ape.

El se aşeză pe un bolovan şi îşi mai făcu nişte notiţe, adăugând perlele preţioase ale dovezilor pe şiragul narativ al poveştii. Unul dintre citate îi aducea aminte de tatăl lui, care îl recita în biserica mormonă. Din Geneză, capitolul 6:

> Iar după ce au început a se înmulţi oamenii pe pământ şi li s-au născut fiice, Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soţii, care pe cine a voit…

Timp de jumătate de oră, el scrise şi tăie, şi apoi scrise din nou. Aproape termină; povestea era aproape încheiată. Închizând caietul, el se întoarse şi coborî înapoi în vale. O găsi pe Christine întinsă pe jos, parcă dormind. Însă nu dormea, ci privea cu insistenţă solul.

— Caut anomalii, zise ea, ridicând privirea către el. Şi am găsit câteva. Acolo!

Ea se ridică şi îşi împreună palmele cu zgomot, în timp ce kurzii o priveau cu reţinere şi în aşteptare.

— Vă rog, domnilor, le spuse ea. În curând veţi putea merge acasă şi uita de femeia asta nebună din Franţa, dar mai faceţi un efort. Vă rog. Acolo.

Radevan şi prietenii lui îşi ridicată lopeţile şi o urmară pe Christine, într-un alt colţ al văii.

— Săpaţi. Aici, dar nu foarte adânc. Săpaţi o suprafaţă cât mai mare, dar nu foarte adânc. Mulţumesc.

Rob îşi căută lopata ca să-i ajute. Îi plăcea să sape împreună cu kurzii. Îi oferea o ocupaţie şi a nu se mai gândi la posibila lipsă de sens a acţiunilor lor. Şi la Lizzie. Şi la Lizzie, şi Lizzie şi iarăşi Lizzie.

În timp ce săpau, Rob o întrebă pe Christine despre neanderthalieni. Ea îi povesti că lucrase la câteva situri unde trăiseră neanderthalieni. Precum Moula-Guercy, pe malul râului Rhone, în Franţa.

— Crezi că s-au încrucişat cu *Homo sapiens?*

— Posibil.

— Dar credeam că există o teorie conform căreia ei pur şi simplu au dispărut? Neanderthalienii?

— Exista. Dar mai există şi dovezi care sugerează că s-au încrucişat cu oamenii, zise Christine, ştergându-şi sudoarea cu mâneca. Este posibil ca Neanderthalienii să se fi reprodus cu rasa umană chiar prin viol. Dacă erau pe cale de dispariţie, nemaiputându-se lupta pentru hrană sau alte lucruri, atunci ar fi fost disperaţi să îşi

conserve specia. Şi erau mai mari decât *Homo sapiens.* Ce-i drept, mai proşti…

Rob privi o pasăre rotindu-se pe cer: un alt vultur.

— Dacă s-ar fi încrucişat cu adevărat, nu ar fi schimbat comportamentul uman? Cultura umană? vru el să ştie.

— Ba da. Una dintre posibilităţi ar fi canibalismul. Nu există nicio dovadă de canibalism organizat, înainte de 300 000 î.Hr. Şi totuşi, neanderthalienii erau, cu siguranţă, canibali. Deci… se gândi Christine, înclinând capul. Este posibil ca neanderthalienii să fi introdus unele trăsături proprii. Precum canibalismul.

Un avion al Forţei Aeriene Turceşti străbătu cerul.

— Mă gândeam, adăugă Christine, de dimineaţă la hominizi, la cei mari. Oasele pe care le-am găsit.

— Continuă…

— Ei bine… Teoria ta, cum că ar putea exista o legătură cu Asia Centrală, se potriveşte. Într-un fel.

— Cum?

— Cel mai mare hominid găsit vreodată se afla în Asia Centrală. Gigantopithecus. Absolut enorm: o gorilă de om de aproape doi metri optzeci. Ca un fel de Yeti.

— Serios?

— Au trăi acum aproximativ trei sute de mii de ani, aprobă Christine. Poate că au supravieţuit mai mult – şi unii cred că Gigantopithecus a supravieţuit destul de mult cât să existe amintiri în era *Homo sapiens.* Amintiri legate de omul-gorilă cel uriaş. Dar ar fi mult prea convenabil, zise ea, scuturând din cap. Cea mai plauzibilă teorie este aceea că Gigantopithecus a dispărut datorită competiţiei aduse de *Homo sapiens.* Nimeni nu ştie exact ce s-a întâmplat cu Gigantopithecus. Cu toate acestea… continuă Christine, sprijinindu-se de lopată ca un fermier care-şi admiră ogorul.

Evidenta concluzie îl trăsni pe Rob. El îşi scoase caietul şi scrise entuziasmat.

— Ce vrei să spui este că poate exista o a treia explicaţie, corect? Poate că Gigantopithecus *chiar* a evoluat – dar într-un rival mult mai periculos pentru *Homo sapiens.* Nu este şi asta posibil?

— Da, aprobă Christine, încruntată. Este posibil. Nu avem dovezi nici într-un caz, nici în altul.

— Deci, insistă Rob. Hai să presupunem că asta s-a întâmplat cu adevărat. Atunci acel nou hominid – ar fi un hominid foarte mare, agresiv şi extrem de inteligent, corect? Ceva destul de evoluat pentru a face faţă condiţiilor vitrege din natură şi altor fiinţe. O competiţie feroce pentru resurse.

— Da. Sunt de acord. Aşa ar fi fost.

— Şi acest hominid masiv şi agresiv ar avea şi o teamă instinctivă faţă de natură, de ierni foarte friguroase şi interminabile, şi de un zeu crud şi nemilos. Şi ar avea o nevoie disperată de *împăcare?*

Christine ridică din umeri, pentru că nu reuşi să urmărească acest nou concept, însă nu avu timp să răspundă, pentru că Radevan îi chemă. Chiar în timp ce Rob ajunse lângă ei, Christine era deja în patru labe, râcâind în pământ după alte rămăşiţe.

Trei vase mari şi murdare se aflau la picioarele lui Radevan.

Erau inscripţionate cu sanjak.

Rob ştiu de la bun început ce se afla în ele.

Şi nu trebui să îi spună lui Christine, însă ea sparse, oricum, unul dintre vase cu mânerul lopeţii. Din recipientul antic se împrăştie o chestie vâscoasă, cu un miros fetid şi se scurse în praf: un bebeluş, jumătate mumificat, jumătate lichefiat. Faţa nu era la fel de bine conservată precum cel găsit în muzeu. Însă ţipătul tăcut de teroare şi durere de pe chipul bebeluşului era exact la fel. Era o altă jertfa. Un alt nou-născut îngropat de viu într-un vas.

Rob încercă să nu se gândească la Lizzie.

Unii dintre kurzi văzuseră vasul, dar şi rămăşiţele. Bebeluşul mort, aflat în descompunere. Arătau cu degetul şi se certau. Christine îi rugă să continue să sape. Însă ei deja începuseră să vocifereze.

Mumtaz se apropie de Rob.

— Ei zic că este periculos aici. Locul ăsta e blestemat. Ei văd copilul şi spun că trebuie să plece. Apa o să vină în curând.

Christine se rugă de bărbaţi în engleză şi în kurdă.

Bărbaţii se răţoiră la Mumtaz şi el traduse.

— Ei spun că apa vine. Să îngroape cadavrele şi asta e bine. Ei spun că pleacă acum!

Christine protestă din nou. Cearta se prelungi. Unii dintre kurzi săpară, alţii continuară să vocifereze. Soarele se ridica fierbinte şi ameninţător. Lopeţile şi mistriile zăceau nefolosite în soarele ce pârjolea fără de milă. Soarele cocea trupul descompus al bebeluşului. Acel pacheţel obscen de carne. Rob îşi dorea să-l îngroape din nou, să acopere acea obscenitate. Ştia că era aproape de a desluşi misterul, dar se simţea şi foarte aproape de a renunţa. Tensiunea era groaznică.

Şi apoi tensiunea deveni şi mai insuportabilă. Unii dintre kurzi, conduşi de Mumtaz, refuzară să mai sape. În ciuda rugăminţilor lui Christine, cei trei urcară panta şi se urcară în cel de-al doilea Land Rover.

Mumtaz privi în direcţia lui Rob cu o expresie ciudată şi nostalgică. Apoi maşina acceleră prin praf şi pâclă.

Mai rămaseră însă patru bărbaţi, inclusiv Radevan. Şi cu ultima ei fărâmă de farmec, şi ultimii dolari ai lui Rob, Christine reuşi să îi convingă să termine treaba. Astfel că luară cu toţii câte o lopată şi săpară la unison. Săpară timp de cinci ore, râcâind prin ţărâna gălbuie şi uscată,

pentru a descoperi ce era necesar, şi apoi mutându-se mai departe.

Dezgropară părţi din aproape treizeci de schelete, zăcând lângă recipiente. Însă acelea nu erau schelete obişnuite. Erau un amestec de hominizi masivi şi de oameni hibrid *şi* de mici vânători-culegători. Toate de-a valma. Şi toate osemintele prezentau leziuni: semne ale unor morţi violente. Spărturi uriaşe în cranii, găuri de suliţă prin pelvis. Braţe rupte, picioare rupte, gâturi rupte.

Descoperiseră un câmp de luptă. Un loc teribil. Descoperiseră Valea Uciderii.

Christine îl privi pe Rob. El îi întoarse privirea.

— Eu cred că am terminat aici, tu nu? întrebă el.

Christine aprobă solemn din cap.

Rob îşi scoase telefonul din buzunar. Senzaţia îi aduse un sentiment de uşurare. O simţi în plămâni şi în suflet. *Descoperise totul:* descifrase Secretul Genezei. Şi asta însemna că Rob avea, în sfârşit, un ascendent asupra lui Cloncurry. Rob avea să îşi recapete fiica.

Agitat – însă plin de speranţă, pentru prima oară, după săptămâni – formă numărul. Se pregătea să îl sune pe Cloncurry şi să-i ceară s-o elibereze pe fiica sa, când auzi o voce.

— Hai, salut.

Rob se întoarse. O siluetă stătea de vârful dealului, deasupra lor, între vale şi soarele de la vest. Soarele era atât de puternic în spatele siluetei, încât Rob nu văzu cine era. Clipi din ochi şi îşi ridică mâna.

— M-am îngrăşat? Ce deprimant. Cu siguranţă că mă recunoşti?

Lui Rob îi îngheţă sângele în vine.

Jamie Cloncurry se afla pe dealul de deasupra lor, ţinând un pistol în mână. Pistolul era aţintit asupra lui Rob. Ucigaşul era flancat de doi bărbaţi masivi. Kurzi solizi, cu mustăţi negre, la fel de

bine înarmaţi. Cei doi ţineau o fiinţă mică între ei, legată şi cu căluş în gură.

Lizzie! Era vie, dar înspăimântată şi legată, foarte strâns.

Rob privi în stânga şi în dreapta lui, către Radevan şi amicii lui, căutând parcă ajutor.

Cloncurry pufni în râs.

— O, eu nu m-aş aştepta la niciun ajutor din partea lor, domnule Robbie.

Cu un gest din cap, el îi făcu semn lui Radevan.

Radevan încuviinţă ascultător, frecându-și degetele între ele.

— Englezul mulţi bani. Dolari şi euro. Dolari şi euro…

Apoi bărbatul le făcu semn prietenilor lui şi restul kurzilor îşi lăsară uneltele şi se îndepărtară de Rob şi Christine. Lăsându-i în voia sorţii.

Rob privi, cu gura căscată, înfrânt şi devastat, cum kurzii urcau liniştiţi dealul, către ultimul Land Rover. Radevan deschise portbagajul şi scoase Cartea Neagră. I-o duse lui Cloncurry, apoi o aşează pe pământ, lângă Lizzie. Cloncurry zâmbi aprobator, iar Radevan se întoarse la maşină, se urcă la volan şi demară în trombă, stârnind praful şi luând cu el puştile şi pistolul.

Praful oranj pluti în aer, ca un reproş, pe măsură ce maşina se îndepărtă, lăsându-i pe Rob şi Christine singuri şi fără apărare, în fundul văii.

Deasupra lor, Cloncurry stătea înarmat, flancat de cei doi kurzi. Ucigaşul avea maşina de teren, argintie şi sclipitoare, parcată la câteva sute de metri, lucind sub soarele deşertului. Era evident că se apropiase pe jos, pentru a-i lua prin surprindere. Şi funcţionase.

Erau prinşi în capcană. Lizzie îngenunche în praf, legată şi cu un căluş în gură, holbându-se la tatăl ei, cu ochi disperaţi şi nedumeriţi. Implorându-l să o salveze.

Însă Rob ştia că nu o poate salva. Ştia ce avea să se întâmple în continuare. Şi nu avea să fie o

salvare eroică.

Cloncurry avea s-o ucidă pe Lizzie în faţa lui. Avea să sacrifice primul născut al lui Rob, acolo, în pustietate, sub cerul pe care vulturii şi ulii dădeau târcoale. Fiica lui avea să moară într-o manieră cruntă şi violentă în următoarele câteva minute, iar Rob va fi forţat să privească.

49

Cloncurry flutură arma spre Rob şi Christine.

— Mai încolo *porumbeilor.*

Rob îşi privi îndurerat fiica îngenuncheată în praf. Apoi îşi întoarse privirea teribil de furioasă către Cloncurry. Niciodată nu mai simţise o asemenea dorinţă de a răni pe cineva – voia să îl dezmembreze pe Cloncurry, cu propriile mâini, cu dinţii chiar. Să îi scoată ochii cu degetele.

Însă Rob şi Christine erau prinşi în capcană şi neînarmaţi, urmând instrucţiunile indiferente ale lui Cloncurry. Urcară un mic dâmb din mijlocul văii, o mică movilă nisipoasă. Rob nu-şi dădea seama de motivul pentru care Cloncurry voia ca ei să ajungă în acel loc izolat.

Vântul era doar o şoaptă melancolică. Christine părea că avea să izbucnească în plâns. Rob privi în stânga şi în dreapta, disperat să găsească o scăpare. Nu exista nicio scăpare.

Ce făcea Cloncurry? Rob îşi miji ochii. Cloncurry părea să ţină în mână un telefon sau un alt fel de dispozitiv. Îl îndreptase spre stânga, către apele ce aşteptau să năvălească. Spre locul unde se afla barajul care îi proteja de inundaţie.

Într-un sfârşit, Cloncurry li se adresă.

— Nu în fiecare zi are omul ocazia să mutileze şi să omoare un copil în faţa tăticului ei, deci, aş spune că se cere o mică festivitate. Poate nişte artificii. Aşa că. Ia de aici. *Pregătiţi-vă de surf!*

Bărbatul apăsă pe un buton de pe dispozitivul pe care îl manevra. O fracţiune de secundă mai târziu, bubuitura unei explozii reverberă prin deşert. Cloncurry detonase coliba de pe baraj. Pe măsură ce fumul şi flăcările se ridicară, Rob înţelese de ce.

Cloncurry nu aruncase în aer numai coliba, ci şi jumătate din baraj. Iar apa curgea acum prin

spărtură – ea găsise acel canal jos, iar şuvoiul se rostogolea de o parte şi de alta a văii. Tone de apă gâlgâind şi urlând se îndreptau către ei *cu viteză.*

Rob o înşfacă pe Christine, cu putere, şi o trase în vârful dâmbului. Apa deja se învolbura în jurul lor; tone de apă, şi o parte din ea le ajunse până la glezne.

Rob se uită în sus, pe culme. Cloncurry râdea.

— Sper din tot sufletul că ştiţi să înotaţi.

Apa umplea valea, curgând în cascade, clipocind la picioarele lui Rob. Un uriaş perete de apă înainta vâjâind şi înghiţind, purtând cu el murdăria din calea sa. La suprafaţă, pluteau oase şi bucăţi de copii mumificaţi şi câteva cranii de războinici, legănându-se sau învârtindu-se. În scurt timp, apele mizere şi turbulente îi înconjuraseră cu totul pe Rob şi Christine, aflaţi pe micul dâmb. Dacă avea să continue să crească, cei doi aveau să se înece.

— Perfect, exclamă Cloncurry. Nici nu vă pot spune cât de dificil a fost. A trebuit să venim aici, în mijlocul nopţii, ca să aranjăm totul. În coliba aia infectă. Multe explozive. Complicat. Dar a funcţionat la perfecţie! *Extrem* de satisfăcător.

Rob se holbă la Cloncurry, aflat în siguranţă, pe creasta lui, de cealaltă parte a apelor. Nu ştia ce să mai creadă despre el, despre sminteala lui totală, amestecată cu acea… subtilitate ingenioasă. Şi apoi, Cloncurry continuă cu una dintre obişnuitele sale remarci telepatice.

— Bănuiesc că eşti olecuţă confuz, micuţule Robbie.

Rob tăcu; Cloncurry zâmbi.

— Nu poţi pricepe cum un psihopat ca mine ar putea ajunge pe partea asta a apei? Ei? În timp ce voi, băieţii buni, sunteţi pe *partea aia?* Partea care se îneacă?

Rob nu răspunse. Duşmanul lui rânji.

— Mă tem că v-am folosit *pe toţi,* de la bun început. Pe tine te-am făcut să găseşti Cartea

Neagră. Am valorificat minţile ascuţite ale lui Christine Meyer şi Isobel Previn. Ce-i drept, i-am retezat capul lui Isobel, dar, în acel moment, îşi atinsese scopul. Mă convinsese că nu se afla în Kurdistan, zise Cloncurry, plin de mândrie. Şi apoi, stând cuminte şi nefăcând nimic, v-am făcut pe voi, oameni buni, să vă ocupaţi şi de restul: să descifraţi cartea, să localizaţi Valea Uciderii, să găsiţi singurele dovezi ale Secretului Genezei. Pentru că, vedeţi voi, trebuia să ştiu cu certitudine unde se află *toate* dovezile, pentru a le putea distruge, pentru totdeauna, spuse el, arătând spre torenţii de apă. Şi acum voi distruge toate astea într-un potop – le voi îngropa sub ape, pe vecie. Şi în timp ce voi şterge toate aceste dovezi, voi ucide şi singurii oameni care cunosc Secretul. A, da, aproape că uitasem, adăugă el, privind în jos, fericit. Am şi Cartea Neagră! Cel puţin aşa cred. Hai să ne asigurăm…

Cloncurry se aplecă, luă cutia şi înlătură capacul. Examinând conţinutul, scoase craniul hibrid. Preţ de o clipă, ţinu craniul la piept, mângâind osul neted. Apoi, îl întoarse şi îl privi în ochi.

— Vai, bietule Yorik! Al dracului de ciudaţi ochi mai aveai. Dar ce pomeţi splendizi! Ha!

Cloncurry puse craniul la o parte şi scoase pergamentul, desfăcându-l pe genunchi, ca să-l poată citi.

— Fascinant. Cu adevărat fascinant. Mă aşteptam la cuneiformă. *Toţi* ne aşteptam la cuneiformă. Dar arameică târzie? Ce descoperire minunată! Vă mulţumesc, domnii mei, spuse Cloncurry privindu-i pe Rob şi Christine. Aţi fost atât de drăguţi să le aduceţi până aici. Şi să dezgropaţi totul.

El împături documentul, îl aşeză înapoi în cutie şi aşeză craniul deasupra, închizând cutia de piele.

Rob privi totul cu un sentiment de ură şi indignare. Cel mai dezgustător lucru era faptul că

Cloncurry avea *dreptate.* Cloncurry îi păcălise şi îi întrecuse intelectual de la bun început. De la kurzi până la cabană şi înapoi. Cloncurry nu câştigase pur şi simplu, ci fusese de-a dreptul triumfător.

Iar acum acel triumf avea să fie onorat cu vărsare de sânge.

Rob privi în ochii plini de lacrimi ai fiicei sale şi îi strigă că o iubea, peste vuietul apelor.

Ochii lui Lizzie îl implorară pe tatăl ei neajutorat: *Ajută-mă.*

Cloncurry chicotea.

— Foarte emoţionant. Dacă apreciezi genul acesta de lucruri. Pe mine personal mă face să vărs. În orice caz, cred că ar trebui să continuăm cu drama finală, nu eşti de acord? Înainte să vă înecaţi de-a binelea. Destul cu preambulul.

Ucigaşul privi apa ce lipăia în jurul gleznelor lui Christine. Chiar atunci, un craniu imens apăru pe suprafaţa mişcătoare, legănându-se ca o jucărie uriaşă şi obscenă.

— Vaai, uite, unul dintre zbârciţi. Fă-i cu mâna bunicului, Lizzie, îndemnă Cloncurry, chicotind din nou.

Lizzie plânse mai tare.

— Da, da, zise Cloncurry, oftând sonor. Nici mie nu mi-a plăcut familia mea.

Bărbatul se întoarse apoi şi strigă către Rob.

— Ai vedere bună de pe deluşorul tău? Excelent. Pentru că o să facem treaba aia aztecă, şi vreau să mă asigur că poţi vedea. Sunt sigur că ştii procedurile, Robert. O întindem pe fata ta peste o piatră, apoi îi despicăm pieptul şi îi smulgem inima încă bătând. Ne vom murdări niţel, dar cred că amicul meu, Navda, are nişte şerveţele.

Cloncurry îi dădu un cot unuia dintre bărbaţii care-l însoţeau. Kurdul mustăcios din stânga lui mormăi, însă nu spuse nimic. Liderul bandei oftă.

— Nu sunt tocmai cei mai expresivi indivizi, dar sunt, cu siguranţă, cei mai buni de care dispun. Mă întreb însă despre mustăţi. Sunt un pic cam…

cinstite, nu crezi? În orice caz, continuă el, zâmbind, voi doi cavaleri vorbăreţi de Kurlandia, luaţi-o pe fetiţa asta şi întindeţi-o pe piatra aia, zise el.

Kurzii se conformară. O duseră pe Lizzie în dreptul unui bolovan şi o aşezară cu spatele pe piatră. Unul dintre kurzi o ţinea de picioare, iar celălalt de mâini, şi, în tot acel timp, Lizzie plânse şi se zbătu. Iar Cloncurry zâmbi atotcunoscător.

— Foarte bine, foarte bine. Şi acum partea cea mai interesantă. Să fiu al naibii, domnule Robbie, ar fi trebuit să am un *Chac Mool*[33] unul din bolurile acelea bizare, din piatră, în care să arunc inima fiicei tale cât încă se zbate. Dar nu avem un *Chac Mool,* deci, presupun că o să hrănesc ciorile cu inima ei. Dădu pistolul unuia din kurzi şi scoase din buzunarul gecii un cuţit uriaş cu lama de oţel. Îl flutură triumfător, admirându-l, cu nerăbdare şi dragoste în priviri. Apoi întoarse capul şi îi făcu cu ochiul lui Rob. De fapt ar fi trebuit să folosim obsidian: asta foloseau aztecii. Cuţite cu lamă din obsidian întunecat. Dar şi un cuţit masiv ca acesta este bun, un cuţit mare şi lat şi destul de impresionant. Îl recunoşti, nu-i aşa, întrebă Cloncurry, ridicând cuţitul, care sclipi în lumina prăfoasă. Christine? Îţi dai cu părerea?

— Să te fut, replică franţuzoaica.

— Ei, foarte bine. Este cuţitul pe care l-am folosit ca să o filetez pe vechea ta amică, Isobel. Cred că încă pot depista urme din sângele ei bătrâior pe mâner. Şi niscaiva splină, adăugă el rânjind. *Also*[34]*,* cum spun nemţii. Să ne întoarcem la oile noastre. Văd că apa v-a ajuns la genunchi, şi vă veţi îneca în aproximativ zece minute. Dar vreau ca ultimul lucru pe care îl vezi să fie fiica ta în timp ce îi smulg, la propriu, inima din micuţul ei piept, iar ea ţipă *neajutorată* după amărâtul, inutilul şi *mişelul* ei tată. Deci, să trecem la treabă. Băieţi, apucaţi-o pe fată mai strâns, da, aşa. Da, da. Foarte bine.

Cloncurry ridică cuţitul cu ambele mâini şi fioroasa lamă luci sub razele soarelui. Apoi se opri.

— Aztecii erau aşa de ciudaţi, nu eşti de acord? Se pare că proveneau din Asia, de peste strâmtoarea Bering. La fel ca mine şi ca tine, Rob. Tocmai din nordul Asiei.

Cuţitul sclipi, la unison cu ochii lui Cloncurry.

— Le plăcea la nebunie să omoare copii. Râvneau după asta. Iniţial au ucis toţi copiii inamicilor lor. Dar din câte am înţeles, până la sfârşitul imperiului lor, o luaseră atât de tare razna, încât începuseră să îşi ucidă propriile odrasle. Fără glumă. Preoţii plăteau familiile aztece sărace, pentru a le da bebeluşii şi copiii, care urmau să fie ucişi în ritualuri. O întreagă civilizaţie care se sinucidea, devorându-şi urmaşii. Fantastic! Şi în ce mod, smulgând inima din cavitatea toracică, şi apoi arătându-i victimei organul cât încă mai bătea. Deci, zise Cloncurry, oftând cu încântare. Eşti gata Lillibet? Mică Betsy? Micuţa mea Betty Boo? Ei? Timpul să deschidem pieptuţul?

Cloncurry îi zâmbi larg lui Lizzie. Rob privi cu dezgust şi neputinţă – lui Cloncurry i se prelinse un fir de salivă pe faţa încăluşată şi isterică a lui Lizzie.

Şi apoi sosi momentul. Mâinile lui Cloncurry apucară mânerul cuţitului şi ridicară lama… Iar Rob închise ochii, simţindu-se complet înfrânt…

…*când un foc de armă şuieră în aer.* Un glonţ venit de nicăieri. Un glonţ din ceruri.

Rob deschise ochii. Un glonţ zburase peste ape şi se înfipsese în Cloncurry – un proiectil atât de puternic încât îi smulsese cu totul mâna ucigaşului.

El clipi şi căscă ochii. Cloncurry îşi pierduse o mână! Sângele şiroia din încheietura zdrobită. Cuţitul fusese aruncat în apă.

Nedumerit, Cloncurry îşi privi rana. Expresia lui era absolut perplexă. Apoi un al doilea glonţ fuse tras, tot din neant – cine trăgea oare? – şi, de această dată, aproape îi smulse braţul lui

Cloncurry. Braţul stâng, căruia îi lipsea deja mâna, atârna din câţiva muşchi roşiatici şi sângele ţâşnea pe pământ din umăr.

Cei doi kurzi îi dădură drumul lui Lizzie imediat, se întoarseră panicaţi şi, la auzul celui de-al treilea foc de armă, o zbughiră la fugă.

Cloncurry căzu în genunchi. Era clar că al treilea glonţ îl lovise în picior. El îngenunche în nisip, sângerând, bâjbâind disperat în jurul său. Ce căuta? Propria mână? Cuţitul? Lizzie se afla lângă el, legată. Rob stătea în apa care-i ajungea până la genunchi. Cine împuşca pe cine? Şi unde era pistolul lui Cloncurry? Rob privi în stânga lui: praful se ridicase la orizont. O maşină era posibil să se îndrepte către ei, însă nu vedea bine de praf. Aveau de gând să o împuşte şi pe Lizzie?

Rob îşi dădu seama că nu avea decât o singură şansă. *În acel moment.* Se aruncă în apă, plonjând şi înotând, înotând pentru a-i salva viaţa lui Lizzie printre oase şi cranii. Nu înotase niciodată cu atâta disperare, nu se mai luptase niciodată cu ape atât de învolburate şi periculoase… Dădu din picioare şi se târî, înghiţind apă rece, apoi atinse ţărâna fierbinte. Ieşi din apă, gâfâind şi scuipând, şi îl văzu pe Cloncurry la câţiva metri distanţă.

Cloncurry zăcea întins, folosind-o pe Lizzie drept scut împotriva altor focuri de armă; însă avea gura larg deschisă şi saliva – intenţionând să-şi înfigă dinţii în gâtul fraged al lui Lizzie. Exact ca un tigru care ucide o gazelă. Jamie Cloncurry avea de gând să o muşte pe Lizzie de gât şi să îi sfâşie jugulara.

Rob se înfurie. Se năpusti spre Cloncurry exact în momentul în care dinţii ascuţiţi ai ucigaşului atinseră traheea fiicei sale, şi îl lovi pe Cloncurry în cap, dându-l jos de pe fiica sa. Apoi Rob repetă mişcarea, lovindu-l pe criminal a doua oară, şi apoi a treia oară, şi Cloncurry se prăbuşi în ţărână, cu un urlet de durere, şi cu braţul acela inutil şi obscen ce-i atârna pe jumătate desprins.

Rob sări pe şeful bandei, punându-şi genunchiul pe umărul nevătămat al lui Cloncurry, pentru a-l imobiliza. Acum, Cloncurry se afla la mila sa. Îl putea ţine acolo cât ar fi dorit.

Însă Rob nu intenţiona să dea dovadă de milă.

— *E rândul tău,* zise Rob.

Îşi scoase cuţitul multifuncţional din buzunar, încet, cu grijă, desfăcu cea mai mare lamă a cuţitului şi o învârti în aer preţ de o clipă, apoi privi în jos.

Rob se trezi *zâmbind.* Se întrebă ce să facă mai întâi, cum să îl tortureze şi să îl mutileze pe Cloncurry, pentru a-i cauza cât mai multă durere, înainte ca ucigaşul să moară. Să-i scoată ochii? Să-i taie o ureche? Să-i ia scalpul? Ce anume? Dar, în timp ce ridică cuţitul, Rob văzu ceva în expresia răutăcioasă a lui Cloncurry. Triumf, speranţă, insolenţă. Rob simţi că i se face greaţă.

Scuturând din cap, Rob închise cuţitul şi îl băgă în buzunar. Cloncurry nu avea unde să plece: avea să sângereze până la moarte, chiar acolo. Piciorul îi era spulberat, mâna îi dispăruse, iar braţul îi atârna. Era neînarmat şi mutilat, pe moarte din cauza şocului, durerii şi hemoragiei. Rob nu trebuia să mai facă nimic.

Ridicându-se de pe ucigaş, se întoarse către fiica lui.

Îi scoase imediat căluşul. Ea strigă „Tati tati tati!“ şi apoi „Christine!“ şi Rob se întoarse ruşinat. Uitase complet de Christine în disperarea lui de a o salva pe Lizzie, însă Christine se salvase singură, şi o clipă mai târziu, Rob întinse o mână spre apă şi o trase pe Christine, ajutând-o să iasă din valurile învolburate. O ridică pe pământul prăfuit şi ea se aşeză, gâfâind.

Apoi Rob auzi un zgomot. Se întoarse şi îl văzu pe Cloncurry târându-se prin praf, încet şi chinuit, cu braţul pe jumătate smuls atârnând pe lângă el şi cu imensa rană deschisă de pe coapsă. Lăsă o dâră de sânge în spatele lui. Se îndrepta direct către apă.

Avea de gând să facă ultimul sacrificiu: sinuciderea. Jamie Cloncurry avea să se înece. Rob îl privi consternat. Cloncurry se afla pe marginea apei. Cu un geamăt de durere, el se târî şi ultimii metri şi apoi alunecă în valurile reci şi înspumate cu un pleoscăit răsunător. Preţ de o clipă, capul îi pluti asemenea craniilor rânjitoare, iar ochii săi luminoşi se holbară la Rob.

Apoi se cufundă sub valuri, alăturându-se astfel osemintelor strămoşilor săi.

Christine se ridică, scuturându-şi telefonul, pentru a se asigura că funcţiona. În mod miraculos, avea semnal şi o sună pe Sally ca să-i dea veştile bune. Rob ascultă, jumătate conştient şi fericit, jumătate ca prin vis. Se trezi privind către orizont, fără a şti de ce. Apoi, o clipă mai târziu, realiză de ce privea atât de insistent în depărtare.

Maşinile de poliţie goneau prin praf, ocolind limbile de apă, iar câteva clipe mai târziu, dealul fu invadat de poliţişti, ofiţeri şi soldaţi; şi printre ei se afla Kiribali. În costumul lui fără niciun fir de praf, afişând un zâmbet larg. Răstea ordine printr-un radioemiţător şi dădea instrucţiuni subalternilor săi.

Rob se aşeză pe nisip şi îşi strânse fiica la piept.

50

Două ore mai târziu, se aflau în drum spre Sanliurfa. Rob şi Christine şi Lizzie erau înfăşuraţi în pături, pe bancheta din spate a uneia dintre maşinile mari de poliţie.

Se lăsa seara. Hainele lui Rob se uscau în briza blândă care şuiera prin geamurile maşinii. Ultimele raze ale soarelui erau ca nişte dâre stacojii pe fundalul negru-violet al cerului.

Kiribali se afla pe scaunul pasagerului; el se întoarse şi se uită la Rob şi la Christine, după care îi zâmbi lui Lizzie.

— Bineînţeles, le spuse poliţistul, că Cloncurry i-a plătit pe kurzi de la bun început. Îi plătea mai mult decât noi, mai mult decât voi. Ştiam că ceva se petrece. Cum a fost uciderea lui Breitner, spre exemplu. Yazidiţii nu au vrut să îl omoare, ci doar să îl sperie. Dar a *fost* ucis. De ce? Cineva i-a convins pe oamenii de la sit să… meargă până la capăt. Amicul tău, *Cloncurry.*

— OK. Şi apoi…?

Kiribali oftă şi îşi scutură un fir de praf de pe umăr.

— Trebuie să recunosc, o vreme nu am ştiut nimic. Eram dezorientaţi şi uluiţi. Dar apoi am primit un telefon, cu puţin timp în urmă, de la minunaţii voştri poliţişti de la Scotland Yard. Însă eram, din păcate, într-o situaţie delicată, Rob. Pentru că nu ştiam unde eraţi *voi,* zise Kiribali, zâmbind. Şi apoi Mumtaz! Cel mic a venit la mine. Ne-a spus totul exact la ţanc. Este, întotdeauna, atât de bine să ai… *cunoştinţe.*

Rob îl privi pe Kiribali, abia desluşindu-i cuvintele. Apoi se uită în jos, privindu-şi mâinile. Erau încă uşor ruginii de la sângele uscat: sângele lui Cloncurry. Însă lui Rob nu îi păsa – îi salvase

viaţa fiicei sale! Acesta era singurul lucru care conta. Gândurile lui Rob erau un amalgam de nelinişte şi uşurare şi bucurie.

Maşina rulă mai departe. Şi apoi, Kiribali vorbi din nou.

— Eşti conştient că am de gând să iau pergamentul, cel cu harta, nu? Şi craniul. Îl voi lua şi pe el. Şi Cartea Neagră.

— Unde le vei pune?

— Cu tot restul dovezilor.

— Te referi la pivniţele muzeului?

— Bineînţeles. Şi am schimbat codul!

O dubă masivă de poliţie îi depăşi, cu stopurile ca două rubine în lumina apusului.

— Te rog să mă înţelegi, îi spuse Kiribali. Eşti în siguranţă şi asta e foarte bine. Îi vom reţine pe kurzi o vreme şi apoi îi vom elibera. Radevan şi amicii lui necugetaţi, adăugă el, cu un zâmbet politicos. Îi voi elibera pentru că trebuie să păstrez pacea aici. Între turci şi kurzi. În schimb, totul va fi ferecat pe vecie.

Maşina înaintă pe drum. Aerul călduţ de seară, care adia printre geamuri, era bine-venit, dulce şi blând. Rob inspiră şi expiră; îi mângâie părul fiicei sale. Era pe jumătate adormită deja. Şi apoi, Rob observă că treceau prin dreptul drumului către Gobekli. Era abia vizibil în lumina lunii.

Rob ezită. Apoi îl întrebă pe Kiribali dacă puteau merge să privească situl Gobekli Tepe, *o ultimă dată.*

Kiribali îl rugă pe şofer să oprească maşina şi se întoarse către Rob, Christine şi Lizzie. Cele două fete adormiseră. Poliţistul zâmbi îngăduitor. Dădu din cap şi apoi anunţă restul patrulelor, prin radio, informându-le că aveau să se reunească mai târziu, în Urfa. Apoi şoferul întoarse maşina şi ieşi de pe şosea.

Urmară acelaşi drum bine-cunoscut. Peste dealurile joase, trecând de satele kurde, de canalele lor colectoare neacoperite, de caprele vagaboande

şi de minaretele luminate de acel verde sinistru. Un câine schelălăi şi alergă după maşină. Îi urmări preţ de un kilometru şi apoi dispăru în întuneric.

Urcară o pantă şi ajunseră pe deluşorul de lângă templu. Rob coborî din maşina de poliţie, lăsând-o pe Lizzie cu capul în poala lui Christine; amândouă dormeau.

Kiribali coborî şi el. Împreună, cei doi bărbaţi o luară la pas, pe cărarea care ducea la templu.

— Deci, zise Kiribali. Spune-mi.

— Să îţi spun *ce?*

— Ce căutai în vale. În Valea Uitării.

Rob cugetă o clipă şi apoi explică, într-o doară. Făcu o scurtă prezentare a Secretului Genezei, îndeajuns pentru a-l intriga pe poliţist. Rob văzu ochii acestuia mărindu-se, în lumina lunii.

Detectivul zâmbi.

— Şi crezi că ai înţeles? Că, într-adevăr, ai desluşit *totul?*

— Poate… dar nu avem nicio fotografie. Totul s-a pierdut în inundaţie. Nimeni nu ne-ar crede. Deci, nu mai contează.

Kiribali oftă, destul de binedispus. Ajunseseră în vârful micului deal, lângă dudul solitar. Megaliţii erau vizibili, aruncând umbre sub razele lunii. Kiribali îşi puse o palmă pe spatele lui Rob.

— Amicul meu scriitor. Contează pentru *mine.* Ştii că îndrăgesc literatura britanică. Spune-mi părerea ta… spune-mi *Secretul Genezei!*

Rob făcu pe modestul. Kiribali insistă.

Rob se aşeză pe o bancă de piatră. Îşi scoase carnetul şi se chinui să îşi citească notiţele la lumina lunii. Apoi închise carnetul şi privi peste câmpiile unduioase. Kiribali se aşeză lângă el şi ascultă relatarea lui Rob.

— Povestirile biblice despre îngerii decăzuţi, pasajele din Cartea lui Enoh, secretul scos la iveală în capitolul 6 al Genezei – eu cred că acestea ţin de memoria populară despre încrucişarea dintre speciile de hominizi, primii oameni…

— Înţeleg, zise Kiribali, zâmbind.

— Cândva, în jurul anului 10 000 î.Hr., o specie umanoidă a migrat din nord către Kurdistanul turcesc. Aceşti hominizi invadatori aveau un fizic masiv. Este posibil să fi evoluat din Gigantopithecus, cel mai mare hominid descoperit vreodată. Cu siguranţă că, judecând după influenţele culturale ale zonei, aceşti hominizi masivi proveneau din Asia Central-Estică.

Kiribali încuviinţă. Rob continuă.

— Indiferent de originea lor, haide să îi numim pe aceşti hominizi invadatori, oamenii Nordului. În comparaţie cu *Homo sapiens,* oamenii Nordului erau mult mai avansaţi, şi, cu siguranţă, mult mai agresivi. Învăţaseră arta olăritului, construcţiilor, cioplitul în piatră şi lemn, poate chiar şi o formă de scriere, pe când *Homo sapiens* încă locuiau în peşteri.

Detectivul păstră tăcerea, cugetând. Rob îşi continuă ideea.

— De ce erau oamenii Nordului mai inteligenţi şi mai cruzi? Răspunsul se află la originile lor: proveneau din nord. Oamenii de ştiinţă au speculat de multă vreme că climatele mai aprige dau naştere unei inteligenţe mai ascuţite, mai strategice. Într-o epocă de gheaţă ai nevoie să te poţi organiza, pentru a putea supravieţui. De asemenea, trebuie să te lupţi pentru resursele existente. Prin contrast, climatele mai blânde pot naşte o inteligenţă socială mai avansată, şi implicit o cooperare mai prietenoasă… Însă oamenii Nordului aveau o problemă – de aici şi migrarea lor. Putem spune că erau pe cale de dispariţie, la fel ca şi neanderthalienii, dinaintea lor. S-ar părea, într-adevăr, că oamenii Nordului sufereau din cauza unui defect genetic care îi predispunea la violenţă extremă. Poate că severitatea mediului în care trăiau le-a insuflat o teamă; teama unui zeu răzbunător. O zeitate ahtiată după sânge, după sacrificii umane. Indiferent care ar fi fost motivul,

oamenii Nordului se ucideau unii pe alţii, sacrificându-şi propria rasă. O civilizaţie pe cale de dispariţie, precum aztecii. În disperarea lor, au căutat un climat mai blând: clima edenică a semilunii fertile. Au migrat spre sud şi spre vest. Odată ajunşi, au început să se încrucişeze cu oamenii mai modeşti ai câmpiilor kurde şi, pe măsură ce s-au amestecat printre vânătorii-culegători, printre blânzii oameni ai peşterilor, i-au învăţat arta de a construi, a cioplitului, religie, cum să se comporte în societate – de aici şi saltul culturii reprezentate în Gobekli Tepe. În realitate, eu suspectez că acest templu a fost construit de super-oameni, pentru a inspira respect şi teamă vânătorilor-culegători.

Undeva în întuneric, o capră behăi.

— O vreme Gobekli Tepe trebuie să fi fost aidoma unui paradis pentru micii vânători-culegători. O grădină a Edenului, un loc unde zeii păşeau alături de om. Însă lucrurile au început apoi să se schimbe. Resursele pentru mâncare au început să se împuţineze. Drept urmare, oamenii Nordului i-au pus pe micii vânători la muncă: să recolteze iarba sălbatică a câmpiilor kurde, să muncească pământul. Aşa a început misterioasa trecere la agricultură. Revoluţia neolitică. Iar noi, oamenii, eram robii. Sclavii. Caii de bătaie pe câmp.

— Vrei să spui că *asta* a fost Căderea Omului, zise Kiribali. Izgonirea din Rai?

— Poate. Pentru a intensifica misterul, mai avem şi indicii referitoare la modificări în comportamentul sexual, tot în aceeaşi perioadă. Poate că oamenilor Nordului le plăcea să le violeze pe minionele femei ale peşterilor, să le violeze cu mistreţi, cum arată statuia din muzeul vostru, poate că le-au învăţat pe femei să *sărute falusul,* aşa cum pretinde Cartea lui Enoh. Cert este că femeile au devenit conştiente de sexualitatea lor – precum Eva, goală în Rai – în timp ce s-au împerecheat cu

nou-veniţii. Şi, pe măsură ce s-au încrucişat cele două rase, nefericitele gene ale violenţei şi sacrificiului au fost transmise mai departe, ce-i drept, într-o formă mult mai diluată. Genele au fost moştenite de copiii născuţi din aceste uniuni.

Un camion claxonă în depărtare, pe drumul său spre sud, către Damasc.

— Deci, da, a fost Căderea Omului. Comunitatea din Gobekli şi a câmpiilor dimprejur ajunsese complet brutalizată, traumatizată şi hipersexualizată. Acesta nu mai era Edenul. Mai mult decât atât, agricultura secătuise pământul. Viaţa devenind mai grea. Şi care a fost reacţia oamenilor Nordului în faţa acestor semne rău-prevestitoare? Aceea de a relua vechile obiceiuri: au început să aducă jertfe, pentru a-i îmbuna pe nemiloşii zei ai naturii sau demonii din minţile lor. Şi aveau nevoie să îmbuneze zeii cu sânge uman. *Să umple vasele cu bebeluşi vii.*

Rob privi deşerturile pustii dinspre est.

— Şi apoi? întrebă Kiribali aplecându-se în faţă.

— Acum ajungem la însemnările istorice. În jurul anului 8000 î.Hr., toată suferinţa, sacrificiile şi violenţa au devenit probabil prea greu de îndurat. Localnicii, vânători-culegători, s-au răsculat împotriva invadatorilor din nord. Au luptat. Au avut loc lupte crâncene, în disperarea lor, oamenii peşterilor i-au măcelărit pe ultimii invadatori nordici, pe care îi întreceau cu mult numeric. Şi apoi au îngropat toate acele cadavre într-o vale, aproape de mormintele copiilor sacrificaţi. Creând o mare groapă mortuară – nu foarte departe de unde ne aflăm noi, de Gobekli. Valea Uciderii.

— Şi apoi au îngropat templul!

Rob încuviinţă.

— Şi apoi Gobekli Tepe a fost îngropat cu mare grijă, pentru a ascunde ruşinea acestei încrucişări a raselor şi pentru a înmormânta sămânţa malefică. Vânătorii au îngropat voit templul, pentru a şterge

orice amintire a lui: amintirea ororilor, Izgonirea din Rai, a confruntării lor cu influenţa necurată. Însă acest lucru a fost inutil. Era prea târziu. Genele violente ale oamenilor Nordului se aflau în ADN-ul lui *Homo sapiens.* Gena de la Gobekli făcea acum parte din moştenirea umanităţii. Şi se răspândea. Folosindu-ne de Biblie şi de alte resurse scrise, putem efectiv trasa gena, trasa exilul de la Gobekli, spre sud, către Sumer, Canaan şi Israel; pentru că pe măsură ce au trecut prin aceste ţinuturi, au răspândit genele sacrificiului şi ale violenţei. Era vorba, desigur, şi de dovezile timpurii ale sacrificiilor din aceste ţinuturi. Ţinuturile Canaanului, Israelului şi Sumerului.

— Ţinuturile lui Avraam, zise Kiribali.

— Da. Profetul Avraam, născut lângă Sanliurfa, a fost probabil descendent al nordicilor de la Gobekli: era un lider inteligent şi charismatic. Şi mai era şi obsedat de sacrificii. Din Biblie reiese că era pregătit să îşi ucidă propriul fiu, în semn de obedienţă faţă de un zeu. Avraam a mai fost, bineînţeles, şi întemeietorul celor trei mari religii: iudaismul, creştinismul şi islamul. Credinţele avraamice. Toate aceste mari religii monoteiste s-au născut datorită traumelor trăite la Gobekli Tepe. Toate religiile sunt întemeiate în baza unei mari temeri faţă de îngeri şi zei răzbunători: a amintirilor subconştiente ale celor întâmplate în deşertul kurd, atunci când nişte fiinţe puternice şi violente au venit pe acele meleaguri. Interesant este faptul că toate aceste religii încă au la bază sacrificiul uman: în iudaism există falsul sacrificiu carnal al circumciziei, în islam avem sacrificiul Jihadului…

— Sau poate cel al captivilor măcelăriţi de al-Qaeda?

— Poate. Iar în creştinism avem jertfa lui Iisus, primul născut al lui Dumnezeu, care moare pe cruce. Deci toate aceste religii suferă de sindromul stresului, un fel de coşmar în care retrăim, la

nesfârşit, traumele înfăptuite de invadatorii nordici, în perioada în care oamenii au fost izgoniţi din Rai şi forţaţi să renunţe la traiul lor tihnit. Forţaţi să lucreze pământul. Forţaţi să „sărute falusul“. Forţaţi să îşi ucidă propriii copii pentru a-i îmbuna pe zeii răzbunători.

— Dar, Robert… Unde intervin yazidiţii?

— Ei au o importanţă vitală. Pentru că nu există decât două surse de cunoaştere în ceea ce priveşte cele întâmplate cu adevărat la Gobekli. Prima sursă sunt cultele kurde, yarseniţii, aleviţii *şi yazidiţii.* Aceste triburi cred că sunt descendenţii direcţi ai oamenilor de rasă pură din peşterile de la Gobekli. Ei sunt Fiii Urnei. Fiii lui Adam. Restul umanităţii, spun ei, provine din Eva, din cea de-a doua urnă de hibrizi şi metişi – urna plină de scorpioni şi şerpi.

— Înţeleg…

— Aceste culte împărtăşesc multe mituri despre Grădina Edenului. Dar până şi pentru ele, cele întâmplate la Gobekli sunt amintiri vagi şi înspăimântătoare despre nişte îngeri dispreţuitori care semănau cu nişte păsări şi cereau să fie veneraţi. Însă aceste amintiri sunt puternice. De aceea yazidiţii, spre exemplu, nu se căsătoresc în afara credinţei. Au o teamă atavică că îşi vor macula sângele cu înclinaţia spre violenţă pe care o observă la restul oamenilor. Oamenii care poartă genele din Gobekli.

Kiribali tăcu, încercând să asimileze informaţiile.

— Aceşti yazidiţi blestemaţi, continuă Rob, poartă cu ei şi o povară teribilă. O mare umilinţă. Ei pot pretinde că sunt puri, însă, în străfundul sufletului ei ştiu adevărul – acela că strămoşii lor s-au împerecheat cu diabolicii oameni ai Nordului, permiţându-le acestora să răspândească gena Gobekli, astfel că năpastele lumii sunt, în esenţă, din vina lor. Aşa se explică discreţia lor, secretomania, acel straniu simţ al pudorii. Şi tot

aşa se explică şi faptul că nu s-au îndepărtat de templul de unde se trag. Au nevoie să îl protejeze. Încă se tem că, dacă adevărul va fi vreodată descoperit şi faptele lor dezvăluite lumii întregi, restul umanităţii îi va extermina de furie. Strămoşii lor nu au reuşit să protejeze umanitatea de oamenii Nordului. Femeile lor s-au împreunat cu demonii din nord. Precum colaboraţioniştii Franţei sub ocupaţie germană.

— Şi asta, zise Kiribali, îl explică şi pe zeul lor. Îngerul-păun.

— Da. Cunoştinţele yazidiţilor despre adevăr îi împiedică să poată venera zei normali. De aceea trebuie să îl venereze pe diavol, Melek Taus – Moloh arzătorul de prunci. O revizuire simbolică a super-oamenilor malefici, cu ochii lor de păsări. Şi preţ de mii de ani, această credinţă şi convingere stranie a reprezentat un mister. Gena Gobekli s-a răspândit în lume prin strâmtoarea Bering, a ajuns în America de Nord. Însă adevăratul secret al yazidiţilor, Secretul Genezei, era în siguranţă. Atâta vreme cât Gobekli Tepe rămânea neperturbat.

— Şi care era cealaltă sursă? Ai spus că existau două… izvoare ale cunoaşterii?

— Societăţile secrete apărute în Europa în cursul secolului al XVI-lea. Francmasonii şi alţii. Oameni intrigaţi de zvonurile şi tradiţiile care vorbeau despre dovezi, chiar şi documente existente în Orientul Apropiat, şi care ameninţau înseşi bazele istorice şi teologice ale creştinătăţii şi ale religiei în genere.

Stelele se ridicaseră pe cer şi sclipeau cu putere.

— Îndeosebi membrii aristocraţiei britanice anticlericale, explică Rob, erau intrigaţi de aceste zvonuri. Unul dintre ei, Francis Dashwood, a călătorit prin Anatolia. Ce a aflat acolo avea să-l convingă de faptul că religia creştină era o şaradă. Astfel, el este cel care a înfiinţat clubul Hellfire, împreună cu alţi intelectuali ai epocii, artişti şi

scriitori, al căror scop în viaţă era sfidarea şi luarea în derâdere a credinţei general acceptate, spuse Rob, privind cel mai mare dintre megaliţi. Însă membrii Hellfire nu aveau niciun fel de dovadă că religia era falsă sau *greşită.* Doar după întoarcerea lui Ierusalim Whaley, unul dintre membrii clubului, din călătoria sa în Israel, s-a aflat adevărata poveste a templului Gobekli. În Ierusalim, acesta a primit aşa-numita Carte Neagră de la un preot yazidit. Nu ştim de ce. Dar ştim că această Carte Neagră este în realitate o cutie: cutia pe care o ai tu acum, conţinând acel craniu bizar şi o hartă. Craniul nu este uman, aparţinea unui hibrid. Harta arăta drumul către groapa funerară din apropiere de Gobekli Tepe, groapa funerară a zeilor malefici: Valea Uciderii. Preotul i-a explicat lui Whaley care este importanţa fiecărui element.

— Şi care erau semnificaţiile? întrebă Kiribali, încruntat.

— Ierusalim Whaley aflase adevărul despre originile omului şi geneza religiilor. Dovedise că religia era o simplă şaradă, o amintire din trecut, un coşmar retrăit. Dar mai descoperise şi altceva: faptul că o trăsătură malefică se infiltrase în genele umane şi că această genă oferă purtătorilor talente, inteligenţă şi charismă. Îi transformă în lideri. Însă liderii sunt predispuşi la sadism şi cruzime, datorită aceluiaşi conglomerat de gene. Ierusalim Whaley nu avea decât să îşi privească propriii strămoşi pentru a vedea dovezile: bunăoară tatăl său, un om violent, care se trăgea din Oliver Cromwell. Cu alte cuvinte, Whaley descoperise un adevăr *cutremurător,* soarta omului avea să fie condusă de cei sadici, pentru că sadismul şi cruzimea sunt legate de genele care oferă inteligenţă şi spiritul charismatic de lider. Genele oamenilor Nordului.

Kiribali dădu să vorbească, însă Rob îl întrerupse cu un gest – aproape terminase povestea.

— Înfrânt de această descoperire, Whaley a ascuns dovezile – craniul, şi harta, Cartea Neagră, pe care eu şi Christine le-am găsit în Irlanda. Şi apoi s-a retras pe insula Man, dărâmat şi înspăimântat. Era convins că umanitatea nu ar fi putut face faţă teribilului adevăr – nu numai faptul că toate religiile avraamice erau bazate pe un fals, un amalgam de amintiri oripilante şi nevoie de sacrificiu dar şi acela că toate sistemele politice, aristocrate, feudale, oligarhice, dar chiar şi cele democratice aveau să producă conducători predispuşi la violenţă. Bărbaţi cărora le place să ucidă şi să sacrifice semeni ai lor. Oameni care vor trimite mii de alţi oameni în tranşee. Oameni care vor pilota avioane care vor lovi două turnuri pline de nevinovaţi. Oameni care vor bombarda cu napalm sate neajutorate din deşert.

Kiribali îl privi îndârjit.

— Şi astfel, clubul Hellfire s-a decimat şi chestiunea a fost îngropată. Însă o singură familie a păstrat teribilul adevăr descoperit de către Ierusalim Whaley.

— Familia Cloncurry.

— Exact. Descendenţii lui Ierusalim şi Burnchapel Whaley. Bogată, privilegiată şi însetată de sânge, familia Cloncurry a *dus mai departe gena Gobekli.* De asemenea, au transmis din generaţie în generaţie şi cunoştinţele lui Tom Whaley. Aceste cunoştinţe erau cel mai întunecat secret al familiei, ce nu avea să fie dezvăluit niciodată. Dacă acestea aveau să fie făcute publice, vreodată, elitele din întreaga lume ar fi fost detronate, iar islamul, iudaismul şi creştinismul ar fi fost distruse. Ar fi fost apocaliptic. Sfârşitul lumii. Misiunea familiei Cloncurry, sau cel puţin aşa priveau ei lucrurile, era aceea de a se asigura că acest groaznic adevăr rămânea îngropat.

— Şi apoi a apărut bietul Breitner.

— Exact. După secole de tăcere, familia Cloncurry a aflat că Gobekli era, în sfârşit,

dezgropat de către Franz Breitner. Asta era o ameninţare. Dacă ar fi fost găsite şi craniul, şi harta, şi cineva ar fi pus totul cap la cap, atunci adevărul ar fi ieşit la suprafaţă. Aşadar, cel mai tânăr vlăstar al familiei, Jamie Cloncurry, a recrutat nişte copii de bani gata, acoliţii săi, într-o bandă, al cărei obiectiv era chiar ăsta. Să găsească şi să distrugă Cartea Neagră. Însă Jamie Cloncurry suferea de un alt blestem al dinastiei: el era purtătorul unei versiuni agravate a conglomeratului de gene Gobekli. Deşi chipeş şi charismatic, şi un lider talentat, el era un psihopat. Considera că era dreptul lui să ucidă după bunul plac. De fiecare dată când întâmpina un obstacol în căutările lui după craniu şi hartă, gena Gobekli ieşea la iveală.

O tăcere lungă pluti în aer.

Într-un final, Kiribali se ridică. Îşi trase mânecile de la cămaşă şi îşi aranjă cravata.

— Foarte bine, chiar îmi plac poveştile, zise el, privindu-l în ochi pe Rob. Cele mai reuşite părţi din Biblie şi Coran – acelea sunt cele mai bune poveşti. Nu eşti de acord? Întotdeauna am avut această părere.

Rob zâmbi.

Kiribali se deplasă câţiva metri, către megaliţi, vârfurile lustruite ale pantofilor săi lucind sub razele lunii. Se întoarse.

— Există un final interesant, Robert… pentru toate astea.

— Da?

— Da…

Vocea detectivului era ca un şuierat în liniştea deşertului.

— Vorbeam cu inspectorul Forrester.

— Cel de la Scotland Yard?

— Desigur. Şi el mi-a spus ceva curios despre tine şi Cloncurry. Vezi tu, l-am cam presat pentru a obţine informaţii, zise detectivul, ridicând din umeri. Ştii cum sunt eu. Şi după multe întrebări,

Forrester a recunoscut ce a găsit în căutările sale. Pe internet.

Rob îl fixă pe Kiribali.

— Robert Luttrell. E un nume destul de neobişnuit. Deosebit. Am dreptate?

— E scoţian-irlandez. Cred.

— Aşa este. De fapt, spuse Kiribali, este comun în jurul Dublinului. Şi reprezintă acea ramură care a emigrat în America, în Utah. De unde vii şi tu, adăugă Kiribali, îndreptându-şi sacoul. Aşadar, acesta este finalul intrigant: este aproape sigur că eşti un descendent al lor, al familiei Luttrell din Dublin. Iar ei erau membri ai clubului Hellfire. Strămoşii tăi aveau legături cu familia Cloncurry.

Rob se opri.

— Ştiam asta deja, spuse el apoi.

— Ştiai?

— Da, se confesă Rob. Cel puţin am ghicit. Şi Cloncurry ştia. De asta îmi tot arunca pastile despre legături de familie.

— Dar asta înseamnă că este posibil să porţi gena Gobekli? Eşti conştient, nu?

— Bineînţeles, replică Rob. Deşi este un conglomerat de gene, chiar dacă sunt purtător, mai sunt şi fiul mamei mele, nu numai al tatălui.

Kiribali încuviinţă energic.

— Da. Da, da. Mama unui bărbat are o mare importanţă!

— Şi dacă aş purta câteva dintre acele trăsături, nu înseamnă că mă conduce destinul. Ar însemna că dacă m-aş afla în anumite situaţii, mediul din jurul meu ar trebui să joace şi el un rol important. Interacţiunea este foarte complexă… Probabil că nu o să intru în politică…

Detectivul râse.

— Deci, adăugă Rob, cred că o să fiu OK. Atâta vreme cât nu îmi pune nimeni rachete în braţe.

Kiribali îşi lovi călcâiele, ca şi când ar fi executat ordinele unui comandat invizibil. Apoi se întoarse, îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi

se îndreptă spre maşină, parcă simţind nevoia lui Rob de fi singur.

Rob se ridică şi îşi scutură blugii de praf, apoi porni pe cărarea de pietriş către inima templului.

Când ajunse la baza excavaţiilor, privi în jur, amintindu-şi momentele plăcute pe care le trăise acolo, la Gobekli, glumele făcute cu arheologii. Tot acolo o cunoscuse şi pe Christine – femeia pe care acum o iubea. Dar tot acela era şi locul unde murise Breitner – şi locul de început al sacrificiilor sângeroase. Cu zece mii de ani în urmă.

Luna se ridica pe cer, albă şi rece. Iar pietrele erau tot acolo. Tăcute şi impunătoare în noapte. Rob se plimbă printre megaliţi. Se aplecă şi atinse pietrele cioplite. Cu blândeţe, aproape temut, pierdut într-un sentiment de venerare, reticent, dar respectuos. Faţă de acele pietre măreţe şi antice, faţă de acel misterios templu al Edenului.

51

Rob şi Christine se puseseră de acord că voiau o nuntă mică şi simplă. Singura întrebare era unde să ţină ceremonia. Însă problema se rezolvă atunci când Christine află că moştenise casa lui Isobel din Insulele Prinţesei.

— Şi va fi o modalitate de a o comemora. Ea ar fi fost de acord. Sunt sigură de asta.

Superba grădină a lui Isobel era cel mai potrivit loc. Astfel că au cooptat un preot grec ortodox, bărbos şi un pic cam beţiv, şi au angajat nişte cântăreţi, încântaţi că aveau să fie plătiţi cu bere; şi găsiseră până şi un trio excepţional de cântăreţi la bouzouki. Invitaţi fură membrii apropiaţi ai familiei şi cei mai buni prieteni. Steve veni din Londra cu un mic grup de colegi de-ai lui Rob; Sally le aduse un cadou de proporţii; mama lui Rob era toată un zâmbet şi purta cea mai bună pălărie a ei. Iar Kiribali se prezentă într-un costum extrem de alb.

Ceremonia fuse simplă. Lizzie jucă rolul domnişoarei de onoare desculţe, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochiţă de vară. Pe terasă, preotul ţinu slujba. Razele soarelui se strecurau printre pini şi arbuştii de cătină. Muzicanţii cântară şi Rob o sărută pe Christine, ceea ce însemna că erau căsătoriţi. Rob era din nou însurat.

După ceremonie urmă o petrecere. Băură cu toţii foarte multă şampanie în grădină şi Ezekiel alergă după un fluture auriu, direct în tufele de trandafiri. Steve se conversă cu Christine, mama lui Christine vorbi cu preotul şi toată lumea dansă fără pricepere pe muzica cântăreţilor de bouzouki. Kiribali recită poezii şi flirtă cu toate femeile, în special cu cele mai în vârstă.

Pe la jumătatea după-amiezii, Rob se trezi stând lângă Forrester, la umbra copacilor, chiar la marginea pajiştilor. Rob profită de ocazie pentru a-i mulţumi, în sfârşit, pentru că închisese ochii.

Forrester roşi, cu paharul de şampanie lipit de buze.

— Cum ai ghicit?

— Eşti un tip isteţ, Mark. Ne-ai lăsat să plecăm, pur şi simplu, cu Cartea Neagră. De asta te certai cu Dooley în Dublin. Aşa-i?

— Pardon?

— *Ştiai* unde mergem. Voiai să ne dai un răgaz şi l-ai convins pe Dooley să ne lase să păstrăm cutia.

— Să spunem că da, oftă Forrester. Într-adevăr, ştiam încotro vă îndreptaţi. Dar nu te puteam învinovăţi, Rob. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru, dacă… dacă ar fi fost copilul meu în pericol. Calea legală ar fi putut fi dezastruos de lentă.

— Şi cu toate astea, l-ai sunat pe Kiribali exact la ţanc. Deci, vorbesc serios. Mulţumesc pentru că… ai fost cu ochii pe noi.

Rob nu îşi găsi cuvintele. O imagine groaznică îi trecu prin minte, a lui Cloncurry, cu dinţii aceia albi expuşi.

— Nici nu pot să mă gândesc, adăugă el, ce s-ar fi întâmplat dacă nu te implicai tu.

Forrester dădu pe gât paharul de şampanie.

— Cum se simte?

— Lizzie? Este incredibilă. Pare să fi uitat efectiv totul. Îi este un pic teamă de întuneric. Cred că se datorează cagulei.

— Dar nicio altă traumă?

— Nu… zise Rob, ridicând din umeri. Nu cred.

— Minunea de a avea cinci ani, spuse Forrester. Copiii îşi pot reveni. Dacă supravieţuiesc.

Conversaţia se încheie. Rob privi petrecerea din celălalt capăt al peluzelor lui Isobel. Kiribali ţopăia, bătând din palme, într-un fel de dans căzăcesc.

Forrester arătă înspre Kiribali.

— Acela e omul căruia trebuie să îi mulţumeşti.

— Te referi la tragere?

— Am auzit toată povestea. Incredibil.

— Se pare că a fost olimpic la tir sau aşa ceva. Este expert ţintaş.

— Dar focurile au fost decisive, aşa-i?

— Da, aprobă Rob. Kiribali a văzut cât de departe era Cloncurry, şi nu puteau ajunge la noi la timp, din cauza inundaţiei. Aşa că şi-a scos puşca de vânătoare…

Muzica devenise gălăgioasă. Cântăreţii la bouzouki se dădeau în stambă. Rob îşi bău restul de şampanie rămasă.

Cei doi bărbaţi se întoarseră la petrecere. În timp ce mergeau, Lizzie veni alergând, râzând şi cântând. Rob se aplecă şi mângâie cu blândeţe părul strălucitor al fiicei sale. Fetiţa chicoti şi se întinse după mâna tatălui ei.

Privindu-i pe cei doi, tată şi fiică, mergând mână în mână, zâmbitori şi plini de viaţă, Forrester simţi un junghi puternic de emoţie: obişnuita durere şi veşnicul regret. Însă sentimentul său de pierdere era dublat de altceva, ceva mult mai surprinzător: o umbră de fericire, vagă şi pasageră.

MULŢUMIRI

Aş vrea să-i mulţumesc lui Klaus Schmidt şi celorlalţi membri ai Institutului Arheologic German; editorilor mei şi colegilor Ed Grenby, David Sutton, Andrew Collins şi Bob Couran; tuturor celor de la William Mooris London – în special agentului meu Eugenie Furniss; şi lui Jamie Johnson de la HarperCollins UK.

Aş dori să-i mulţumesc şi fiicei mele Lucy – pentru că încă mă mai recunoaşte, după ce am dispărut câteva luni pentru a scrie această carte.

[1] Vino. (în lb. germ. în orig.)

[2] Cercetătoarea britanică Kathleen Kenyon a reuşit să distingă în anul 1953, în timpul săpăturilor de la Ierihon, din valea Iordanului, Palestina, două etape ale neoliticului preceramic – Pre-Pottery Neolithic A şi B. (n.tr.)

[3] Ziarul *The Tribune*

[4] Da, normal (în lb. germ. în orig.)

[5] Piaţă stil bazar, în aer liber (n.tr.)

[6] Bineînţeles (în lb. germ. în orig.)

[7] Băutură turcească produsă din resturi de struguri rămaşi după fabricarea vinului. Mai este cunoscută şi sub numele de *arak, araka, araki* sau *ariki.* (n.tr.)

[8] Alcoolicii Anonimi

[9] Home Office Large Major Enquiry System (engl.) - sistemul de căutare în baza de date centrală a poliţiei din Marea Britanie. (n.tr.)

[10] Strada din Londra care a găzduit, timp de secole, principalele redacţii ale ziarelor britanice, mai este denumită „the street of ink“ - strada de cerneală, (n.tr.)

[11] Companie producătoare de produse medico-legale, utilizate în cadrul investigaţiilor criminalistice (n.tr.)

[12] În limba română „Ţara Canioanelor“ (n.tr.)

[13] Flăcările Iadului

[14] Pionier în studiile teoretice ale urbanismului modern (n.tr.)

[15] Asemenea britanicilor (în lb. fr. în orig.)

[16] Poate (în lb. fr. în orig.)

[17] Este un mister. (în lb. fr. în orig.)

[18] O bucată de material în formă de semicerc, lungă până în pământ, despicată în faţă, purtată de femeile musulmane pe cap (n.tr.)

[19] Traducere proprie (n.tr)

[20] Produs specific japonez, fermentat, din soia, sare şi încă o cereală (n.tr.)

[21] Pentru a-i epata pe burghezi (în lb. fr. în orig.)

[22] Şi iată! (în lb. fr. în orig.)

[23] Două fripturi cu cartofi prăjiţi, vă rog. Şi o bere pentru mine şi un... (în lb. fr. în orig.)

[24] Partidul Muncitorilor din Kurdistan (n.tr.)

{25} Echipa de fotbal american a universităţii din Texas se numeşte Longhorns (engl.) - coarne lungi, mascota echipei fiind o vită de rasă americană având coarne lungi (n.tr.)

{26} *Times Literary Supplement* – suplimentul literar al ziarului *The Times* (n.tr.)

{27} De necrezut (în lb. fr. în orig.)

{28} Pentru nimic (în lb. sp. în orig.)

{29} Versuri din melodia *Mamma Mia* a formaţiei suedeze ABBA (n.tr.)

{30} Un lichior special din amestec de whisky şi unt

{31} Înţelegi (în lb. it. în orig.)

{32} Pâlnie (în lb. engl. în orig.)

{33} Statuie precolumbiană, mezoamericană, din piatră, ce înfăţişează o figură umană, în poziţie orizontală, cu spatele uşor ridicat şi genunchii flexaţi şi capul întors în unchi aproape drept, ţinând în braţe un bol (n.tr.)

{34} Aşadar (în lb. germ. în orig.)

Table of Contents

{1} 417
{2} 417
{3} 417
{4} 417
{5} 417
{6} 417
{7} 417
{8} 417
{9} 417
{10} 417
{11} 417
{12} 417
{13} 417
{14} 417
{15} 417
{16} 417
{17} 417
{18} 417
{19} 417
{20} 417
{21} 417
{22} 417
{23} 417
{24} 417
{25} 418
{26} 418
{27} 418

{28}	418
{29}	418
{30}	418
{31}	418
{32}	418
{33}	418
{34}	418